

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

FOUR HORSEMEN
BOOK ONE

CARNAGE

Desire begets revenge. Pestilence reigns true.

SARAH BAILEY

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

 [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)

 [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)

 [Çeviri Sohbet Grubumuz](#)

 [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)

 [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)

 [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

CARNAGE

DÖRT ATLI BİRİNCİ
KİTAP

SARAH BAILEY

Carnage Telif Hakkı© 2021 yazan Sarah Bailey

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz. Bunun tek istisnası, bir incelemede kısa alıntılar yapabilecek olan bir hakemdir.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Lütfen yazım kurallarının İngiliz İngilizcesi olduğunu unutmayın.

Sarah Bailey'nin Kapak Resmi

Twisted Tree Publications tarafından

info@twistedtreepublications.com

İÇİNDEKİLER

<u>Oynatma</u>	
<u>Listesi Yazar</u>	
<u>Notu Önsöz</u>	
<u>Bir</u>	
<u>İki</u>	
<u>Üç</u>	
<u>Dört</u>	
<u>Beş</u>	
<u>Altı</u>	
<u>Yedi</u>	
<u>Sekiz</u>	
<u>Dokuz</u>	
<u>On</u>	
<u>Onbir</u>	
<u>On On Üç On</u>	
<u>İki Dört On</u>	
<u>Bes On Altı</u>	
<u>On Yedi Yirmi</u>	
<u>Yirmi Yirmi</u>	
<u>Yirmi Yirmi</u>	
<u>Yirmi Yedi</u>	
<u>Yirmi On</u>	
<u>Sekiz On</u>	
<u>Dokuz Yirmi</u>	
<u>İki Yirmi</u>	
<u>ÜçBir Dört</u>	
<u>BeşAltıSekiz</u>	
<u>Yirmi Dokuz</u>	
<u>Ötüz</u>	
<u>Ötüz Bir</u>	
<u>Ötüz Üçiki</u>	
<u>Ötüz</u>	
<u></u>	
<u></u>	
<u></u>	

Otuz Otuz
Otuz Otuz
Otuz Otuz
Dokuz Dört
Beş Altı Yedi
Sekiz Kırk
Kırk Bir Kırk
Kırk Kırk
Dörtiki Üç
Yazar Hakkında
Tesekkür

OYUN LİSTESİ

[Spotify Calma Listesi](#)

hayvan - ÇİM
Where You Belong - The Weeknd
Secret Scream - The Black Queen
Apocalypse Morning - The Black Queen
Cocoa Hooves - Glass Animals
Wyrd - Havai Fişeklerin
Altındaki Cam Hayvanlar - Sam Tsui
Karanlık Tarih - Sonia Ammar
Pray - JRY, RuthAnne
Canavarlar - Lucy Daydream
Taştan Kalp - Teknoloji Hırsızları Bang! - Teknoloji Hırsızları, ROU Altın Taht - Teknoloji Hırsızları
If You Dare - The Tech Thieves Kum
Saati - Hex Cougar, AWAY, josh pan
Benim Gibi Şeytan - Hex Cougar
Kimyasal - KRANE, Lemay, Asha, Hex Cougar
Yanık - Hex Cougar, Pauline Herr
Boynuzlar - Bryce Fox
Kırmızı Elbiseli Bir Yalancı İçin Enayiyim - Adam Jensen
BLACKOUT - AViVA
HYPNOTISED - AViVA
Mercy - Hurts
Twisted - MISSIO
Despicable - torun
AMNEZYA - DREAMDNVR, Uzaydaki Çocuk
Sırlar - Kabile Toplumu
Kanun Kaçakları - Kabile
Toplumu Çapraz - Echos
Killer - Valarie Broussard
Do It for Me - Rosenfeld
Cadı - Rosenfeld, KHEMIS
Sorunları - Kabile Topluluğu
Stfu - Rosenfeld

Twisted - Halkın Hırsızları
Artık Yalnızız - The People's Thieves Sweat - ZAYN
STFD - TeZaTalks
Kötüler - TeZaTalks
AKREP BURCU - DREAMDNVR
Fuck You - Sessiz Çocuk
Freak - UNDREAM, Sessiz Çocuk, Hannabelle
IDFAF - Besomorph, Sessiz Çocuk
Benim Olanı Alacağım - Graffiti Ghosts Psycho -
VOSTOK
Love You Like Me - William Singe
Moondust (Stripped) - Jaymes Young
Often - The Weeknd
Beni Karanlığa Kadar Takip Eder misin - Klergy, Mindy Jones
İçimdeki Hayvan - Solence
Death Do Us Part - Solence Foreign
Dreams - Phantom Head The Wall -
PatrickReza
KÖTÜ ADAM - MePemuro
Akıl Almaz - Bulutlu
Haziran Bozuk - Lund
Yokuş Aşağı - Lund
Poison - KLEINOD Akıl
Oyunları - Sickick Kill
Me Slowly - Sickick
Goosebumps - HVME
Animal - EMELINE
Sosyopat - StayLoose, Bryce Fox
Seni Unutamam - NEVR KNØW
Coquette, Kuoga., Ivy
Wrong - MAX, Lil Uzi Vert
Reckless - Lund
Sing Me to Sleep - Matstubs
Method - Big X
Aklım - Mickey Valen, Emily Vaughn Çifte
Hayat - Marina Kaye

Çığlık - Marina Kaye
Senin Yanında - Archie Summers
Ben ve Şeytanlarım - Omido, Sessiz Çocuk
Aşk ve Yalanlar - Anthony Ramos

YAZAR NOTU

Bu bir **KARANLIK** romantizmdir ve bu nedenle bir içerik uyarısı ile birlikte gelir. Bu uyarıyı hafifçe vermiyorum, bu yüzden lütfen daha fazla devam etmeden önce bunu okumak istediğinizden emin olun.

Ayrıntıları öğrenmek istiyorsanız, lütfen tüm detaylar için [web siteme](#) göz atın.

*Tüm karanlık, sapkın kraliçelerime,
bu sizin için!*

PROLOGUE

SCARLETT

Daha önce yaşadığım hayata dair son hatırladığım şey dört erkek çocuğuydu. Kahkahalarımız ağaçların arasında çınlarken güneş ışığının saçlarında parıldaması. Richmond Park'taki yaz sıcağı. Kuru otların kokusu. Ve uzaktaki Londra silüetinin puslu görüntüsü. Masum ve özgür olduğum zamanlarda dünya çok geniş görünüyordu.

Beni güvende tutmaya çalıştıklarını söyleyenler tarafından acımasızca benden koparılan bir özgürlük. Zincirler beni yeni gerçekliğime bağlıyor. Yalnızlık ve inziva. Beni çok uzun zaman öncesine ait anılara bağlı bıraktı; onların sadece hayalimde olduğunu unuttum. Tüm bunlar başıma gelmeden önce kim olduğumu hatırlayamadığımı unutuyorum.

Saatler günlere karıştı. Günler haftalara. Ve haftalar kısa sürede yıllara dönüştü. Hapishanem dediğim yerin dört duvarı dışında bir şey görmeyeli yıllar olmuştu.

Mahkûm edildiğim hayat kalbimde ağır bir yük oluşturunuyordu. Beni dünyanın sunduğu her şeyi deneyimlemekten alıkoydu. Beni 'güvende' tuttu.

Ama kafesinizin ötesini göremediğinizde güvenlik nedir ki?
Yaşayamadığınız zaman hayat nedir ki?

Kaderimin sonsuza dek yalnızlık içinde yaşamak olduğunu sanıyordum. Sonra bir gün içinde büyüdüğüm kaleden serbest bırakıldım ve bana basit bir görev verildi.

Her ne şekilde olursa olsun aramak, sızmak ve yok etmek .

Zar zor hatırlayabildiğim şehre geri döndüm.

Onları bulmak için

döndüm. Aramak için.

Sızmak için.

Yok etmek

için.

Amacımı gerçekleştirmek için hiçbir şeyden kaçınmayacağım. Onlara kalplerindeki arzuyu vermek için. O zaman umutsuzca arzuladığım özgürlüğü nihayet yaşayabilirim.

Onlara Dört Atlı olarak bilinen adamların kellelerini getireceğim. Ya da denerken öleceksin.

BİR PRESCOTT

Hükmettiğiniz krallığın önünüzde yayıldığını görmenin güçlendirici bir yanı var. İnsanlar kolonileri için yiyecek arayan karıncalar gibi günlük hayatlarına devam ediyorlar. İnsanlık budur işte.

Karıncalar.

Her gün çalışıp didinenler ve ödülleri toplayanlar var. Fildişi kulelerinde oturup dünyanın geçip gidişini izleyenler, sırf yapabildikleri için milyarlarını istifleyenler.

Ben hangi kategoriye ? Cevabım ikisi de değil. Ben biçmiyorum.

Ben

çalışmam.

Bulaştırıyorum.

Şirketimizin yüzü güzel olmalıydı. İnsanları böyle kazanırsınız. Cazibe ve karizma ancak ilk izlenimden sonra gelir. Bu şekilde ilgilerini çekersiniz. Onları kandırdıktan sonra saldırırsınız, pençelerinizin o kadar derine girdiğinden emin olursunuz ki asla çıkaramazlar. İnsanları zor değildir. Onların temel doğalarına hitap edersiniz ve geçmeden istediğinizi elde edersiniz, onları uğradıkları manipölasyondan habersiz bırakırsınız. Gerçeğe karşı kördürler.

özüne indiğimizde gerçekten çok basit. Kadınlar benimle olmak istiyor.

Erkekler benim gibi olmak istiyor.

Kafalarının içine girdim. Zengin, yakışıklı, güçlü ve başarılı olmanın ne anlama geldiğine dair mükemmel bir imaj görmelerini sağladım. Ne yazık ki, daha fazlası için geri gelmelerini sağlamak için beslendikleri yalanlardı. Bir ipte sallanan küçük kayıp ruhlar gibi, bir gün benim gibi olacaklarını umuyorlar.

Ben asla kurtulamayacakları bir enfeksiyonum.

Ben böyle seviyordum. Bir kabuktan başka bir şey olmayana kadar kanlarını kuruturken onları parmağımın altında tutmak. Eskiden oldukları kişinin bir kabuğu. Sonra onları kurtlara atar ve canlı canlı yenmelerini izlerdim.

Bu en ödüllendirici kısım. Çabalarınızın sonunda onların nihai ölümüyle sonuçlandığını görmek.

"Yine oyun alanınızı mı gözlemliyorsunuz Pres?"

Arkama dönüp baktığımda Drake'in masamın yanında durduğunu ve parmaklarını cam yüzeyde gezdirdiğini gördüm. Bu adama karanlığın kişileşmiş hali denebilirdi. Gece yarısı siyahı saçları ve çivit mavisi gözleri vardı. Drake koyu renklerden başka bir şey giymezdi. Bu onun mizacına uygundu. Sık sık sakladığı bir şeydi ama ben gerçeği biliyordum. Adaşı tamamen . İnsan kılığına girmiş bir ejderha. Ve hiçbir koşulda bulaşılmaması gereken biri.

Ben enfekte oldum, ama Drake? Hiçbir şey kalmayana kadar parçalara ayırdı. "Belki de."

Drake'in dudağı seğirdi. Ben işimizin yüzü olabilirdim ama Drake CEO'ydu. Zor kararları o verir ve tüm tepkileri o alırdı. Yönetim kurulunun üstünde ve altında yaptıklarımız arasındaki ince dengenin üzerimize çökmesini engelledi.

O olmasaydı talih bugün olduğu yerde olmazdı.

"Bugün için hazır mısın?"

Pencereye dönmeden önce başımı eğdim. Şehir göz alabildiğine uzanıyordu. Merkezde biz vardık. Eksen. Kapitalist toplumun dönmesini sağlayan şey paraydı. Peki biz ne satıyorduk?

Para. Para. Ve daha fazla para.

Hiçbir zaman zengin olmakla ilgili olmamıştı. Her zaman güçle ilgiliydi. Ve biz buna fazlasıyla sahiptik. Para bize sadece etkimizi yaymak için bir araç sağlıyordu. Ve yaydık da.

Dördümüz şirketimizi sıfırdan inşa etmiştik. Kimse kurallarımızı sorgulamaya cesaret edemedi. Kimse bize karşı çıkmadı. Bunu yapmaya çalışan herkes zor yoldan öğrendi. Esir almazdık. İkinci bir şans vermedik. Acımasız verimliliğimizle ünlüydük.

"Dünyayı ateşe vermenin zamanı geldi," mırıldandım, duyacağımı biliyordum

Be

n. Homurdandı.

"Zaten yanmıyor mu?"

Omuz silktim ve elimi pencereye doğru salladım.

"Bu mu? Bu bir şey değil. Henüz hiçbir şey görmediler."

"Umarım haklısındır."

Sırıttım, şehirden uzaklaştım ve bakışlarımı ona yönelttim.

Gülümsemiyordu. Alnındaki gerginliği görebiliyordum. Drake asla rahatlamaz ya da sakinleşmezdi. Yanlış giden her şeyi kişisel bir hakaret olarak algılardı. Her ayrıntıyı halledene kadar durmayacaktı. Adam hiçbir şey bırakmadı

Taş üstünde taş bırakmazdı. Bu yüzden şirketimizi o yönetiyor, kamuoyundaki imajımızı bana bırakıyordu. Yaptığı şey için sabrım yoktu.

"Ben her zaman haklıyım."

"Daha çok her zamanki kibirli narsist gibi."

Ellerimi açarak ona göz kırptım.

"Olmak için her türlü sebebim var."

Drake kapıya doğru yürümeden önce gözlerini devirdi. Bana alışkındı. Hayatı hiç ciddiye almayışıma. Ancak piyasayı avucumun içi gibi biliyordum. Geleceğimizi güvence altına almak için tek seçeneğimiz buydu.

Çerçevenin içinde durakladı, sırtı kaskatı kesilmişti ve elleri seğiriyordu.

"Her şeyi feda ediyoruz. Bana bunun seni hiç ilgilendirmediğini söyleyemezsin."

Dilimi alt dudağımda gezdirdim. Gelecekteki tepkilerden korkmak için her türlü nedenimiz vardı. Ancak biz hiçbir şeyi yarım yamalak yapmazdık. Oynadığımız bu oyunda her zaman herkesten bir adım öndeydik. Şans bizden yanaydı ama bu sadece bir yere kadar sürerdi. Bir gün tükenebilirdi. Bunun asla olmamasını sağlamayı planlıyordum.

"Endişelenmeyi sana bırakıyorum."

Başını iki yana salladı. Drake şu anda zorluklar karşısında korkusuzluğum yüzünden beni binanın çatısından aşağı atmayı diliyor olabilirdi. Bana birden fazla kez pervasız demişti.

Risk almamız ve tedbiri elden bırakmamız konusundaki ısrarım olmasaydı nerede olurduk?

Hiçbir yerde.

Bizi biz yapan benim.

"Sanırım tuzağa yem atma ve kartların düşmesini izleme zamanı geldi."

Cevap vermeme fırsat vermedi ve beni düşüncelerimle baş başa bırakarak çıkıp gitti. Ellerimi ceplerime soktum ve son bir kez daha pencerelere .

Dünya bize hazır değildi. Hiç hazır olmadılar.

Bazıları bize takım elbiseli canavarlar derdi. Haklı olabilirler.

Nazik ya da kibar değildik. Hedeflerimize ulaşmak için kimi ezip geçtiğimizi umursamadan acımasızca hedeflerimizin peşinden . Kayıplar ve ikincil zararlar

geceleri beni uyutmuyordu. Hepsi kim olduğumuzun ve ne yaptığımızın bir parçasıydı.

Eğer güç istiyorsanız, küçük insanların sahip olduğu ahlaki değerlere sahip olmayı göze alamazsınız. Doğru ve yanlışın sınırlarının dışına çıkmalısınız. Griye doğru yürüyün ve asla arkanıza bakmayın. Aramızdaki en karanlık ve en ahlaksızları orada bulursunuz. Size yardım etmektense boğazınızı kesecek olanları.

Drake, West, Francis ve ben artık insan olarak görülmüyorduk. Biz tanrıydık.

Grinin içine adım atmış, hafife alınmayacağımızı kanıtlamıştık. Ve kimse bize karşı çıkmaya cesaret edemedi.

Bize Dört Atlı derlerdi.

Bu unvanı aldım ve onunla koştum. Dünyanın sonunu getirecek adamlar beni her zaman büyülemişti ama bizim böyle adamlar olmamız fikri beni çok eğlendirmişti. Biz kıyametin habercileri değildik. Yoksa öyle miydik?

Her iki şekilde de fark etmezdi. Belli bir imaja sahip olduğunuzda, ona ayak uydurmak . Ve artık adımızı sonsuza dek yaşatmamızın zamanı gelmişti.

İKİ FRANCIS

Saatime baktım, her gün bu saçmalığa neden katlandığımı ilk kez merak etmiyordum. Şimdiye kadar burada olmalıydılar. Neden farklı bir şey beklediğimi bilmiyorum. Bu üçünün ne zaman tutma becerileri vardı ne de insanları ne kadar beklettiklerini umursuyorlardı.

Prescott, narsist herif, muhtemelen koyu sarı saçlarının hiçbir telinin yerinde olmadığından emin olmak için süslenip püsleniyor olurdu. Sanki görünüşünden ve kendi istediğini elde etmekten başka bir şey umurundaymış gibi. Bunun için her türlü sebebi vardı. Şirketimizin yüzü oydu, ama vay anasını, tevazu konusunda bir ders alması gerekiyor muydu? Ya da belki de sadece kendini dizginlemesi gerekiyordu.

Kafamı kaldırdığımda Drake'in omuzları gergin bir şekilde içeri girdiğini gördüm. En azından burada neyin tehlikede olduğunu biliyordu. Bana sorarsanız adam hayatı fazlasıyla ciddiye alıyordu, ama bu bir şeyleri hallettiği anlamına geliyordu. Yanımda dururken bana başıyla selam verdi.

"Geç kaldılar," diye mırıldandım. "Başka ne bekliyordun ki?"

Prescott giriş yapmayı severdi. Ama West? O tam bir serseri mayındı. Raydan çıktığında onu kontrol etmek üçümüzün de zamanını alıyordu, ki bu benim istediğimden çok daha sık oluyordu. West kendi başına bir yere gittiğinde, ya kanlar içinde, ya haplarla kafayı bulmuş, ya taşaklarına kadar amcığa batmış ya da üçünün bir kombinasyonuyla karşılaşıyordu. Daha geçen hafta kendisine ters bakmaya cüret ettiği için bir adamın burnunu kırmıştı. Bu yüzden dördümüzün katıldığı basın toplantılarını nadiren düzenlerdik. Onu neyin kızdıracağını asla bilemezsiniz.

Prescott dümene geçerken Drake, West ve ben gölgede kaldık. Her zaman böyle olmuştu. Şu ana kadar. Artık her şey farklıydı. "Yeni başlayanlar için senden daha iyisini beklerdim."

Drake'in dudağı seğirdi.

"Birinin Pres'in işleri berbat etmeyeceğinden emin olması gerekiyordu." "Peki ya savaş kışkırtıcımız?"

"Kim bilir. Dün gece geç saatlerde geri geldiğini duydum ve yalnız değildi."

İçimi çektim. West ve onun sürekli dönen kadın kapısı. Dördümüz binanın en üstündeki çatı katında yaşıyorduk. Krallığımızı buradan yönetebiliyorduk. Tam da istediğimiz gibi. Her şeyin kontrolünün tamamen bizde olması. Biz yönetiyorduk ve gerisi bizi takip ediyordu.

"Yine mi uyku sorunu?"

"Her zaman."

Drake kendimi bildim bileli uykusuzluktan muzdaripti. Bu yüzden her saat ayakta olma eğilimindeydi. Stres durumunu daha da kötüleştiriyordu, bu yüzden beni şaşırtmadı. Şu anda hepimiz büyük bir baskı altındaydık.

"Yakında."

Dudağı yukarı

doğru kıvrıldı.

"Biliyorum."

Asi arkadaşımız içeri girerken Drake elini iki yana açtı. West dövmeli ellerini ceplerine sokmuştu, açık kahverengi saçları her zamanki gibi hafif dağınıktı ve kehribar rengi gözleri sinirlilikten kararmıştı. En azından takım elbise giymişti ve oldukça şık görünüyordu. Nasıl bir ruh hali içinde olacağını ya da gerçekten şık olup olmayacağını asla bilemezsiniz. Bazı günler onu ofisinde eşofman ve sabahlıktan başka bir şey giymeden uzanırken buluyordum. Giyindiğinde, baş döndürürdü. Hepimiz öyleydik. Takım elbise söz konusu olduğunda hepimiz sadece en iyisini giyerdik. Bizim işimizde iyi görünmek zorundaydınız.

"Bana bok atma Frankie. Hiç havamda değilim," homurdandı West, Drake'in diğer yanında dururken.

Ters ters baktım. Bana Frankie denmesinden nefret ettiğimi biliyordu. Şimdiye kadar sadece bir kişi bundan kurtulabilmişti ve o da kesinlikle West değildi.

"Onun saçmalıklarına kulak asma," diye fısıldadı Drake.

Genelde West'i buradan çıkarır ve davranışları hakkında onunla konuşurdum. Bugün işleri berbat etmesi için çok önemliydi ama zaten programın gerisinde kalmıştık. Onun tavırlarıyla uğraşacak vaktim yoktu.

"Neyin tehlikede olduğunu biliyorsun," dedim Drake'i görmezden gelerek.

"Ve benim adım

Francis."

"Yıllardır katlandığımız saçmalıkların tamamen farkındayım. Eğer bu iş ters giderse hepimiz batırız," diye tısladı West. "Ama sen ne dersin Frankie."

Ona bir kez daha karanlık bir bakış attım. Onun alayına karşılık vermeyecektim. Lanet olsun ki bunun sadece belaya yol açacağını biliyordu.

Drake sırtarak, "Bugün ikiniz de ne kadar güneşli bir ruh hali içindesiniz," dedi.

"Pres henüz buraya gelmemişken neden bana bok atıyorsun anlamıyorum." West gözlerini devirdi. "Bekle, hatırladım, o pisliğin her şeyi yanına bırakmasına izin vermiştin."

Buna kalkışmayın. Bunu yapmayın.

Söz konusu hıyar sonunda varlığını belli edip kapıdan içeri gösterişli bir şekilde girdiğinde yumruğumu sıktım. Podyuma doğru kayıtsızca yürürken mavi gözleri parlıyordu. Prescott basına dönmeden önce bize göz .

Tanrım, hiç durmuyor.

"Geciktiğim için özür dilerim," dedi mikrofona.

West yanımda alay etti. Onu susturmak için ayağına vurdum. Bana ters ters baktı.

Prescott hiç üzgün değildi. Varlığıyla onları her zaman ağzı açık bırakırdı. İzleyicilerini büyüler ve başarılı bir işadamı imajını çok iyi oynardı. Mükemmel dış görünüşünün altında, o da hepimiz gibi özünde çürümüşü.

Biz iyi adamlar değildik.

Bizler tanrı olmuş canavarlardık. Finans endüstrisinin tanrıları.

Ve ben bir şey yapsaydım öyle kalacaktı.

Prescott yeni bir satın almayla işimizi nasıl büyüttüğümüzü ve genç nesli finans alanında yeni kariyerler bulmaları için nasıl desteklemeyi planladığımızı anlatırken gözlerimi devirme dürtüsüne karşı koydum. Yeni kan getirmek, onlara fırsatlar sunmak ve ilerici bir şirket olarak statümüzü sağlamlaştırmak. Ne yazık ki bunların hepsi kendi çıkarlarımız için sürdürdüğümüz bir yalandı.

West dişlerini gıcırdatırken Drake bana yan gözle baktı. Gürültü kulaklarımı tırmaladı.

"Kes şunu," diye mırıldandım nefesimin altında.

"O sopayı kışından çıkarmaya ne dersin Frankie?" tısladı. "Yapma," diye fısıldadı Drake, West'i yere düşürmemi engellemek için.

Göt.

West ve ben ilk kez yumruk yumruğa gelmiyorduk. Yara izlerim vardı. Sağ elimin parmak eklemlerinde, ıskalayıp yumruğumu bir aynaya vurduğum ve aynanın da çarpmanın etkisiyle paramparça olduğu anın izleri vardı. Herif eğilmişti.

"Son kez söylüyorum, ben Francis."

Neyse ki, toplanan kalabalık Prescott'un söylediği bir şeyi alkışlıyordu, bu yüzden başka kimse beni duymadı.

"West, amcıklık yapmayı bırak," diye ekledi Drake, "Şimdi zamanı değil."

West homurdandı ve dövmeli ellerini iki yanında birleştirdi. Onu görmezden gelerek dikkatimi tekrar Prescott'a çevirdim. Söylediği her şey planlarımızın bir parçasıydı. Sıradan bir gözlemciye pek bir şey gibi gelmeyebilir. Sektörümüzde daha fazlasını yapmak ve ekonominin büyümesine yardımcı olmak için verilen sözler. Ama bizim için bu, yıllarca süren bekleyişin, saldırılabileceğimiz zamana kadar beklemenin doruk noktası anlamına geliyordu.

Çok az şeyden geldik. Tüm hesaplara göre, bugün bulunduğumuz yerde olmamalıydık. Dördümüzün de azimli olmadığımız söylenemezdi. Elde ettiklerimizin hiçbirini fedakârlık yapmadan ya da yasal olarak elde etmedik. Yeraltına daldık ve bunu kendi yararımıza kullandık. Zirveye giden yolu bulmak için herkesin üzerine basmaktan çekinmiyorduk. Muhtemelen bu yüzden düşmanlar edinmiştik. Çok ama çok düşman.

Aradığımız şey güçtü ve kazandığımız şey de güçtü.

Dudağımın kenarı kıvrıldı. Servetimizi benim sayemde kazanmıştık. Prescott Fortuity'nin yüzü ve Pazarlama Müdürüydü. Drake CEO'muzdu. West, gerçekten ortaya çıktığında, Operasyon Müdürüydü. Peki ya ben? Finans Direktörüydüm. Paramızı ben yönetiyordum ve işimi çok iyi yapıyordum. Fortuity'yi kurduğumuzda elimizde olan küçük miktarı aldım ve milyarlarca dönüştürdüm.

Prescott onun sayesinde burada olduğumuzu düşünmek isteyebilir ama aslında bu şirketi başarıya ulaştırmak için hepimize ihtiyaç vardı. Birbirimize kenetlendiğimiz ve çok çalıştığımız için başarılı olduk. Ve şimdi, hepimizin gerçekten istediği şeyi elde etmek için planımızla ilerliyorduk. Beklediğimiz şeyi. Artık sadece bir zaman meselesi olacaktı.

Prescott tuzağı kurmuş, ayıyı yemlemişti ve biz de nihai ödülümüzü yakalarken sabırlı olacaktık.

Konuşmasını bitirdiğinde Prescott'un arkasında durmak için öne çıkarken Drake, "Mutlu görünüyorsun," diye mırıldandı.

"Öyleyim."

Çivit mavisini gözlerinin parladığını görerek ona baktım. Nedenini çok iyi biliyordu. Hepimiz biliyorduk. Tüm odayı kanla yıkamak istiyormuş gibi görünen West bile. Ve yapardı da. Adam hiç esir almıyordu.

"Sence bu gerçekten işe yarayacak mı?" Drake'in sesi tereddütlüydü.

"Olmak zorunda. Bir on yıl daha beklemeyeceğim."

Acımasız gülümsemesi bana onun da aynı şekilde hissettiğini söyledi. Bu kadarı yeterdi. Prescott sarı kaşlarını kaldırarak bize baktı.

"Üçünüzün de neşelenmesi gerekiyor," dedi, mikrofon sözlerini alması diye nefesinin altından.

Drake ve West de aynısını yapınca yüzüme bir gülümseme yerleştirdim. Birleşik bir cephe. Göstermemiz gereken şey buydu. Karanlığımızı özenle inşa edilmiş bir cephenin altında saklıyorduk. Talihin yüzü. Ve onu yöneten adamların.

Bize ne dediklerini düşündüğümde gülümsemem gerçek oldu. Dört Atlı. Sanki kıyameti getirecekmişiz gibi. Belki de getirecektik. Belki de getirmeyecektik.

Tek bildiğim... zamanımızın geldiği idi. Ve hiçbirimiz artık hiçbir şeyin yolumuza çıkmasına izin vermeyecektik.

Çok eğleneceğiz. Bunu borçluyuz.

Sadece biraz daha sabır ve itidal göstermemiz gerekiyordu... o zaman her şeyi dışarı çıkarabilirdik. Ve dünyanın etrafımızda yanışını izleyebilirdik.

ÜÇ SCARLETT

Bir binanın önünde durduğumda yutkundum. Üzerimde yükselen uzun ve heybetli bina siyah taş ve camdan yapılmıştı ve finans sektörünü ele geçirmek için küllerinden doğan dört adamın şirketine ev sahipliği yapıyordu. Ya da bana öyle söylendi. Mesele de buydu. Buraya görmeye geldiğim adamlar hakkında bana söylenenler dışında hiçbir şey bilmiyordum. Ve bu şeyler bende onlara karşı tiksintiden başka bir şey uyandırmıyordu. Ancak, içten içe bir hikâyenin her zaman iki tarafı olduğunu biliyordum. Aklımda bir hedef olsa da, her zaman içimi kemiren şüpheler olacaktı.

Hayatta hiçbir şey basit değildi. Peki ya intikam? Ne yapmış olurlarsa olsunlar, bu beni takip etmek istediğimden emin olmadığım bir yola sürükledi.

Kapıların üstündeki tabelaya baktım.

Şans.

Burada bulunma nedenim basitti. İş garantiye almak. Güvenlerini kazanmak. Ve onları yok etmek.

Kendimi salladım. Oyunu ele vermeyi göze alamazdım. Dış görünüşümü değiştirme zamanı gelmişti. Hayatım boyunca takındığım maskeyi. Hayatımın hatırlayabildiğim kısımlarını. Çocukluğum hafızamda boş bir alandı. Ve hatırlayabildiğim her şey gerçekliğin aksine bulanık bir rüya gibiydi.

Başımı dik tutarak binaya girdim ve resepsiyona doğru ilerledim. Orada oturan adam yüzünde bir gülümsemeyle bana baktı.

"Merhaba, Fortuity'ye hoş geldiniz. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Merhaba, Bay Ackley ile bir görüşme yapmak için buradayım... Ben Scarlett Carver," diye cevap verdim, gerginliğimi belli etmemek için sesimi eşit tutarak.

Adam başını salladı ve bana tekrar bakmadan önce bilgisayarında bir şeyler taradı.

"Elbette, eğer sadece şurayı imzalamak isterseniz."

Önümdeki masada duran bir tableti gösterdi. Üzerine tıkladım, adımları yazdım ve bir kutuyu imzaladım. Bana bir ziyaretçi kartı verdi ve yirmi sekizinci kata çıkmamı söyledi. Fortuity'nin sahibi olan adamlar

binanın en üst iki katında yaşıyorlardı. Gittiğim yerin altındaki kat onların ofisleri olmalıydı.

Dört Atlı.

Onlara neden bu ismin verildiğini anlamıyordum. Çok saçma görünüyordu. Ama ben ne biliyordum ki? Son on yıldır ailem tarafından Kent kırsalındaki bir arazide kilit altında tutuluyordum. Bana bunun benim iyiliğim için olduğunu söylemişlerdi ama bazen bunun doğru olup olmadığını merak ediyordum.

Asansör sırasına doğru yürüdüm ve düğmeye bastım. Asansör geldiğinde yanıma biri yaklaştı. Kapılar kayarak açıldı. Adamla birlikte içeri girdim. Bana doğru bir bakış fırlattı ve panele doğru ilerledi.

"Zemin mi?"

O zaman onu içeri aldım. Koyu kahverengi saçları vardı, başına jöleyle oldukça şık bir şekilde tutturulmuştu, koyu gri takım elbisesi ve yeleği sanki onun için yapılmış gibi vücuduna oturuyordu ve gözleri gümüşü griydi. Neden bilmiyorum ama o gözlerdeki bir şey anılarımı harekete geçirdi. Neredeyse tanıdık geliyorlardı ama olamazlardı. Onu hayatımda daha önce hiç görmemiştim. Bir adım daha yaklaşıp neden böyle hissettiğimi çözme ihtiyacı içime işledi. Parmaklarım çenesinde ve köşeli elmacık kemiklerinde bir çizgi çizmek için kıpırdandı.

Neyin var senin?

Bunu hiç anlamamıştım. Yine de, malikânedeki personel ve ailem dışında karşı cinse yaklaşmama hiç izin verilmemişti. İçten içe alay ettim. Evet, demek ki yirmi altı yaşında bir bakireydim. Bu beni çok utandırıyor. Ailemin ne dediği umurumda değildi. Buradayken bunu düzeltmeye niyetliydim. Sonunda hayatımın kontrolünü elime alabilmişim, artık onların zorba doğasından kurtulmuşum. Beni şımartmalarından ve dünyadan uzak tutmalarından. Yine de pek çok açıdan onlara bağılydım. Bu yüzden en başta buradaydım. Bu binada. Bu görüşmeye gidiyordum. Sebebi onlardı.

Adamın eli panelin üzerinde gezindi ve kaşları yukarı kıvrıldı.

Dudağının kıvrımına bakakalmıştım. Alttaki dolgundu.

Onlardan bir öpücük almak nasıl bir şey olurdu? Okuduğum kitaplarda anlatıldığı kadar iyi hissettirir ? Nazik mi yoksa talepkâr mı olacaktı? "Yirmi sekiz, lütfen," diye aceleyle ağızımdan kaçırdım, cevap vermem için bir

dakikadan fazla beklediğini fark ettim ve tamamen utandım

Asi düşüncelerim.

Elini bıraktı. O kata çoktan bastığını fark ettim. O da benimle aynı yere gidiyordu. Bu, onun bu şirketi yöneten dört adamdan biri olabileceği anlamına mı geliyordu?

Geri çekildi ve yanımda durdu, kasları gergindi ve vücudu kaskatı kesilmişti. El çantamla oynadım, kayışını çekiştirdim, parmaklarım deriye sürtünürken yakınlığının beni etkilemesine izin vermemeye çalıştım. Kolonyasının kokusu burun deliklerimi doldurdu. Tarçın ve elmanın baş döndürücü karışımı. Şefimiz Gio'nun çoğu pazar akşam yemeğinde yaptığı elma parçasını hatırlatan, en sevdiğim kombinasyonlardan biriydi. Bir daha ne zaman yiyebileceğimden emin değildim, eve dönmek içimi korkuyla dolduruyordu.

Gözlerim yüzüne kaydı, çenesinin nasıl titrediğini ve gözlerinin asansörün kapısında nasıl sabit kaldığını izledim. Eğer o da onlardan biriye, insanların onlara neden tanrı dediğini anlayabiliyordum. Bu adam inkar edilemeyecek kadar çekiciydi. Etrafını saran bir güç havası vardı. Yüzeyin altında ise tehlike kaynıyordu.

"Seni daha önce görmemiştim," dedi gümüş gözleri bana kayarak. "Yeni misin?"

"Hayır, bir röportaj için buradayım." Bir kaşını kaldırdı.

"Ah evet, asistanlık pozisyonu, değil mi?"

Başımı salladım, kendimi ona tanıtip tanıtmamakta kararsızdım. Dudağı yana doğru kıvrılmıştı, gözleri parlıyordu. Bu onu neredeyse yırtıcı gösteriyordu.

Görüşme teklifini aldığımda, Deborah Manning adındaki İK görevlisi, CEO Bay Drake Ackley'in görüşmeyi bizzat yapacağını söyledi. Kendisi için çalışacağım için kimi işe aldığını bilmek istediğini söyledi. Bu bana herhangi bir güvence vermedi. Daha önce hiç mülakata girmemiştim. Ailem beni iyi bir aday gibi göstermek için iş kayıtlarımda tahrifat yapmıştı. Gerçekte, yaptığım tek iş babamın malikaneyi yönetmesine yardım etmektir. Bazı açılardan, bu bana küçük bir deneyim kazandırdı. Ayrıca, beni kendi asistanıyla oturtmuşlardı ve o da benimle defalarca işin üzerinden geçmişti. Benden ne beklendiğini. İş ortamında nasıl davranmam gerektiğini. Ve bunun gibi diğer şeyler.

Bunu yapabilirim ama her şeyi doğru şekilde yaptığımdan emin olmak için aklımı başıma toplamam gerekir.

Yirmi sekizinci kata vardığımızda asansörün kapıları açıldı. Adam bana dönmeden önce bir adım attı.

"İsterseniz size nereye gideceğinizi gösterebilirim, Bayan..." "Carver. Scarlett Carver."

ben de çıktım. Bana gülümsedi ama elini uzatmadı. "O zaman bu taraftan Bayan Carver."

Bana kim olduğunu neden söylemediğini merak ederek lobide ilerledi. Uzun adımlarına ayak uydurmak için peşinden hızlı adımlarla yürüdüm. Yürüdüğümüz koridora yakın bir masada oturan bir kadın bizi duyunca başını kaldırıp baktı.

"Bay Beaufort," dedi elini kaldırarak.

Masasının önünde durdu ve ona hınzırca sırtarak masanın eğildi.

"Evet, Tonya?"

Bakışlarını tekrar ona çevirmeden önce durduğumda bana baktı.

"Bay Ellis sizi görmek istiyor."

"Ne istediğini söyledi mi?"

Başını salladı ve tekrar bana baktı. Fark etmiş gibiydi çünkü bana bir el salladı.

"Bayan Carver'ı Drake'in ofisine götürüyorum, sonra da uğrayıp Pres'i göreceğim."

"Bay Ackley sizi bekliyor," dedi doğrudan bana. "İyi şanslar."

Tonya tekrar masasına baktı. Bay Beaufort dediği adam masadan kalktı ve koridorda yürümeye başladı. Bir dakika sonra ona yetiştim ve onu takip etmem gerektiğini fark ettim.

Dört Atlı'dan biriydi. Ailem onların isimlerini beynime defalarca kazımişti.

Prescott Ellis. West Greer. Francis Beaufort. Drake Ackley.

Onlar benim nihai hedefimdi. Makaraya almam gereken adamlar. Bunu nasıl yapacağım benim için büyük bir gizemdi. Ne pahasına olursa olsun bunu yapmam gerektiği söylenmişti. Sanırım bekleyip her şeyin nasıl sonuçlanacağını görmem gerekecekti.

Bay Beaufort bir kapının önünde durdu. Buzlu bir camı vardı ve üzerinde siyah harflerle 'Drake Ackley, CEO' yazıyordu. Kapıyı açıp içeri girmeden önce bir kez vurdu. Bir an olduğum yerde kaldım ve derin bir nefes aldım.

Buraya kadarmış. Artık geri dönüş yoktu. "Drake, görüşeceğin kişi geldi."

Bay Beaufort'un arkasından içeri girdim ve odaya göz attım. Ofis büyük ve modern görünümliydi. Siyah kitap rafları bir duvarı kaplıyor, önünde üç deri koltuk ve bir sehpa bulunuyordu. Masa pencerenin ve arkasında yüksek arkalıklı deri bir sandalye vardı. Sahibi olan adam

Bu ofiste elleri , saçlarıyla uyumlu siyah takım elbisesi içinde pencereden dışarı bakıyordu. Onu görmek beni korkuttu ama tırnaklarımı avuç içlerime geçirerek sinirlerimi yatıştırmaya çalıştım.

Döndü, beni ve Bay Beaufort'u içeri aldı. Bir an sonra masasının önündeki iki koltuğa elini salladı.

"Merhaba, siz Bayan Carver olmalısınız, lütfen içeri gelin ve oturun."

Sesi derin ve . Aradaki mesafeyi kapatıp elimi ona uzatmadan önce omurgamı dikleştirdim.

"Sizinle tanışmak bir zevk, Bay Ackley," dedim tutarken.

Avuç içi sıcaktı ve koluma yayıldı. Adam cidden uzun boyluydu. Gözleriyle karşılaşmak için neredeyse boynumu yukarı kaldırmam gerekiyordu. Çivit mavisidyiler, alışılmadık bir renk. Onlarla ilgili bir şey nefesimin boğazımda düğümlemesine neden oldu.

Elimi bıraktı ve bana gülümsemedi ama yine masasını işaret etti. Etrafından dolaştım ve el çantamı yere bırakarak oturdum. Bay Ackley kapıya baktı.

"Başka bir şey ister misin, Francis?"

İkisi arasında geçen bir bakışmayı görmek için tam zamanında arkama baktım ve Bay Beaufort'un gözlerinde garip bir ifade belirdi. Vücudu yeniden gerildi ve tavrı sertleşti.

"Hayır. Görüşmenizde iyi şanslar Bayan Carver."

Döndü, kapıya doğru yürürken omzunun üzerinden bana baktı. O gümüş gözlerde kafamı karıştıran bir şey vardı. Bir hüznün ve çaresizlik notası. Beni tedirgin bir halde bırakarak gözden kayboldu.

Kendimi silkeledim ve yerine oturmuş olan Bay Ackley'e doğru döndüm. Öne eğildi, birleştirdiği ellerini masasının üzerine koydu ve yoğun bakışlarını üzerime dikti. Onu ilk gördüğümde hissettiğim gözdağı tüm gücüyle üzerime çöktü. Sertçe yutkundum ve avuçlarım terlemesine rağmen beni sinirlendiriyormuş gibi görünmemeye çalıştım.

Odaklan. Bu işi almak zorundasın. Bu planın bir parçası. Başarılı olmak için buna ihtiyacın var.

Bunun için başka bir şey yoktu. Omurgamı dikleştirdim ve bakışlarıyla yüz yüze geldim. Bu adama beni neden işe alması gerektiğini göstermenin zamanı gelmişti.

"Evet, Bayan Carver... Başlayalım mı?"

DÖRT DRAKE

Tanrım, çok güzeldi. Dönüp onu gördüğüm an, lanet derim karıncalandı. Tek düşünebildiğim ne kadar çarpıcı olduğuydu. Kendini taşıma şekli, başını dik tutuşu ve ela yeşili gözleri her santimetrekaremi değerlendiriyordu. Açık kahverengi saçları yumuşak dalgalar halinde omuzlarına dökülüyordu. Krem rengi bluzu vücudunu sarıyor ve geniş paçalı siyah pantolonunun içine sokuluyordu. Çıplak topuklu ayakkabılar pantolondan dışarı fırlıyordu ve kahverengi deri el çantası görünümünü tamamlıyordu.

Çok uzun zaman oldu. Çok uzun zaman.

Francis'in de bunu hissettiğini biliyordum. Gözleri her şeyi ele veriyordu. İkimiz de tek kelime edemezdik. Bir planımız vardı ve ona sadık kalmalıydık. Bu görüşmeye devam etmeli ve diğer her şeyi unutmalıydım. Dikkatim dağılmamalıydı.

Scarlett ellerini kucağında kavuşturdu ve bana başıyla onay verdi. Olaylara soğukkanlılıkla yaklaşmamla tanınırdım ama onun burada olması içimi burktı. Ağzım kurudu. Böyle olmaması gerekiyordu.

Kendine gel.

"Size Talih hakkında ne bildiğinizi sorarak başlayabileceğimi düşündüm."

Gözlerime bakıp gülümsemeden önce oturduğu yerde kıpırdandı. Ve lanet olsun, gülümsemesi midemi bulandırdı. Şu anda ihtiyacım olan bir şey değildi.

"Siz ve ortaklarınız şirketi altı yıl önce yirmi yaşındayken kurdunuz, başlangıçta yatırımlar sağlıyordunuz, o zamandan beri yatırım bankacılığı ve döviz olarak genişledi. Müşterilerinize kendi kişisel danışmanları ve yatırımlarının yönetimi de dahil olmak üzere en kaliteli hizmeti sunuyorsunuz. Fortuity girişimcilik başarısıyla birçok ödül kazandı. Basitçe söylemek gerekirse, siz en iyinin en iyisisiniz."

Scarlett araştırmasını yapmıştı. Gerçekten şaşırtıcı değil. Hızlı yükselmiş ve tanınan bir isim haline gelmiştik. Sektörümüzün en iyileriydik.

"Şirket hakkında daha fazla açıklama yapmama gerek olmadığını görüyorum. O halde bazı sorulara geçeceğim."

"Tabii ki."

Tekrar gülümsedi. Yanağımın içini ısırdım ve masanın üzerinde duran tabletimi elime alıp ön yazısını ve özgeçmişini gözden geçirdim.

"Söyleyin bana Bayan Carver, bu pozisyona başvurmanıza ne sebep oldu?"

Gözlerim ona kaydı, yüz ifadesindeki tereddüt soruma nasıl cevap vereceğini bilemediğini gösteriyordu.

"Ben... yeni bir meydan okuma istedim."

"Yanılmıyorsam son altı yıldır ailenizin şirketi için çalışıyorsunuz."

Başını salladı ve ellerini büktü. Gergin bir alışkanlık.

"Evet, işte bu yüzden yeni bir şeyler denemek istiyorum. Kanatlarımı biraz açmak. Orada geçirdiğim zamandan keyif almadığımı söylemiyorum ama herkes bir noktada ailesinden bağımsız olmak istemez mi? Doğru zaman gibi geliyor."

Cevap verirken sesi titriyordu ama ben fark etmemiş gibi davranarak başımı salladım. Tablettime bakarak birkaç not yazıyormuş gibi yaptım.

"Bana kendiniz hakkında CV'nizde olmayan bir şey söyleyin."

Ona baktığımda gözleri irileşmiş ve dudağını ısırmıştı. Bana bir yanıt vermeden önce tereddüt ettiğini ve düşünme ihtiyacı duyduğunu belli eden bilinçsiz ifadelerinden biri daha. Elini hafifçe kaldırdı ve kendini sabitlemek istercesine sandalyenin kolunu kavradı.

İnsanların dengesini bozmayı severdim. Baskı altında kırılıp kırılmayacaklarını gösterirdi. Nasıl performans göstereceklerini. Bu sadece iş ortamında yaptığım bir şey de değildi. Birini hazırlıksız yakalamak size onun hakkında çok şey anlatırdı. Hata yapıp yapmamaları gereken bir şeyi ortaya çıkarırlar mıydı yoksa çabucak toparlanırlar mıydı? Bir insanın ruhunun derinliklerine inmeyi, nasıl hareket ettiklerini öğrenmeyi severdim, böylece bunu kendi avantajıma kullanabilirdim. Doğru düğmelere basarsınız ve onlar da hizaya gelir.

Prescott varlığıyla bir odaya hükmedebilirdi ama insanlar sırları konusunda bana güvenirlerdi. Beni iyi dinleyici ve tavsiye almak için başvurulacak kişi olarak görüyorlardı. Ne yazık ki bana en derin, en karanlık arzularını anlattıklarında yüzeyin altında gerçekte kimlerin gizlendiğini göremediler. Tüm hayatlarını inceledim, onları onlar yapan şeyleri öğrendim, böylece rüzgârda küllerden başka bir şey kalmayana kadar onları ezebilirdim. Ne yaptığını anladıklarında çok heyecanlanıyorlardı. Yüz hatlarında beliren derin, içgüdüsel ihanet duygusunu izlemeyi seviyordum. Değer verdikleri her şeyin ölümü. Bir anda ellerinden alınmıştı. Çok tatlı bir zaferdi.

"İşle ilgili olmak zorunda mı?" diye sordu sonunda.

"Bu size bağlı."

"Tamam. Gençken yürümeyi ve konuşmayı yeni baştan öğrenmek zorunda kaldım. Uzun ve zorlu bir süreçti. Nedenlerine girmemeyi tercih ederim ama bunun bir şeyi kafama koyduğumda çok kararlı olduğumu gösterdiğini düşünmek hoşuma gidiyor. Yaptığım işte başarılı olmak istiyorum."

Tekrar başımı salladım, daha fazla not yazdım. Hayatına daha fazla burnumu sokmayacaktım, ama bu kesinlikle güçlü bir karaktere sahip olduğunu gösteriyordu. Benim için çalışan herkes belirli bir iş ahlakına sahip olmalıydı. İş ve özel hayatımın tüm yönlerini yönetecek birini Şu anki asistanımın yaptığı şey bu değildi, ancak işimizdeki değişikliklerle birlikte, daha uygulamalı bir yaklaşım sergileyebilecek birine ihtiyacım vardı.

"Bunun çok zor olduğunu tahmin edebiliyorum."

Bana sıkı bir gülümseme verdi, gözleri bu kadar kişisel bir şeyi açıklamaktan ne kadar rahatsız olduğunu ele veriyordu.

"Evet... hayatın bize meydan okumak için tuhaf bir yolu var."

Bilmez miyim! Burada karşınızda oturmak başlı başına bir meydan okuma.

Ben de gülümsemedim. Nadiren gülümserdim. Duygu göstermek yaptığım bir şey değildi. Uzun bir süre boyunca. Bu, herhangi birinin beni anlamasını zorlaştırıyordu. Ben böyle severdim. Kimsenin içeri girmesine izin vermemeyi tercih ederdim. Bu sadece düşündükleri kişi olmadığımı anladıklarında hayal kırıklığına yol açıyordu. Çoğu insan benim ve diğerlerinin içindeki çirkinlikten hoşlanmıyordu. Nedenlerini ya da iktidara yükselmek için nasıl bu kadar alçaldığımızı anlayamazlardı. Ve yükseldik, küllerimizden doğan anka kuşları gibi. Ancak bu anka kuşları ahlaksızlık, sapkınlık ve sapkınlık ile damlıyordu.

"Bu rolün tuhaf saatlerde burada olmanızı gerektirebileceğinin farkındasınızdır, hepimiz çok yakın çalıştığımız için günlükleri uyumlu tutmak için ortaklarımızla irtibat halinde olmanızı ve bir Gizlilik Sözleşmesi imzalamanızı istiyoruz." Durakladım, tepkisini değerlendirdim. Gözleri bir an için kırıştı. "Bunlardan herhangi biri sorun olacak mı?"

"Hayır, hiç de değil. Başkalarıyla çalışma konusunda çok iyiyim ve karşıma ne çıkarsa çıksın koşullara uyum sağlayabiliyorum."

Hiç tereddüt etmedi. Bu hoşuma gitti. Şimdiye kadar duyduklarımdan etkilenmişim.

"Dediğiniz gibi, yeni bir meydan okuma istiyorsunuz."

Scarlett başını salladı ve sandalyenin kolunu bırakarak omuzlarını gevşetti.

Ona deneyimi hakkında birkaç soru daha sordum, o da itaatkâr bir şekilde cevapladı. Bazıları prova edilmiş gibiydi ama röportajlarda bu tür şeyler beklemeye başlamıştım. İnsanlar çok öngörülebilir olabiliyordu. İstedikleri

etkilemek, özellikle de burada çalışmak söz konusu olduğunda. Kimin övünme hakkı için bir rol istediğini, kimin ise sağlam bir kariyer inşa etmeye yatırım yaptığını anlayabiliyordunuz. İlkini ayıklamak benim iyi bildiğim bir şeydi.

Scarlett o tiplerden biri değildi. Kendine göre nedenleri vardı. Göğsüne yakın tuttuğu belli olan sebepler. Kadını okumak pek kolay değildi.

"Bana sormak istediğiniz bir şey var mı, Bayan Carver?" Kendiminkini tamamladıktan sonra sordum.

Yine dudağını ısırды. Dikkatimi gözlerinin alt kısmına yaptığı girintiler yerine gözlerinde tutmaya çalıştım.

"Ortaklarınızla yakın çalıştığınızı söylemişsiniz. Benim rolüm onlarla ne kadar ilgili olacak?"

İşte bu beklediğim bir şeydi. Kötü şöhretli Dört Atlı'yı düzenli olarak görüp görmeyeceğini bilmek isteyeceğine şüphe yoktu. Herkes öyle değil miydi? Diğerlerinin aksine, neden bu isimle damgalandığımızı anlayabiliyordum. Dördümüz hiç esir almazdık. Akli başında hiç kimse otoritemize ve gücümüze meydan okuyamazdı. Düşmanlarımızın sürekli etrafımızda dolaşmasına rağmen bize bulaşılmayacağını kanıtlamıştık. Ne zaman saldırmak isterlerse dördümüz hazırđık.

"Duruma göre değişir. Francis... Bay Beaufort rutinlerine başkalarının karışmasından hoşlanmaz. Endişeleneceğin en son kişi o olur. Bay Greer'e gelince, West çoğunlukla içine kapanıktır. Benden başka en çok göreceğiniz kişi Bay Ellis. Prescott Fortuity'nin yüzüdür, bu yüzden çok... ilgilidir."

Bu yetersiz bir ifadeydi. Prescott kendisini ilgilendirmeyen işlere burnunu sokmayı severdi. Geri kalanımız aldırılmazdı. Buna alışmıştık. West hariç. O Prescott'un davranışlarından nefret ederdi. Öte yandan, West hemen hemen her şeyden ve herkesten nefret ederdi. Onu kızdırmak için fazla bir şey gerekmiyordu.

"Bununla birlikte, esas olarak doğrudan benimle çalışacaksın," diye devam ettim. "Diğerlerinin programlarını Tonya yönetecek."

Başını salladı ve bir an için düşünceli görünüyordu.

"Ve geç saatler. Bunların her gün olmasını mı bekliyorsunuz yoksa...?"

"Hayır, her gün değil. Geç saatlere kadar çalışmamaya çalışıyorum ama bazen böyle şeyler olur."

Ona her türlü saatte çalışma eğilimimden , çünkü bunun için burada olmasına gerek yoktu. Uykusuzluk beni rahatsız ediyordu.

Yıllardır vardı ve yakın zamanda da yok olmayacaktı.

"Tamam... Başka sorum olduğunu sanmıyorum."

Sandalyemden yavaşça kalktım. Beni izledi, gözlerimle buluşmak için başını geriye eğdi.

"Sanırım bu her şeyi özetliyor o zaman. Seninle yürüyeceğim. dışarı."

Elimle kapıyı işaret ederek masanın arkasından çıktım.

Hemen hareket etmedi, sanki beni henüz çözememiş gibi meraklı gözlerle beni izliyordu.

Scarlett sandalyesinden kalktı ve eğilerek el çantasını aldı. Doğrulurken vücudunun gerilmesini ve esnemesini izlerken ağzım tekrar kurudu. Bana sıkı bir gülümseme verdi ve kapıya doğru yürüdü. Sertçe yutkundum, göğsümde patlayan garip duygulara karşı kendimi çelikleştirdim.

Neredeyse bitti. O gittiğinde tekrar nefes alabilirsin.

Diğerleriyle konuşmam gerekiyordu. Bu planımızın aksamadan yürümesi gerekiyordu. Bunu öyle ya da böyle başaracaktık. Ama önce, Bayan Scarlett Carver'ı dışarı çıkaracaktım.

Onu kapıya kadar takip ettim, yürürken kalçalarının hafifçe sallanışını izledim, kendime engel olamadım.

Uzun . Yakında istediğinizi alacaksınız. Hepiniz olacak.

Bunu aklımda tutmalıydım. Prescott'un her zaman dediği gibi, yaptığımız her şey

bir amaç içindi. Ve nihai amacımız yıllar önce kaybettiklerimizi geri kazanmaktı. Bize borçlu olunan şeyi. Hiçbir şey, ama hiçbir şey, bir daha yolumuza çıkamayacaktı.

BEŞ BATI

Kafamı telefonuma gömmüş bir şekilde ofisimden çıktım. Bu lanet rakamlar birbirini tutmuyordu. Bu Francis'e ihtiyacım olduğu anlamına geliyordu. Onun lanet olası yardımını istemekten daha kötü bir şey olamazdı. Başkasının merhametine kalmaktan hoşlanmıyordum. Yine de bu hesabı batırmayı göze alamazdık, o yüzden yapmalıydık.

Sesler koridordan yukarı doğru süzüldü ve başımı kaldırıp bakmama neden oldu. Tamamen durdum ve içimdeki rüzgârın bir anda kesildiğini hissettim. Drake'in bugün mülakata gireceğini bilmiyorum değilim. Ancak bu beni *onu* görmeye hazırlamamıştı.

Nasıl hissedeceğimi çok az düşünmüştüm. Kalbim kulaklarımda gümbürdüyor, ses kafatasımın içinde defalarca yankılanıyordu. Şiddeti üzerime çöktü. Bundan zevk alıyordum. Vahşi duygular beni başka hiçbir şeyin yapmadığı bir şekilde harekete geçiriyordu.

Kolum yanıma düştü, parmaklarım telefonumun etrafında daha sıkı kıvrıldı. Onları izlemekten kendimi alamıyordum. Drake ne kadar rahat görünüyordu ama omuzlarındaki ve gözlerindeki gerginlik bana aksini söylüyordu. El çantasını tutuşunu, parmaklarının deri kayışta gergin ve kendinden emin değilmiş gibi endişelenmesini. Köşeyi dönüp lobiye girdiklerinde, bileğime dolanmış görünmez bir kordonun çekiştirmesiyle onu takip ettim.

Asansörlerin dışında durduklarını görmek için tam zamanında duvarın arkasından baktım. Drake geri çekilip ona bakmadan önce düğmeye bastı. Gözlerim onun dolgun kalçalarına kaydığını ve düşüncelerimin zihnimin karanlık köşelerinde kalması gereken şeylerle dolup taşmasına neden oldu. Diğerleri hepimizin sadece arkadaş olduğu gibi saçmalıklara inanarak kendilerini kandırabilirdi, ama ben değil. Hayır, ben gerçekçiydim. Ve içimizdeki çarpık, berbat parçaların daha fazlasını arzuladığını inkâr etmemin hiçbir yolu yoktu.

Drake ellerini ceplerine sokarak, "Deborah her iki durumda da sizi bilgilendirmek için irtibat halinde olacak," dedi.

Neredeyse alay edecektim. Sonuç, o daha binaya adımını atmadan çok önce belirlenmişti. Diğerlerinin yaptığı gibi saçma sapan işlerle uğraşmıyordum. Kendimi hiçbir zaman dünyayı siyah beyaz gören biri olarak tanımlamasam da, iş olduğu gibi söylemeye geldiğinde açık sözlü biriydim. I

sözünü sakınmazdı. Muhtemelen bu yüzden personelimizin çoğu benden uzak durdu. Günlük işlerin çoğunu astım Andrew'a devrettim. Böylesi daha kolaydı. Aptallara ayıracak ne vaktim ne de sabrım vardı. Onun nezaketi vardı. Beni kızdıran insanlara balyozla vururdum. Bir keresinde kelimenin tam anlamıyla oldu, ama bu olay hakkında ne kadar az şey söylenirse o kadar iyi. Francis sadece kan lekelerinin en sevdiği tişörtünü tekrar mahvetmesinden yakınırdı. Ona yeni bir tane falan almıştım ama yine de bunu bana karşı kullandı. Puşt herif sözde yanlışlarımın her biri için beni sorumlu tutuyordu.

"Tamam, harika," diye cevap verdi, yüzünü profilden görebilmem için Drake'e bakarak.

Boynunun esneme şekli, parmaklarımın ince et sütununa sarılma beklentisiyle seğirmesine neden oldu. Lobiye doğru adım atmamak için kendimi zor tuttum ve bunu yapmak için büyük bir çaba sarf ettim. Eğer planlarımızı bozarsam diğerleri kafamı koparırdı.

Şanslıydı ki asansör geldi ve kapıları açıldı. İçine adım atmadan önce Drake'e gülümseyip başını salladı.

"Hoşça kalın Bayan Carver," dedi Drake, sesinde en ufak bir duygu belirtisi olmadan.

"Hoşça kalın, Bay Ackley."

Uzandı ve aşağı inmek için bir düğmeye bastı. Drake kapılar kapanana bekledi. Kapılar kapanmadan önce yüzündeki duygu parıltısını yakaladım. Yüzündeki şaşkınlık ne düşündüğünü merak etmeme neden oldu.

Drake arkasını döndü ve elleri hâlâ ceplerinde, Tonya'nın masasına doğru yürüdü.

"Deb'e evrakları hazırlamasını ve Bayan Carver'a başarılı olduğunu bildirmesini söyleyin."

Tonya'nın yüz ifadesini göremiyordum ama eli faresinin etrafında sıkışmıştı.

"Bugün başka görüşmeleriniz yok mu?"

Drake omuz silkmedi bile. Sadece ona baktı.

"Biliyorum."

"O zaman bunu bana neden şimdi söylüyorsun? Eminim karar vermemişsindir.

henüz."

Tonya'nın taşakları vardı. Benimle asla konuşmazdı, ama sonra Yine benden çok korkuyordu. Muhtemelen Drake ve Francis'in hoşnutsuzluğuna yol açacak şekilde onu birden fazla kez tehdit ettiğim içindir. Ben sadece

Şaka yapıyordum ama Francis zamanının çoğunu kışında bir sopayla geçiriyordu, bu yüzden eğlenmemesine . Drake'in davranışlarımı kontrol altında tutmamı istemek için başka nedenleri vardı. İkisinin de endişeleri umurunda değildi.

Drake'in kaşları kalktı ama başka bir duygu göstermedi. İşte Drake buydu. Hiçbir şey hakkında ne hissettiğini asla belli etmezdi.

"Kararlarımı mı sorguluyorsun?"

"Ben sadece... hayır, Bay Ackley. Bunu halledeceğim, ama sormak zorundayım... Hala diğer adaylarla görüşmek istiyor musunuz?"

"Geldiklerinde gönderin. Ne de olsa durum tespiti yapmam gerekiyor."

Onun cevap vermesine izin vermedi ve benim durduğum yere doğru yürüdü.

"Köşelerde sinsice dolaşıp insanları gözetlemenin sana göre bir şey olduğunu sanmıyordum West."

Tonya'nın başı döndü, beni görünce gözleri büyüdü. Sonra aniden arkasını döndü ama gözlerindeki korku parıltısını görmeden önce değil. Francis, Drake ve Prescott dışındakiler söz konusu olduğunda alışık olduğum bir şeydi bu. Ünümden habersiz olmadıkları sürece çoğu insan beni görmezden gelirdi.

Drake durdu, çivit rengi gözleri eğlenceyle parlıyordu. "Değilim," diye cevap verdim ona ters ters bakarak.

Neden gizlendiğimi çok iyi biliyordu. Sanki konu o olunca kendime yardım edebilmişim gibi.

"Ofisinizden çıkmanızın bir sebebi var mı?" "Frankie ile konuşmam gerek."

"Bay Beaufort, Bay Ellis'le birlikte," dedi Tonya omzunun üzerinden, her zamanki gibi kulak misafiri olduğu belliydi.

Belki de o kaltağa yine haddini bildirmeliyim.

"Teşekkür ederim Tonya," dedi Drake ve Prescott'un ofisine doğru yola çıkmadan önce ona el salladı. Telefonumu cebime sokup Tonya'ya eziyet etme düşüncelerini arkamda bırakarak onun peşinden gittim.

Drake kapıyı çalmaya zahmet etmedi, kapıyı açtı ve içeri girdi.

Kapıya ulaştığım anda Prescott ve Francis'in sesleri kulağıma çarptı. "Hayır, sana bir bütçe verdim ve buna sadık kalman gerekiyor," dedi Francis.

Sesi hüsrarla doluydu.

Prescott masasının kenarına yaslanırken kollarını göğsünde kavuşturarak, "Ben de sana daha fazlasına ihtiyacım olduğunu söyledim," diye cevap verdi.

Francis birkaç adım ötede duruyordu ve yüzünde gök gürültüsünü andıran bir ifade vardı. Yine finans konusunda tartışıyor olmaları beni pek şaşırtmadı. Prescott hayatını kurtarmak için bütçe yapamazdı, işte bu yüzden Francis, tutucu bir hıyar olmasına rağmen Finans Direktörü'ydü. Birkaç kuruşu binlerce kuruşa çevirebiliyordu. Çekincesiz hayranlık duyduğum tek özelliği buydu.

"Pres, Francis hayır diyorsa hayırdır," diye araya girdi Drake, pencerelere doğru yürüdü ve şehre baktı.

Kapıyı kapatıp ona yaslandım ve Prescott ile Francis'in dönüp Drake'in arkasına bakmalarını izledim.

"Bana CEO kartını mı oynuyorsun?" Prescott karşılık verdi. "Evet."

Prescott'un ağzı ince bir çizgiyle kapandı ve mavi gözleri kızgınlıkla parladı. da ona göreymiş. Her zaman boyundan büyük işlere kalkışırdı. Bu kendini beğenmiş hıyarla neden arkadaş kaldığımızı sorgulamak istedim ama birbirimize ihtiyacımız olduğunu ben bile inkâr edemezdim. Birlikte daha güçlüydük. Çocukluğumuzdan beri böyleydik. Prescott'u narsizmi ve kibri yüzünden seve seve odun öğütücüsüne atacak olsam da bunun bir seçenek olmadığını biliyordum. İşe yarıyordu... bazen.

"Bize nasıl geçtiğini anlatacak mısın?" Francis, Drake'in sırtına bakmaya devam ederek sordu.

Drake, "İyi, gayet iyi olacak," dedi.

"Bu kadar mı?"

Drake başını çevirdi, dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi.

"Ne söylememi istiyorsun, Francis? Onu görmenin kolay olduğunu mu? Değildi ve bunu sen de biliyorsun."

Francis yüzünü ovuşturdu.

"Hayır, haklısın. Değildi."

"Dur bakalım, onu gördün mü?" Prescott gözleri büyüyerek sordu.

"Ben de öyle," dedim, üçüne bakarken sesim kısıldı. "Ne oluyor çocuklar? Hepimizin onu sıkıştırmayacağını söylediğimizi sanıyordum."

Gülümsedim. Prescott onu görmeyen tek kişi olduğu için sinirlenmişti. Hak etmişti.

"Hey, o geldiğinde bir toplantıdan dönüyor olmam benim suçum değil," dedi Francis, sanki bunu kasten planlamamış gibi omuz silkerek.

onu durdurmak. Onun lanet oyununu biliyordum. Hem o hem de Prescott bana baktı.

"Sen daha fazla sinirlenmeden söyleyeyim, West onunla konuşmadı. Bir köşeden ona bakmak, sürüngenlikten başka bir şey sayılmaz," dedi Drake ve beni yanıt vermekten kurtardı.

Francis homurdandı. Prescott başını salladı.

"Siktir git," diye mırıldandım. "Sürüngenlik yapmıyordum." "Hayır, eminim kendine engel olamıyorsundur."

"Sanki beni suçlayabilirmişsin gibi. Gözlerin var, değil mi?"

Sonunda arkasını döndü ve hepimiz yüzündeki gülümsemeyi görebildik.

Dud

akla "Fark ettim... fark

r. etmemek zor." "O zaman bana bok atma."

Bana hep zor zamanlar yaşattılar. Sanırım bazen bunu hak ettim. çünkü sakın kalmakta güçlük çekiyordum. Öfkem şiddetli ve affetmezdi. Sanki kendi hatalarımın farkında değilmişim gibi. Diğerlerinin duvarların arkasına saklanıp gerçek yüzlerini asla göstermemelerinin aksine, ben sadece kim olduğumu benimsedim.

Prescott çenesini ovuştururken, "Ona bir göz atmak için kafamı kapıdan dışarı uzatmalıydım," diye düşündü.

Francis gözlerini devirerek, "Onu yakında göreceksin," dedi.

"Tabii işi kabul ederse."

Drake kapıyı kapatarak durduğum yere doğru yürüdü. Prescott'a bir bakış attı.

"Yapacak."

"Ve bundan emin misin?"

O uzanırken ben kapıdan uzaklaştım. "Benden şüphe mi ediyorsun, Pres?"

"Sanki."

"O zaman bana güven. Kabul edecek ve o zaman küçük Scarlett'imizin ne kadar ileri gitmeye istekli olduğunu göreceğiz."

Yanıt beklemeden çıkıp gitti. "Siz de benim kibirli olduğumdan şikâyet ediyorsunuz." "Sen kibirlisin Pres," dedim sırtarak.

"Kimse sana fikrini sormadı West."

Ona bir parmak kaldırdım, bu da Prescott'un ellerini göğsünden indirip bana ters ters bakmasına neden oldu.

"En azından sana lanet olası isminle hitap ediyor," diye mırıldandı Francis.

Sour puss'un bunu gerçekten aşması gerekiyordu. Sanırım bu isimden nefret etmesinin tek nedeni, ona eskiden *kızının* ona taktığı ismi hatırlatmasıydı.

"Beni o tutucu saçmalıklarına başlatma Frankie."

Prescott, Francis bana doğru adım atmadan önce, "İşte başlıyoruz," dedi, yumruğunu sıkarak.

"Biliyor musun, bir daha bana böyle seslenirsen, gözüne lanet bir mektup açacağı saplayacağım."

"Denemeni görmek isterim," dedim ona sırtarak. "Bana son vurmaya çalıştığında dikiş atılması gerekmişti."

Francis'in yüzü kıpkırmızı oldu ve çenesini sıktı.

"Her neyse, aslında gelip benim için bazı rakamlara bakmana ihtiyacım var," diye devam ettim. "Bykov hesabında işler yolunda gitmiyor ve biliyorsun, Ruslara her şeyi berbat ettiğimizi söylememeyi tercih ederim."

Francis ellerini havaya kaldırdı.

"Neden en söylemedin ki?" "Seni sinirli görmek daha eğlenceli."

Bana doğru yürüdü, ters ters bakıyordu.

"Bir gün yüzünü camdan bir duvara geçireceğim."

"İzleyebilir miyim?" Francis kapıdan çıkıp gözden kaybolurken Prescott sesini yükseltti.

Onu son gördüğümüzde eliyle bize parmak sallıyor gibi görünüyordu. Yüzünde geniş bir gülümseme olan Prescott'a baktım.

"Yani... o zaman yapar mıydın?"

diye sordu. "Ne yapardım?"

Kaşlarını salladı. "Siktir git,

Pres."

"Ne? Onu süzen sendin." "Tek yönlü bir aklın var."

Kapıdan çıkmaya başladım.

"Hadi ama West, bana karşı dürüst olabilirsin... O zamanlar nasıl hissettiğini biliyorum."

Sertleştim ve olduğum durdum.

"Bu da ne demek şimdi?"

"Bu, sahip olamayacağı şeyi isteyen aşık bir köpek yavrusu olduğun anlamına geliyor."

Arkamı dönüp onu duvara çarpmak istedim ama yapmadım. Prescott'a öfkelenmek beni bir yere götürmezdi.

"Bir bok bildiğin yok Pres."

"Hey, seni yargılamıyorum. Senin için kolay olmasa gerek, bu konuda konuşmak istersen..."

"Bilmiyorum."

Hiçbir şey beni bu bok hakkında konuşturamazdı. Hiçbiri anlamayacaktı. Böyle hissetmemem gerekiyordu.

"Francis ve Drake , değil mi?" "Bilinecek bir şey yok."

"Batı..."

"Bırak şu lanet şeyi."

Prescott'un ona karşı her zaman hissettiklerimi anlamış olmasına bile sinirlenerek oradan uzaklaştım. Bu değişmemiştir. Beni konuşmaya hazır olmadığım şekillerde kalıcı olarak işaretlemişti. Bunun yerine, kendimi am, alkol, uyuşturucu ve şiddete boğdum. Başa çok sağlıksızdı ama umurumda değildi. kötü alışkanlıkları vardı. Benimki sapkın ve sapıktı. Ve onlardan zevk alıyordum. Eğer bu beni hasta bir pislik yapıyorsa, öyle olsun. Kimse için değişmezdim.

Prescott gidip kendini becerebilirdi. Onunla hiçbir şeyi tartışmayacaktım. O eski anıları deşmenin sonu kimse için iyi olmazdı. Eminim hiçbiri benim bir kez daha raydan çıkmamın sonuçlarını temizlemek istemezdi.

Francis'in beni beklediğini bildiğim ofisime doğru yürüdüm, o sürekli buradayken nasıl başa çıkacağımı merak ediyordum. Sanırım bekleyip görmem gerekecekti. Ve ben bunu dört gözle beklemiyordum. Hem de hiç.

ALTI SCARLETT

Bunun ilk işim ve ilk günüm olduğunu düşünürsek, gergin olduğumu söylemek hafif kalır. Dünyadan çok uzak kalmıştım. Dışarıda tek başıma olmak her zaman kolay değildi. Özellikle de her yerde insanların olduğu ve nefes alacak yerin olmadığı bir şehirde. Kent gibi değildi, temiz kırsal havasıyla aramızda yürüyebilir ve kilometrelerce kimseyi göremezdim. Londra'da tanıdığım tek kişi Mason Jones'tu. Babamın yanında çalışıyordu ve iyileşme sürecimde bana yardımcı olmuş, bir ağabey figürü gibi olmuştu. Babam arkamı kollayacak birinin olması konusunda ısrarcıydı. İşte buradaydık, ailemin şehrin pahalı bir bölgesinde sahip olduğu üç yatak odalı bir dairede yaşıyorduk.

"Bugün iyi olacağına emin misin?" diye sordu, bacaklarını alçak masanın üzerine koyup kanepeye otururken bir fincan kahve içiyordu.

"Neden olmayayım ki?"

"Kurtların önüne atılıyorsun, Scar."

Bir kat daha dudak parlaticısı sürerken sahte şöminenin üzerindeki aynada kendime bakarak homurdandım. Mason benim için hep endişelenirdi. Haftalarca komada kaldıktan sonra uyandığımda ve yürümek ve konuşmak gibi şeyleri yeniden öğrenmek zorunda kaldığımda en kötü anımda yanımda olmuştu.

"İyi olacağım."

Bunu yapabilecek kadar güçlüydüm. Ayrıca, ilk günümde tam olarak ne yapacaklardı? Hiçbir şey. Gerçekten neden burada olduğumu bile bilmiyorlardı. Korkmamı gerektirecek hiçbir şey yoktu. İkinci bir düşünceye ya da şüpheyi kapılmayı göze alamazdım.

"Onların ününü biliyorsun. Stuart'ın onları alt etmeye hazır olduğunu düşünmesi, hazır olduğun anlamına gelmez."

Babamın başka seçeneği yoktu. İşlerini büyüteceklerini duyurduklarında, beni orada, işi yürüten adamlara yakın bir yerde işe alma fırsatını kaçırmamıştı.

"Evet, Dört Atlı'dan çok korkuyorum." Gözlerimi devirdim. "Tanrım, Mase, onlar tanrısal ölümsüzler değil. Onlar dört adam. Başa çıkabilirim."

Mason'a iki hafta önce Drake Ackley ile yaptığım görüşmede ondan ne kadar korktuğumu söylemek istemedim. Hiç gülümsemedi ve

herhangi bir duygu gösterdi. Onu anlayamadım. Çok yoğun bir bakışı vardı. Onunla yakın çalışmak zorunda kalmaktan korkuyordum.

Kendimi toparlamam gerekiyordu. Bu benim giriş yolumdu. Bana güvenmesini sağlamak için o buz gibi dış görünüşünü nasıl kıracağımı bulmalıydım. Ve diğerlerine de. Prescott Ellis ve West Greer'in nasıl olduklarını merak ediyordum. Francis Beaufort dost canlısı görünüyordu ama hiçbirine karşı gardımı düşürmeyi göze alamazdım.

Bu konuda şaka yapmış olsam da, onlara Dört Atlı denmesinin bir nedeni vardı. Acımasızlardı. Unutmayı ya da kayıtsız kalmayı göze alamayacağım bir şeydi bu.

"Hmm, eminim," diye yanıtladı Mason.

Aynada bana baktığını görebiliyordum. Dudak parlatıcımı çantama atıp eteğimi düzelttim ve etrafımda döndüm.

"İyi görünüyor muyum?"

Mason'ın kahverengi gözleri üzerimde gezindi. "Sen bir nakavtsın, Scar."

"Bir profesyonel gibi görünmem gerekiyor, bir nakavt gibi değil." Sırıttı.

"İyi görünüyorsun."

Dar siyah kalem eteğime, gök yüksekliğindeki siyah topuklu ayakkabılarıma ve üzerinde küçük beyaz atlar olan siyah bluzuma baktım. Beni gülümsetti. Bugün erkeklerle tanıştığımda tepki çekip çekmeyeceğini merak ediyordum. Kendilerine ne dendiğinin farkında olmalıydılar. Umarım en azından bir tanesi fark etmiştir.

"Tamam, gitmem gerek yoksa geç kalacağım ve bu iyi bir ilk izlenim bırakmayacak."

"İyi şanslar."

Ona gülümsedim ve el çantamı tutarak ön kapıya doğru ilerledim. Daha önce her şeyi iki kez kontrol ettikten sonra, müzikle yüzleşmeye hazırdım.

Londra'nın merkezine gitmem çok uzun sürmedi ve on dakika içinde Fortuity'nin binasına vardım. Deborah adında konuştuğum İK görevlisi tarafından bir saatten fazla bir süre boyunca bilgilendirildim. Sözleşmemi ve gizlilik anlaşmasını imzalamam gerekiyordu, bu da beni onların özel hayatlarından herhangi birini dünyaya ifşa etmekten yasal olarak alıkoyuyordu. Bu kısmı halledebilirdim. Aileme onların bilgilerini verirken dikkatli olmam gerekiyordu. Sonuçta, gerçekte neden burada olduğumu öğrenirlerse beni mahvedebilirlerdi. Bu almam gereken bir riskti.

Daha sonra Deborah beni yirmi sekizinci kata çıkardı ve Tonya'yla doğru dürüst tanıştırdı. Kadından tuhaf bir elektrik almıştım ve ne yapacağımı bilemiyordum. İşverenleri hakkında ne kadar şey bildiğini merak ediyordum ama bu düşünce zincirini takip etme şansım olmadı. Deborah beni koridordan geçirdi ve Drake Ackley'nin kapısını çaldı. Bir süre sonra içeri girdik, Deborah doğruca Bay Ackley'nin masasının arkasında oturduğu ve başını bazı kâğıtlara gömdüğü yere gitti.

"Yeni asistanınız geldi, Bay Ackley," dedi ve ben kapının yanında durup kendimi garip ve güvensiz hissederken bana el salladı.

Başını kaldırdı, çenesi titrerken gözleri bana dikildi.

"Teşekkür ederim Deb. Her şey yolunda mı?"

"Evet, tüm evrak işlerini ve genel prosedürleri gözden geçirdik. Bayan Carver sizindir."

Deborah'nın sözleri ve gözlerinin hafifçe kararması karşısında tüylerim diken diken oldu. Ona başıyla onay verdi. Bana doğru dönmeden önce gülümsedi.

"Merak etme," diye fısıldadı kolumu okşayarak. "Emin ellerdesin."

O odadan çıkıp kapıyı arkasından kapatırken kafamda bunun ne anlama geldiğini sorguladım. Hissettiğim kadar gergin görünüyor muydum? Avuçlarım terliyordu. Parmaklarımı meşgul etmek için el çantamın askısını ovuşturmaya devam ettim.

"Bayan Carver."

Yerimden sıçradım ve dikkatimi yanında çalışacağım adama çevirdim. Elini kaldırdı ve beni yanına çağırdı. Ne yaptığının farkına varmadan ayaklarım ona doğru gitmeye başladı. Sanki bana söz söylemeden bir şey yapmamı söylediği anda itaat etmek zorundaydım. Ve bunun bilgisi neredeyse adımlarımda sendelememe neden oluyordu.

Kimsenin senin üzerinde güç sahibi olmasına izin vermeyeceksin, Scarlett. Üstünlük sende olmalı. Bunu biliyorsun.

Masasından bir adım ötede durdum ve ona gülümsedim. Olumlu bir notla başlamak istiyordum. Ve ona itaat etmek istediğime dair saçma düşüncelerimi bir kenara bırakmalıydım. Bu adam hakkında bana söylenenler dışında gerçekten ne biliyordum ki? Hiçbir şey. Tetikte olmak tek seçeneğimdi.

"Günaydın, Bay Ackley. Bana bu fırsatı verdiğiniz için size teşekkür etmek istedim. Sizinle çalışmayı dört gözle bekliyorum," diye ağızımdan kaçırdım.

Acele et.

Başını eğdi, o yoğun gözleriyle beni değerlendirdi. Dizlerim saldırı altında bükülmekle tehdit etti.

Neyin var senin?

"Bir değil."

Gözleri bluzuma takıldı. Çivit mavisi gözleri eğlenceyle parlarken dudaklarının yukarı doğru kıvrılmasıyla onurlandım. Belli ki bir espri anlayışı vardı, her ne kadar bunu kayıtsızlık maskesinin ardına saklasa da. Bununla bir şekilde başa çıkabilirdim.

Sandalyesinden kalktı ve ellerini ceplerine sokarak masasının arkasından çıktı. Üzerimde ne kadar yükseldiğini ve bunun ne kadar korkutucu olduğunu bir kez daha fark ettim.

"Şu anki asistanım Annika'nın sana ipleri göstermesini sağlayarak başlamak istedim. İki hafta içinde ayrılacak, bu yüzden onunla zaman geçirmen önemli... tabii şimdi bana soracağın sorular yoksa."

Yutkundum ve beni değerlendirmeye devam etmesini izledim.

Onun tarafından korkutulmayın. Bunu yapabilirsin. Uğruna çalıştığın şey bu.

"Hayır, değil."

"Pekala, başlayalım mı, Bayan Carver?"

Elini uzatarak gitmemiz gerektiğini işaret etti. Döndüm ve kapıya doğru ilerlemeye başladım, onun da yanıma geldiğini hissettim.

"Bana Scarlett diyebilirsin. Formaliteleri pek sevmem."

Ayrıca, aramızdaki bariyerleri yıkmak ve kafasının içine girmenin bir yolunu bulmak istiyordum. Profiline baktığımda onu şaşırttığımı görebiliyordum. Gözlerime bakmak için başını çevirdiğinde neredeyse gözlerimi kaçıracaktım.

"Bu durumda bana Drake diyebilirsin... Scarlett."

Dudaklarındaki ismim tenimi karıncalandırdı ve bir sesin anısı kulaklarımda çınladı.

"Ağlama, Scarlett. Acıdığını biliyorum. Bırak daha iyi öpeyim."

Nereden geldiğini ve ne olduğunu anlamaya çalışırken neredeyse olduğum yerde donup kalıyordum. Üzerinde başka hiçbir şey yoktu. Görüntü yoktu. Sadece bir çocuk sesi. Bu beni korkuttu.

"İyi misin?"

Sıçradım, ofisinin kapısının önünde durduğumuzu ve dikkatle kapıya baktığımı fark ettim.

"Evet, evet, özür dilerim... olmalıyım."

Drake'in yüz ifadesi değişmedi ama başını salladı ve kapıyı açtı. Dışarıda elini kaldırmış bir adam duruyordu, elini indirdi ve ağzı hızla gülümseme şeklinde kıvrıldı.

"Merhaba."

Onunla ilgili her şey çarpıcıydı. Saçları koyu sarı, gözleri mavi ve dişleri mükemmel derecede düzgündü. Yüksek elmacık kemikleri ve güzel ağzı onu mermerden oyulmuş gibi gösteriyordu. Gri takım elbisesi vücuduna ikinci bir deri gibi yapışıyordu ve hatta altına bir yelek bile giymişti. Belli ki biri izlenim bırakmayı seviyordu. Ve onun varlığıyla kalbimin göğsümde nasıl çarptığına bakılırsa, bunu başarmıştı.

"Ne yapıyorsun Pres?" Drake sordu.

"Seninle konuşmaya geliyordum ama görüyorum ki meşgulsün." Bana el salladı. "Bu senin yeni asistanın mı?"

"Evet."

Adam bana elini uzattı. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum. Ben Prescott."

Elini tuttum, sıkarken teninin ne kadar yumuşak olduğunu fark ettim. enesinin duruşu bana tuhaf bir aşınalık hissi verdi. Sanki daha önce görmüştüm ama nerede ve nasıl olduğunu çıkaramıyordum. Ve kafamın içinde o sesi duyduktan sonra, bunu istediğimden emin değildim.

"Scarlett."

"Güzel bir kadın için güzel bir isim."

İltifatından dolayı yüzümün ısındığını hissettim. Mavi gözleri parladı ve bana göz kırptı.

Demek bu Prescott Ellis. Oldukça iyi biri.

"Prescott," dedi Drake onaylamadığını belli eden bir ses tonuyla. "Bu hiç uygun değil."

Prescott elimi bıraktı ve Drake'e sırtarak el salladı. "Eminim Scarlett aldırılmaz."

Drake'i gözlerini devirirken yakaladım. Kendimi gülümsemekten alıkoydum. "Benim için fark etmez. Böyle söylediğin için teşekkür ederim."

Hepsinin bana güvenmesine ihtiyacım olduğunu düşünerek hiçbirini yabancılaştırmak istemedim. Ayrıca, iltifat edilmek iyi hissettiriyordu. şimdiye kadar hayatımda çok az erkeğin ilgisini çekmiştim. Mason babamın çalışanı olduğu için sayılmazdı.

Prescott sanki ikimizden birinin başka bir şey söylemesini bekliyormuş gibi Drake'le bana baktı. Sonra geri çekildi ve bir el salladı.

"Seni tutmayacağım."

Drake, "Ofisimde bekleyin, beş dakika içinde döneceğim," diyerek dışarı çıktı ve koridorda ilerlemeye başladı.

Prescott'un gözleri üzerimdeydi. Bakışlarından tüylerim diken diken oldu. Drake'in ofisinden çıkmak için ona yaklaşmak zorunda kaldım. Ve bu, onun varlığının bende uyandırdığı tuhaf hislere hiçbir şekilde yardımcı olmadı.

"Atları sever misin, Scarlett?"

Sesi alçaktı ve baştan çıkarıcı bir notası vardı, bu da kalbimin daha sert çarpmasına neden oldu, ses kulaklarımda çınladı.

"Evet."

Mavi gözleri veremediğim bir şeyle parıldadı. "O zaman bence burada gayet iyi olacaksın."

Bluzumu fark etti. Atları gündeme getirmesinin tek sebebi bu.

"Umarım öyledir."

Prescott Ellis hakkında ne bilemeden Drake'in peşinden hızla uzaklaşmadan önce ona bir gülümseme verdim. Benimle flört mü ediyordu? Kendimi bu kadar telaşlı hissetmemin ve yüzümün yanmasının nedeni bu muydu? Ve ben bir çalışanken neden böyle bir şey yapsındı ki?

Bu soruların hiçbirine yanıtlım yoktu ve sadece herkese karşı böyle olmasını umabilirdim. Eğer dikkatli olmazsam Prescott'un başıma bela dair içimde tuhaf bir his vardı.

Hepsiyle sorun yaşayacak mıyım? Bu beni neden şaşırttı ki?

Bu görev asla kolay olmayacaktı. Dört Atlı gibi ölümcül bir üne sahip dört adama yaklaşmak zorunda kaldığımda değil. Belki de Mason benim için bu kadar endişelenmekte haklıydı. Belki de kendim için olduğundan daha fazla endişelenmeliydim. Ve belki de... Çiğneyebileceğimden çok daha fazlasını ısırmıştım.

YEDİ PRESCOTT

Scarlett, Drake'in peşinden koridorda koşturdu ve beni başparmağımı alt dudağıma sürtmek zorunda bıraktı. Onun güzel olduğunu söylerken yalan söylemiyorlardı. Scarlett vücuduna biraz fazla yakışmıştı. Ela yeşili gözlerinde yıllar önce o kadar sevdiğim kıvılcım hâlâ duruyordu. Bu kıvılcım bana onun yaramazlık yapmaya hazır olduğunu söylüyordu. Bana ne kadar tanıdık gelirse gelsin, onun yanında sahte bir güvenlik hissine kapılmamam gerektiğini çok iyi biliyordum.

Onunla daha fazla konuşmak istemiştım. Hâlâ o keskin zekâsına sahip olup olmadığını görmek için. Bir şey hatırlayıp hatırlamadığını görmek istiyordum. Tek bir şey bile. Ama yine de içten içe hatırlamadığını biliyordum. Gözlerindeki tanıma ifadesini görememek beni hiç beklemediğim bir şekilde yaraladı. Birinin sizi hatırlamayacağını bilmek başka bir şeydi, bunu deneyimlemek başka bir şey. Ve eğer bu beni etkilememişse lanet olsun. Yumruğumu duvara vurma dürtüsü içimden geçti ama bunun yerine bir nefes aldım.

Sakin olun. Odaklanın. Plana sadık kalın.

Onun ve Drake'in, Annika iki hafta içinde ayrıldığında onun olacak olan ofise girişlerini izledim. Bana uyarıcı bir bakışla baktı. Sanki bana geri çekilmemi söylüyordu. Sanki onlardan herhangi biri beni mesafemi korumam konusunda uyarmaya çalıştığında dinlemişim gibi. Eğer bir şey istiyorsam, onu alırdım.

Ancak ben West kadar kötü değildim. Dördümüz arasında en kötü dürtü kontrolüne sahip olan oydu. Dün gece eve kafası güzel gelmişti. Kim bilir neyin etkisindeydi ama üçümüz onu yatağına yatırıp uyuttuk. İçimden bir ses, Scarlett bugün işe başlayacağı için kafayı bulduğunu söylüyordu. Bu gece muhtemelen daha kötü olacaktı. Çok daha kötü.

İç çekerek Drake'in ofisine girdim. Sadece Scarlett'i görmek istemişyordum. Francis'in finansman konusunda bu kadar cimri davranmayı bırakmasını da istiyordum. Bunu karşılayamayacak değildik ya. Şu anda, yaptığımız diğer tüm saçmalıkları örtbas etmek için büyümemiz gerekiyordu. Bu da planladığımızdan biraz daha fazla harcamak demekti. Ve daha prestijli müşteriler bulmak anlamına da geliyordu. Bykov hesabını güvence altına aldıktan sonra gözüm Sendika'nın sahiplerindeydi. West'in neredeyse her şeyi berbat etmesine rağmen işler tıkırında gidiyordu.

Pencerenin yanında durdum ve şehre baktım. Drake buranın benim oyun alanım olduğu konusunda haklıydı. Dünyanın, üzerlerinde gizlenen tehlikelerden habersiz bir şekilde günlük işlerine devam ettiğini görmeyi seviyordum. Yani ben ve en iyi üç arkadaşım. Evet, işimizi çoğu zaman yasaların üstünde yürütüyorduk, ama el attığımız diğer şeyler? O kadar da değil.

Düşüncelerim *ona* geri döndü. Karamel ve biraz da tarçın gibi kokuyordu. Tarçın kokusunu her zaman sevmişti. Daha çiçeksi bir koku yerine baharatlı bir koku sürmesi şaşırtıcı değildi. Ona yakışıyordu. Giydiği her şey ona yakışıyordu, belini vurguluyor ve gözlerimi tüm kıvrımlarına çekiyordu.

Kahretsin, onu yakınımnda tutmak, o ela yeşili gözlerine bakmak ve ona kim olduğumu hatırlatmak istiyorum. Hepimizin onun için kim olduğunu.

Yapamazdım. Bu planın bir parçası değildi. Ve onu raydan çıkaracak kişi ben olmayacaktım. Neşeli grubumuzdaki serseri mayın West'ti, ben değil. Kendimi kontrol altında tutmalıydim. Yapabilirdim. Keşke bu kadar güzel kokmasaydı. O kadar güzel görünmeseydi. Keşke lanet göğsümde ve altımda bir kıpırtı hissetmeseydim. Bir kadının beni kontrolümü kaybetmeye sürüklemesine izin vermeyecektim. Kimsenin üzerimde böyle bir güce sahip olmasına izin veremezdim. Ayaklarıma kapandılar, tersi değil.

Ama elinize fırsat geçse ona tapardınız. Ama bu kilisede yaptığınız türden bir tapınma olmazdı. Günahkârca olurdu. Sapkın. Ahlaksızca.

"O da neydi öyle?" diye seslendi Drake içeri girerken. "Ne demek istiyorsun?"

Döndüm ve onu bana ters ters bakarken buldum.

"Bu öğleden sonra onu herkesle tanıştırmak için gezdireceğimi söylemiştim."

"Bekleyemedim."

Hepsi onu çoktan görmüştü. Sıra bendeydi.

"Ayrıca gözlerinizi de yuvalarında tutmasanız olmaz mı?"

Gülümsedim. Hayır, kesinlikle yapamazdım. Yeterince uzun zaman olmuştu. Sabırlı olmak ve lanet olası zamanımızı beklemek zorunda kaldığımız çok uzun yıllar.

O bizim kızımız. O buraya, bize ait.

Ona hatırlatmama gerek yoktu. O da bunu benim kadar iyi biliyordu.

"Tam olarak bu kadar kızgınsın? Belki de onun artık bir kadın olduğunu fark ettiğiniz ve geri kalanımızın fark gerçeği beğenmediğiniz içindir.

Bu kadar mı?"

Drake ters ters bakarak ellerini ceplerine soktu ve hızlı adımlarla uzaklaştı. "Hayır."

"Şimdi bana yalan söylemeye başlama, Drake. Kayıtsızlığınla tüm dünyayı kandırabilirsin ama beni asla. Beni asla."

"Siktir git, Pres."

Gözlerimi devirdim. Drake duyguları hakkında birileriyle konuşmaktan nefret ederdi. Herhangi bir zayıflığı olduğunu kabul etmekten hoşlanmazdı ama hepimiz onun uyuyamadığını biliyorduk. Onu neyin rahatsız ettiğini hepimiz biliyorduk. Bana saçmalamasına izin vermeyecektim.

"Sen de en az West kadar kötüsün."

Durdu ve kaşlarını çatarak bana baktı.

"Beni onunla kıyaslama."

Omuz silktim, sınırlarıma dokunduğumu biliyordum. West hasta ruhlu, sadist bir pislik olabilirdi ama bunu Drake gibi kibarlık maskesinin ardına saklamıyordu. West her şeyini ortaya koyardı. Drake dünyaya gerçek yüzünü göstermeyi sevmezdi ama biz görmüştük. Ben, Francis ve West. Birbirimizi en kötü halimizle görmüştük. Hiçbirimiz en karanlık dürtülerimize karşı bağışık değildik. Aslında, iş kendimizi onlara kaptırmaya geldiğinde kimin çapraz ateşte kaldığı umurumuzda bile değildi. Birimiz hakkında konuşmakla tehdit eden biri çok uzun süre nefes alamazdı. İtibarımızın bir sebebi vardı. Ve bu yüzden dokunulmazdık.

"Hayır mı? Bunu neden yaptığımı sormayacak mısın?" Huff diye bir ses çıkardı.

"Tamam, ısırırım.

Neden?" Elimi uzattım.

"Ne küçük aşkını kabul ediyor ne de kız geri döndüğüne göre ne kadar berbat durumda olduğunu. Yoksa eskiden onu yavru bir köpek gibi takip ettiğini unuttun mu?"

Drake elini kaldırdı ve çenesini ovuşturarak oradaki kılları sıyırdı.

"Tanrım, demek bu yüzden dün gece kafası iyiydi. Kahretsin, onu kontrol altına almalıyız yoksa ellerimiz yine kan gölüne dönecek..."

Ürperdim. Midem hassas olmasa da, Batı'nın düşmanlarımıza yaptığı şeyler en güçlü mideleri bile alt üst edebilirdi.

"Yolunu kesmemizi mi öneriyorsun? Eğer öyleyse, beni yok sayın. Ayıkken onunla uğraşmayacağım. Sarhoşken yeterince kötü ve haplarla kafayı bulmuş durumda."

Drake uzun bir süre düşünceli görünüyordu.

"Üçümüzü de alır ama hayır... Bunu hiç önermiyorum." Bir kaşımı kaldırdım.

"O zaman beni aydınlatacak mısın?"

Dudakları yukarı doğru kıvrıldı. Drake'in bir şeye gülümsemesi nadir görülen bir durumdu.

"Bence West'e istediği şeyi, hepimizin istediği şeyi vermeliyiz, öyle değil mi?"

Ne demek istediğini anlamam bir saniye sürdü. Ve Drake'in aklını kaçırdığından oldukça emindim.

"Ciddi olamazsın."

"Neden olmasın, Pres? Tepkilerden mi korkuyorsunuz?" "Planladığımız bu değildi."

Gülümsemesi daha da genişledi.

"Planlar değişir. Bunun cazip olduğunu inkar edemezsin, değil mi?"

"Bunu Francis'e anlatmayı dene. Sanırım onun da söyleyecek bir şeyleri vardır.

o."

Francis tavana vururdu. Bastırılmış bokun yaşamaya ihtiyacı vardı. Biraz. O da hepimiz kadar berbat durumdaydı, sadece bunu tamamen inkar ediyor, 'iyi olan' olmayı tercih ediyordu. Francis iyi biri değildi. Nazik ve düşünceli değildi. Aslında, onun da en az ben ve Drake kadar berbat eğilimleri olduğunu söyleyecek kadar ileri gidebilirim. Hiçbirimiz kendimizi West ile kıyaslayamazdık. O kendi ligindeydi.

"Bırak ben halledeyim."

"West'in de aynı fikirde olacağını sanmıyorum... Bu konuyu son açtığımda neredeyse kafamı koparıyordu."

"O zaman onu ikna etmemiz gerekecek." Başımı salladım.

"Küçük Nyx için iyi çocuklar olmaya ne oldu?"

Dudağını ısırmadan önce bana dişlerini gösterdi.

"Biz hiçbir zaman iyi çocuklar olmadık Pres. Küçük Nyx'in bunu öğrenmesinin zamanı geldi, sence de öyle değil mi?"

Ben de gülümsemekten kendimi alamadım.

"Sen gerçekten kafadan hastasın." Ona başımı salladım. "Beni say."

SEKİZ BATI

Drake ev toplantısı yapacağımızı söylemek için bana mesaj attığında neredeyse telefonumu odanın öbür ucuna fırlatacaktım. Dün gece uyuşturucunun etkisiyle girdiğim sersemlikten çıkmak çok zor olmuştu. Tam da bu nedenle ofise gitmeye cesaret edememiştim. Andrew her şeyi halledebilirdi. *Onunla* karşılaşma riski beni şiddet yanlısı hissettiriyordu. Şu anda kimseyi benim pisliğime maruz bırakamazdım. Özellikle de onu.

Prescott kapıyı çalmadan yatak odama girdi ve beni yatakta, parmak uçları arasında yanmayan bir esrarla buldu. Yatmadan önce içip içmemeyi düşünüyordum.

"zamanı." "Siktir
git."

Diğer elimde bir çakmağı evirip çevirdim. Prescott bana doğru ilerledi, ben onu durdurmaya fırsat bulamadan cigarayı parmaklarımdan kaptı ve dışarı çıktı. Benimle birlikte kendi hayatını ellerine alıyordu ama bunu biliyordu. Ve ona gerçekten zarar vermeyeceğimi de biliyordu. Diğer insanlara yaptığım gibi değil.

Siktiğimin piçi!

Kendimi yukarı çektim, sabahlığımı giydim, tişört giyme zahmetine girmedim ve çakmağımla telefonumu ceplerime yerleştirdim. Koridor boyunca ilerleyerek merdivenlerden inip açık planlı yaşam alanına girdim. Prescott parmaklarının ucunda benim eklemim sallanırken pencerenin yanında duruyordu. Francis birini öldürmeye hazır görünüyordu. Drake elinde birayla bir kanepeye uzanmıştı.

"Bize katılmanız ne güzel," dedi.

"Bu piç benim çaldı." Prescott'u işaret ettim.

"İşimiz bittiğinde geri alabilirsin."

Arkadaşımın ışıklarını söndürmek istemediğim için mutfığa girdim ve buzdolabından bir bira alıp şişe açacağıyla kapağını açtım. Bana ters ters bakan Francis'in yanındaki mutfak adasına yaslandım.

"Bugün kışına ne girdi Frankie?"

Cevap vermek yerine eğildi ve kulağıma bir fiske vurdu. Onu kolundan ittim. Pislik herif beni alt edebileceğini sanıyordu. Her zaman kaybetmesi çok kötü. Ben sevdim

ve onun sinirlenmesini izlemek için. Francis'in gevşemesi ve kendini bırakması gerekiyordu.

"Siz ikiniz hayatınızda bir kez olsun yetişkin gibi davranır mısınız?" Drake araya girdi.

Francis yanımdan uzaklaştı ama bana bir kez daha pis pis bakmadan önce değil ve Drake'in karşısındaki kanepeye oturdu. Biramın yarısını içtim ve ona el salladım.

"Devam edin o zaman majesteleri, nedir?" Drake parmağını kaldırarak beni gülümsetti.

"Küçük Nyx hakkında konuşmamız gerek," dedi Prescott. Kanım damarlarımda dondu.

Şu lanet lakap.

Nefret ettim. Hem de çok nefret ettim. Geçmişin yankıları duyularıma hücum etti.

Ay ışığı. Orman. Gölge altında dönmesi. Bana bakarkenki gülümsemesi. Ona sarılmama izin verirken tenini tenimde hissetmem.

Elim bira şişemin etrafında sıkıştı. O pisliği

Bay.

"Sana bunu benim asla söyleme demiştim. Sen hiç dinler misin?"

"Kendine gel West. Sanki hiçbirimiz onun hayatlarımızdan koparılmasının nasıl bir his olduğunu bilmiyormuşuz gibi davranıyorsun. Hepimiz oradaydık."

Eğer Prescott'un elinde son esrarım olmasaydı, kendimi ona doğru fırlatırdım. Satıcılarımdan herhangi biriyle temasa geçecek sabrım ya da enerjim yoktu. Eğer bu üçü beni biraz rahat bıraksaydı, şu anda bu kadar sinirli olmazdım.

Biramın geri kalanını yudumladım, gerginliğimi azaltacak bir şeye ihtiyacım vardı. Herhangi bir şeye. Ama hiçbir şey beni düzeltmedi. Kafam çok karışık. Lanet olası menteşesiz.

Kahretsin, şu an gerçekten birini kanlı bir şekilde dövmek istiyorum.

"Her neyse Pres," diye mırıldandım ve bir bira daha almak için buzdolabına doğru ilerledim.

"Sana istediğini vereceğiz West," dedi Drake ve buzdolabının kapağını açarken donup kalmama neden oldu.

"Peki tam olarak ne istediğimi düşünüyorsun? Eğer cevap benim eklemim değilse, o zaman yanlış ağaca havlıyorsunuz demektir."

Üç bira aldım ve kapaklarını açmadan önce tezgâhın üzerine koydum. Onları alıp oturma odasına yürüdüm ve birini Francis'e, diğerini de Prescott'a uzattım. Cigaramı geri vermedi ama bana başıyla selam verdi. Francis beni zar zor kabul etmişti. Daha azını beklemiyordum. Zaten bir sebepten ötürü boktan bir ruh halindeydi.

"Onu istiyorsun."

Prescott'tan uzaklaşıp yemek masasına oturdum ve biramdan bir yudum alırken Francis'in ters bakışlarına maruz kaldım.

"Bunu nasıl anladın?"

Prescott, "Biz aptal değiliz, işte böyle," dedi.

"Kimse size sormadı."

Drake parmaklarını şıklatarak dikkatimizi tekrar ona çekti. "Yeter."

"Sadede gel o zaman."

Bu konuşmayı çoktan bitirmiştım.

"Krallığımıza geldi, kesime gönderilen küçük bir kurbanlık kuzu... Ona bu şekilde davranalım diyorum."

"Yine West'in uyuşturucu zulasına mı girdin?" Francis araya girdi, yüz ifadesi düpedüz ölümcül bir hal almıştı.

"Hayır."

"O zaman ne sikim Drake? Böyle anlaşılmamıştık." Drake'in dudağı yana doğru kıvrıldı.

"Bizi hatırlamıyor, Francis. Hiçbir şey hatırlamıyor."

"Bu nasıl bir bahane? Bir gündür burada. Bizi gördüğü anda tüm anılarının geri gelmesini mi bekliyordun? Tanrım, hafıza kaybı var, kim olduğumuzu hatırlayamaması onun suçu değil."

Francis haklıydı. Nefret ediyordum ama haklıydı. Başka seçeneği yoktu. Kim olduğumuzu unutmayı o istemedi. Bunların hiçbirini istemedi. Özellikle de ona yapmayı planladığımız şeyi. Onu nasıl kullanacağımızı. Ama şimdi Drake onu daha fazla kullanmamızı istiyor gibiydi. Onu hiçbirimizin yapmaması gereken şekillerde kullanmak, ama hepimiz içten içe bunu istedik. Özellikle de ben. Onu başka hiçbir şey gibi istemiyordum. Yıllar önce olduğu gibi benim merhemim olmasını değil. Hayır, daha önce kendime asla izin vermediğim her şeyin tadını çıkarmak istiyordum.

"Hepimiz onu geri istedik. O burada ama henüz bizimle değil."

Bu yüzden bir daha gitmeyeceğinden emin istediğim için beni bağışlayın."

"Ne? Kafasını daha da karıştırarak mı? Gerçekten hiç ahlakın yok."

"Sanki her şeyi söyleyebilirsin de. Burada kimseyi kandıramazsın Francis. Kiminle konuştuğunu unuttun mu?"

Francis ayağa kalktı ve birasını yudumlarırken hızlı adımlarla uzaklaştı.

"Hayır, ama o bizden biri, Drake." Uzun bir iç geçirdi. "Ben de En azından eskiden öyleydi."

Prescott, "Annika gidene kadar ona bir şey yapamayız," diyerek cigaramı salladı ve bu beni daha da sinirlendirdi. O şeyle dikkatli olması gerekiyordu. Tam kıvamında sarmıştım.

Drake, "Hayır ama kafasının içine girebiliriz," diye cevap verdi. "Bakalım nasıl tepki verecek... ne kadar ileri gidecek. Onu tekrar görene kadar planladığımız şey için her şeyi yapmıştım."

En azından hepimiz bu konuda hemfikiridik. Büyümüştü. Ne kadar çekici olduğunu anlatmaya kelimeler yetmez. Daha önce olmadığı için değil, sadece artık bir kadındı. Tamamen kadındı ve bu onu çok tehlikeli yapıyordu ama bununla başa çıkabilirdik. Dördümüz bir meydan okumadan asla geri adım atmazdık.

"Ve şimdi daha fazlasını istiyorsun," dedi Francis, sesi sessizdi. "Sen istemiyor musun?"

Sırtı sertleşti ve birasından derin derin içti.

"İstiyorum."

"Peki, anlaştık mı o zaman?" Prescott sordu.

Biramı bitirdim ve masadan kalkmadan önce masanın üzerine koydum. Prescott'a yaklaşıp elimi ve buraya gelme sebebimi söylemesini bekledim.

"Soruya cevap vermedin." "Ver şu lanet esrarı bana."

Elime bıraktı, kaşları havaya kalktı. Arkamı döndüm ve cebimden çakmağımı çıkararak merdivenlere doğru yürüdüm.

"Batı," dedi Drake.

"Cevabımı zaten biliyorsun."

Eğer her şeyi yapacaksak, o zaman ben de varım. Sonuna kadar içindeydim, çünkü asla hayır demedim. Bunu biliyorlardı. İkna etmeleri gereken Francis'ti.

"Bunu senin ağzından duymam gerek."

Çakmağımı yakıp söndürerek merdivenlerden yukarı çıktım. Tepeye ulaştığımda cam bariyerin üzerinden eğildim ve üçüne baktım. Flicking

Çakmağımı tekrar yaktım, esrarımı yaktım ve uzun bir nefes çektim. Bir an sonra üfledim, vuruşu hissettim ve bu gece iyi uyuyacağımı biliyordum.

"İçeride mi?" Elimdeki cigarayla Francis'i işaret ettim. "Biz varsak, o da var."

Francis Drake'ters ters baktı ama söylediklerine itiraz etmedi.

"İki hafta dolana kadar ona yaklaşmayacağım... Annika gidene kadar, sonra her şey bitecek, anlaşıldı mı?"

Drake ve Prescott gülümsedi ama Francis kendini onların üzerine atmak ister gibiydi.

"izin vermeyi, onu yanlış bir güvenlik hissine kaptırmayı mı planlıyorsun?"

Burnuma dokunmadan önce çakmağımı cebime geri soktum. "Aynen öyle."

"Hepiniz kafayı yemişsiniz," dedi Francis, eli kravatını çekiştirerek evimizdeki spor salonuna doğru uzaklaşmadan önce.

"Sanki bizden biri değilmişsin gibi," diye seslendim geri çekilen sırtına. "Bu kadar kendini beğenmiş olmayı bırak."

Söylediklerimi kabul etmedi. Belli ki bugün bizden bıkmıştı. Şu anda aklından her ne geçiyorsa Drake onunla başa çıkabilirdi. Havamda değildim. Zaten onun ahlaki pusulası söz konusu olduğunda hiç havamda olmuyordum. Gerçi yoktu ama varmış gibi davranmayı severdi. Francis benimkinden farklı olarak şeytanlarla savaşırdı ama onları asla dışarı çıkarmazdı. Ben yaşa ve bırak yaşasın derdim. Biz neyse oyduk. Bu boku sahiplenmeliyiz. Hepimiz.

İnsanlar arasındaki tanrılar.

Bize böyle diyorlardı. Biz neden davranmayalım ki? "Başka bir şey var mı?" Drake ve Prescott'a sordum.

Drake birasını bana doğru sallayarak, "Hayır," diye cevap verdi.

Esrarımdan bir nefes daha çektim ve yatak odama doğru yürüdüm. Onun yanında kendimi uzun süre kontrol altında tutmak zorunda kalmayacağımı bilmek, esrarın sistemime girmesi kadar beni de sakinleştirdi. Bugün Drake ve Prescott'un içine ne girmişti bilmiyordum ama bir şeyler değişmişti. Benim de umurumda değildi. Hepimiz bir gün cehenneme gideceğiz, o zaman neden bu arada işleri biraz daha berbat etmeyelim?

Neyin içine girdiğin hakkında hiçbir fikrin yok, Scarlett. Hem de hiç.

DOKUZ FRANCIS

Diğerlerine olanlardan hoşlanmıyordum. Aramızdaki her şeyi nasıl etkileyeceğini bir an bile düşünmeden karanlık taraflarını ortaya çıkarmaktan çok memnun görünüyorlardı. Bu her zaman mücadele ettiğim şeydi. Kendime içimdeki kişi olma özgürlüğünü verdiğimde çok iyi hissettiğimi inkar edemezdim. Ahlak ya da vicdan beni baskı altına almadan tam olarak istediğimi yapmak.

Neden West'in her zaman yaptığı gibi bu işin peşini bırakamıyordum?

Arzuladığım şeyler için neden kendimle savaşmak zorundaydım?

Bu saçmalığı düşünme zamanı sona ermişti. Onunla yapmak istediklerini ne kadar onaylamasam da, onları hayal kırıklığına uğratmayacaktım. Prescott, West, Drake ve ben bu işte beraberdik. Her zaman öyleydik. Bir noktada, o da denklemin bir parçasıydı. Peki ya şimdi? Onun bizim için ne olduğunu biliyordu. On yıl olmuştu. On yıl boyunca uygun anı bekledik. Ve şimdi o an gelmişti.

Bununla başa çıkmak zorundaydım. Yapmam gerekeni yapmalıydım. Ve olduğum kişi olmalıydım.

Sana lanet bir atlı diyorlar, öyle davran.

Mutfağa girdiğimde yumruklarımı sıktım, artık işimi halletmem ve lanet olası programa ayak uydurmam gerektiğini biliyordum. Kahve makinesi dönerken tezgahın yanında duran bir kadının mor tırnaklarını tezgaha vurduğunu gördüğüm an ayaklarım durdu.

Açık kahverengi saçları başının üstünde sıkı bir balerin topuzu şeklinde toplanmıştı ve küçük tutamlar yüzünü çevreliyordu. Gözlerim aşağıya doğru kayarak dar siyah kalem eteğinin mükemmel bir şekilde sardığı arkasına düştüğünde, ağzım sulanırken sertçe yutkundum. Arkasında küçük mor fiyonkları olan siyah topuklu ayakkabıları vardı. Bacakları çıplaktı ve eteğinin altına ne giydiğini merak etmeme neden oldu.

Ona öyle bakmamaya çalışmışım. Arzulanan biri gibi. Zincirlerle bağlamak isteyeceğim, o çığlık atıp zincirlere karşı mücadele ederken zincirlerin takırdamasını dinleyeceğim biri olarak. Yapabildiğim için zevk ve acıyla işkence edeceğim biri olarak. İstedikimizi yapabileceğimiz biri olarak.

O öyleydi. O bize aitti... hayır... o bize aitti.

Lanet olsun. Bu. Lanet olsun.

"Günaydın Bayan Carver," dedim, sesim sakın ve derli topluydu, onu maruz bırakacağım tüm ahlaksız şeyler hakkındaki iç düşüncelerime uzaktan bile ihanet etmiyordu. Hepimizin onu maruz bırakacağı şeyler çünkü biz buyduk.

Scarlett başını çevirdi ve bana gülümsedi.

"Günaydın."

Vicdanım kaçtı. Nereye gittiği de umurumda değildi. Gülümsemesi içimdeki sapığın ateşle oynamasına izin vermemi sağladı. Onunla oynamak. Tıpkı anlaştığımız gibi. Kopana kadar onu zorlamak. zaman kafasının içinde neler olup bittiğini gerçekten öğrenecektik. Aramızdaki sırları açığa zorlayacaktık. Bir gün, ama henüz değil... Biz hazır olana kadar değil.

Neredeyse ona sürtünene kadar yaklaştım. Başını kaldırdı, ela yeşili gözleri hafifçe büyüdü.

"Drake kahvesini nasıl içtiği konusunda oldukça seçicidir." "Öyle mi? Annika bana söylemedi."

Dudaklarım kıvrıldı. Annika yapmazdı. Drake'in yöntemlerine alışkındı. Ayrıca, ona karşı fazla katı değildi. Scarlett, Drake'in sonsuz bir sabrı olmasına rağmen, her zaman kendi istediğini yaptırmaktan hoşlandığını öğrenecekti. Hiç taviz vermiyordu. Ve şimdi onunla uğraşmaya karar verdiğine göre, her küçük hatayı kendi yararına kullanacağından emindim.

"Belki de sana tam olarak nasıl sevdiğini öğretmeliyim."

Başka bir şey söyleyemeden arkasına geçtim ve dolaba uzandım, bir fincan çıkarırken kendimi sırtına dayadım. Nefesini içine çekti. Bu, ona doğru eğilip diğer elimi tezgâha koyarken bardağı yerine koymamı engellemedi.

"Bu onun."

Scarlett, gözleri kupaya takılmadan önce onu adeta kafeslediğim kollarıma baktı. Prescott hepimize adaşlarımız dediği kişilerle ilgili kupalar almanın komik olacağını düşünmüştü. Drake'in kupası siyahtı ve üzerinde koşan beyaz bir at vardı, altında da şöyle yazıyordu: *Ölümden kaçamazsın*.

"Ve eğer size onaylamayan bakışlarından birini atmasını istemiyorsanız, bu seçeneği seçmeniz gerekiyor." Makinenin üzerindeki düğmeleri işaret ettim. "Süt yok. Kahvesi tıpkı adamın kendisi gibidir... koyu ve ağızda acı bir tat bırakır."

Başını bana çevirdi, dudakları aralandı ve dili kısa bir süreliğine dışarı fırladı.

"Öyle mi?" diye mırıldandı.

"Oh, evet. Onu bekletmeseniz iyi olur Bayan Carver, ilk iş olarak kahvesini geciktirerseniz pek hoşgörölü olduğu söylenemez."

"Peki ya siz, Bay Beaufort? Siz de onun kadar seçici misiniz?"

Neredeyse yaklaşmam için bir davet gibiydi ama yaklaşmadım. Olduğum yerde, vücudundan birkaç santim uzakta kaldım. Hayır, onu kızdırmak, onunla alay etmek, bana gelmesini sağlamak istiyordum. Sonra da istediğim, ihtiyaç duyduğum, zevk aldığım her şeyi alacaktım.

"Belki, belki de değil... Bunu kendiniz öğrenmeniz gerekecek."

Geri çekildim ve keskin bir şekilde nefes verişine dikkat ederek uzaklaştım. Başparmağımı alt dudağıma sürterek kendi kendime gülümsedim. Bir zamanlar tanıdığım Scarlett meydan okumaktan asla geri durmazdı. Bunca yıl sonra o kızıdan geriye ne kadar kaldığını merak ettim. Her şeyini kaybettikten sonra.

"Sen de mi korkaksın?" Scarlett önümüzde uzanan harap binaya bakarken ben de onunla alay ettim.

Başını bana doğru çevirdi ve ters ters baktı.

"Tabii ki hayır, diğerleriyle birlikte içeri girmek istemeyen sensin."

Omuz silktim ve Drake, West ve Prescott'un birkaç dakika önce içinde kaybolduğı açık ön kapıya doğru yürüdüm.

"Hayır, nazik davranıp seninle dışarıda kalıyordum ama eğer korkak bir kedi olacaksan belki de seni kendi haline bırakmalıyım."

Scarlett yanımdan hızla geçip binaya girdi, gözleri muziplikle parlarken başını arkaya çevirdi.

"Şimdi kim korkak kedi Frankie?"

Scarlett kahve makinesinden fincanı alıp Drake'inkiyle değiştirenken, "Ders için teşekkür ederim," dedi. "Minnettarım."

Omuz silktim ve dolaptan kendi kupamı aldım. İki siyah atın ters yönde şaha kalktığı ve altında *It's Feast or Famine (Ziyafet ya da Kıtlık)* yazan beyaz kupayı. Prescott'un kupalarını eğlenceli bulmasam da bu benimkini kullanmama engel değildi.

"Bir değil."

Arkasını dönüp tezgâha yaslanmadan önce kahve makinesiyle oynadı. Bluzu koyu mor renkteydi ve göğüslerine yapışmıştı, düğmelerini sonuna kadar iliklemediği için üst kısımları görülebiliyordu. Belki bir iş ortamı için biraz uygunsuzdu ama umurumda değildi. Ona daha az kışkırtıcı bir şey giymemesini söyleyecek değildim. Bütün gün mutlu bir şekilde göğüslerine bakabilirdim, ama o zaman

Henüz sahip olamadığım şeyleri istememi sağladı. Ve kafamı ona ne yapacağımıza dair karanlık düşüncelerle doldurdu.

"Buradayken herkes için çay ya da kahve mı?"

"Eğer West'in ofisine davet edilmeden girerek kafanızı kopartmak istiyorsanız, o zaman buyurun."

Bir kaşını kaldırdı.

"Davetiye mi?"

"Evet. Çok gerekli olmadıkça kimsenin alanını işgal etmesinden hoşlanmaz, ama gerçekten bilmek istiyorsanız, kahvesini viskiyle karıştırarak içer."

Scarlett'in gözleri büyüdü ve elini kalçasına vurdu. "Bunu ciddiye alıp almayacağımı bilemiyorum."

West'in masasının alt çekmecesini alkolle doldurduğunu biliyordum. Muhtemelen kendi kahvesine de alkol katıyordu. Ayık bir West'le uğraşmak çok zordu. Uyuşturucu kullanımını mesai saatleri dışında tuttuğu sürece iş yerinde içki içtiği için onu asla azarlamadım. Tabii bugün işte olsaydı. Dün gece esrar içmeye gittikten sonra odasından çıkmamıştı ve ben de sinirimi evimizdeki spor salonunda koşu aletinde çıkarmak için fırlayıp gitmiştim.

"Batı hakkında asla şaka yapmam."

"Belki onu rahatsız etmem."

Sırıttım.

"Muhtemelen yapmamak akıllıca olur."

Kahve makinesinin dönmesi durdu. Scarlett döndü ve Drake'in fincanını aldı. Kapıya doğru ilerlemeden önce bir süre daha bana baktı. Gözlerim onun sallanan kalçalarına takıldı. Gitmesine engel olma dürtüsü kendimi kontrol etmemi engellediğinden, elim fincanımın etrafında sıkıştı.

"Eminim Prescott ona çay yapmanıza aldırmayacaktır... ilerisi için süt ve iki şeker."

Kapı aralığında durakladı. "Ya sen?"

"Bunu ... eninde sonunda."

Scarlett başını çevirdi ve dudağını ısırды. Yakında o dudağı kendi dişlerimin arasına alacak, öyle sert ısıracaktım ki, kan akacaktı. Bu düşünce, onun acı çığlıklarını dinleme beklentisiyle vücudumun zonklamasına neden oldu.

"O sana sürpriz yapmam gerekecek."

Onunla flört ettiğimi bildiği izlenimiyle beni yalnız bırakarak uzaklaştı. Başımı salladım ve kahve makinesine dönerek bir kapuğino için düğmeye bastım.

Onu kovalamanın ve tamamen bizim yapmanın getireceği heyecanı dört gözle beklemekten kendimi alamıyordum.

ON SCARLETT

Mutfakta olanlar hakkında ne düşünmem gerektiğinden emin . Annika bana Drake'in onları sadece günün belli saatlerinde beklediğini söylemişti, tam olarak kahve tercihini değil. Yapmadan önce ona sormalıydım. Francis Beaufort'un bu konuda benimle dalga geçmediğini umuyordum çünkü işleri yanlış yapmaktan hoşlanmıyordum. Daha ikinci günümde çuvallamak iyi bir görüntü olmazdı.

Koridorda yürürken, benimle açıkça flört ettiği için düşüncelerim dönmüştü. Tıpkı dün Prescott'un yaptığı gibi, gerçi o da Talih'in yüzü olduğu için ondan da bunu beklerdim. Francis, iş görüşmemde onunla ilk karşılaştığımda bana dostça davranmıştı. Bugünkü davranışı en hafif tabiriyle beklenmedikti. Onun hakkında ne düşüneceğimi bilemiyordum. Gri gözlerinin parıltısı tüylerimi diken diken ediyordu.

Titreyerek Drake'in kapısını açık buldum. Kapıyı çalmadan doğruca içeri girdim. Masasına yaklaştığımda başını bilgisayarından kaldırmadı. Bir şey söyleyip söylemeyeceğimi bilemeden kahvesini bardak altlığına bıraktım. Yaptığı işe odaklanmış görünüyordu. Kara kaşlarının arasında küçük bir çatıklık belirdi ve parmakları klavyenin üzerinde hızla hareket etti. Uzun parmaklı büyük elleri vardı. Onları kollarımın etrafında kıvrılmış, beni masasının üzerinde tutarken hayal edebiliyordum.

Bu da nereden çıktı?

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı ve beni irkiltti. Elim kupanın etrafında titredi. Elimi bıraktım ve ona baktım. Drake'in gözleri benim üzerimdeydi, çivit rengi irisleri anlam veremediğim bir duyguyla titriyordu.

"Bir değil."

Uzanıp bardağı aldı ve dudaklarına götürürken gözleri üzerimde sabit kaldı. Sanki bakışlarıyla beni çırılçıplak soyuyormuş gibi sıcak ve aşırı maruz kalmış hissetmekten kendimi alamıyordum. Sanki yüzeyin altında sakladığım her şeyi görebiliyordu. Titrememek için ellerimi eteğimin içinde sıktım.

Tanrım, kendime gelmem lazım.

Drake'le ilgili bir şey beni gerdi. Nedenini bir türlü bulamıyordum. Onun etrafında olmak vücudumu daha önce deneyimlemediğim bir şekilde aydınlatıyordu.

Mason'ı saymazsak, karşı cinsle fazla vakit geçirmediğim için buna şaşırmamalıydım. Ve dürüst olmak gerekirse, Francis ve Prescott gibi Drake'i de inanılmaz derecede çekici buldum. West'in neye benzediğini merak ettim. Onunla henüz tanışmamıştım.

Hiçbirini çekici bulmamalıydım. Onları alaşağı etmek için buradaydım. Yaptıkları şeyler yüzünden onları tamamen mahvetmek için. Belki de bunu kendi avantajıma kullanabilirdim. Onları parmağımda oynatmanın, beni istemelerini sağlamaktan daha iyi ne yolu olabilirdi? Bu plandaki sorun, bunu nasıl yapacağımı bilmiyor olmamdı. Erkeklerin beni istemesini sağlamak pek de tecrübeli olduğum bir konu değildi.

Belki de Mason'a sormalısınız, ancak bu şekilde hareket etmenizden çok etkileneceğinden şüpheliyim.

Onun kuşkuları işleri halletmeme engel olamazdı. Belki de ona söylememeliydim. Belki de bunu tek başıma denemeliydim. Ne kadar zor olabilirdi ki? Francis ve Prescott benimle flört etmeye meyilli görünüyorlardı. Ben de flört etmeliydim... Tabii nasıl yapacağımı bulabilirsem.

Drake kahvesini yudumladıktan sonra bardak altlığına geri koydu. Dudağı kıvrıldı ama tiksintiyle değil, daha çok eğlenerek.

"Bu... bu iyi mi?" Aramızdaki sessizliğe daha fazla dayanamayarak sordum.

"Fincanı odanın öbür ucuna fırlatıp bana yeni bir tane yapmanı isteyecekmişim gibi görünüyorsun."

"Bay Beaufort kahve konusunda seçici olduğunuzu söyledi."

Ona neden söylediğimi bilmiyorum. Sanırım böyle bir tarzı vardı. Ona yalan söylersem sonuçlarından hoşlanmayacağımı söyleyen türden. Belki de onu kışkırtmalıydım. Drake'e diğerleriyle aynı şekilde yaklaşabileceğimi sanmıyordum. Profesyonel olmaktan başka bir şey yapmaya meyilli görünmüyordu. Taktığı maskenin altında nasıl biri olduğunu merak ediyordum. Gözlerinin ve ününün işaret ettiği kadar karanlık ve vahşi olup olmadığını.

"Öyle mi, şimdi?" Elini masanın üzerinde esnetti. "Sana başka ne söyledi?"

Omuz silktim.

"Programına sadık bundan hoşlanmazsın."

"Hayır, yapmazdım." Drake'in gözleri üzerimde dolaştı ve olması gerekenden daha fazla dekolte bıraktığım yerde durdu. "Aslında, bu beni çok rahatsız eder. Uyarısını dikkate almanızı öneririm."

Eteğimi yumruklarımdan kurtardım ve düzelttim. "Bunu aklımda tutacağım."

Elini kaldırdı ve beni yaklaştırmaya çağırdı.

"Annika'ya geri dönmemem mi gerekiyor?" Bu adama daha fazla yaklaştırmakta tereddüt ederek sordum. Aklından neler geçtiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Bana sadece 'beni test etme' diye bağırarak bir bakış attı. Ayaklarım beni ileriye taşıdı, masasının etrafından dolaştım ve sandalyesinin yanında durdum. Drake bana doğru döndü, elini uzattı ve bileğime doladı. Yüzlerimiz aynı hizaya gelene kadar beni kendisine yaklaştırdı. Tenini tenimde hissettiğimde koluma bir sıcaklık yayıldı. Ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama hareket edemiyordum ya da başka tarafa bakamıyordum.

"Söyle bana Scarlett, sence bu uygun mu?" diye mırıldandı. "Ne uygun?"

Bileğimi bıraktı, sadece uzanıp parmaklarını bluzuma dokundurdu. Bacaklarım neredeyse bükülüyordu. Bluzumun çözülmesini mi kastediyordu?

Tanrım, neden bana dokunuyor?

Bu, şimdiye kadar olduğu gibi içine kapanık bir adamla çelişiyordu. "Bu."

Beni bırakıp masasına dönmeden önce bluzumun düğmeleriyle oynayarak göğüslerimi örttü. Az önce ne olduğunu anlayamadan parmaklarının olduğu yere baktım.

"Sence bir erkek arkadaş bulabilecek miyim?"

"Neden bulamayasın ki?"

"Kimse beni çekici bulmuyor."

"Çok güzelsin Scar. Sana sahip olan herkes şanslı sayılır."

Sesler kulaklarımda çınlıyordu, hem benim hem de bir başkasının. Bağlamı ya da nereden geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Neredeyse gerçek gibi hissetmiyordum çünkü onlara bağlı görsel bir gösterge yoktu. Hayatımın ilk on altı yılı hakkında küçük anlık görüntüler dışında hiçbir şey hatırlayamamak beni hayal kırıklığına uğratiyordu.

"Özür dilerim," diye fısıldadım.

"Artık Annika'nın yanına dönmelisin," diye cevap verdi, bana doğru bir bakış atma zahmetine bile girmeden.

Sertçe yutkunarak doğruldum ve geri çekildim. Başka bir azar işitmek istemediğim için, aslında böyle bir azar işitmemiş olmama rağmen, parmaklarımla bluzumun kumaşını karıştırarak odadan çıktım.

Atlılarla olan etkileşimlerim şimdiye kadar garipti. Onlardan ne anlam çıkaracağımı bilmiyordum. Ve neden kafamın içinde geçmişten gelen garip seslerin yanıp söndüğünü kesinlikle anlamıyordum. Hiçbir şey mantıklı gelmiyordu.

"Merhaba, Scarlett."

Sıçradım, neredeyse topuklarımın üzerinde tökezliyordum ki kendimi sabitlemek için uzanıp duvara tutundum. Etrafıma baktığımda, içlerinden birinin ofisinin kapı çerçevesine yaslanmış, gülümseyerek bana baktığını gördüm.

"Oh... merhaba, Prescott."

"Sizi korkuttuysam özür dilerim."

Duvarı bıraktım ve omurgamı dikleştirerek gülümsemeye zorladım. yüz.

"Ben... iyiyim."

Yalan olduğunu bildiğini gösteren bir kaşını kaldırdı. Ben zaten Bugün hem Francis hem de Drake tarafından sarsıldım. Zihnim allak bullak olmuştu. İşe geri dönmek istiyordum, belki o zaman kendimi .

"Bundan emin misin... tatlım?"

Bu kelimeyle birlikte omurgamda korkunç bir aşinalık dalgası oluştu.

Eğlenen mavi gözler. Yeni kesilmiş çimlerin kokusu. Güneş tenime vuruyor.

"Masum olduğuna inanmamı mı ? Birbirimizi ne kadar zamandır tanıdığımızı unuttun mu, tatlım?"

Bana tatlılık ve ışık dedi.

Şakağımdan keskin bir ağrı yayıldı ve elimi uzatıp ovuşturمامa neden oldu. Hatıra gelir gelmez kayboldu ve beni tamamen tedirgin ve sinirli bıraktı.

"Biraz oturmak ister misin?"

Bakışların tekrar Prescott'un üzerinde toplanmadan önce gözlerimi kırptım. Eliyle ofisini işaret ederek beni kendi alanına davet etti. Düşünmeden başımı salladım. Bir ayağım diğerinden önce hareket etti. O ofisine doğru geri çekilirken kendimi onu takip ederken buldum ve bir yandan da neden şimdi, onca zaman içinde, geçmişime dair anlık görüntülerin bilincime geri sızdığını merak ediyordum. Ve bunun anılarımın sonunda bana tam olarak geri döneceği anlamına gelip gelmediğini.

ON BİR PRESCOTT

Scarlett ona merhaba dediğimde oldukça keyifsiz görünüyordu. Kafasından neler geçtiğini öğrenmek istememe neden oldu. İkimizin de çalışıyor olması gerektiğini bilmeme rağmen onu bu yüzden davet etmişim. Scarlett'i hayatımın çoğunda tanıyormuşum gibi davranmamalıydım, öyle olsa bile. Kim olduğumuzu bilmiyordu ve bu beni rahatsız ediyordu. Yine de beni ne kadar huzursuz ettiğini görmesine izin veremezdim.

Pencerelerin yanındaki oturma alanıma kadar beni takip etti. Bileğimi bir dizimin üzerine koyarak oturdum. Arkama yaslandım ve onu değerlendirdim. Scarlett koltuklardan birine çöktü ve tekrar şakağını ovuşturdu.

"Baş ağrısı mı?" diye sordum.

İçimde ona tatlılık dememem gerektiğine dair bir his vardı. Ben düşünmeden ağzımdan çıkıverdi. İkimiz arasında aptalca bir şaka vardı. Scarlett tatlılık, ışık ve güzel olan her şeydi, çünkü insanlara, hatta nefret ettiklerine karşı bile sevecendi. Kapalı kapılar ardında, Scarlett olabildiğince vahşi olabiliyordu. Bu yönünü sadece biz görebiliyorduk. Onu bizden biri yapan da buydu. Dördümüzün ne kadar berbat durumda olduğunu hiç görmemiş olsa bile, karanlıktan zevk alırdı. Scarlett cehenneme batmamızı engelledi ve o olmasaydı daha da kötüleşecektik.

Şimdi aynı mı? Hâlâ dünyaya rol mü yapıyor? Kahretsin, ona her şeyi sormak istiyorum.

"Biraz," diye yanıtladı. "Yeni geldi." "Su ya da ağrı kesici ister misin?" Başını iki yana salladı.

"Daha güçlü bir şey mi?"

Gözleri benimkilere dikildi ve hafifçe genişledi. "Saat daha dokuz buçuk bile olmadı."

Omuz silktim ve kolumu kanepenin arkasına yasladım.

"Her zaman bir yerlerde saat beştir."

Scarlett'in dudakları yukarı kıvrıldı.

"Masanda içki mi saklıyorsun?"

Dilimi alt dudağımın üzerinde gezdirdim ve gözlerinin dilimin ilerleyişini nasıl takip fark ettim.

"Belki de... kontrol etmek ister misin?"

Kaşlarımı salladım, bu sadece onun homurdanmasına neden oldu.

"Bana çekmecelerini karıştırma izni mi veriyorsun?" "Ne tür çekmecelerden bahsettiğimize bağlı."

İma ettiğimi anlaması bir saniyesini aldı. Sonra yüzü kızardı ve elleri eteğinin içine kıvrıldı. Sanki beni ciddiye alıp almayacağından emin değilmiş gibi gergin bir kahkaha attı. Cinsel konularda asla şaka yapmazdım. Elini elbiselerimin altına sokmasına bile itiraz etmezdim. Dürüst olmak gerekirse, bunu yapmasını istiyordum. Bu konuda yalan söylemek nafile görünüyordu. Eteğini yukarı sıyırıp üzerime oturduğu görüntüsü duyularıma saldırdı. Parmaklarını göğsümde gezdiriyor, gömleğimin düğmelerini açıyor ve tırnaklarını tenimde gezdiriyordu. Yüzümü sapkın düşüncelerimden uzak tutmak için mücadele ettim.

"Komiksin," diye mırıldandıktan sonra kaçtı.

Onu rahatsız mı ediyordum? Eğer öyleyse, umurumda değildi. Aslında, bunu memnuniyetle karşıladım. Onunla elimizden geldiğince sevişmeye karar vermiştik. Scarlett uzun zaman önce bizden biri olabilirdi, ama şimdi durum böyle değildi. Durumdan o kadar uzaktı ki, gülünçtü... ama kendimi bok gibi hissetmeme neden oluyordu.

Hayatımızdan koparıldığında, beş kişilik küçük grubumuzda büyük bir boşluk bırakmıştı. Bu boşluğu asla doldurmaya çalışmadık çünkü kimse onun yerini dolduramazdı. Kimse bizi onun tanıdığı gibi tanımıyordu. Ve şimdi bununla ilgili tek bir şey bile hatırlayamıyordu. Hepimiz yabancıydık ve bu benim kafamı karıştırıyordu. Diğerlerine itiraf ettiğimden daha fazla. Bana bir tanıma kıvılcımıyla bakmasını istiyordum. Ela yeşili gözlerinin bana her düştüğünde nasıl parladığını görmek istiyordum.

"Ne diyorsun Pres? West'in babasının içki dolabına girip kafayı bulalım mı?"

Scarlett'in gözleri parlıyordu ve beni sırtmaya zorluyordu.

"Ne söyleyeceğimi zaten biliyorsun."

Sadece on dört yaşında olmamızın bir önemi yoktu. Konu Scarlett, ben ve çocuklar eğlenmek ve istediğimiz her şeyi yapmak olunca hiçbir şeyin önemi yoktu.

"Babam beni öldürecek," diye mırıldandı West. "Kilidi açmak için bir şey getireyim."

Scarlett, West'le birlikte mutfağa girmeden önce bana göz kırparak, "Ben yardım ederim," dedi.

Tüm bu lanet durum beni çok sinirlendiriyordu ama planlarımızı engellemesine izin veremezdim. Onu yanımıza almak için yeterince beklemiştik. İki hafta, on yıldır beklediğimiz zamana kıyasla hiçbir şeydi.

"Daha iyi hissediyor musun?" Bu kadar çok düşündüğü şeyin ne olduğunu merak ederek sordum.

Kaşlarının arasında küçük kaş çatma çizgileri vardı.

"Biraz, sanırım. Bana ne oldu bilmiyorum."

Drake'in ofisinden yeni çıkmıştı. Ne söylediğini ya da yaptığını sadece hayal edebiliyordum. Karanlık dürtülerini kayıtsızlık maskesi altında saklamak isteyebilirdi, ama Drake olabildiğince berbat biriydi. Scarlett'i eline geçirdiğinde onu bir sürprizin beklediğinden hiç şüphem yoktu. Öte yandan, onun West'in etrafında olmasından biraz daha fazla endişe duyuyordum. Şiddete olan eğilimi pek çok insanı korkutuyordu. Scarlett'e olan duygularını açıkça bastırmasıyla birleşince, ölümcül bir kombinasyon olabilirdi.

Siktir . Scarlett biz çocukken çivi gibi sağlamdı. Hiçbir şey hatırlamasa bile, o kızın hâlâ içinde bir yerlerde gizlendiğinden emindim. Bunu kaldırabilirdi.

"Gerçekten işe dönmem gerekiyor," dedi ve aniden ayağa kalktı.

Bir süre ona baktım, o ise bakışlarımın altında kıpırdanıp durdu, gözleri başka yerlere kaydı. Sonra ayağa kalktım, kirpiklerinin altından beni nasıl izlediğini fark ettim. Aramızdaki mesafeyi kapatarak ona baktım. Sanki sınırları gerilmiş gibi dudakları titriyordu ve yakınlığım onu temkinli yapıyordu.

Onun arkasındaki kapı aralığında dudağımın kıvrılmasına neden olan bir figür fark ettim. West orada durmuş, gözlerini Scarlett'e dikmişti. O kehribar rengi derinliklerde pek çok duygu yanıyordu. Şehvet, nefret, şiddet, acı, arzu, ihtiyaç. Hayatımız boyunca ona nasıl baktığını fark etmiştim. Sanki o bir güneşti ve o da onun görkeminin tadını çıkarıyordu. Şimdi West onun tadını tekrar çıkarabilirdi, ama bu sefer geri kalanımız da çıkaracaktı.

Tam onu tanıtmak için ağzımı açacaktım ki başını salladı. West onun orada durduğunu bilmesini istemiyordu. Onunla dalga geçmeye karar verdim. Belki o zaman kendini ona tanıttak cesareti bulurdu.

Uzandım, parmaklarım yüzünü çevreleyen küçük saç tellerini buldu ve etraflarında kıvırdı. Scarlett nefesini içine çekti. West kapının çerçevesini kavradı, yüz hatlarını kızgınlık ve öfke boyuyordu.

Güzel. İçini West, her zaman yaptığın gibi. İçine attığında seninle başa çıkamayacağımızı biliyor.

Scarlett bana baktı, gözleri kocaman açılmıştı ve yüzünde temkinle karışık bir şaşkınlık ifadesi .

"Umarım şakamı ciddiye almamışsındır, Scarlett."

"Çekmeceler hakkında mı?"

"Mmmhmm."

"Ben yapmadım."

Daha yakına eğildim, yüzümü onunkinin yanından geçecek şekilde çevirdim. Dudaklarım kulağının üst kısmına değdiğinde nefesi kesildi. West'in kapı çerçevesindeki parmaklarının beyazlaşmasını izledim.

"Uygunsuz davrandığımı düşünmeni istemem."

Şu anda yaptığım şey, onun bizim çalışanımız olduğunu düşünürsek, muhtemelen tamamen uygunsuzdu. Umurumda bile değildi. Scarlett bizimdi. Onu almamız ve bunu tekrar tekrar fark etmesini sağlamamız gerekiyordu.

"Ben bir şey düşünmüyordum," diye kekeledi.

"Güzel," diye mırıldandım, parmaklarım saçlarını sıkıca kavradı. "Burada cinsel taciz vakalarını çok ciddiye alırız. Eğer çizgiyi aştığını düşündüğünüz bir şey söylersem, lütfen bana söylemekten çekinmeyin."

Nefesi boynumda geziniyor, benden ne kadar etkilendiğini fark etmemi sağlıyordu. Kahretsin, vücudundan birkaç santim uzakta olduğum için kendimi zar zor kontrol edebiliyordum. Elimde olmadan boynundan içime çekmek istediğim baharatlı bir kokusu vardı. Boştaki elimi sıktım, böylece dürtüyle hareket etmeyecektim.

"Yapacağım

."

"Aferin kızım."

İnleme ve gıcırta karışımı bir ses çıkardı ama o kadar sessizdi ki duymak için kendimi zorlamam gerekti. Ve sikimi sertleştirdi. Eteğinin altında ne giydiğini bilmek istiyordum. Parmaklarımı kalçasında gezdirmek ve iç çamaşırına sürmek. Benim için sıırıslık olup olmadığını görmek için.

Gençliğimizde Scarlett'e bu gözle bakmamıştım. Bakabileceğim hiç aklıma gelmemişti. O erkeklerden biriydi. Onu tekrar Scarlett olarak, yetişkin bir kadın olarak gördüğüm an, tek yapmak istediğim onu bir yere sıkıştırmak ve zihnine kirli, sapkın arzular bulaştırmaktı, böylece o da hepimiz gibi yozlaşacaktı. Onu karanlığa sürüklemek ve sonsuza dek orada tutmak istiyordum.

O bizim. O bize ait. Her zaman öyleydi.

Ancak şimdi, hepimiz onun çok farklı bir şekilde bize ait olmasını istiyorduk.

Beni öldürmek istiyormuş gibi görünen West'e bakarken dudağımı geri çekildim. Ona bir gülümseme verdim ama bunun bir faydası olduğunu sanmıyorum.

Scarlett gözlerini kırıştırdı, gözleri hâlâ bana sabitlenmişti ve yumrukları eteğinin etrafında kıvrılmıştı, sanki havaya nüfuz eden güçlü şehveti harekete geçirmemeye çalışıyordu.

"Sonra görüşürüz o zaman, olur mu... tatlım?"

"Ah, evet. Teşekkür ederim... birkaç dakika oturmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim." Elimi saçlarından çekerken dudağımı yaladım.

"Bir değil."

Kapıya tekrar baktığımda West ortadan kaybolmuştu. Öfkesiyle başa çıkmak için gittiğine şüphe yoktu. Çapraz ateşe yakalanan zavallı aptala acıdım. Belki de Tonya'ydı. O kaltağın bir ya da iki basamak aşağı inmesi gerekiyordu. Keşke onu etrafımızda tutmak zorunda olmasaydık. Her zaman burnunu sokmaması gereken işlere sokmaya çalışırdı. West'ten ölesiye korkmasının, hizada kalmasının tek nedeni olduğundan emindim.

Scarlett'in odadan çıkışını izledim, kalçaları her adımda sallanıyordu. İçinde bulunduğum duruma hiç yardımcı olmuyordu. Kendimi toparlayarak masama doğru yürüdüm ve oturdum. Henüz ona istediğim gibi davranabilecek durumda değildim. Sabır pek de güçlü olduğum bir nokta değildi. Bu konuda daha sonra bir şeyler yapmam gerekecekti.

Yakında, Scarlett söz konusu olduğunda aklımdan geçen arzuları yerine getirebilecektim. Yakında, hepimiz onu tam istediğimiz yerde bulacaktık. Ve bu beni aptalca bir şey yapmaktan alıkoydu.

ON İKİ BATI

Lanet Prescott. Puşt, kızla olan yakınlığını kendi lehine kullanarak benimle alay etmeye karar verdi. Tabii ki öyle yaptı. Onun hakkında ne hissettiğimi biliyordu. Scarlett hakkında her zaman ne hissettiğimi. Ve bu konudaki her şeyden nefret ediyordum.

Sadece ben değildim. Prescott herkesin damarına basmayı severdi çünkü bunu yapabiliirdi. Bu durum beni hiç şaşırtmadı. Ama beni çileden çıkarmasına engel olmadı. Suratını dağıtmak istedim ama kendimi tuttum. Hayır, uzaklaştım. Bu yönümü göstermeyi göze alamazdım. Özellikle de o oradayken.

Scarlett.

Güzelliğin ve saflığın timsali. Acımasız bir tarafı da vardı. Gençken onun içindeki karanlığı ortaya çıkarmıştık. Saçları yukarıdayken boynunun açıkta olduğunu görmek, ellerimi boynuna istememe neden oldu. Ona benim merhametimde olduğunu göstermek için.

İşte bu yüzden Annika kadar ondan uzak duruyorsun.

Ta ki hepimiz istediğimizi yapmakta özgür olana kadar.

Drake'in şu anki asistanının kim olduğumuzu görmesine izin veremezdik. O bu işte masumdu. Vicdanım sızlamıyordu ama Drake onu buna maruz bırakmak istemiyordu. Ben de Drake'in isteklerine saygı duydum. Çoğu zaman. Tonya'nın bizim hakkımızda ne düşündüğü umurunda değildi. Drake bu konuda benimle aynı fikirde olmasa da, bence o harcanabilir biriydi. Onun hakkındaki hislerimi bildiğinden emin oldum. Benden korksa da Prescott için bacaklarını seve seve açardı. Onu birden fazla kez yatak odası gözleriyle Prescott'a bakarken yakalamıştım. Gittiği her yerde ayaklarına kapanan kadınlar vardı. İstese am içinde boğulabilirdi.

Bykov hesabını görüşmek üzere Francis'i görmeye gittiğimi tamamen unutarak Prescott'un bürosundan hızla uzaklaştım. Scarlett'i görünce kendimi kontrol edemez oldum. Ofisimin kapısına henüz ulaşmıştım ki, koridorda başka bir varlık hissettim. Kendimi tutamayıp sola baktım ve onun bana doğru yürüdüğünü gördüm.

Derim diken diken oldu. Ağzım kurudu. Tüm duyularım

Onu.

Başını kaldırıp göz geldiğimiz an, sanki ciğerlerimdeki tüm hava çalınmış gibiydi. Ve bir anlığına, o ela yeşili derinliklerde tanıma vardı. Onun için kim olduğumu ve onun da benim için kim olduğunu. Yüz ifadesinden ayrıldığı anda bedenim gerildi. Ondan uzak durmam gerekiyordu. Eğer uzaklaşmazsam, lanet bir hayvana dönüşecek, onu duvara yapıştıracak ve yapmamam gereken bir şey yapacaktım. Onu çok korkutacak bir şey yapardım.

Kim olduğum hakkında hiçbir fikri yoktu. Aslında yoktu. Lanet bir şanstı.

Scarlett hiçbirimizi hatırlamıyordu. Birbirimize ne yaptığımızı bilmiyordu. Hiçbir şey bilmiyordu.

Bana doğru bir adım daha attı, merakı yüzünden okunuyordu. Yıllar önce retinalarıma işlediğim o güzel yüz. Gülümsediğinde sol yanağındaki gamze. Burnundaki çillerden her zaman nefret etmişti ama ben onu çok çekici buluyordum.

Sikeyim. Seni istiyorum. Seni istiyorum. Buna dayanamıyorum.

Bana yaklaşırken hareket edemiyordum. Adımlarında temkinli görünüyordu, sanki tehlikenin etrafımı sardığını biliyor ve onu uyarıyordu. Yine de bu, önümde durmasına, başını kaldırıp gözlerimle buluşmasına engel olmadı.

"Siz Bay Greer'sınız, değil mi?"

Sesi etrafımı sarmıştı. Tatlı melodik tonu kanımın vücudumda daha sert pompalanmasına neden oldu. Göğsüm ağrı noktasına kadar gerildi. Ve tek kelime bile etmedim. Sadece ona baktım. Asla unutamayacağım kıza. Hepimizin yaşadığı bu lanet olası boktan hayatta beni her şeyden çok daha fazla mahveden kıza.

"Ben Scarlett."

Kim olduğunu biliyorum ama sen beni tanıımıyorsun. Pek sayılmaz. Hatırlamıyorsun. Ve hatırlamanı isteyip istemediğimi de bilmiyorum.

"Yeni olduğum için kendimi tanıtmak istedim... ve şey..." diye devam etti, bakışlarımın altında kıpırdanıyordu.

Bu lanet yüzleşmeyi yapmamam gerekiyordu. Ondan kaçabileceğimi sanmıştım. Yine de... işte buradaydı. Tam orada. O lanet gözleriyle bana bakıyordu, o günahkâr bedeni benimkine çok yakındı. İçgüdülerim onu almak içindi. Onu almak ve küçük parçalara ayırmak. O lanet parçaları benim yapmak. Hepsini.

Sonrasında ne olduğunu gören biri olsaydı, eminim bana yukarı çıkıp sakinleşmemi söylerdi.

Etrafta beni sansürleyecek kimse yoktu.

Elim havaya ve boynuna dolanarak onu kendime çektim.

Scarlett'in gözleri kocaman açıldı ve ağzı bir karış

açıldı. "Merhaba, Scarlett."

"Ne-"

"Sizinle tanıştığımıza memnun oldum diyeceğim ama yalan olur." "I-"

"Diğerleri seni benim hakkımda uyarmadıysa, bu çok kötü." Başparmağımla tenini okşadım ve yumuşaklığından zevk aldım. "Kendini tanıttın, şimdi ofisine geri dön... eğer , sonuçlarından hoşlanmayacaksın."

Elimi yanıma bırakarak onu serbest bıraktım. Scarlett olduğu yerde kaldı, ağzı hâlâ açıktı ve yüzünün her yerinde şok ifadesi vardı. Göz hizasına gelene kadar ona yaklaştım.

"Kaç... hala yapabiliyorken."

Bugün işe gelmemeliydim. Bırakın onu, insanların yanında duracak durumda olmadığımı biliyordum. Bana bakarken korkmuş mu, kafası karışmış mı, yoksa ilgisini mi çekmiş diye merak ediyordum.

"Sen... sen... ..." "Ben, ne?"

Yutkundu, ben tekrar doğrulurken eli boynuna gitti. Belki de parmaklarımın hayaletini boynunun etrafında hissetti, değerli nefes yolunu sıkıyordu. Bu bende tekrar yapma isteği uyandırdı.

"Bana öylece el kaldıramazsın."

"Yapamaz mıyım?"

"Bu hiç uygun değil."

Yüzüme yayılan sırıtışa karşı koyamadım.

"Ben pek uygun davranan biri değilimdir. Kurallar çok kısıtlayıcı, sence de öyle değil mi?"

Scarlett sanki cevabımı hiç beklemiyormuş gibi gözlerini kırıştırdı. Eli yanına düştü.

"Bu yeni tanıştığın herkese yaptığın bir şey mi?" Kapımın çerçevesine yaslandım ve omuz silktim.

"Bazen."

Daha yeni tanışmadık, Scarlett. Birbirimizi hayatımız boyunca tanıdık. Sen benim bütün sırlarımı bilirdin, ben de . İki insanın olabileceği kadar yakındık. Ve sonra sen gittin... beni arkada bıraktın. Bu senin hatan değil, ama bunun için sana kızmaktan kendimi alamıyorum.

Bir kez daha yutkundu, gözleri yüzümü arıyor, sanki ne halt ettiğimi anlamaya çalışıyordu. Yazık ona, hiçbir şey göremeyecekti. En azından şimdi beni unuttuğu için, artık beni açık bir kitap gibi okuyamayacaktı.

"Bir yapma."

Neredeyse gülecektim. Kızgın görünmüyordu, daha çok meraklıydı.

"Neden? Kaçıp insan kaynaklarına mı söyleyeceksin? Benden gözyaşları içinde kaçan insanları görmelisin. Ben kibar ve nazik davranmam. Hiç yapmadım."

Scarlett başını yana eğdi ve gözlerini biraz kısarak baktı. "Neden hepimizin bir ünü olduğunu anlamaya başlıyorum."

Damgalandığımız o aptal boktan şey. Tabii ki farkında olacaktı. Prescott'un bunu ne kadar sevdiğini düşünerek gözlerimi devirdim. Şu anda masamın üzerinde onun aldığı aptal kupa duruyordu. Koyu kırmızı renkte, beyaz bir atın üstünde yalnız bir binici ve altında *Savaşta barış yoktur yazıyordu*. Hiçbir zaman barış içinde olmadığım için bunun oldukça uygun olduğunu düşünsem de Prescott'a söylemeyecektim. Hıyar herif bundan sadece zevk alırdı.

"Ama yine de uyarımı dikkate almak istemiyor gibisin."

"Beni korkutmuyorsun."

Kaşım kalktı.

"Sanırım bir gün bu sözlerini geri alacaksın... ama şimdilik sana bir tavsiyede bulunacağım. Eğer burada hayatta kalmak istiyorsan, benden uzak dur."

Kapının pervazını ittim ve ofisime girip kapıyı arkamdan kapattım. Benden uzak durması gereken o değil, tam tersi. Ondan uzak durmalıydim. O anda içimden geçen dürtüler masama doğru yürümeme, kupamı elime almama ve daha önce oraya doldurduğum viskiyi mideye indirmeme neden oldu.

Saat sabahın onu bile olmamışsa kimin umurundaydı. Karşılaşmamızdan sonra, oraya geri dönüp onu ofisime sürüklememek, onu dizlerinin üzerine çökmeye zorlamamak, saçlarını avucumun içine alıp sikimi boğazına sokmamak için kendime güvenebilir miydim bilmiyordum. Bunu onu biraz korkutmak için yapardım ama ne kadar öğürdüğü umurumda olmazdı. Durmam için bana yalvarsa da umurumda olmayacaktı. Çılgılık atsa bile umurumda olmazdı. Her santimini alacaktı. O bizim olmak için yaratılmıştı. Bizimle olmak için doğmuştu. Scarlett ona vermek istediğimiz her şeye maruz kalacaktı. Olması gereken buydu. Eğer işler farklı olsaydı, daha önce de böyle olurdu.

Her şey cehenneme dönmeseydi ve bizi on yıl boyunca onsuz bırakmasaydı.

"Siktir," diye mırıldandım, elimi saçlarımda gezdirirken. "Siktir."

Masama baktım ama tek görebildiğim onun çıplak ve bağlı haldeki görüntüleri. Kendimi onun içine nasıl gömdüğümü, ne kadar acıdığını haykırıp ağladığını. Ama ben de onu çok iyi hissettirirdim. Onunla ilişim bittiğinde kendinden geçmiş olurdu. Ama onunla ilişim asla bitmezdi.

Bu düşünceleri durdurmalıydım. Eğer yapmazsam beni tüketeceklerdi. Telefonumu elime aldım ve satıcıma bir mesaj gönderdim çünkü ilişim bitmişti. Bu gün beni çoktan germiştir. Bu saçmalığın uzun sürmesine izin verirsem, sonuç kimsenin hoşuna gitmeyecekti. Kan, şiddet ve aradaki her şey. Ve adamların parçaları tekrar toplamak isteyeceklerinden emin değildim.

ON ÜÇ SCARLETT

Ön kapıdan girer girmez, mutfaktan koridora yayılan makarna sosu ve sarımsaklı ekmeğin rahatlatıcı sıcaklığının kokusunu alabiliyordum. Geçirdiğim günden sonra ev yapımı bir yemeğe ve ayaklarımı uzatmaya ihtiyacım vardı. Topuklu ayakkabılarımı çıkarıp ceketimi astıktan sonra mutfığa girdim ve Mason'ı ocağın önünde buldum.

"Sen benim kahramanımsın," ve masadaki sandalyeye çöktüm. Mason döndü, dudakları yanlardan yukarı doğru kıvrıldı.

"Kötü bir gün mü?"

"Öyle de denebilir."

Dört Atlı ile karşılaşmalarımdan ne anlam çıkaracağımı bilmiyordum. Hepsi birbirinden çok farklıydı ama yine de etraflarını saran karanlık ve tehditkâr bir hava vardı. Sanki gerçek doğalarını bir nezaket maskesinin ardına saklıyorlardı.

Bunu üçü için de söyleyebilirdim. West Greer'in sanki buna hakkı varmış gibi elini boynuma nasıl doladığını hatırlayınca elim titredi. Sanki yeni tanıştığınız bir insana yapılacak normal bir şeymiş gibi. Ama onda tanıdık gelen bir şeyler vardı. Ne olduğunu anlayamıyordum.

Belki de gözlerinin rengiydi. Alışılmadık bir kehribar rengindeydiler ve ben onun yanındayken koyulaşmış ve ısınmışlardı. Sanki adam kim olduğunu ya da benimle ilgili düşüncelerini saklamaya çalışmıyordu. Aklından tam olarak ne geçtiğini bilmek istediğimden emin değildim.

Bana bu şekilde davrandığı için çok daha öfkeli olmalıyım. Bu beni sadece meraklandırdı. Ona bunu neden yaptığını sormak istedim. Neden bana bir hayalet görmüş gibi bakmıştı? Bu adamın yanında beş dakika bile geçirmemiştim. Yine de... Her şeyi bilmek istememe engel olamıyordum.

Muhtemelen kulağa çılgınca geliyordu. Çılgınca hissettirdi. Sanki bir parçam onu tanıyor gibiydi. Yine de hangi parçam olduğunu bilmiyordum çünkü hayatımda ilk kez West Greer'i görüyordum.

"Ne oldu?"

Kendimi silkeledim ve dikkatimi tekrar beni endişeyle izleyen Mason'a çevirdim.

"Gerçekten hiçbir şey. Demek istediğim, sonunda hepsiyle tanıştım ve onlar... Sanırım neden böyle bir üne sahip olduklarını biliyorum."

"Yara..."

Ellerime baktım, bugün olanları Mason'a anlatırsam mutlu olmayacağını biliyordum. Ne de hepsinin beni istemesini sağlama planımdan. Bu yüzden West beni tartakladığında hiçbir şey yapmamıştım. Onu kışkırtmanın ya da yaklaşımlarını hoş karşılamayacağımı düşünmesini sağlamanın gündemime uyacağını düşünmemiştim.

"Sadece gerginler, Mase. Hepsi bu."

Neredeyse kendimle alay edecektim. Yoğun demek hafif kalır. İnsanları ağlarına çekip onlardan faydalanmak gibi bir cazibeleri vardı. En ufak bir şekilde bile kandırılmamıştım. Aslanın inine silahsız girmek aptallık olurdu. Ne yapmam gerektiğini biliyordum. Bugün bana yakın olmak için nasıl çaba sarf ettiklerini görmek, hepsinin beni avları olarak gördüğünü anlamamı sağladı.

Ne yazık ki niyetimi göremediler. Hayatlarına nasıl gireceğimi ve halıyı altlarından nasıl çekip alacağımı. Onları alaşağı ederdim, böylece onlar da benimle birlikte yanardı. O zaman özgür olurdum. En azından bana söz verilen buydu. Tüm bunları kabul etmemin tek sebebi. Ailemin intikamını onlardan almak için.

Şimdilik, uysal ve yumuşak başlı olduğumu ve benden yararlanabileceklerini düşünüyorlarsa, daha iyi. Düşmanlarınıza niyetlerinizin ardındaki gerçeği göstermediniz. Onlara gerçek seni göstermedin.

"Neyin içine girdiğinin farkında değilmişsin gibi değil." Omuz silktim, parmaklarımı masaya vurdum.

"Biliyorum. Hâlâ bana güvenmelerini nasıl sağlayacağımı çözmeye çalışıyorum." West'in uyarısı zihnimde hâlâ tazeydi.

"Burada hayatta kalmak istiyorsan, benden uzak dur."

Onu dinleyemezdim, onunla ilgili her şey adamı kışkırtmanın sonuçlarından hoşlanmayacağımı haykırırsa bile.

Mason'a baktığımda, ocağa geri döndüğünü ve bizim için yemek hazırlamakla meşgul olduğunu gördüm. Oturduğumda masanın üzerine bıraktığım el çantamdaki telefonum çaldı. Kendime doğru çektim ve çıkardım.

Drake: Annika yarın geç saate kadar kalmaz. Sana ihtiyacım .

Yutkundum. Annika numaramı almayı ihmal etmemişti, çünkü ona göre Drake'in benimle her zaman iletişim kurabilmesi gerekiyordu. Bana onun numarasını vermişti, böylece o olduğunu bilecektim.

Scarlett: Bunu
yapabilirim. Drake:
Güzel.

Lütfen ya da teşekkür ederim yok. Başka ne beklediğimden emin değildim. Bluzumun çok fazla düğmesini açtığım için beni azarladığı gerçeğini fazla düşünmek istemiyordum. Ve onu hoşnut etmediğim için kendimi nasıl bok gibi hissettiğimi. Düşünmemeliydim ama elimde değildi. Onunla ilgili bir şey beni geriyordu. Sanki vücudum içgüdüsel olarak onun söylediği her şeyi yapmak istiyordu.

Bu biraz bir durum, değil mi?

Mason tabakları masaya getirdi. El çantamı boş bir sandalyeye koydum ve telefonumu da yanına bıraktım. Oturdu ve yemeğe başladı. Çatalımı elime aldım, yemeğe bakıyordum ama gerçekten görmüyordum.

"Bir erkeğin senden hoşlandığını nasıl anlarsın?"

Mason ağzındaki lokmada neredeyse boğuluyordu, bana döndüğünde kahverengi gözleri yuvalarından fırlayacak gibiydi. Bir saniye sonra yutkundu.

"Ne?"

"Peki, siz bunu belli ediyor musunuz? Bütün erkekler hoşlandıkları kadınlarla mı flört eder yoksa etek giyen herkesle mi flört eder?"

Gözlerini kırıştırdı ve çatalını tabağına koydu. Mason bu tür soruları sorabileceğim tek kişiydi. Cevap vermekten rahatsız olabilirdi ama bilmem gerekiyordu.

"Bu erkeğe göre değişir. Bazıları herkesle flört eder, bazıları etmez. Bunu bana neden soruyorsun?"

Yemeğimi tabağımın etrafından
dolaştırdım. "Belli değil mi?"

Kaşlarını çattı.

"Bu... onlarla mı ilgili? Size karşı uygunsuz mu davrandılar?"

Neredeyse ağzımdan kaçırıyordum ki dördü de bugün benimle farklı şekillerde çok fazla yakınlaştı. Bunu beklemiyor değildim. Daha ikinci günümüdü ve birçok açıdan bunu yapmalarına ne anlam vereceğimi bilmiyordum.

"Hayır, uygunsuz değil."

"Scarlett."

Haddimi aştığımda o sert ses tonunu kullanmayı severdi. Bundan nefret ederdim çünkü kendimi küçük hissetmeme neden olurdu. Hayatımdaki insanların bana kendimi bir hiçmişim gibi hissettirmek gibi bir alışkanlıkları vardı.

"Karşı cinsi normal insanlar gibi nasıl yorumlayacağımı bilmediğim için bu soruyu soruyorum. Sosyal ipuçlarını anlamadığım için kusura bakmayın."

Mason pişman görünme nezaketini göstererek elini kaldırıp ensesini ovuşturdu.

"Özür dilerim... Stuart'ın kimsenin senin yanına gelmesine izin vermediğini unutmuşum." Homurdandım.

"Sadece senin ve personelin bana 10 adım yaklaşmasına izin verildi."

Uzandı ve beni yatıştırmaya çalışır gibi parmaklarını elimin üzerinde gezdirdi.

"Senin için zor olduğunu biliyorum. Sadece o adamlarla ilişki kurman ya da onlara yakın olman fikrinden hoşlanmıyorum."

"Bu konuda başka bir seçeneğim olduğunu sanmıyorum."

Avucumu yukarı çevirdim ve o da avucunu avucuma dayadı. Mason her zaman aklımdan geçenleri ona söylemek konusunda kendimi güvende hissetmemi sağlamıştı, her zaman söylediklerimden hoşlanmasa bile.

"Birinin senden hoşlanıp hoşlanmadığını anlarsın, Scar. Senin etrafındaki davranışlarıyla bunu belli ederler. İpuçlarını okumayı öğrenmek zaman alabilir. Ve eğer yardıma ihtiyacın olursa, ben buradayım, tamam mı?"

Başımı salladım. Atlıların beni istemesini sağlamak için yaptığım planları açıklamaya hevesli değildim. Ve eğer bunu yapacaksam, kendimi bekâretimi vermek zorunda kalacağım gerçek olasılığa da hazırlamalıyım. Bir erkeğin dokunuşundan masum kalmak gibi bir arzum ya da sevdiğim biriyle birlikte olmak gibi romantik bir düşüncem yoktu.

"Biliyorum... teşekkür ederim. Sensiz ne yapardım bilmiyorum."

Mason bana gülümsedi ama gözleriyle buluşmadı. Elini çekti ve yemeğine geri döndü. Ailemin benden yapmamı istediği şeyden onun da benim kadar hoşlanmadığını biliyordum. Evet, bunu kabul etmiştim ama bundan hoşlanmak çok farklı bir konuydu.

Özgürlüğümün bedeli ödenmesi gereken yüksek bir bedeldi. Bunun için her şeyimi verirdim. İçine hapsediğim kafesi ben yaratmamıştım. Son on yıldır buna katlanmak bana geleceğimi güvence altına almak için ne gerekiyorsa yapma kararlılığını vermişti. O zaman bu delilikten uzaklaşabilir ve asla arkama bakmayabilirdim... tabii önce bu delilik beni tüketmezse.

Bugünden sonra, bunun gerçek bir olasılık olabileceği izlenimine kapıldım. Ve tüm umutlarım benden koparılrısa bununla nasıl başa ıkacağımdan emin değildim.

ON DÖRT FRANCIS

Daha asansörden inmeden ıgılları duyabiliyordum. Beni karşılayan manzara dişlerime inen bir tekme gibiydi. Drake ve Prescott ellerinde bira şişeleriyle kanepede oturuyorlardı. Oturma odasının ortasına, üzerinde kan lekeleri olan plastik bir çarşaf serilmişti.

Tanrı aşkına, eve dönmek istediğim şey değildi.

Plastik örtünün ortasındaki sandalyede bir adam oturuyordu. West onun arkasındaydı ve sağ elinde eki gibi görünen bir şey tutuyordu.

Prescott'un kendisine acımasızca gülümseyen Drake'e "Acıyı en çok sevenler ıgıllık atanlardır," dediğini duydum.

"Ne haltlar dönüyor burada?" Ellerimi uzatıp West'i ve kolundan kan akan adamı işaret ettim.

Drake ve Prescott'un kafaları bana döndü ama West gözlerinde şiddetle karşısındaki adama bakmaya devam etti. Transa benzer bir durumdayken hiçbir şey onu bundan kurtaramazdı. Vücuduna hücum eden adrenalin çok güçlüydü.

Prescott omuz silkerek, "West'in kafası biraz karışık," dedi. Birasından bir yudum aldı, arkadaşımız önünde birine işkence ediyor olmasına rağmen tamamen rahat görünüyordu.

Bu beni şaşırtmamalı. Bu grupta neyle karşılaşacağımı asla bilemiyorum. Günler geçtikçe daha da boktanlaştıklarına yemin edebilirim.

Arkadaşlarım hakkında hiçbir yanılsama içinde değildim. Biz iyi adamlar değildik. Kapalı kapılar ardında asla öyle olduğumuzu iddia etmedik. Dünya bizi acımasız olarak tanıyordu. Ne de olsa bizi Dört Atlı olarak damgalamışlardı. Fark etmedikleri şey, yıllar içinde tüm ahlak ve vicdanımızı kaybetmiş olmamızdı. Diğerleri dibe vurduğunda benimki ara sıra yeniden ortaya çıkıyordu. Bununla başa çıkmak benim savaşımdı. Diğerleriyle birlikte acı çektirmeyi seven, ahlaksız, berbat bir piç olduğuma şüphe yoktu ama bunu bu dördü dışında kimseye itiraf etmekten hoşlanmıyordum.

"Ne boku?"

"Bilmiyorum, onu bu şekilde bulduk."

Bu durumla ilgili ne söyleyeceğimi ya da ne yapacağımı bilemeden yüzümü ovuşturdum.

"Bugün ona bir şey mi oldu?"

Neden bir kez daha böyle raydan çıktığının tek açıklaması bu olabilirdi.

Drake tüm bu olanlardan dolayı şaşkın görünüyordu, yine de konu West'in şiddet yanıyla ondan başka bir şey beklemiyordum. Prescott bir an için West'i bilmiş bir bakışla süzdü.

"Kısmen sorumlu olabilirim." Sanki önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkti.

Bazen üç arkadaşına hayret ederdim. Yine de kendimi onlardan daha iyi olarak tanımlayamazdım. Zaten öyle olmadığımı uzun zaman önce anlamıştık.

"Dur tahmin edeyim, bunun yeni çalışanımızla bir ilgisi var, ha?"

Prescott bana geniş bir sırıtış attı, bu da bende onu binamızın çatısından aşağı atma isteği uyandırdı. Hiç utanması yoktu ve West'in patlamasını izlemek için onu kızdırmaktan zevk alıyordu. Öte yandan ben West'in dengesiz davranışlarına sinirleniyordum. Tasmalarının kısa tutulması gerekiyordu.

"Bingo."

Gözlerimi devirerek West'in ve son kurbanının etrafından dolaştım ve mutfağa girdim.

Buzdolabını açıp bir bira çıkarırken, "Biliyor musun, bu şehirde meydana gelen rastgele gibi görünen cinayetler yüzünden kimsenin bizi soruşturmasına şaşırdım," diye mırıldandım.

Buzdolabının üzerindeki açacağı kullanarak kapağı çevirdim ve Prescott ile Drake'in yanına oturmadan önce fırlatıp attım.

Dürüst olmak gerekirse, ölüm sayısını düşünmekten korkuyorum. En kötü zamanlarımızda yolumuza kimin çıktığını umursamamıştık. Şimdi de umursamaya başlamayacaktım. Bir anlamı yoktu. Biz neyse oyduk. Hiçbirimiz bunun için özür dilemedik.

"Dikkatliyiz. Ayrıca West'in onu öldüreceğinden şüpheliyim." Önümüzdeki sehpanın üzerinde duran bir belgeye el salladı. "Adam gizlilik anlaşması imzaladı, bunu istiyor."

Kaşlarımı

çattım.

"Ne?"

"West'in satıcısı bu tür şeyleri kolaylaştıran bir adam tanıyor. Adını bilmiyorum ama büyük bir oyuncu. İnsanlara en berbat fantezilerini ve arzularını tatmin etme şansı veren türden biri."

Öne doğru eğildim ve gözlerimi üzerinde gezdirerek NDA'yı aldım.

"Cidden bana insanların şaka olsun diye lanet olası kemiklerini kırdırmak için kaydolduğunu mu söylüyorsun?"

Prescott yine omuz silkti. Drake adamın kolundaki kana bakıyordu, gözleri bastırılmış arzuyla doluydu. Adamın ölüm ve kana karşı berbat bir hayranlığı vardı. Gözlerinden hayat akarken kanın bir insanın teninden aşağı akıp onu kırmızıya boyamasını izlemeyi sevdiğini söylüyordu. Ben de anlamıyordum ama herkes kendi yoluna.

"Görünüşe göre öyle. West aşağı indiğinde ona sorabilirsiniz."

Kafayı yemiş arkadaşımız adamın elini yanlarındaki küçük masanın üzerine koymuştu. Havada vınlayan çekicin sesi ve ardından kemiklerin çatırdaması havayı doldurdu. Adam uludu, gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu.

"Daha fazla," diye bağırdı. "Daha fazla!"

Prescott başını yana eğdi. "Gördün mü, sana istediğini söylemiştim."

Nasıl cevap vereceğimi bilemedim. Erkeklerden hoşlanmadığı için bu West'e bir tür cinsel haz vermiyordu. Sadece şiddeti ve acı çektirmeyi seviyordu. Anlamadığım şey, canını yaktığı adamdı. Kim elindeki tüm kemiklerin kırılmasını ister ki?

"Ne olmuş yani? Bu boktan zevk mi alıyor?" Bir an sonra sordum. "Evet, fark etmedin mi?"

Prescott eliyle adamın kasıklarını gösterdi. Özellikle bakmak istemedim ama baktım.

Ne biliyorsun ki? Hasta herif bunu biraz fazla seviyor.

"Ha? Sanırım bu, West'in her zamanki girişimlerinden farklı olarak sporunu yapması için daha güvenli bir yol."

West'in satıcısıyla ne tür bir konuşma yaptığını bilmek istediğimden emin değildim. West, içinde bulunduğu çevreden oldukça karanlık insanlar tanıyordu. Bizim gibi insanlardı ama kim olduklarını dünyadan saklamıyorlardı.

"Ayrıca bu adamın kana karşı bir zaafı var." Prescott başparmağıyla Drake'i işaret etti. "Bir taşla iki kuş vurmak."

Drake Prescott'a karanlık bir bakış attı.

"Siktir ," diye mırıldandı.

"Yapmıyorum." Prescott homurdandı.

"Evet, tamam Drake, kendine bunu söylemeye devam et. Francis ve ben senin gözlerindeki bakışı göremiyoruz."

Drake'e bakmadım. Bu akşam sandalyedeki adamdan yeterince şey görmüştüm. Onun yerine West'in adamın elindeki kemikleri kırmaya devam etmesini izledim. Şimdiden parçalanmış gibi görünüyordu. O kırık kemikleri görmek dudağımın seğirmesine neden oldu. Bununla ilgili bir şeyim yoktu. Bu, bir kadının kolları arkadan çok sıkı bağlandığında çıkardığı sert acı sesiydi. Baskı çok fazla olduğunda. Kemikleri neredeyse eklemlerinden dışarı fırladığında. Zihnime saldıran görüntüleri dağıtmaya çalışarak yutkundum. Onun görüntüleri.

West çekici masanın üzerine bıraktı, tavana baktı ve nefesini içine çekti.

"Siktir," diye homurdandı. "Bana biraz amcık lazım."

Prescott, "Kimin amını istediğini hepimiz biliyoruz," dedi.

West başını eğdi ve gözlerinde manik bir bakışla Prescott'a baktı. Kan sıçramış elini arkadaşımıza doğrulttu.

"Senin de lanet elini kırmamı ister misin Pres? Bir dahaki sefere Scarlett'le önümde bu saçmalığı yaparsan kırımam."

Drake ve ben Prescott'a baktık. "Ne yaptın sen?" Drake sordu.

Prescott, West'in tehdidi hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi omuz silkerek, "Onunla biraz alay ettim, hepsi bu," diye cevap verdi.

Dürüst olmak gerekirse, West birçok kez hepimizi incitmekle tehdit etmişti. İşler çok ağırlaştığında zaman zaman birbirimize birkaç yumruk attığımız biliniyordu.

"Ve bilgin olsun diye söylüyorum, ben tek bir lanet şey üzerinde değilim. Bu Gary için bir iyilik. Gizlilik Sözleşmesi bizi güvende tutmak için, onu değil." West elini yok ettiği adama el salladı. "Haddini aştığında ne olacağını görmesi gerekiyordu."

"Yani, bundan zevk almıyor mu?" Prescott kaşlarını kaldırarak sordu.

West adama baktı ve sırttı.

"Öyle olmadığını hiç söylemedim. Şimdi müsaade ederseniz, bu pisliği sahibine teslim etmem gerekiyor."

West'in 'sahibi' derken neyi kastettiğini bilmiyordum ama soracak vaktim de yoktu. Adamı sandalyeden kaldırıp asansöre götürdü ve bir düğmeye basarak içeri girdi. Kapılar kapanmadan önce gördüğüm son şey West'in kehribar rengi gözlerindeki memnuniyet ışıltısıydı, sanki bu adamı mahvetmek ruhunun derinliklerinde bir şeyleri yatıştırmıştı.

Hiç şüphe yok ki West, dengede kalmak için hemen herkesi küçük düşürecek hasta, sapkın bir sapık, ama ben daha iyi değilim.

"Bekle, West özür mi dedi?" Diğer ikisine bakarak sordum. West asla rica ve teşekkür etmezdi... hem de hiç.

Drake kaşlarını çatarak, ", " dedi. "Ona ne yaptın Pres?" "Ben mi?" Prescott kendini işaret etti.

"Evet, sen. Neden bize karşı nazik davranıyor?"

"Scarlett'le konuşmaktan başka bir şey yapmadım. Belki biraz fazla yakınlaştım."

Sanki bir şey fark etmeyecekmiş gibi omuz silkti. Drake bana baktı, kaşları yukarı doğru kıvrıldı.

"Başka bir şey olmuş olmalı." Konu

West'e gelince, tüm bahisler kapandı.

"Sence onunla konuşmuş mudur?" diye sordum.

Drake yavaşça başını salladı. West iki hafta dolana kadar Scarlett'e yaklaşmamakta oldukça ısrar etmişti. Onu sözünden dönmeye iten şey neydi?

Sanırım ondan cevap almak için dönmesini beklemek zorunda kalacaktık. Umarım aptalca bir şey yapmamıştır. Eğer bunu bizim için mahvederse, kendimi tutmayacaktım. Yumruğumun tadına bakacaktı, defalarca.

ON BEŞ PRESCOTT

Batıya doğru yola çıkmanın asla iyi bir fikir olmadığını biliyordum. Bu beni durdurmadı. Adamın içini dökmesi gerekiyordu. Ayrıca, Scarlett'i eline geçirdiğinde neler olacağını izlemek isterdim. Onu nasıl kullanacağını ve en iyi şekilde nasıl istismar edeceğini.

Bunu düşünmeyi bırak yoksa Drake gibi sakin , hasta herif.

Belki de zaman zaman röntgenci olmaktan hoşlanıyordum. Ayrıca avlanmayı, kovalamayı ve avımı yakalamayı da severdim. Ve merhamet için çığlık attıklarında hoşuma giderdi. Dünyadaki en güzel ve en tatlı sestti. Buna nasıl da bayılırdım. Her parçasına. Ona ihtiyacım vardı. Onu arzuluyordum. Başka hiçbir şeye benzemiyordu.

Çığlık atacak. Tüm dünyanın duyabileceği kadar yüksek sesle çığlık atacak. Ama o da sevecek. Benim sevdiğim gibi sevecek.

Francis'in sesi kulağımda çınladı: "Kapat şu lanet ağzını Pres, halının üzerine salyalarını akıtacakmış gibi duruyorsun." "Aklından neler geçtiğini düşünmekten korkuyorum."

Omuz silktim ve biramı yudumladım.

"Oh, sadece çığlık atacağını, ağlayacağını ve asla gelmeyecek merhamet için yalvaracağını hayal ediyorum."

"Aklınızı peynir ekmekle yemişsiniz." Omzuna bir tokat attım.

"Kendini gibi davranma Francis. Sen de hasta bir . En son buraya geldiğinde neredeyse Chelsea'nin kolunu kırıyordun." Francis bana ters ters bakarken Drake homurdandı.

"Sana öyle bir tokat attı ki, el izi kaldı. Ne yazık ki West'in acısını dindirmek için ona verdiği şeyle aşırı doz almak zorunda kaldı. Oldukça iyi biriydi," diye düşündü bir an sonra, çivit rengi gözleri eğlenceyle parlıyordu.

Francis ayağa kalkıp volta atmaya başlamadan önce, "Siz ikiniz gereksiz hatırlatmalarınızla siktirip gidebilirsiniz," diye bağırdı. "Diğerlerinin aksine o hâlâ nefes alıyor."

Drake ve ben birbirimize baktık. Chelsea, Francis'in bizi memnun etmesi için tuttuğumuz tüm kızlar arasında önemseydiği tek kişiydi. Kız onlar gibi bükülmüştü

geldi. Onu paylaşmamız umurunda değildi ama Francis'le çok yakındılar. Neredeyse öldüğü son seferden sonra hepimize bir yürüyüşe çıkmamızı söyledi. Biz de gitmesine izin verdik. Gizlilik sözleşmesi imzalamıştı. Sırlarımızdan herhangi birini ifşa ederse onun için geleceğimizi biliyordu. Bize karşı gelenlere ağza alınmayacak şeyler yaptık. Düşmanlarımızı grup olarak cezalandırmak hepimizin hoşuna giderdi.

"O zamandan beri sikini bir kadına soktun mu? Bu yüzden mi bu kadar huysuz bir piç oldun?" Francis'in bu soru için muhtemelen beni azarlayacağını biliyordum ama hiç umursamıyordum.

İçimizdeki canavarların ortaya çıkıp oynamasına izin vermediğimizde, hepimiz biraz huzursuz ve sinirli olurduk. West hariç. O asla kendini tutmazdı. Baktan bir psikopattı ama kendi kendine yaptığı ilaçlarla elinden geldiğince kendini toparlıyordu.

"Seni ilgilendirdiğinden değil ama evet, yaptım. Ben bu adam gibi Bay Bekâr değilim." Francis Drake'e bir el salladı. "Sevişmeye ihtiyacı olan biri varsa o da Drake'tir."

"Benim de kadınlarım oldu," diye mırıldandı Drake, Francis'e küçümseyici bir bakış atarak. Omzunu dürttüm.

"Öyle mi? Ne zaman?"

"Scarlett'in görüşmesinden önceki gece."

Bir cevap vermesini beklemiyordum. Drake kadın arkadaşları hakkında sessiz kalırdı. Hepimiz Chelsea'yi ve diğer kadınları paylaşmıştık. Drake sapkınlıklarını bizden saklayamazdı.

"Dur tahmin edeyim, onu tekrar gördüğünde başka hiçbir kadının yapamayacağı bir şey mi yaptın?"

Drake hemen cevap vermedi. Gözleri karardı ve parmakları bira şişesinin etrafında sıkıştı. Sorunun onu sinirlendirdiğine dair kesin bir işaretti bu. Hiçbir zaman duygusallaşacak ya da kendisini fazla sarsacak bir tip olmamıştı. Ama o öyle yapmıştı. Hepimizi çok fena sarsmıştı.

"Sanki sen, West ve hatta Francis de aynı tepkiyi vermemişsiniz gibi."

"Fark şu ki, ben bunu saklamıyorum. Onun bizim küçük kuzumuz olmasını istiyorum. Kurban edeceğimiz ve mümkün olan her şekilde kullanacağımız biri. Acımızı anlamasını istiyorum."

Sonra hepimiz sessizliğe gömüldük. Kayıp insanlara tuhaf şeyler yapar. Dördümüzü birbirimize daha da yakınlaştırdı. Sanki daha önce yeterince yakın değilmişiz gibi. Zaten berbat durumda olan zihinlerimizi allak bullak etti. Bizi karanlığa çekti. Nasıl bir adam biliyorduk. Ve bunun için üzgün değildik. Hatta

Francis, tüm ahlakıyla. Ne ahlak ama. Bizimle birlikte incitti, sakat bıraktı, işkence etti ve öldürdü. Bundan hoşlanıyordu. Hepimizin hoşuna gitti.

Asansör kapılarının sürgüyle açılması sessiz ama gergin atmosferi bozdu. West hiç umursamadan dışarı çıktı ve halinden son derece memnun görünüyordu.

"Bu sefil suratlar da neyin nesi?" diye yorumladı plastik örtünün yanına gidip ortalığı toparlamaya başlarken.

Francis volta atmayı bıraktı ve West'e ters ters baktı.

"Bunun neyle ilgili olduğunu açıklamak ister misin?" West'in temizlemekte olduğu pisliğe el salladı. "Genelde Gary için iyilik yapmazsın."

West'in uyuşturucu satıcısıydı. Bir sürü insan tanıyordu ve tam bir bilgi pınarıydı. Muhtemelen West bu yüzden onu tutuyordu. Amcık olsalar bile işe yarar piçleri öldürmezdin.

"Zayn Villetti'nin müşterilerinden biri içindi ama Gary malum nedenlerden dolayı bana vermedi."

"Zayn Villetti?"

"İşte o adam," dedim elimi sallayarak. "Fanteziler ve arzularla ilgilenen büyük oyuncu, değil mi?"

Francis kaşını kaldırdı.

"Bana İtalyan mafyasının oğullarından birinin pezevenk olduğunu mu söylüyorsun?"

West .

"Evet Frankie, eğer öyle demek istiyorsan, ama bu pezevenklikten de öte bir şey. Servetini zenginlere ve ahlaksızlara hizmet ederek kazandı. Sıradan BDSM saçmalıklarından daha fazlasını isteyenlere. İnanın bana, onun yaptığını başka kimse yapamaz."

Francis ters ters baktı. Elindeki bira şişesini sıkarken parmak eklemleri bembeyaz kesilmişti.

"Tecrübelerimize dayanarak konuşuyoruz, öyle mi?"

"Hayır. O adama ve işine hayatta dokunmam. Dediğim gibi, Gary'ye bir iyilik, başka bir şey değil. Elimden gelse mafyayla iş yapmam. Russo'nun devre dışı kaldığı bir bölge savaşı varken olmaz."

Hiçbirimiz o pislğin ortadan kaldırılmasından memnun değildik. Yeraltı suç dünyasının ya da Londra'daki suç ailelerinin küçük kavgalarına karışmazdık ama büyük oyuncularını tanırdık. Böylesi daha güvenliydi. Kimse istemeden de olsa onlarla boktan bir duruma düşmek istemezdi.

"Bugün onunla konuştun mu?" Drake, Villetti hakkındaki tartışmayı yarıda keserek sordu.

West plastik örtüyü katlarken durakladı. Yüz ifadesi ekşidi, yani evet, onunla konuşmuştu.

"Sana ne bundan?" diye homurdandı.

"Onunla yattın mı West?" Drake'in sesi soğuktu.

West'in cevap vermesi bir dakika sürerken, o plastik tabakayla uğraşmayı bitirdi. Bir torbaya doldurdu ve mutfaktaki lavabonun altına yerleştirdi. Kanıtları yok etmek için daha sonra atacağı bir şey olacaktı. Kendine geldiğinde lavaboda ellerini yıkadı. Sonra tezgâha yaslandı ve yıllar içinde mükemmelleştirdiği o manyakça tavırla Drake'e gülümsedi.

"Belki de yaptım, ama merak etme, kaçacağından şüpheliyim. Uyarımı dikkate almak istemedi. Sanırım onu korkutup kaçırmak için çok daha fazlasını yapmamız gerekecek. Hem de çok daha fazlasını."

"Sence o da hepimiz gibi kafadan kontak mı?" Cevabı zaten bildiğim için sordum.

"Şimdi gerekecek, değil mi?" West cebinden bir poşet çıkardı ve bize doğru salladı. "Hepiniz bir vuruş yapabilecek gibi görünüyorsunuz. Hepimiz yapmamamız gereken bir şey yapmadan önce bir süreliğine rahatlarsınız." Torbadan dört sigara çıkardı ve çakmağıyla birlikte mutfak adasının üzerine koydu. "Gary'nin en iyi malı. Ne dersiniz?"

İlk yürüyen ve bir tane alan Francis oldu. Ağzına attı ve uzun bir nefes çekerek yaktı. Dumanla birlikte bir iç çekti. Drake ve ben aynı anda ayağa kalkıp mutfak adasına doğru yürüdük ve şişelerimizi yere bıraktık. Teker teker ben, Drake ve West yaktık, havaya otun tatlı kokusu sinmişti.

"İki haftamız dolduğunda bunu nasıl kutlayacağımıza dair bir fikrim var," dedi Francis, dirseklerini tezgâha dayayıp bira şişesinin etiketiyle oynarken.

"Oh evet, sonunda şu saçma ahlak anlayışını bırakacak mısın?" diye sordum.

Francis bana bir bakış bile atmadı.

"Bence ona hepimizin neyden aynı anda göstermeliyiz."

West başını geriye attı ve güldü. Drake sırttı ve ben de dud

ak. "Oh evet, onunla takım mı olmak istiyorsun, Frankie?" West eliyle sordu Kahkaha.

Omuz silkti ve şişenin etiketini kopardı. İlk kez West'in ona Frankie demesini umursamıyordu. Bu ikisi bazen medeni olur, bazen de olmazdı. Bu gece birincisi gibi görünüyordu.

Teşekkürler.

"İstedğimiz değil mi? Bunu inkar etmenin bir anlamı yok."

İstedğimiz şeyi inkar etmenin hiçbir anlamı yoktu. Daha önce hiçbir şeyin bizi durdurmasına izin vermemiştik. Şimdi de hiçbir şey bizi durduramazdı.

"Ben varım," dedim. "Ben her zaman varım."

West sakinleşip bir nefes daha çektikten sonra, "Orada olacağımı zaten biliyorsun," dedi.

Hepimiz Drake'e baktık. Ya hepimiz ya da hiçbirimiz. Anlaşmamız buydu. Bu şekilde çalışıyorduk. Bir karar verdiğimizde hepimizin içinde olması gerekiyordu.

"Sanki hiç hayır diyecekmişim gibi," diye mırıldandı birasından bir yudum almadan önce. "Ama yine de bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Üçümüz de Drake'e baktık. "Ne demek istiyorsun?" Ben sordum.

Drake'in planlarımızı frene basması konuşmamız gereken bir konuydu.

"Asla demiyorum, sadece henüz değil. Onu gözlemlemek için daha fazla zamana ihtiyacımız var. Daha birkaç gün oldu. Geldiği yere geri dönmeyeceğinden emin olmalıyız."

"Bize karşı yumuşak mı davranıyorsun?" West sordu ama gözleri Drake'in söylediklerinden duyduğu endişeyi ele veriyordu.

"Tabii ki hayır. Sadece biraz daha zamana ihtiyacımız olduğunu söylüyorum, sonra onu alırız ve Francis'in önerdiği gibi... onu takıma alırız."

"Peki," dedim, uyuşturucunun vücuduma vurduğunu hissederek. "Daha fazla zaman o .

Belki istekli olup olmayacağını görebiliriz."

Francis başıyla West'i göstererek, "Bu sikiğin ona gerçekten ne yapmak istediğini bilselerdi her kadının buna razı olacağından şüpheliyim," diye mırıldandı. West uzandı ve Francis'i kulağından yakaladı. Çok erken konuştum.

Francis ve West hiç de medeni davranmıyorlardı.

"Sen konuşamazsın," diye homurdandı West.

"Siz ikiniz bir geceliğine sakinleşir misiniz?" Drake ikisine de karanlık bir bakış attı.

West bir nefes daha çekti.

"Peki, neden Rina'yı aramıyorsun? Sen frene basmak istediğin için istediğimizi elde edemeyeceksek hepimizin dikkatini dağıtacak bir şey işimize yarayabilir."

Drake telefonunu çıkardı.

"Emin misin?"

West ona keskin bir baş selamı verdi. Bunu beklemiyordum ama şikayet etmiyordum. Şu anda hepimizin bir çıkışa ihtiyacı vardı.

"Tamam, herkes sırasını bekliyor mu?"

"Neden olmasın ki?" dedi Francis. "Bir peni için, lanet olası bir pound için."

Sonra sigarasını dudaklarından sarkıtarak kanepeye doğru yürüdü ve kendini kanepeye attı.

"Asla hayır demeyeceğimi biliyorsun," dedim omuz silkerek.

"Ne kadar da heyecanlı görünüyorsun," dedi West.

"Siktir git. Evet dedim, değil mi?"

Drake gözlerini devirdi ve telefonunu kulağına götürdü. Rina'nın sağlayacağımız yüklü miktardan memnun olacağına şüphe yoktu, kimin ki? Bu bizi aptalca bir şey yapmaktan alıkoyabilirdi. Ama yine de biz bizydik. Görünüşümüzü koruma ihtiyacı dışında hiçbir şey bizi kontrol altında tutmuyordu. Ve belki de şimdi bunu her zamankinden daha fazla hatırlamamız gerekiyordu.

ON ALTI DRAKE

YEDI YIL ÖNCE

Çılgılığı odanın içinde yankılandı, kulaklarımda lanet bir siren gibi çınladı.
"Lütfen, lütfen, artık yok."

Ellerim arkamda ayakta durarak Den'e tiksintiyle baktım. Adam yattığı masaya bağlanmıştı. Masanın kenarlarından kan damlıyordu. Bu çileden sağ çıkamayacaktı ama önümdeki hayat israfını pek de umursamıyordum. Büyük plan içinde onun bir önemi yoktu. Dördümüz ve aradığımız şey dışında kimsenin önemi yoktu.

West onun yanında duruyordu, kehribar rengi gözleri şiddet doluydu. Bu onun zevk aldığı bir şeydi. Bazı açılardan, hepimiz öyleydik. Elindeki bıçağı Den'in göğsüne sapladı. Adamın kanını akıtmak için kullandığı bıçağı. West ellerini kirletmeyi severdi. Böyle şeyler onu harekete geçirirdi. Hiçbirimiz bunun için ona zorluk çıkarmadık. Hepimiz kendi yöntemlerimizle hastaydık.

"Gerçekten çok basit," diye mırıldandım, sesim yumuşak ve alçakgönüllüydü. "Bize onun nerede olduğunu söyle."

Neredeyse üç yıl boyunca her yeri didik didik aradık. Dördümüz beklemekten bıkmıştık. Yeterince uzun sürmüştü. Dışarıda bir yerlerdeydi ve ne pahasına olursa olsun onu geri getirecektik.

Francis duvara yaslanmış, parmaklarından bir esrar sarkıyor, yüzünde en ufak bir duygu belirtisi olmadan sahneyi izliyordu. Aylarca çıkmaz sokakları kovaladıktan sonra bu pisliği bulmuştu. Bu ipucunu elde etmek bizim için her şey demekti. Elimizde tutunacak tek şey kalmıştı. Buna ihtiyacımız vardı. İşleri yoluna koymak için lanet olası bir şanstı.

Ama Den konuşmak istemiyordu. Hayır, kayıp parçamız kimin elindeyse onun için lanet bir şehit olmak istiyordu.

"Sana söyleyemem."

Den'in programa uyması gerekiyordu. Bize gerçeği söyleyene kadar onu hayatta tutacaktık. Eğer buna bir son vermemizi istiyorsa, ne için geldiysek onu bize vermeliydi.

Prescott bir adım öne çıktı, elindeki çekici evirip çeviriyordu. Mavi gözleri öfkesini ele veriyordu. O da en az benim kadar bu saçmalıktan bıkmıştı.

"Hayır mı? Seni yeterince teşvik etmedik mi?" diye alay etti.

Den başka bir şey söyleyemeden Prescott çekici bir hamlede parmaklarına indirdi. Parçalanan kemiklerin çıkardığı ses beni gülümsetti. Saniyeler sonra bir çığlık geldi. Ve çok geçmeden hıçkırıklara boğuldu.

"Lütfen."

"Yalvarmak bizim üzerimizde işe yaramıyor, yoksa bunu o kalın kafana hala sokamadın mı?"

Her zaman değildik. Değerli bir şeyi kaybetmek bizi eskiden olduğumuz çocuklardan farksız adamlara dönüştürdü. İçimizde ne ahlak ne de terbiye kalmıştı. O bizim insanlığımızdı. Ve o gidince, temel ihtiyaçlarımıza boyun eğmemek için hiçbir nedenimiz kalmadı. Hastalıklı, berbat arzularımıza. İstedikimizi yaptık. Sonuçları çok az umursadık. Tek umursadığımız Küçük Nyx'imizi geri almaktı.

Den iniltileri dışında ağzını sıkı sıkıya kapalı tutarken Francis öne çıktı. Başını yana eğdi ve masanın üzerindeki kanlar içindeki adama yaptıklarımızdan dolayı en ufak bir pişmanlık duymadan baktı. Den'in göğsündeki derin kesiklerin sebebinin o olduğunu düşünürsek, daha çok West'in yaptıkları için.

"Bize gerçeği söylersen seni bu ıstıraptan kurtarırız," dedi Francis, sesi sertti.

"Yap artık, bitir ," diye Den. "Benden bu kadar."

Francis'in yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı. Gümüş gözleri heyecana benzer bir şeyle parlıyordu.

"Oh, Denny, istiyoruz. İnan bana, senin acınası, zavallı hayatına son vermekten büyük zevk alacağız."

West başka bir bıçak almadan önce bıçağı Den'in gövdesinin yanına bıraktı. Bir kasap bıçağı. Onu Den'e gösterdi, Den'in gözleri büyüdü. "El parmakları mı, ayak parmakları mı? Hangisi daha çok acıtacak merak ediyorum... ama sanırım fark etmez çünkü hepsini öyle ya da böyle kaybedeceksin.

Konuşma."

Den'in tek tepkisi ağlamak oldu. Bizim tam bir psikopat canavar olduğumuzu düşünüyor olmalı. Ne yazık ki anlamadı. Aynı süreçten kaç kez geçtiğimizi ama bir çıkmaz sokağa girdiğimizi bilmiyordu. Küçük Nyx'i geri almamız anlamına gelseydi bunu binlerce kez yapardık.

Her şeyini kaybetmiş bir adam ölümcüldür.

Her şeyini kaybetmiş dört adam, katliam ve tam bir yok oluş için bir reçetedir.

"Ne olacak Den? Hızlı bir ölüm mü, yoksa uzun, yavaş bir ölüm mü?" Bunun bir an önce olup bitmesini istediğim için sordum.

Beşimizin üzerine uzun bir dakika boyunca sessizlik çöktü. West'in sabırsızlandığını hissedebiliyordum ama beklemek zorundaydı.

"Sana anlatacağım," diye fısıldadı Den. "Sana her şeyi anlatacağım... ama bundan hoşlanmayacaksın."

Dördümüz de onun sözleri karşısında kaskatı kesildik. Hayatta olduğunu biliyorduk. Yaşıyor olmalıydı. Başka bir seçeneği düşünemezdik.

"Peki neden?"

Den sanki söyleyeceği şey bizim için her şeyi değiştirecekmiş gibi gözlerini kapattı ve sonucu görmek istemedi.

"Hayatının ilk on altı yılına dair hiçbir şey hatırlamıyor."

Hayatta olduğunun teyit edilmesi beni rahatlattı. Ama Den'in diğer sözleri? Onlar beni dehşete düşürdü.

"Ne demek istiyorsun?"

"Kaza... onu hafıza kaybına uğrattı."

Dördümüz birbirimize baktık. O anda bu ifşaatla uğraşmayı göze alamazdık. Gerisini bilmemiz gerekiyordu. Her şeyi. Ona kimin sahip olduğunu. Neden onlarda olduğunu. Ve bundan sonra ne bok yiyeceğimizi.

"Onu kim aldı?"

Den gözlerini açtı, yüzünde sefil bir ifadeyle bize bakıyordu. Ve hiçbirimizin duymak istemediği o sözleri söylediğinde West kasap bıçağını indirdi. Tahtaya saplandı ve kocaman bir çentik açtı. Bir sonraki an uzaklaştı. Yumruğu duvara çarptı ve dudaklarından sert, gırtlaktan gelen bir acı iniltisi döküldü.

Den konuşmaya devam etti ama ben sadece yarım yamalak dinliyordum. Dikkatim West'teydi ve avuçlarını duvara dayayıp başını eğerken vücudunun öfkeyle nasıl titrediğine odaklanmışım. Ölçülemez bir acı içinde olan bir adamı yanlış anlamak mümkün değildi.

"Hepsi bu kadar mı?" Francis sordu.

Dikkatimi tekrar kanlı karmaşaya çevirdim. "Evet," diye yanıtladı Den.

West'in bir şey yapabilecek durumda olmadığını bildiğim için masanın etrafında döndüm ve yolda bırakılan bıçağı aldım. Elim Den'in yüzüne dolandı ve boynunu ortaya çıkarmak için geriye doğru eğdi. Sanki bundan sonra olacakları kabullenmiş gibi bana bakıyordu.

"Ölüm hepimiz için geliyor," diye mırıldandım boynunu keserken, bıçağı çabuk olması için yeterince derine sapladım.

Yaradan kan akıyordu. Bıçağı masanın üzerine koyarak yüzünü bıraktım. Den guruldadı. Gözlerinden akan hayatı izledim, hiçbir şey hissetmiyordum. Benim ve diğerleri için bir önemi yoktu.

"Şimdi ne yapacağız?" Prescott sordu.

Başımı kaldırdım ve gözleriyle karşılaştım. Birbiriyle çelişen duygularla doluydular. Dürüst olmak gerekirse, Den'in bize verdiği bilgiler hakkında ne hissedeceğimi bilmiyordum.

"Onların peşinden kafa kafaya gidemeyiz. Bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun."

Francis cebinden bir şey çıkardı ve West'e doğru yürüdü. Elini omzuna koydu ve West'in gerilmesine neden oldu.

"Gerginliği azaltacak bir şeyim var."

West duvarı bıraktı, elini uzatan Francis'e dönerken kollarını indirdi. İçinde tek bir hap duruyordu. West hapi kaptı ve ağzına tıkarak kuru kuru yuttu. Bazen bu ikisi birbirlerinin boğazına sarılırlardı ama her zaman birbirlerinin arkasını kollarlardı. Hepimiz öyle yaptık.

Prescott'a dönerek, "Her zaman yaptığımız şeyi yapacağız," dedim. "Bir yolunu buluruz."

Diğer ikisi de yüzlerinde acımasız ifadelerle bize katılırken başıyla onayladı. Bu pisliği temizlememiz gerekiyordu. Sonra da bir sonraki adımımızın ne olacağını değerlendirmemiz gerekiyordu.

Kesin olan bir şey vardı... Eğer kızımızı geri alma şansımız varsa uzun bir oyun oynamak zorundaydık.

Yemin ederim, Küçük Nyx, yemin ederim senin için geleceğiz. Ve Dünya dediğimiz bu lanet olası bok parçasında yapacağımız son şey olsa bile sana tam olarak kim olduğumu hatırlatacağız.

YEDİ SCARLETT

Haftanın geri kalanı ve sonraki bir hafta olaysız geçti, beni benden hoşlandıklarını hayal edip etmediğimi merak etmeye bıraktı. Elbette Prescott benimle sohbet etmeye devam ediyordu ama daha önce kullandığı çapkın tondan eser yoktu. Francis ve West'in ne saçını ne de sakalını görmüştüm. Drake de bana karşı samimi ama sessizdi.

Mason onlar hakkında milyonlarca soru sormuştu. Ona aktaracak çok az şeyim vardı. Babam muhtemelen onunkiyle uğraştığı için o da benimle uğraşıyordu. Miraslarından ayrıldığımdan beri ailemle konuşmamıştım. Birçok açıdan, bunu yapmaya hiç niyetim yoktu. Beni parçası olmak istemediğim bir hayata zincirlediler. Özgürlüğümün olmadığı bir yere. Artık istediğim yerde dolaşabilirdim, onlarla konuşmak bana sadece benden ne beklediklerini rahatsız edici bir şekilde hatırlatacaktı. Beni intikam planlarına nasıl sürüklediklerini.

Titreyerek elimdeki kupayı daha sıkı kavradım. Avuçlarım biraz terlemişti ve kaymasını istemiyordum. Bir nefes aldım ve ofisinin kapısı ardına kadar açık olduğu için kapı çerçevesine vurdum. Prescott başını kaldırdı, mavi gözleri bir an için kısıldı. Benim olduğumu görünce ifadesi düzeldi.

"Scarlett."

İlk önce kimin peşine düşmem gerektiğini uzun uzun düşünmüştüm, özellikle de Annika gittikten sonra. Onsuz ilk günümdü. Sonunda beni istemelerini sağlamak için planımı uygulayabilirdim.

Prescott diğerleri gibi içine kapanık olmadığı için bana en uygun olanıydı. Bunu kendi avantajıma kullanabilirdim. Dikkatli olmam gerektiğini bilmek beni sert bir şey yapmaktan alıkoydu ama en azından onunla konuşabilirdim.

İçeri girdim, masasına yaklaştım ve bardağı bir bardak altlığına koydum. Drake'in sabah kahvesini almıştım. Benden başka bir şey istememişti. Prescott'la durup sohbet etmek için bir bahane bulmanın en iyi yolunun ona sıcak bir içecek hazırlamak olduğunu düşündüm.

Prescott'un gözleri fincana kaydı. "Bu benim için mi?"

"Evet... Düşündüm de belki... Yani, Drake için bir tane yapmıştım ve..."

İçkiyi aldı ve bir yudum aldı, kenarından beni izliyordu. O mavi derinliklerde bir parça eğlence vardı. Neden bu kadar garip davranıyordum? Daha inandırıcı olmalıydım. Belki de kurtarması gereken garip kız ben olmalıydım. Belki bu onun gardını düşürmesini sağlardı.

"Teşekkür ederim, minnettarım," dedi bardağı tekrar yerine koyarken. "Görüyorum ki biri sana çayımı nasıl sevdiğimi söylemiş."

"Bay Beaufort yaptı."

Bana başıyla onay verdi. Kıpırdandım. Beynim bir yürüyüşe çıkmıştı ve tüm düşüncelerim karmakarışık.

Ona bir şey sor, aptal!

"Hafta sonun iyi geçti mi?"

Dudağımı yaladım. Prescott'un gözleri onun yolunu izledi ve gördüğü manzara karşısında karardı.

bunun.

", " diye cevap verdi, sesi öncekinden daha sertti, gözleri ise dudağımda sabit kaldı. "Peki ya sen?"

"Fena değildi. bir şey yapmadım. buradaki gürültüye alışmaya çalışıyorum, taşra çok daha sessiz."

Sandalyesinde arkasına yaslandı.

"Mmm, sanırım öyle. Daha önce nerede yaşıyordunuz?" "Kent."

O mavi gözleri vücudumda geziniyor, her santimini inceliyordu.

"Ağaçların, tarlaların ve çiftlik hayvanlarının arasında evinizdeymişsiniz gibi görünmüyorsunuz."

Kendime baktım. Siyah eteğim vücudu sarıyordu, kırmızı bluzumun kolları yoktu ve topuklu ayakkabılarım muhtemelen işe uygun olamayacak kadar uzundu.

"Hayır mı? Beni çizme ve tüvitte hayal edemiyor musun?" Homurdandı.

"Eskiden bunu mu giyerdin?"

Omuz silktim ve parmaklarımı masasının üstündeki camda gezdirdim. "Belki... sana bir fotoğrafımı göstersem beni tanıyamazsın." "Teklif mi ediyorsun?"

Dudağımı tekrar yaladım. Parmakları cevabımı sabırsızlıkla bekliyormuş gibi cama vuruyordu. Eteğimin cebinden telefonumu çıkarıp masasının etrafında bir tur attım ve sandalyesinin yanında durdum. Ben uygun bir fotoğraf bulurken o dönüp bana baktı. Elimi sandalyesinin arkasına koyduğumda

eğildim. Diğer elimde telefonum vardı. Ona fotoğrafı gösterdim ve beni biraz daha gençken görmesini sağladım.

Bir an için gözleri, şimdi kendisinden birkaç santim uzakta olan yüzümdeydi. Yüz hatlarında beliren duyguyu fark ettim. Neden bu kadar dostça davrandığımı merak ediyordu.

"Bu Çikolata."

Prescott telefonuma baktı. Jodhpurs ve binici çizimleri giymiş koyu kahverengi bir atın yanında duruyordum. Ata binebiliyor olsam da hiç yarışmamıştım. Buna iznim yoktu. At binmeye gitmek, arazide özgürce dolaşmama izin verilen tek .

"Bir atın var." "Vardı."

"Chocolate artık bizimle değil mi?"

İçimi çektim, telefonumu kendime doğru çektim ama doğrulmadım. "Hayır. Bir yıl önce vefat etti."

"Özür dilerim."

Gözlerinde bir tür sempati ile bana baktı, ama nedense bunun gerçek olduğunu düşünmedim. Sanki bunu göstermesi gerektiğini biliyordu ama hissetmiyordu. Bu beni sinirlendirmeliydi. Onunla ilgili her şey beni sinirlendirmeliydi ama bunun yerine daha fazlasını öğrenmek istedim.

"Sorun ... Peki, haklı mıydım? Beni tanıdınız mı?"

Fotoğraftakinden birkaç yaş daha büyüktüm.

"Sen olduğunu söyleyebilirim ama artık farklısın. Bunun içinde masum ve özgür görünüyorsun."

Bir kaşımı kaldırdım.

"Oh, şimdi masum ve özgür değil miyim?"

Elini uzattı ve saçımın bir tutamını parmağının etrafında kıvrırdı.

"Hayır, öyle olduğunu sanmıyorum." O uzun parmaklar saçlarımı sıkıca kavradı ve beni kendine çekti. "Yanıldığımı söyle."

"Masum derken neyi kastettiğinize bağlı."

Bu konuşmanın nereye gittiği ya da onun ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bir parçam ona doğru çekiliyordu ve bu ailem için ona yakınlaşmam gerektiğinden değildi.

Saçıma ilk dokunuşu değildi. Buradaki ikinci günümde bana çok yaklaşmıştı. Ve ben bundan olması gerekenden daha çok hoşlandım.

"Masumiyet pek çok anlama gelebilir ama sanırım cinsel içerikli bir şeyden bahsediyoruz, yanılıyor muyum?"

Sesindeki baştan çıkarıcı nota beni titretti. Parmaklarım telefonumun etrafında daha sıkı kıvrıldı.

"O zaman bunu sana söylemekten nefret ediyorum," diye mırıldandım.

"Ama yanıyorsun."

Prescott uzun bir süre tepki vermedi. Sonra yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı.

"Bana dikkat etmeniz gerekenlerin masum olanlar olduğunu söylediler. Katliamdan önce kendilerini küçük kurbanlık kuzular gibi sunuyorlar."

İma dolu sözleri karşısında ürperdim. Hiç deneyimim olmasa da çok okumuştum... hem de çok. Bu benim kaçış biçimimdi. Ailemin engellemeye çalışmadığı bir şey. Yine de ne okuduğumu, karanlık ve ürkütücü şeylerden nasıl etkilendiğimi fark ettiklerinden emin değilim.

"İlgilendiğiniz şey bu mu? Avlanacak kuzular mı?"

Doğrudan soruma şaşırp şaşırmadığından emin değilim. Yüz ifadesi değişmemişti.

"Belki de."

Hayatımda ilk defa, başka bir insanın sadece varlığı bile kalçalarımın arasını karıncalandırıyordu. Sesinin beni yavaşça eritip bir arzu birikintisine dönüştüren duyuşal notalarından bahsetmiyorum bile.

Parmakları saçlarımın derinliklerine doğru kayarak kafa derimin üzerinde gezindi. Ağzım kurudu, gözlerim dudaklarına kaydı.

Aklın nerede senin? Seni bu şekilde baştan çıkarmasına izin veremezsin. Kontrol onda olur ve sen onun merhametine kalırsın.

Belki de onun merhametine kalmak istiyordum. Belki de bunun için çaresizdim. Sanki anahtar sonunda kilide sokulmuş gibi içimdeki en karanlık kısımların kilidi açılıyordu. Sanki ailemin malikânesindeki baskıcı hayatımdan kurtulmam kanatlarımı açmama izin vermişti.

"Sen kuzu musun, tatlım?" diye fısıldadı.

Onları kendi tarafıma çekmem gerekirken, kendimi onların büyüüne kapılmaktan gerektiğini unutmamalıydım. Şu anda, karşımdaki adam tarafından alınıp götürülmeyi düşünmekle meşguldüm. Bunu istememeliydim. Bunun intikamla hiçbir ilgisi yoktu. Sahip olduğumu yeni fark ettiğim bencilce bir arzuydu.

"Belki."

Bana hınzırca gülümsediğinde kan beynime sıçradı.

"Mmm, sen oldukça iyisin, değil mi?"

Bununla neyi kastettiğini bilmiyordum ama sormadım, sadece bir sonraki hamlesini bekledim.

Arkamızdan gelen alçak bir hırlama sesi beni kendimden uzaklaştırdı ve parmaklarını saçlarımın arasında gezdirmeye zorladı. Prescott elini bırakıp bakışlarını yeni gelen kişiye çevirmeden önce uzun bir süre gözlerini benden ayırmadı.

"Evet?" diye sordu, dudaklarında bir gülümseme oluşmuştu.

Arkamı döndüğümde West'in kapının önünde durduğunu gördüm. Kehribar rengi gözleri düpedüz ölümcül görünüyordu. Yüz ifadesi yutkunmama neden oldu. Ondan yayılan öfke kalbimin tüm silindirlerini ateşlemişti. Davulun sesini kulaklarımda duyabiliyordum. Odaya girip beni Prescott'un masasına doğru itebilir, bacaklarımı açmamı söyleyebilirdi ve ben de itiraz etmezdim. Aslında, bunu isteyerek yapardım.

Ne... bu adamı daha yeni tanıyorsun! Ve ilk karşılaşmanızda tek kelime etmeden elini boğazına koydu.

Belki de Prescott'la yaptığım konuşma çekingenliğimi ortadan kaldırmıştı. Düşüncelerimi sansürleyemiyordum. Çılgına dönmüşlerdi ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

West tek kelime etmedi. Ne başka tarafa bakabildim ne de söyleyecek uygun bir şey bulabildim.

"Bir şey mi istedin West?" Prescott sordu.

West'in çenesi titredi, sonra parmağını kaldırıp beni işaret etti.

"Sen, buraya gel."

Beni itaat etmeye iten her neyse, hiçbir fikrim yoktu. Ancak ondan bir adım ötede durduğumda, telefonum hala avucumun içindeyken, emir üzerine odanın öbür ucuna yürüdüğümü fark ettim.

Bakışları beni boydan boya dolaştı.

"Pres'i şımartmayın, kadınlarla flört etmek için her bahaneyi kullanıyor," dedi kızgınlık dolu kısık bir sesle.

"Benimle flört etmiyordu." Sesim cırtlak çıktı ve dürüst olmam gerekirse biraz da öfkeliydim. Prescott ve ben flört etmekten fazlasını yapıyorduk. "Bu benim hatam, onunla sohbet etmeye başladım."

Yere baktım. Neden ona karşı kendimi savunuyordum ki? Drake benim patronumdu, West değil. Çenemi kavrayan eli çenemi yukarı kaldırmaya zorladı.

"İşinizin başına dönün Bayan Carver, yoksa Drake'e söylemek zorunda kalabilirim... Gerçi onun disiplin anlayışını benimkine tercih edersiniz."

Yutkundum. Dokunuşu ve bana yoğun bir nefretle bakışı tenimi yaktı. Nefret miydi bu? Yoksa başka bir şey miydi? Çok daha karanlık ve haince bir şey.

"Evet, Bay Greer."

Sert bir nefes verdi. Sonra elini bıraktı, kolumu kavradı ve beni kapıdan dışarı itti. Bildiğim bir sonraki şey, arkamdan çarparak kapandığı ve irkilmeme neden olduğuydu.

Az önce ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Vücudum titriyordu. Adam beni tartaklamaktan hiç çekinmiyordu.

Burada durup West'in, hatta Prescott'la yaptığım konuşmadan sonra onun aklından neler geçtiğini anlamaya çalışmanın bir anlamı yoktu. Titrek bacaklarımın üzerinde ofise geri döndüm ve masamdaki sandalyeye çöktüm. Başımı arkaya eğdim ve birkaç derin nefes alarak tavana baktım.

İki şey keşfetmişim. Birincisi, Prescott kesinlikle en kolay hedefimdi ama ona karşı gardımı indiremezdim. İkincisi, West'in akli dengesinin yerinde olmadığı ve benimle bir sorunu olduğu açıktı. Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama ona karşı dikkatli davranmalıydım yoksa başıma bir şey gelebilirdi. Hoşuma gitmeyecek bir şey. Bu düşünce beni ürperti ve Prescott'un benim küçük bir kurbanlık kuzu olduğuma dair sözleri aklıma geldi. Belki de onların küçük kuzusu gibi davranırsam, arkasına saklanan kurdu görmezlerdi. Bunu yapabiliirdim. Daha iyisini bilmeyen masum bir kız olabiliirdim.

Başımı eğerek gülümsedim. Şirketlerine kimin girmesine izin verdikleri hakkında hiçbir fikirleri yoktu. Ve Dört Atlı'nın kalbine saldırmaya hazır olana kadar da bu şekilde devam edecektim.

SEKİZ PRESCOTT

Scarlett'i ofisimden kovup kapıyı çarparak kapattıktan sonra döndüğünde West'in gözlerindeki ateş dudağımı ısırma neden oldu. Onu kışkırtmak gibi bir niyetim yoktu. Aslında, Scarlett'e o kadar odaklanmışım ki, hırlayana kadar onu fark etmemiştim.

"Birine saldırmadan önce, onunla hiçbir şey başlatmadım." Ona elimi salladım. "Buraya geldi ve benimle konuştu."

West pencerelere doğru yürüdü, gerginliği dalga dalga yayılıyordu. Ellerini Drakevari bir tavırla arkasında kavuşturdu ve gözlerini şehrin silüetine dikti.

"İki hafta doldu." Sesi Scarlett'le konuşurken kullandığı kızgınlık tonunu kaybetmişti.

"Ve?"

Annika'nın son günü cumaydı. Artık Drake'in Scarlett'e bir şey yapmadan önce beklemek istemesinden başka bizi tutan bir şey kalmamıştı. Yani, çok sert bir şey. Onun kafasını karıştırmamız gerekiyordu.

"Ve... ne kadar tatlı bir şekilde itaat ettiğini gördünüz mü?"

Sanki kendisine yapabileceklerinden korkmuyormuş gibi West'in yanına bu kadar istekle gitmesi beni şaşırtmıştı. Bildiğim kadarıyla buradaki ikinci gününden beri birbirlerini görmemişlerdi. West son birkaç haftadır daha sakindi. Sakinleşmekten kastım, içine kapanık bir şekilde bir sürü ot çekmesiydi. Yemin ederim bu Francis'i fena halde şüphelendiriyordu. Adamın bizi patlatmasını bekliyormuş gibi West'i izleyip duruyordu.

"O yaptı."

Başını bana doğru çevirdi, gözlerinde ölümcül bir parıltı vardı.

"Ne yazık ki sahte itaatkâr tavırları beni kandıramıyor. Bu kadın bizimle taşak geçiyor."

Çenemi ovuşturdum.

"Bana karşı neden bu kadar açık sözlü olduğunu merak ediyordum." Alay etti.

"Neden burada olduğunu unuttun mu?"

O an için öyleydim. Scarlett sözleriyle ve yakınlığıyla dikkatimi dağıtmayı başarmıştı. O kadar çok ima etmişti ki.

Kurbanlık koyun olmakla ilgilenmesi, ona yapmak istediğim tüm sapkın şeyleri düşünmeme neden oldu.

"Hayır."

West gözlerini kıstı.

"Sana inanmıyorum."

"Sanki konuşabiliyorsun da. Ona hırladın. Nesin sen, lanet bir hayvan mı?"

Bana dişlerini gösterdi.

"Hepimiz hayvanız, Başkan. Şiddet ve sapıkça sevişme arzulayan hayvanlarız. O takım elbiselerin içinde, kitleleri yatıştırmak için kendini beğenmiş bir hıyar gibi davranarak çok fazla zaman harcadınız. Sanırım sana yağdırdıkları tüm o övgüler aklını başından almış. Belki de o seni parmağında oynatmadan önce kafanı toparlaman gerekiyordur."

Sandalyemde arkama yaslandım ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. Her ne kadar az önce olanlar hakkında haklı olsa da, ona ne kadar haklı olduğunu bilmenin tatminini yaşatmayacaktım. Scarlett konusunda haklı olduğunu söylersem, psikopat herif kına yakmaktan geri durmayacaktı.

"En azından burada bütün gün ot içip onunla bir kez karşılaştıktan sonra çekiçle adamların ellerini kırmıyorum."

West'in kehribar rengi gözleri kızgınlıkla karardı.

"Siktir git."

"Kendimi becermektense onu becermeyi tercih ederim, çok daha zevkli olur."

Yemin ederim kendini masanın üzerinden fırlatıp beni boğacaktı.

"Şu anda içeri girecek kadar amın yok mu? Eminim Tonya bu teklifi memnuniyetle kabul edecektir."

Yüzümü buruşturdum. Bana karşı niyetinin farkındaydım ama o dokunmayacağı bir kadındı. Bana oldukça iyi bir teşvik vermeniz gerekirdi. Kadın çaresizlik kokuyordu ve küçük bir yıldı. Onu etrafta tutmamızın tek nedeni çok şey biliyor olmasıydı. Drake kim olduğu yüzünden ondan kurtulamadı. Bunu gözümü kırpmadan yapardım ama Drake'in ailesiyle sorun yaşamasına neden olmak istemedim.

"Siktir git West. Ona dokunmaktansa kendi elimi kırmayı tercih ederim." "Biraz aşırı."

"Hayır, benim için kırmanı mı istesem?"

"Gözümü kırpmadan yaparım, sadece istemen yeterli." Ona bir parmak kaldırdım.

"Hayır teşekkürler, kalıcı olarak sakat kalmayı tercih etmem. İkimiz de biliyoruz ki kendini hiç tutamıyorsun."

West'in manyakça gülümsemesi yüzümü buruşturmama neden oldu.

"Onunla biraz , değil mi?" Kapıya doğru el salladı.

"Çünkü ona karşı zaafın var."

Gülümsemesi soldu.

"Kimseye karşı yumuşak bir nokta yok. Onu götürene kadar bekle, o kadına karşı ne kadar az kısıtlamam olduğunu sana göstereceğim."

"O kadın mı? Adını bile söyleyemiyorsun, değil mi? Ha, çok tahmin edilebilirsin. Hepimiz gerçeği bildiğimiz halde onun hakkında gerçekten ne hissettiğini inkâr etmeye çalışıyorsun."

Onu kışkırtmamam gerektiğini biliyordum. Bir yanımda West'in patlamasını izlemeyi seviyordu çünkü bu beni çok eğlendiriyordu ama aynı zamanda tehlikeliydi.

Bir anda odanın öbür ucuna geçti ve beni kravatımdan tutarak sandalyemden kaldırdı. Gözlerindeki öfke, Scarlett'in varlığının bile onu ne kadar etkilediğini gösteriyordu. Beni masamın arkasındaki duvara çarptı ve ters ters baktı.

"Ateşle oynuyorsun Pres. Yemin ederim o lanet olası ışıklarını söndürmemi istiyorsun."

"Görüyorum ki bir sinire dokundum."

Yumruğu kravatıma dolandı ve boynuma doğru sıkıca çekti. West beni eşek sudan gelinceye kadar dövecekti, bundan hiç yoktu. Bu, herhangi birimizin onunla ilk kavgası değildi. Bir keresinde Drake'i bile dövmüştü. İçten içe Drake'in West'in arkasından iş çevirip onu en sevdiği yeraltı dövüş ringinden men ettirdikten sonra bunu hak ettiğini düşünüyordum. Francis bile West'in çıkışına müdahale etmek istememişti. Şiddeti arzuluyordu ve bu ona insanları dövmek için iyi bir bahane veriyordu. Sadece bir adamı neredeyse öldürdüğünde Drake buna bir son vermişti. Üzerimize böyle bir ateş düşürmemize gerek yoktu.

"İsa, Pres, bu sefer onu kışkırtacak ne yaptın?"

Hem West hem de ben başımızı çevirdiğimizde Francis'in kapının önünde durduğunu gördük. İkimiz de kapının açıldığını duymamıştık.

"Ben mi? Ben masumum."

Francis alay etti ve gözlerini devirdi.

"Masum, seni tanımlamak için kullanacağım bir kelime değil. Aslına bakarsanız, ne kadar masum olmadığınızı göz önünde bulundurursak, bu kelime sözlüğünüzde bile yer almamalı."

West geri çekildi ve beni bıraktı. Ofladım ve kıyafetlerimi düzelttim.

"Ne istiyorsun Frankie?" West , ellerini ceplerine sokmuş volta atıyordu.

"Sizi ilgilendiren bir şey yok."

West kaşlarını kaldırdı.

"Hayır mı? O zaman siz iki küçük orospu çocuğunu yalnız bırakayım."

Geri çekilirken ona bakan Francis'in yanından kasıtlı olarak geçerek odadan çıktı Sonra döndü ve odaya girdi.

"Ona gerçekten bir numara yaptın."

Omuz silktim ve tekrar masamın arkasına oturdum.

"Oh, o mu? Sanırım bunun benden çok Scarlett'in burada olmasıyla ilgisi var... gerçi itiraf etmeliyim ki ben de yardımcı olmadım."

Francis bana bir bakış attı.

"Ofisinde ne işi vardı?" "Bana bir fincan çay getiriyordu."

Kupayı kaptım ve dudaklarıma götürdüm. Doğru bardağı kullanmıştı. Koyu yeşildi, üzerinde çürüyormuş gibi görünen beyaz bir at vardı ve altında *Zayıflar Vebaya boyun eğer* yazıyordu. Bu kupaları bize şaka olsun diye almıştım. West bile damgalandığımız isimle ilgili şüphelerine rağmen onunkini kullanıyordu.

"Hepsi bu mu?"

Gülümsedim

"Belki. Belki de değil."

"West'i şaşmamalı, o ruh hallerinden birine girmişsin."

Parmaklarıyla tırnak işareti yaptı. Bardağı tekrar yerine koydum ve çenemi yumruğuma yaslayarak kirpiklerimi ona doğru kıptım.

"Peki bu nasıl bir ruh hali Francis?"

Ağzını ince bir çizgi halinde bastırdı. Belki de havamdaydım. Scarlett'in beni sinirlendirmesine izin vermemem gerektiğini bildiğim için konuyu saptırıyordum. Bugün beni nasıl etkilediğini hiçbirinin bilmesine gerek yoktu. Bana sadece bok atarlardı. Daha iyisini yapmalıydım. Onu ne kadar istediğimin bir önemi yoktu. Beni hatırlaması için ne kadar çaresiz olduğum önemli değildi. Gardımı indiremezdim.

"Yaramazlık yapmak istiyorsun ve ben buna izin vermeyeceğim. Kendini dizginleyebilirsin çünkü iş konuşmamız gerekiyor, tabii şu anda çalışıyor olmamız gerektiğini unutmadıysan."

Gözlerimi devirmekten kaçındım ve elimi uzatıp masamın önündeki sandalyelere el salladım. Francis muhtemelen benimle para hakkında konuşmak istiyordu ve bu her zaman çok sıkıcı oluyordu. Benimle tartışmadan ondan istediğim şeyi finanse etmeliydi. Bizi hiç yanlış yönlendirmemiştim.

Scarlett'i aklımın bir köşesine koydum. Bugün onun hakkında keşfettiğim şey bekleyebilirdi. Sanırım iş her şeyden önce gelirdi ve daha önce bir erkekle birlikte olmadığını bilmek, onunla ne yapmayı planladığımız konusunda beni duraksatmayacaktı. Ama... diğerlerini er ya da geç bilgilendirmek zorundaydım. Bu konuda sır saklamanın anlamı yok. Hem de hiç.

NINETEEN SCARLETT

"Yetmedi mi kuzucuğum?" dedi arkamdan gelen uğursuz ve kopuk ses.

Bacaklarım beni daha hızlı gitmeye zorluyor, hiç bitmeyen karanlık bir tünelde hızla ilerliyordum. Ne kadar zamandır gittiğimi bilmiyordum, sadece her şeyin yandığını biliyordum.

Koşmaya devam et.

Efor sarf etmekten göğsüm kabardı. Ayaklarım toprak zemini döverken kollarım iki yanımda sallanarak ilerlemeye devam ettim.

"Seni yakalayacağım, küçük kuzu. Ve yakaladığımda, bunu günlerce hissedeceksin."

Beni yakalamasına izin veremezdim. Boğuk çığlığım boğuk ve çakıllı bir şekilde çıktı. Ses, kırıklığı tünelde yankılanırken kıkırdadı.

"Ağlıyor musun, küçük kuzu? Yalvaracak mısın? Şimdi kaçırıyorsun ama bunu istediğini biliyoruz. Acıyı istiyorsun."

"Hayır," diye inleyerek kendimi .

Bitkin düşmüştüm. Vücudumun her yeri ağrıyordu. Canım çok yanıyordu ama devam etmek zorundaydım. Devam etmezsem beni yok edeceklerdi.

"Şimdi istemediğini sanıyorsun ama isteyeceksin kuzucuk. Hatırlayacaksın."

Neyi hatırladın?

"Sen bizimsin, Scarlett. Bizimsin."

Yatağımdan fırladım, kalbim kulaklarımda çarparken vücudumdan ter boşanıyordu. Tek ses bu değildi. Ağzımdan küçük inilteler çıkıyordu. Kabus gördüğümde çığlık atmamayı uzun zaman önce öğrenmiştim. Ev halkını uyandırdığım için kimsenin bana kızmasını istemiyordum, özellikle de her zaman olduğu için. Sanki bilinçaltım kaybettiğim geçmiş anılarımı kafama zorla geri sokmaya çalışıyor ama noktaları düzgün bir şekilde birleştirmeyi başaramıyordu. Hepsi karmakarışıktı ve hiçbir anlam ifade etmiyorlardı.

Bu o kabuslar gibi değildi. Farklı hissettiriyordu. Ve beni dehşete düşüren bir nedenden dolayı ellerimi yüzüme doğru kaldırırken titriyordum.

Neden bu tepkiyi veriyorum?

Evet, terden sıırıslam olmuşum, nefes alışım düzensizdi ve nabzım titriyordu ama tüm bunlar meme uçlarımda sertleşmesinin yanında sönük kalıyordu. Benim

Elim teorimi doğrulamak için yorganın altına daldı. Parmaklarım ıslaklığımla buluştuğunda boğuk bir nefes verdim. İçinde olduğumu sandığım çılgın, berbat kâbus meğer ıslak bir rüyaymış.

Yorganı vücudumdan fırlattım, kontrolümü yeniden kazanmak için mücadele ederken titreyen bacaklarımla tökezleyerek yataktan çıktım. Banyoya doğru ilerleyerek duşu açtım ve nemli pijamalarımı çıkardım. Yıkanmaları gerekiyordu. Bu nedenle en az yedi ya da sekiz çift pijamam vardı. Mason bu konuda bir şey söylemeyi bırakmıştı. Bunun kimsenin düzeltebileceği bir şey olmadığını biliyordu. Ben kırılmıştım. En azından, hafızamda on altı yıl eksik olduğu ve olanlarla ilgili bana söylenenlerin doğru olup olmadığını bilmenin hiçbir yolu olmadığı için böyle hissediyordum. Her şeye inanmıştım ama ailemin bana anlattıklarını sorguladığım zamanlar da olmuştu. Sadece kafamın içinde, çünkü onları yüksek sesle sorgulamak hiçbir yere varmıyordu.

Saatın kaç olduğunu kim bilebilirdi ki? Kontrol etmemiştim ama cildimdeki rutubetten arınmam gerekiyordu. Duşa girdim ve başımı spreye doğru eğdim. Sıcak su beni biraz olsun rahatlatı.

Ellerimi koyu gri fayanslı duvara dayadım ve başımı eğerek gözlerimi kapattım. Saçlarım tenime yapışmıştı ama aldırış etmedim. Aklımdaki tek düşünce korkmanın beni bir şekilde heyecanlandırdığıydı.

Hep böyle miydim? Adrenalin bağımlısı mıydım? Yaşadığımı hissetmek için korkuya ihtiyacım vardı.

Bana yabancı gelmedi. Sanki bedenim ve zihnim nihayet kazadan önceki geçmişimin somut bir yönünü hatırlamıştı. Bana ne olduğuna dair hiçbir anım olmadan komada bırakılmadan önce.

Karşı koyma, Scarlett. Karşı koyarsan asla hatırlamazsın. Bırak korkuyu hisset. Kendini bırak.

Bir elim duvardan ayrıldı ve vücudumda gezindi. Parmaklarım klitorisimle buluştuğunda bir inilti çıkardım.

Ses sürekli bana küçük kuzu diyordu. Acıtacaklarını söyledi.

Parmaklarım içgüdüsel olarak küçük sinir demetini çevreledi. Rüyanın anısı içime doldu. Aklımı kaçırarak kadar korkmuş olmam ihtiyacımı daha da körükledi.

Bu sefer arkamdan gelen ayak seslerini duyabiliyordum. Fantezinin beni etkisi altına almasına izin verdim, zihnimde bu ayak seslerinin kime ait olduğunu bildiğimi umursamadan. Kime ait olmalarını istediğimi. Ve bunu hiç istememem gerektiğini.

"Sanırım korkmayı seviyorsun, Scar," dedi, sesi zifiri karanlık odada yankılanarak.

"Bu fikre nereden kapıldın?" Ben sordum.

Elleri belime dolandı ve beni sert bir bedene doğru tuttu. Bir nefes verdim. Orada olduğunu biliyordum ama karanlıkta hayati bir hissimi kaybetmiştim.

"Tehlikeden kaçmak yerine tehlikeye doğru koşuyorsunuz."

Güldüm. Beni cesur yapıyorlardı. Onlar yanımdaysa güvendeydim. Düşmeme ya da bocalamama asla izin vermezlerdi.

Hatıralar ve sesler dağılırken inledim. Parmaklarım daha hızlı çalıştı. Haklıydım. Korkuyu seviyordum. Heyecanı. Canlı hissetme ihtiyacını. Şu an tanıdığım kızın tam tersiydi. Son on yılını dünyadan uzakta kilitli geçirmiş olanın. Kim olduğunu bilmeyen, çünkü hiçbir şey hatırlamayan.

Eğer geçmişi kucaklarsam, bu şu an olduğum kişiyi değiştirir mi? Bu kadın olmak istiyor muyum?

Bu iki soruya da verecek cevabım yoktu.

Uçurumun kenarına çok yaklaşmışım, uçuruma serbest düşüş yapmak istiyordum. "Küçük kuzum," diye inledim. "Küçük kuzu, koş."

Patlayıcı hisler üzerime yıkıldı. Dizlerim bükülmek üzereydi ama duş duvarındaki elim beni dik tuttu. Bir rahatlama çığlığı attım. Her şeyi dışarı çıkarmak iyi hissettirdi. Sanki içimde kim olduğumu kucaklıyordum.

Uzun bir süre öylece durdum, nefesimi toplamaya çalıştım. Sonra doğruldum, elimi duvardan indirdim ve duş jelimi aldım. Bugün işim olduğu için bir sonraki adımım iyice yıkanmaktı.

İki haftadan biraz fazla bir süredir Fortuity'de çalışıyordum. Ve Prescott'la dünkü karşılaşmamdan sonra, gördüğüm rüyaya şaşmamalıydım. Kuzulardan ve avlanmaktan bahsetmiştik. Rüyamda görmeme şaşmamalı. Onun beni kovalamasını. Hepsinin beni kovalamasını.

Kendimi silkeleyerek duştan çıktım ve giyinmek için yatak odama gitmeden önce kurulandım. Saçlarımı kurutup makyajımı yaptıktan sonra mutfığa girdim ve Mason'ı masada otururken buldum.

"Neden bu kadar erken kalktın?" Çaydanlığı açarken sordum.

Giyinirken saate bakmışım. Saat daha 6'ydı.

"Duş beni uyandırdı. Sana da aynı soruyu sorardım ama cevabını zaten biliyorum."

"Asla bitmeyecekler."

Dolaptan iki fincan çıkardım ve çay poşetleri attım. "Öyle söyleme. Söyleyebilirler."

"İkimiz de sadece anılarımı geri alırsam sona ereceklerini biliyoruz. Aksini düşünerek kendimi kandırmayacağım."

Ona tekrar baktığımda, yüzündeki pişman ifadeyi fark ettim.

"Onları geri istiyor musun?"

"Bunu bana gerçekten soruyor musun?"

Onları restore etmeyi her şeyden çok istiyorum.

Yorgun ve sinirli olmam Mason'ın suçu değildi. ondan çıkarmamalıydım ama o bu sorunun cevabını zaten biliyordu.

"On yıl oldu. Doktorlar geri dönmelerinin pek mümkün olmadığını söylediler."

"Pek çok şey söylediler. Bazılarının saçmalık olduğu ortaya çıktı." Bir daha yürüyemeyeceğimi ya da konuşamayacağımı düşünüyorlardı.

Yanıldıklarını kanıtladım.

Hiçbiri içimdeki duygu ve düşünceleri bilmediği için herkesi haksız çıkarmıştım. İyi bir sebepten dolayı sakladıklarım. Mason'ın kime rapor verdiğini unutmayı asla göze alamazdım. Ona geçmişimin bilincime sızmaya başladığını söyleyecek değildim. Londra'ya döndüğümünden beri yaşadığım küçük kırıntıları kimse bilmemeliydi. Şimdi bana yabancı olsa da büyüdüğümü bildiğim şehir. Aynı zamanda tanıdık geliyordu. Ailemin Kent'teki malikanesinden çok buraya aittim.

"Scar, ben..." demek istemedim.

"Ne demek istemedin? Hatırlamak istiyorum. Buna ihtiyacım var. Kendimin hayatı bir parçasını kaybediyorum. Bunun bir şey olduğunu anlayamazsın. Kimse anlayamaz."

Çaydanlık kaynadı. Onu aldım ve iki bardağa su doldurdum.

Kimse anlamadı. Sadece hayata devam etmemi beklediler çünkü bu temiz bir sayfa açmak gibi bir şeydi. Benim için öyle olmadı. Kendimi bütün hissetmedim.

"Biliyorum. Özür dilerim."

"Özür dilerim" artık yeterince iyi değildi ama bunu ona söylemedim. Yıllar boyunca benden özür dileyen çok fazla insan olmuştu. Özellikle de ailemden. Ne yazık ki özürleri boş ve anlamsızdı.

"Üzgünüm, araziden ayrılmanıza izin veremeyiz, bu çok tehlikeli."

"Bunu yapmanızı istediğim için üzgünüm."

"Özür dilerim."

"Özür dilerim."

Elimi tezgâha vurdum.

"Yorulldum. Her gün çalışmaya alışmak beni yıpratıyor." Bu bir yalan değildi ama gerçeğin tamamı da değildi.

" değil, anlıyorum."

Ama yapmadı. Kimse yapmadı. Bu yükü tek başıma taşıdım. Tek başıma.

Artık yalnız olmak istemiyorum. Kim olduğumu bilmek istiyorum. Belki o zaman evimin yolunu bulabilirim.

Evim kesinlikle ailemin yanı değildi. Tek yapmam gereken bu karmaşık görevi yerine getirdikten sonra tüm bu berbat intikam içinden kurtulabilirdim. Bunun kimseye gerçekten bir kapanış sağlayacağına inanmıyordum ama yine de yapacaktım.

Bu  zg rl ğ n bedeliydi.

YİRMİ BATI

Adamın kendisi tarafından çağırıldıktan sonra Drake'in ofisine girdim. Pencerenin yanında durmuş, sanki aradığı cevapları verecekmiş gibi şehre bakıyordu. Prescott bir kanepeye uzanmış, Francis ise Drake'in masasına yaslanmıştı.

"Sonunda bizi varlığıyla onurlandırmaya karar verdiğini görüyorum," diye mırıldandı.

Francis'e ters bir bakış attım. Bugün bana bok atmak istiyorsa, öyle olsun. Onun için havamda değildim. Dünden ve Prescott'un düğmelerime basma ihtiyacından sonra olmazdı. Adam tam bir aptaldı.

"Lord Hazretleri beni çağırdı, işte buradayım. Daha fazla alaycı yorum yapmak ister misin, yoksa işin bitti mi?" diye bağırdım.

"Dünden beri ruh halin hiç düzelmedi. Harika. Kravatımı gevşetmem mi?" Prescott göz devirerek söyledi.

Francis içeri girmeseydi dün o küçük pisliği bayılana kadar boğacaktım.

"Neden? Benim için kendi lanet ilmiğini bağlayabilesin diye mi?"

"Üçünüz de bu sabah uyanıp şiddeti mi seçtiniz?" Drake arkasını dönüp aramıza bakarak sordu. "Eğer öyleyse, neden bana haber verilmedi?"

"Her gün şiddeti seçiyorum."

Bu Drake'in bana sert bir bakış atmasına neden oldu. Omuz silktim ve kapının yanındaki duvara yaslandım. Şiddet ve benim el ele gittiğimizi çok iyi biliyordu.

"Bu bir iş toplantısı mı yoksa kişisel mi? Yapacak işlerim var," diye homurdandı Francis.

Bu sabah kışına bir şey girmişti. Bıçak falan fırlatmaya hazır görünüyordu. Ya da belki ilmik bağlayan o olurdu. Francis düğüm atmakta çok becerikliydi. Her şey kadınları bağlama takıntısıyla ilgiliydi. Shibari ya da Japon esaretinin ötesine geçerci. Ortalama bir denizciden daha fazla düğüm bildiğine yemin edebilirim. Ben şahsen bir kadını çıplak ellerimle tutmayı tercih ederdim, ama herkes kendine.

"Kişisel," diye yanıtladı Drake, sanki arkadaşımızın neden böyle bir ruh hali içinde olduğunu da merak ediyormuş gibi Francis'e merakla bakarak.

"Bu akşama kadar bekleyemez mi?"

"Hayır." Drake dikkatini Prescott'a çevirdi. "Konuşacak önemli bir şeyin olduğunu söylemiştin. Bu adam daha fazla sinirlenmeden dökül bakalım." Başparmağını Francis'e doğru uzattı.

Oh, ama karşılığında kazandığı bakışlar. Gülümsemekten kendimi alamadım. Drake bile Francis'i kızdırmaktan geri kalmıyordu ve ikisi doğduklarından beri arkadaşlıklar. Anneleri aynı zamanda hamile kalmıştı. Yan yana yaşayan en iyi arkadaşlardı. Ve oğulları da yakınlaşmıştı.

Prescott yüzünde kuşkulu bir sırıtışla, "Ah, bunun için hepimizi bir araya çağırmanı beklemiyordum," diye düşündü.

Francis, "Eğer sadede gelmezseniz ben de West gibi şiddeti seçeceğim," diye neredeyse havladı.

Prescott, Francis'in sabrının sonuna geldiğini hissetmiş gibi pişman görünüyordu.

"Tamam, tamam, Tanrım. Sakin ol." Francis'e bir el salladı. "Scarlett dün bana oldukça ilginç bir şey söyledi."

Hem Drake'in hem de Francis'in gözlerinin kısıldığını gördüm. "Sana tam olarak ne söyledim?"

Drake sordu.

"Daha önce seks yapmadı. azından ima etti." "Ciddi misin sen?"

Prescott omuz silkti.

"Neden olmayayım ki? Bu konuda yalan söyleyerek ne kazanabilirim ? Hiçbir şey."

Prescott'a sertçe baktım. Bir an için ona bu şekilde nasıl yalan söyleyebildiğini merak ettim. Sonra burada bulunmasının gerçek nedenleri hakkında hepimize yalan söylediğini hatırladım. Ardından gerçeği bilemeyeceğini fark ettim. Hafızasının içeren kısmını kaybetmişti. Ve böylece, kazadan kısa bir süre önce, on altı yaşındayken birlikte geçirdiğimiz gece hakkındaki bilgisini de kaybetmişti.

Gençliğimizde Scarlett'i defalarca öpmekle kalmamış, onunla seks de yapmıştım. Bunu hatırlamak bile benim için düşünemeyeceğim kadar acı vericiydi. Kaybettiklerim bana sadece eziyet veriyordu. Ve tekrar bulmak için on yıl beklediğim şey.

"Siktir. Bu işleri karıştırıyor."

Prescott kaşlarını çatı.

"Neden?"

"Ne demek istiyorsun, neden?" Francis araya girdi. "Bu çok açık değil mi?"

Prescott kaşlarını çatı.

"Hayır. Ne fark eder ki?"

Francis doğruldu ve Prescott'a daha sert baktı.

"Gerçekten orada oturup bana, hiç deneyimi yokken onu hepimizin sevdiği şekilde seksle tanıştırmamanın sorun olmadığını mı ?"

Prescott doğruldu ve Francis'e kuşkulu bir bakış attı.

"Ne yani, onun için her şeyin romantik ve sevgi dolu olmasını mı ?"

"Ben öyle bir şey demedim."

"O zaman senin sorunun ne?"

Drake öne doğru bir adım attı ve elini kaldırdı.

"Hey, birbirinize bok atmaya başlamanıza gerek yok. İkinizin görüşleri geçerli. Bu oyunu nasıl oynayacağımızı düşünmeliyiz."

"Ona katılıyorsun, değil mi?" Prescott Francis'e el sallayarak karşılık verdi.

Uzun bir dakika boyunca kâpışmalarını izledim. Drake açıkça hakemlik yapmaya çalışıyordu ama işe yaramıyordu.

Scarlett bakire olduğunu sanıyordu, ha? Bunu daha sonra göreceğiz. Bu üçü istedikleri kadar tartışabilirlerdi. Benim buna sabrım yoktu. Sahip olduğum tek şey, o kızın aklını başına getirme arzusuuydu. O benim kızımdı. Kim olduğumu ve ne yaptığımızı unutmuş olsa da, bu gerçeği ortadan kaldırmıyordu.

Sana Prescott'a neden söylememen gerektiğini göstereceğim.

Duvarı itip Drake'in ofisinden çıkarken sessizdim. Eğer biri ona tekrar ilk sahip olacaksa, bu sadece ve sadece ben olacaktım. Küçük sorunumuzu halletmek de bonus olacaktı. Bakire olduğunu düşünmeyecekti ve diğerlerinin de tartışacak bir şeyi kalmayacaktı. Ona on yıl önce bir kez seviştiğimizi söyleyemezdim. Ona kim olduğumuzu söylemememizin iyi bir nedeni vardı. Çocuklara Scarlett'le aramızda olanları anlatmaya da hazır değildim.

Koridordan ofisine doğru yürüdüm ama orada değildi. Birkaç dakika sonra onu mutfakta, tezgahın üzerine bardakları yerleştirirken buldum. Arkasını dönüp merhaba demeye fırsat bulamadan onu kolundan tutup dışarı çektim. Şaşırmış gibi bir ses ama muhtemelen beni itemeyecek kadar şok olmuştu. Ofisime ulaştığımızda

Onu içeri itip kapıyı arkamızdan kilitlediğimde kendine gelmişti.

"Ne yapıyorsun?"

"Sana çeneni kapamanı ve dediğimi yapmanı öneririm."

Gözleri yuvalarından fırladı. Ona doğru yaklaştım ve masama çarpana kadar geri çekilmesine neden oldum. Peşinden gelen adamdan korkmuş küçük bir tavşan. Güzel. Çok iyi korkmalı.

"Ama sen ne yapıyorsun?"

Yüzüne doğru yaklaştım, vücudum onunkinden birkaç santim uzaktaydı ve elimi çenesine dolayarak yüzünü kendime doğru çekmeye zorladım.

"Ne istersem. Sana kurallara bağlı kalmayı sevmediğimi söylemiştim, değil mi?"

"I?"

Yutkundu. "Evet, ama-"

"yok, Scarlett. Senden *ama* ya da *hayır* kelimelerini duymak istemiyorum."

Gözlerinin daha fazla büyüyebileceğini düşünmemiştim. Çay tabağı gibiydiler.

Göz bebekleri sonuna kadar büyüdü. Damarlarında dolaşan korku mu yoksa uyarılma mıydı, bekleyip göreceğiz.

"Anlamıyorum."

Elim çenesinin etrafında sıkılaştı, parmaklarım derisine girintiler yaptı. İrkildi.

"Hayır, umursamıyorsun ve muhtemelen hiçbir zaman da umursamayacaksın, ama gerçekten umurumda değil. Hatta o kadar ileri gideceğim ki şu anda söyleyeceğin hiçbir şey umurumda değil."

Nefesi göğsünden dışarı fırladı. Gülümsedim, burnum yanağına değene kadar ona yaklaştım. Burnumu teninde gezdirerek onu ürperttim. Onu küçük kulübümüze kabul etmenin zamanı gelmişti. Şüphesiz hakkımızda bildiği tek şey ünümüzdü. Ben de bu şöhrete layık olmaya niyetliydim... hatta biraz daha fazlasına.

"Ne yaptığımı bilmek istiyorsun, değil mi?" Kulağını ısırarak mırıldandım.

"Evet," diye fısıldadı, vücudu gerilmiş ve nefes alış verişi sığlaşmıştı.

"Küçük bir kuş bana deneyimsiz olduğunu söyledi. Bundan sonra olacakları bir ders olarak düşün."

"Ne? Ben... o... bunu sana o mu söyledi?" Saçlarını okşadım, onu içime çektim.

"Bizim gibi adamlara ne söylediğine dikkat etmelisin, Scarlett. Bulunduğumuz konuma nasıl geldiğimizi hiç merak etmedin mi? Güç acımasızlıkla birlikte gelir."

Bir an için hiçbir şey söylemedi, sanki sözlerimi değerlendirmiş gibiydi. Vücudu masaya doğru kaydılar ama benden kaçmaya çalıştığını düşünmedim. O bundan daha iyisini bilirdi. En azından bilmeliydi.

"Sen... sen... bana ne yapacaksın?"

Ağzından çıkan kelimeleri duyması gerekiyorsa, siktir et. Benim için bir fark yaratacak gibi değil.

"Oh, Scarlett, seni becereceğim. Ve sakın hata yapma, durmam için yalvarman işe yaramayacak. Kendini bana tanıttığında seni uyarmıştım. Şimdi bunu neden dikkate alman gerektiğini öğreneceksin."

YİRMİ BİR SCARLETT

Vücudum onun sözleriyle sarsıldı, tıpkı gök gürültülü rüzgârlarda savrulan titrek bir yaprak gibi. Şiddetli ve acımasızdı. Bırakın ağzımı açmayı, kafamda bir cümle bile kuramıyordum. Beni kendisi hakkında uyardığında, ne kadar ciddi olduğunu merak etmiştim. Ve şimdi bu adamın aslında tam bir yırtıcı olduğunu anladım.

İşte buradaydım, cüssesiyle masasına yapışmıştım ve eli çeneme dolanmıştı. Onu üstümden itmek ya da pençesinde çırpınmak için bir girişimde bile bulunmamıştım. Tüm bu olanlar karşısında kafamı toparlayamayacak kadar şok olmuşum. Şimdi düşünmek bile imkânsızdı.

Az önce seni becereceğini söyledin.

İki kez konuştuğum bir adam. Kim olduğunu sanıyordu ki? Atlılarla seks yapmayı düşünmemiş değildim. Onlara yaklaşmak için onlarla yatmam gerekebileceği aklımdan geçmişti. Bu kadar erken ve aynı anda hem ilgimi çeken hem de beni dehşete düşüren West'le mi olacaktı? Hislerimi anlatacak kelime bulamıyordum. Tek bildiğim bu durum üzerinde hiçbir kontrolümün olmadığıydı.

"Sessizliğinizi itaat olarak kabul ediyorum."

Çılgılık atmak istedim. Ağzımı açtım ama sesim çıkmadı. Bir adım daha yaklaştı, kişisel alanıma kadar girdi. Kendi nefesimde boğuldum. Hayatımda ilk kez sert ve katı bir beden benimkine bastırıyordu ve ben bundan nefret etmiyordum.

"Sana zarar vermeyeceğim," diye mırıldandı, başımı yana çevirdi ve dudaklarını boynumda gezdirdi. "En azından bu sefer değil."

Dizlerimin bükülmesini engellemek için masasının kenarına tutundum. "Sana inanmıyorum," diye fısıldadım sesimi bularak. Alçak sesle kıkırdaması kalbimin göğsümde daha sert atmasına neden oldu. "Güzel, yapmamalısın. Şimdi uslu bir kız ol ve bacaklarını aç."

Ona itaat etmek istemedim. Beni ofisine sürükleyebileceğini ve onun için eteğimi yukarı çekmemi bekleyebileceğini düşünemezdi, değil mi? Beynim olanlara inanmak istemiyordu.

"Hayır."

Bu adamlara yaklaşmak için ne gerekiyorsa yapmak niyetindeydim, ancak gerçek, kafanızda düşündüğünüzden çok farklıydı. Bu

benim şartlarımda değildi. Hem de hiç. Onun şartlarındaydı. Belki de bunun kolay olacağını düşünmemeliydim. West haklıydı. Ünleri onlardan önce gelmişti. Mason beni uyarmıştı. Ailem beni uyarmıştı. Bunların beni hazırlamamıştı. Boyumdan büyük işlere kalkışmıştım.

"Hayır mı? Scarlett, bu söylediğin çok yanlıştı."

O kadar hızlı uzaklaştı ki gözümü kırpacak zamanım bile olmadı. West beni döndürdü ve yüzüstü masasına yatırdı, eli ensemdeydi, beni olduğum yerde sabitledi.

"Kiminle konuştuğunun farkında olduğunu sanmıyorum, bu yüzden beni önce birkaç şeyi açıklığa kavuşturalım. Ve güven bana, beni kızdırmak isteyeceğin son şey. Seni inciteceğim ve bundan zevk alacağım."

Ürperdim, sert sözleri varlığını delip geçti. West oyun oynamıyordu. Bu odadan masumiyetim bozulmadan çıkamayacaktım.

"Bu odada hayır kelimesini kullanmayız. Sana bir şey yapmanı söylersem, yaparsın. Nedenini bilmek ister misin?"

Başımı salladım. Üzerime eğildi, vücut ısısı içimi ısıtıyordu.

Dış

arı. "Sen benimsin."

İtiraz etmek için ağzımı açtım ama tek kelime edemedim. Ben vardı Hiçbir şey. Sadece buraya gelerek çiğneyebileceğimden çok daha fazlasını ısırdığımı fark ettim. Şehre dönerek ve bu adamları bularak. Londra'da büyüdüğümü biliyordum. Ailem bunu benden ama geçirdiğim kazadan sonra iyileşmem için beni taşraya götürmüşlerdi. Aslında bu beni rahat bir hapisyanede kilitli tutmak içindi. Beni dış dünyadan uzak tutmak için bir bahaneydi. Kafamın içinde bunu neden yaptıklarını sorguladım ama hiçbir cevap alamadım.

Şimdi nasıl üstesinden geleceğimi bilmediğim bir durumdaydım. Bana karşı cinsle başa çıkma becerisi kazandırmamışlardı. Bana bir şeyler öğreten tek kişi Mason'dı ve o bile isteksizdi. Atlılarla fazla yakınlaşmamı istemediğine dair bir his vardı içimde. Bunun başka bir yolu olmadığını bildiğim için kendimi bırakmıştım. Sadece bu şekilde sonuçlanacağını beklemiyordum.

"Şimdi, tam burada duracaksın. Eğer hareket edersen..."

Bana zarar verirdi.

"Anladım," diye

fısıldadım. "Güzel."

Beni serbest bıraktı. Masanın üzerinde kaldım ve avuç içlerimi sert yüzeye yerleştirdim. Prescott ve Drake'in cam kaplı masalarının aksine West'inki koyu renkli masif ahşaptı. Aslında gördüğüm kadarıyla tüm ofisi koyu renklerle doluydu. Başımı çevirdim, yanağımı serin ahşaba dayadım ve pencereden dışarı baktım, bu açıdan pek bir şey görebildiğim söylenemezdi.

Ellerini eteğimde hissettiğimde irkildim, eteğimi bacaklarımdan yukarı çekiyordu. Üzerimden çıkarmak yerine kumaşı yırtmamaya özen gösteriyordu.

Parmak uçları çıplak tenimle buluştuğunda ses çıkarmamak için yanağımın içini ısırdım ama bu ayaklarımı kaydırmama engel olmadı. Uyarı hırıltısını duydum. Derin, yankılanan sesiyle beni sadece titretti.

Eteğim kısa sürede belime oturdu. Parmakları iç çamaşırimın üzerinde gezindikten sonra eteğimi sıyırdı ve beni tamamen açıkta bıraktı. Hiç telaşlanmadan içinden çıktım. West onu masanın üzerine, yüzümün hemen yanına koydu, böylece görebildiğim tek şey o oldu.

"Bak sen, ne kadar uslu bir kız olmuşsun." Sesindeki alaycı ton nabzımı hızlandırmıştı.

Elleri arkama indi, bu beni sarstı ve yanaklarımı ayırdı. Yüzümün alev alev yandığını hissedebiliyordum ve bu sadece bana baktığı için değildi. Her ne kadar bundan nefret etmek istesem de vücudum ona karşılık veriyordu. Özellikle de sıcak nefesi kığımın üzerinde tozlandığında. Sonra tenimi ısırdı ve keskin acı noktalarından çığlık atmama neden oldu.

"Her ne kadar yalvarıncaya kadar seninle dalga geçmek istesem de," dedi bana, sesi hırçındı. "Nezaket için zamanımız yok." Başparmağı yarığımın üzerinde gezindi. "Ayrıca, sanırım seni neyin tahrik ettiğini keşfettim."

Ona bununla ne demek istediğini sormak istedim ama başparmağı kolaylıkla dudaklarımın arasına daldı, uyarılmamın kayganlığı ona rehberlik etti.

"Korkuyorsun... dehşete düşüyorsun... ve yine de bunu istiyorsun."

Dişlerim yanağıma daha sert battı, neredeyse kan akacaktı. Bu sabahki ıslak rüyadan sonra, korkunun beni ıslatmada bir faktör oynadığından oldukça emindim. Vücudum kendini raydan çıkmaya hazırlıyordu. Daha önce hiç bir erkekle birlikte olmadığımı bilmesine rağmen West'in bana merhamet göstermeyeceğini hissediyordum.

Beni bıraktı, bunu yaparken kıkırdıyordu. Kemer tokasının şingirtisini ve ardından fermuarın kendine özgü sesini duydum. Eli tekrar üzerime indi ve kalçamı demir gibi . Sonra hissettim... sıcak teni en sıcak tenime değiyordu.

mahrem yerlerim. Aleti dudaklarımın arasından kayarak beni bir nefese boğdu. Bunu korunmadan yapıyor olmasından korkmalıydım ama geçirdiğim kazadan sonra geçirdiğim ameliyatlara yara izi bırakmış ve beni kısırlaştırmıştı. Arkamdaki adam sikini içime sokmak üzereyken üzerinde çok fazla düşünmek istemediğim bir şeydi bu.

Girişime doğru bastırıldığında rahatlamaya çalıştım. Bunun nasıl bir his olduğunu hayal etmeye çalıştım ama hiçbir şey beni yavaşça ama emin adımlarla amımı sikiyle doldurmasının gerginliğine ve hissine hazırlayamadı. Dudaklarımdan çığlık ve inleme arası bir ses çıktı. Elim yumruk şeklinde kıvrıldı, tırnaklarım avucuma battı.

"Şimdi fazla ses çıkarma, Scarlett," diye tısladı. "Oradan geçerken bizi duyarlarsa kimsenin yanlış bir fikre kapılmasını istemeyiz."

Diğer eli arkama indi ve daha fazla güç kazanmak için yanağımı kavradı. Ne yapacağım ya da ne söyleyeceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu, sadece düşündüğüm gibi hissetmiyordum. Daha hızlı gitmesini istemeyi beklemiyordum. Bana her şeyi vermesini.

"Lütfen," diye inledim.

Üzerime eğildi ama hızını artırmadı.

"Yalvarmaya mı çalışıyorsun?"

"Lütfen."

Alçak sesle homurdanması, ona ne istediğimi göstermeye çalışarak ona doğru bastırmamı sağladı. Sanki mesajı almış gibi, ileri atılarak beni tamamen içine aldı. Dudağımı ısırdım, inlememeye ya da çok ses çıkarmamaya çalıştım.

"İstedğin bu muydu, ha? Becerilmek mi istiyorsun, Scarlett? Ağlayana kadar sikle doldurulmak ve raylı sisteme sokulmak mı istiyorsun?"

Ona cevap vermek istemediğim için boğuldum. Geri çekildi ve tekrar içime girdiğinde beni inletti, daha önce sergilediği tüm nezaket tamamen kayboldu. Eli arkamdan ayrıldı ve boynumun arkasına dolandı, bana verirken beni aşağıda tuttu. Her itişinde kalçalarım masaya gömülüyordu ama umurumda değildi. Tek hissedebildiğim onun vücudunun benimkiyle çarpışmasıydı. Sikinin amımın derinliklerine gömüldüğünü hissediyordum. Acıyordu ama en iyi şekilde.

"Bu güzel amcığın iyi hissettireceğini biliyordum, o kadar ıslaksın ki," dedi nefesi yanağımda tozlanırken. "Bundan nefret mi ediyorsun? Durmamı istiyor musun?"

İtişlerinin şiddetiyle haykırdım, ellerim masaya sürtünüyordu.

"İstedğini sanmıyorum. Seni daha sert becermemi istiyorsun."

Ve yaptı da. Bedenimi kullandığı vahşet daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyordu. Elbette, daha önce sert seks ve şiddetli erkekler hakkında okumuştum, ama gerçekten biri tarafından alınmak tamamen yeni bir berbat seviyedeydi.

"Batı," diye . "Lütfen."

Ondan devam etmesini mi yoksa durmasını mı istediğimi bilmiyordum. Sinir uçlarım her yöne ateş ediyordu. Artık neyin aşağı neyin yukarı olduğunu bilmiyordum.

"Şimdi de benim adımı kullanmak istiyorsun, öyle mi? Söyle Scarlett, seni becermemi söyle. Hadi, istediğin şey için yalvar."

Beni kendi zevki için kullanmaya devam ederken yanağını yanağıma bastırdı, cüssesi bedenimi kapladı.

"Yalvar. Bana."

"Lütfen... lütfen sik beni West," diye fısıldadım, daha yüksek sesle söyleyemiyordum.

Cevap vermedi ama eli kalçamdan kayarak altımda kıvrıldı ve birleştiğimiz noktaya dokundu. Parmakları yukarı doğru hareket ederek klitorisimi buldu. Çok yüksek sesle inleyerek ona karşı direndim. Klitorisimdeki parmakları ve amıma giren sikinden başka hiçbir şey beni etkilemiyordu. Üstümdeki adam tarafından boğulmama izin verdim. Ve boşaldığımda, vahşi mutluluk omurgamdan yukarı fırladığında, gözlerim başımın içinde geri döndüğünde ve vücudum şiddetle titrediğinde, ağladım. Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzüldü.

Katarsis. Duygularınızdan arınma, her şeyi bırakma ve teslim olma durumu.

"Aferin kızıma," diye mırıldandı kulağıma.

Dudaklarını yanağıma bastırdı ve sonra yüzümdeki gözyaşını yaladı. Ürperdim, bundan hiç nefret etmiyordum. Çekilmeden önce bir kez daha öptü. Her iki eli de kalçalarımın dolandı ve gerçekten de üzerime atladı. Bana neyin çarptığını bilmiyordum, sadece iyi hissettiriyordu. Masanın üzerinde kıvranıyor, bu hissin bitmesini hiç istemiyordum.

West aniden içimden çıktı, saçlarımdan tuttu ve beni dizlerimin üzerine bastırmadan önce yukarı çekti. Başımı kaldırıp ona baktım. Kehribar rengi gözleri karanlıktı, ifadesi vahşi ve dengesizdi.

"Aç."

İçgüdüsel olarak yaptım, ağzım onun emriyle açıldı. Ve sikini içine soktuğunda bakmadım. Gözlerim yüzündeydi, onu izliyordum, kendini boşalttığına ne olacağını görmek istiyordum

İçimde. Ona uyum sağlamak için ağzımı daha geniş açmak zorunda kaldım. Aletinin zonkladığını ve sıcak, tuzlu sıvıyla fişkırdığını hissetmeden önce birkaç kez itti. Ama yüz ifadesi beni esir aldı. Çenesinin gerginliği ve ondan yayılan memnuniyet ve sıcaklık. Dölünü yutmaya çalıştım ama siki hâlâ ağzımdayken bunu imkânsız buldum. Boğazımdan aşağı itmiş falan değildi ama pek de küçük sayılmazdı.

Çekildiğinde, siki duyulabilir bir sesle ağzımdan fırladı, yutkunabildim. Saçımı bıraktı ve uzaklaştı. Pantolonuna geri sokup fermuarını çekmeden önce beni neyle siktiğine sadece bir saniye bakabildim.

"Kendine çeki düzen ver ve işinin başına dön."

Ne olduğunu anlayamadan ona baktım. Sesi soğuk ve duygusuz çıkmıştı.

"Ne?"

"Beni duydun."

"Bu kadar mı?"

Bana baktı, gözleri vahşiliğini kaybetmişti. "Ne oldu, Scarlett?"

Titrek bacaklarımın üzerinde ayağa kalktım ve eteğimi aşağı doğru ittim. "Benimle istediğinizi yaptıktan sonra beni kovacak mısınız?"

Yüzünde beliren sırıtiş beni çok kızdırdı.

"Evet, bu kadar. Ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum, seninle ilişkiye girmedim. Seni becerdim. Yavaş gittiğim için kendini şanslı saymalısın. Gerçekten sevdiğim şeyler seni çığlık attırırdı ve iyi anlamda değil."

Yumruklarım iki yanımda sıkıldı.

Sakin ol, seni etkilemesine izin verme.

Nasıl yapamazdım ki? Adam bana ilk cinsel deneyimimi yaşatmıştı ve bu hayal edebileceğimden çok daha fazlasıydı. Ve şimdi bana kendimi kullanılmış gibi hissettirdi. İlk tanıştığımızda beni nasıl hırpaladığını göz önüne alırsak, başka bir şey beklememeliydim.

"Bana kolay mı? Sen buna kolay mı diyorsun? Acıyor... orası."

Sözlerimle gözlerinin parlaması, aklından neler geçtiğini merak etmeme neden oldu.

"Güzel. Artık amcığın kime ait olduğunu biliyor ve daha fazlasını istediğinde sadece sorman yeterli. Belki onu memnun ederim, ama sadece bağlı olduğu kadın benim için iyiye."

Uygun bir yanıt vermekten tamamen kaçınıyordum. Onun yerine masasından külotumu aldım, eteğimin mahrem yerlerimi örttüğünden emin oldum ve hışımla kapısına yöneldim. Kolu denedim ama kilitli olduğunu gördüm. Küçük bir hayal kırıklığı çığlığı dudaklarımdan döküldü.

"Kolun kilidini çevir."

Ne arkamı döndüm ne de ona teşekkür ettim. Parmaklarım kilidi kurcaladı, sonra kapıyı açtım ve dışarı çıktım. Ayaklarım beni banyoya götürdü, orada kendimi bir kabine kapattım, tuvaletin kapağını tekmeleyerek kapattım ve üzerine oturdum. Gözlerim önümdeki gri kapıya sabitlendi.

Çok az tanıdığım bir adamın benimle seks yapmasına izin vermiştim. Aklım bana bunun gerekli olduğunu söylese de, yine de dünyam parçalanıyormuş gibi hissetmeme neden oldu. Ailemin aptal intikam planını kabul ettiğimde, bu kadar ileri gitmek zorunda kalacağımı fark etmemiştim. Ve en kötüsü de neydi? Bundan ne kadar zevk aldığımdan nefret ediyordum. Benimle konuşma şeklinden. Vücudunun benimkine karşı verdiği his. Nefesinin sert sesi. Hepsi beni tahrik etmişti.

İlk kez seks deneyimi yaşayacağımı düşündüğüm onca yol varken, bu kesinlikle o yol değildi. Ve şimdi beni becermesine izin vererek West'le herhangi bir ilerleme kaydedip kaydetmediğimi merak ediyordum. Çünkü bunu tekrar yapmasını ne kadar çok istediğime dair gerçek düşünceler, bunun bana güvenmesini sağlamanın bir parçası olması gerektiği gerçeğine bakılmaksızın, eğlenmek ya da kabul etmek istemediğim düşüncelerdi. Bu düşünceler beni karanlık bir yola sürükleyebilirdi. Sonunda o yola gireceğime dair bir his vardı içimde.

YİRMİ İKİ DRAKE

Bu ikisi Scarlett için çok uzun zamandır uğraşıyorlardı. Ne Prescott'un ne de Francis'in geri adım istemedikleri anlaşılınca, arkamı onları kendi hallerine bıraktım. Bazen birbirlerini dövmeye başlamadıkları sürece müdahale etmeye değmezdi, ki bu da dördümüz arasında pek sık rastlanan bir şey değildi. Çalışma saatleri içinde kavga etmelerine izin veremezdim.

"Kendini beğenmiş saçmalıkların çok yorucu, bunu biliyorsun, değil mi?" Prescott, sesi kızgınlıkla doluydu. "Sen de bizden daha iyi değilsin. Lanet ahlak anlayışını dışarıdaki kitlelere sakla."

"Ben asla hayır demedim. Bunu dikkate almamız gerektiğini söyledim," diye karşılık verdi Francis. "Hepiniz onun bizim arkadaşımız, en iyi arkadaşımız olduğunu unutmaya çok istekli görünüyorsunuz. Bizim için bir anlamı vardı. Şimdi umurunuzda mı?"

İrkildim. Onun bizim için kim olduğunu unutmamıştım. Hayatımızın nasıl da ayrılmaz bir parçası olduğunu. Kaybolduğunda onu aramış, nereye gittiğini bulmak için Londra'nın yarısını yerle bir etmiştik. Sonra gerçeği keşfettik. Hayatımızın en iç karartıcı günüydü. Scarlett'in kaza geçirdiği gün hariç. O daha kötüydü. Çok daha kötüydü. Onu hayatımızın en kötü günü olarak sayabilirim.

"Bunun umursamamakla bir ilgisi olduğunu mu düşünüyorsun? Siktir git. Ben önemsiyorum. O bizim en iyi parçamızdı ama bu on yıl önceydi. Artık her şey farklı. Her şeyi unutmak ve kafasını kuma gömmek isteyen sensin."

"Hatırlamıyorum! Onu geri almak için her şeyi nasıl riske attığımızı çok iyi hatırlıyorum. Her şeyi Pres. Kim olduğumuzu hatırlayamadığı için bizi yok etme potansiyeli olan lanet bir köstebeğin hayatımıza girmesine izin verdik."

Prescott'un irkildiğini görmek için tam zamanında döndüm. Francis haklıydı. Onu buraya biz çekmiştik. Yarattığı tehlikeyi bildiğimiz halde hayatımıza girmesine izin vermiştik. Bu hiçbirimizin unutmayı göze alabileceği bir şey değildi. Beşimizin birlikte büyümesi şu anki durumumuzu değiştirmiyordu. Ama aynı zamanda o, hayatlarımızda eksik olan temel bileşendi. Yapbozumuzun son parçasıydı. O bizim için bir nostalji duygusunu temsil ediyordu. Hayatlarımızın şiddetli ve acımasız olmadığı bir zaman.

Tam ağzımı açacaktım ki gözlerim odaya geri dönen West'e takıldı. Gittiğini fark etmemiştim. Yüzündeki sırıtış beni şüphelendirdi. Nereye kaybolmuştu ve ne yapmıştı?

"Hâlâ tartışıyor musunuz?" diye sordu, kapının yanındaki duvara yaslanmış, ellerini ceplerine sokmuştu.

Hem Francis hem de Prescott başlarını çevirip West'e baktılar. West onların bakışları karşısında düpedüz eğlenmiş görünüyordu.

"Nerelerdeydin?" Bilmek isteyip istemediğimi ya da West'in berbat bir şey yapıp yapmadığını merak ederek sordum. Onu tanıyorsam, muhtemelen yapmıştır.

"Küçük sorunumuzla ilgileniyorum."

Soğuk bir ter damlası ensemden aşağı aktı. "Ne sorunu?"

Yemin ederim, eğer düşündüğüm şeyi söylerse...

"Scarlett sorunumuz Pres dikkatimizi çekti." "Yüce İsa, West."

Ellerimi havaya kaldırdım ve hızlı adımlarla uzaklaştım.

"Ne yaptın lan sen?" Francis sordu.

Göz ucuyla Prescott'un başını geriye attığını ve kahkahalarla havladığını gördüm.

"Kimi becerdim demek daha doğru olur ve evet, işin içinde becermek de vardı."

Döndüğümde Francis'in masamdaki bazı kâğıtları sanki West'e saldırmaktan çekiniyormuş gibi tuttuğunu gördüm.

"Scarlett'i becerdin mi?"

West omuz silkti. Prescott hâlâ atıp tutuyordu, ama ben onu görmezden geldim. West'i Scarlett yüzünden sürekli sıkıştırdığı için eğlendiğine şüphe yoktu. Ve şimdi West meseleyi kendi ellerine almıştı.

"Tecrübesi olmadığı sürece onu alıp takım yapmak istemediniz. Ben hallettim. Ayrıca, görüntünün altında sapıkça bir şey olduğunu keşfettim, ama bu beni tamamen şaşırtmadı. Her zaman pervasız bir çizgisi vardı."

"Buna ne diyeceğimi bile bilmiyorum." Francis bana döndü ve elini West'e doğru salladı. "Bununla ne halt edeceğiz ki? Ona ne yaptığını bilmek istiyor muyum?"

Elimi ağzıma götürdüm ve başparmağımı üzerinde gezdirerek gülümsememi engelledim. West'e kızmalı mıydım? Belki de. Ama yine de onunla uğraşmak istiyorduk, değil mi? Anlaşmamız buydu. Ve Scarlett'in kafasını karıştırmak için West'i onun üzerine salmaktan daha iyi bir yol olabilir miydi?

"Hoşuna gitmedi diye mi endişeleniyorsun? Sizi temin ederim, hoşuna gitti... ama ona tam olarak ne yaptığımı sizin hayal gücünüze bırakıyorum."

Francis gözlerini kırptırdı ama dikkatini benden ayırmadı. İçimden bir ses West'in ona karşı henüz aşırıya kaçmadığını söylüyordu. Ne de olsa Scarlett'e en çok bağlı olan oydu. Ve Prescott bana West'in ona karşı daha derin duygular beslediğine işaret etti. West'in bu kıza aşık olduğuna ve çocukluğumuzdan beri aşık olduğuna hiç şüphem yoktu. içinde, onun kaybını en kötü karşılayan oydu. Bu kadar dengesiz olmasının en büyük nedeni o gece olanlara bağlanabilir.

Prescott, West'e göz kırparak, "Eminim öyledir," dedi.

West kaşlarını kaldırarak, "Ve eminim ki duvarda bir sinek olmayı çok isterdin," diye cevap verdi.

Hiç şaşırmadım. Dördümüz de kadınları birbirimizle becermekten çekinmiyorduk ama Prescott'un izlemekle ilgili bir sorunu vardı. Röntgencilik onun sapkınlıklarından sadece biriydi. Kovalamak da bir diğerydi. Zevklerimiz seksin daha uç noktalarında olduğunu inkâr edemezdik.

West'in onu Scarlett'e vermek konusunda neden bu kadar rahat davrandığını bilmiyordum. Sakin dış görünüşünün altında tehlikeli bir ruh hali olduğunu hissediyordum. Pervasızca bir şey yapmaması için bu akşam onu izlememiz gerekecekti.

"Bu, bize yakınlaşmak için ne gerekiyorsa yapmaya istekli olduğunu kanıtıyor," diye düşündüm. "Belki de işleri kızıştırmanın zamanı gelmiştir."

"Ne şekilde?" Francis gözlerini bana dikerek sordu. "Frene basmak isteyen sendin."

Belli ki tüm Batı anlaşmasını kabullenmişti. Bunu değiştiremeyiz, sadece kendi avantajımıza kullanabiliriz.

"Bu haftanın geri kalanını onun damarına basmak için kullanalım, sonra da Cuma gecesi alalım. Dikkatli olmalıyız, küçük kucak köpeğinin şüphelenmesini istemeyiz, değil mi?"

Prescott sırttı.

"Onunla birlikte çıkarım yapacak birine ihtiyacımız var."

Yavaşça başımı salladım. West'in bağlantıları bunun için işe yaradı. Yeraltı suç dünyasıyla iç içeydi. O ortamda başarılı oldu. Burada

Fildişi kulemiz, takım elbiseler ve nezaket gösterileri tarafından boğulmuştu. West tereddüt etmeden, "Ben hallederim," dedi.

"Güzel. Şimdi nazikçe siktir olup işinin başına dön. Ben avımızı bulmaya gidiyorum."

"Ve ne yapacaksın?" diye sordu

Francis. "Bilmek istemez misin?"

Arkadaşım kaşlarını kaldırdı ama bana daha fazla soru sormadı. Üçü odadan çıktı, Prescott omzunun üzerinden bana "Planladığın şey hoşuna gitmeyecek," dedi. Dudağımı tekrar ovuşturarak gülümsedim.

Büromdan çıkıp Scarlett'in bürosuna doğru yürümeden önce birkaç dakika düşündüm. Masasında oturuyordu, ama gözleri bilgisayarında değil, penceredeydi. Saatile baktım.

"Sabah kahvemi geciktirmeyi alışkanlık haline mi getirdin?" Neredeyse sandalyesinden üç metre fırlayacaktı.

"Tanrım, beni korkuttun." Elini göğsüne götürdü, sonra ifadesi pişmanlık dolu bir hal aldı. "Hayır, hayır, özür dilerim, ben... ben... dikkatim dağıldı."

Ayağa kalktı, eteğini düzeltti. "Gerçekten üzgünüm, şimdi yapacağım."

O kapıya doğru yürürken ben kapı aralığında kaldım. O odadan çıkmadan önce uzandım ve elimi çerçevenin diğer tarafına koyarak yolunu kapattım. Scarlett iri gözlerle bana baktı.

"Sana zaman tutmaya değer verdiğimi söyledim mi söylemedim mi?" "Söyledin."

Sesi kısıktı ve gerginlikle doluydu.

"Burada üçüncü haftan Scarlett, şimdiden kayıtsız mı kalmaya başladın?"

"Hayır, hayır. Yemin ederim tam yapıyordum ve sonra..."

"Sonra ne olacak?"

Sesimi soğuk ve duygusuz tuttum. Soğukkanlılığını kaybediyordu, elleri eteğinin kumaşında endişeleniyordu. Dikkatini neyin ya da kimin dağıttığını çok iyi biliyordum.

"Bay Greer bir şey istedi." "Şimdi mi istedi?"

Başını salladı, gözleri kocaman ve korku doluydu. "Evet."

"Peki ne istiyormuş, söyler misiniz?"

Scarlett yutkundu, ama sorgulama tarzım onu ne kadar rahatsız ederse etsin gözlerini benimkilerden ayıramadığını görebiliyordum. Onun kıvranışını izlemek bana hastalıklı bir tatmin duygusu veriyordu.

"O... istedi..." "Evet?"

"Bana... bir şey göstermek istedi."

West'in onu becermekle ilgili iddiasından şüphe duyuyorsam bile artık . Bana ne yaptıklarını söylemek istemediği o kadar açıktı ki.

"Bir şey." *Bu şey onun aleti olabilir mi Scarlett?*

"Evet."

Daha da yaklaşarak kişisel alanını daralttım.

"Bu işle ilgili bir şey miydi?"

"Hayır," diye fısıldadı.

Gülümsemeyi o kadar çok istedim ki ama yapamadım. Bana yalan söylememek için bu kadar çabalaması çok eğlenceliydi. Belli ki benimle uğraşmanın bir hata olacağını anlamıştı. Bunu yaparsa onu cezalandırmaktan çekinmezdim.

"Çalışmak için burada olduğunuzu hatırlatmak isterdim ama sanırım bunu zaten biliyorsunuz, değil mi?"

"Evet, Drake."

Adımın dudaklarından o saygılı ses tonuyla dökülüştü kapının pervazına daha sıkı tutunmama neden oldu. Her zaman soğukkanlı, sakin ve toparlayıcıydım. Scarlett büyüleyici biriydi. Sadece onunla birlikte büyüdüğüm için değil, söylediklerimi yapmakta hiç tereddüt etmemesi de çok sarhoş ediciydi. Sanki sistemimi dolduran ve beni dibe çeken bir uyuşturucu gibiydi. Bu yüzden zor işleri West'e bıraktım. Kontrolden çıkmış hissetmeyi sevmiyordum. Ot beni sakinleştiriyordu ama başka her şey kafamın içinde bir isyan gibiydi. Özellikle de E. Lanet olsun, en son E yaptığımda... Bu konuda ne kadar az konuşursam o kadar iyi.

Belki de West'ten bir miktar almasını istemeliydim. Şimdi bunu düşünürken, Scarlett alırsa ona ne olacağını merak ediyordum.

Bunun için yalvarır mıydı? Bizim için? Vücudu ona yapmak istediğimiz tüm ahlaksız şeyleri arzular mıydı?

Düşüncelerim kontrolden çıkmadan önce kendimi eğittim. O karşımda olmadığında bunu düşünmek için bolca zamanım olacaktı.

"Cuma gecesi geç saate kadar kalmana ihtiyacım var. Gelecek hafta için hazırlamam gereken önemli bir konuşma var ve bunu ancak o zaman hazırlayabilirim."

"Elbette, geç saate kadar kalacağım. Hiç sorun değil."

Ona keskin bir baş selamı verdim.

"Git bana bir kahve yap ve bunun bir daha olmasına izin verme." "Olmayacak, söz veriyorum."

Hemen uzaklaşmadım, yüzündeki korku dolu ifadenin büyüüne kapılmıştım. Onu oraya benim koyduğum gerçeğini seviyordum. West'in onu becermesini kıskanmıyordum ama yapabilme düşüncesi kendimi dizginlememi sağladı. Gözyaşları çok tatlı olurdu.

Kapının pervazını bıraktım ve geri çekilerek dışarı çıkmasına izin verdim. Koridorda mutfığa doğru koştururken gözlerim sırtında sabitlendi. O zaman gülümsememe izin verdim. Kızın onun için neler hazırladığımız hakkında hiçbir fikri yoktu. West'in sapık olduğunu söylemesi aklımı başımdan almıştı. Onu tanıştırabileceğimiz o kadar çok şey vardı ki. Yani. Lanet olası. Çok.

Onun kıvrınmasını, nefes nefese kalmasını ve yalvarmasını izlemekten zevk alacaktım. Cuma yeterince erken gelemezdi.

YİRMİ ÜÇ SCARLETT

Daireye girer girmez uzun bir oh çektim. Burada güvendedim. Bugün o kadar çok açıdan berbat geçmişti ki artık sayamıyordum. Ceketimi astım ve çantamı yan masaya bıraktım, her şeyin ve herkesin birkaç saatliğine ortadan kaybolmasını istedim.

"Mase?" Topuklarımı tekmelerken seslendim.

Cevap yoktu. Koridordan mutfığa doğru yürüdüm ve boş olduğunu gördüm, tıpkı kontrol ettiğimde oturma odası gibi. Nereye gittiğini kim bilebilirdi ki? Genellikle ben içeri girdiğimde burada olurdu ve günümle ilgili her şeyi, işlerine yarayacak bir bilgi alıp almadığımı ve Atlılar'ın neyin peşinde olduğunu öğrenmek isterdi.

Soruşturmayla uğraşmak istemediğim için burada olmamasının en iyisi olduğuna karar vererek banyoya girdim ve kendime köpüklü bir banyo hazırlamaya başladım. Yatak odamda soyunup bornozumu giymeden önce buzdolabından bir şişe beyaz şarap ve bir kadeh aldım. Banyoya geri döndüm, kapıyı kapattım ve kendime bir kadeh şarap doldurdum. Sonra saçımı topuz yaptım. Bornoz bir dakika sonra yere düştü. Bardağımla birlikte sıcak suyun içine gömüldüğümde derin bir zevk iniltisi çıkardım. Bugün uğraştığım onca şeyden sonra buna ihtiyacım vardı.

Şarabımı yudumladım ve gözümü tavana diktim. Zihnim hem West hem de Drake ile ilgili düşüncelerle dolup taşıyordu. İlki bariz nedenlerden dolayı. Beni ofisine götürmüş, masasının üzerine yatırmış ve sıkmişti. Aramızda sadece birkaç kelime paylaşmış olmamız onun için önemli değildi. Adam onun olduğumu iddia ediyordu. Ve buna neden itiraz etmediğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Durum o kadar hızlı kontrolden çıkmıştı ki, ona deli olduğunu söyleyecek vaktim yoktu. İstedigine boyun eğmekten başka seçeneğim de yoktu.

Dürüst ol... Sen de istedin.

Titredim. Onları çekici bulmamam gerekiyordu. Onlardan herhangi birini istemek her şeye aykırıydı. Onları yok etmek için buradaydım, duygularını yakalamak için değil. West tarafından becerilmek böyle bir şeye neden olmamıştı. Birinden hoşlanmadan ya da ilişkiden daha fazlasını istemeden de onunla seks yapabilirdiniz.

Mesele şu ki, nefret etmedim. Seksten. Daha önce hiç bu kadar yoğun bir zevk yaşamamıştım. Bana karşı bir erkeğin hissini hiç arzulamamıştım. olmama izin verilmiyordu. Şimdi onlardan dördüne sahiptim ve onlara yaklaşmak zorundaydım.

için. Ve kendime itiraf etmeliydim ki West'e tekrar yakın olmak istiyordum. Samimi olarak.

Söyle. Seni tekrar kullanmasını istiyorsun.

Bardağı banyonun yanındaki tezgâha koydum ve yüzümü ovuşturdum. Yoldan çıkmış düşüncelerim beni iyi bir yere götürmüyordu.

Sadece West değildi. Drake bugün kalp çarpıntılarımın neden oldu. West'le yaşadıklarımın sonra o kadar telaşlanmışım ki kendimi toparlamaya bile fırsatım olmamıştı. Drake gözlerini dikip beni sorgulamaya başladığında neredeyse solacaktım. Onun yoğunluğu dizlerimin bağını çözmüştü. Çok korkutucu bir duruşu vardı. Ve ona kelimeler kullanmadan cevap vermeme istemesi... Ne yapacağımı bilemiyordum. Sanki bana West'le seks yaptığımı itiraf ettirmeye çalışıyordu.

O biliyor muydu? West ona ve diğerlerine söylemiş miydi?

Suyun içinde daha da dibe battım, bu konuyu tartıştıkları düşüncesi yanaklarımı alevlendirdi. Bu beni gördüğüm rüyaya geri götürdü. Ve rüyamda beni kovalayanın sadece Prescott olmadığını kendime itiraf etmek zorunda kaldım. Hepsi kovalıyordu.

Kendimi durduramadan parmaklarımı göğüslerimin üzerinde gezdirdim, meme uçlarımı okşarken inledim. Onlar tarafından kovalanma fikri bile beni ediyordu. Özellikle de bugün olanların ışığında. Zihnim ateşlendi, erotik görüntüler duyularımı doldurdu ve tekrarlamak için can neden oldu. West'in beni kıştırıp götürmesi. Bu sefer acımasızdı, Drake kulağıma kötü bir kız olduğum için beni nasıl cezalandıracağını fısıldarken canımı yakıyordu.

Parmaklarım klitorisimle buluşana kadar karnımda aşağı doğru kaydı. Daha önce nasıl doldurulduğumu hatırlayarak kendimi okşadım. Her şeye rağmen beni dehşete düşürmesi gereken bir adam tarafından alınmanın dehşet verici ama güzel deneyimini.

"Batı," diye inledim.

Akıl almaz doğası, sanki bir düzeyde akraba ruhlarmışsınız gibi beni çağırdı. Nasıl olduğunu bilmiyordum. Hiç mantıklı gelmiyordu ama yine de hissediyordum.

Becer beni West, lütfen.

İşverenlerimin vücuduma sapkın şeyler yaptığını düşünerek kendimi tatmin etmemem gerektiğini umursamayacak kadar ileri gitmişim. Bunlar yok etmek için gönderildiğim adamlardı. Ama bu, onları aileme teslim etmek zorunda kalmadan önce onlarla eğlenemeyeceğim anlamına mı geliyordu?

Neden bu konudaki her şey beni çelişkiye düşürüyordu? Ve onlarla daha fazla deneyim yaşamak için can attığım için sistemime dolan suçluluk duygusu, arzumu yatıştırmak hiçbir şey yapmadı. Aksine, suçluluk duygusu arzumu körükledi.

"Kötü kız," diye fısıldadım. "Çok kötü bir kız."

Gözlerimi kapattım, onların fantezisinin beni altına çekmesine izin verdim. Beni o berbat ahlaksızlık denizinde boğmalarına.

"Scar, sen... oh, oh kahretsin."

Gözlerim birden açıldı. Bir an olduğum yerde donakaldım, sonra aniden elimi amımdan çektim ve başımı çevirdim. Mason kapının girişinde duruyordu, kahverengi gözleri far görmüş geyik gibi iriydi. Kapıyı açtığını duymamıştım. Gözlerini benden ayırdı ve öksürdü, arkasını dönerken ensesini ovuşturdu. Vücudum baloncuklarla kaplıydı. Alçakgönüllülüğümü korumuştum ama bu durumu daha az garip hale getirmiyordu. Beni mastürbasyon yaparken yakalamıştı. Ne düşündüğüm hakkında hiçbir fikri yoktu ama bu yüzümün yanmasını engellemedi.

"Kapı çalmak diye bir şey duymadın mı?" Suya daha da dalarak sordum.

"Düşünmedim, kahretsin, Scar, özür dilerim."

Bir of çektim ve kollarımı suyun altında göğüslerimin üzerinde kavuşturdum. "Bir şey mi istemiştin?"

"Ben... uh... hayır. Yani, akşam yemeği ister misin?"

Siz banyoda işverenlerinize kendinizi bırakırken, sizin için bir ağabey gibi olan adamın içeri girmesi, bu akşamı geçirmek istediğim yol değildi.

"Evet... şimdi, lütfen gider misiniz?"

Hareket etmediğinde kaşlarımı çattım. Bunun benim için ne kadar utanç verici olduğunun farkında değil miydi?

"Baban aradı. Mesajlarına neden yanıt vermediğini öğrenmek istiyor."

İçimi çektim. Annem de babam da son birkaç gün içinde bana mesaj atmıştı. Onlarla uğraşmak istememiştım, hele ki rapor edecek bir şeyim yokken. Onlara Atlılar'la yakınlaşmaya karar verdiğimi, aslında onları baştan çıkardığımı söyleyecek değildim. Gerçi şu anda tam tersi bir durum varmış gibi hissediyordum. Onlar benim peşimdeydi. Şey... West peşimdeydi. Ve o dünyada umursamadan istediğini alan bir adamdı.

"Onlara söyleyecek bir şeyim yok."

"Nasıl olduğunu bilmek istiyorlar."

"Onlara zaten söylemedin mi?"

"Senden Scar, senden haber almak istiyorlar."

"Tamam. Burada işim bittikten sonra onları arayacağım. Şimdi misin?"

Sesimde kızgınlık vardı. Bunu maskeleyem umurumda değildi. Huzur içinde bırakılmak istiyordum. Daha önce yaptığım şeye devam edebilecek gibi değildim ama onun dışarı çıkması gerekiyordu.

"Tamam, tamam, tekrar özür dilerim."

Kapıyı arkasından kapatarak dışarı çıktı. Ona ters ters baktım. Bana yeterince güvenmedikleri gerçeğine içerledim. Bir bebek bakıcısı göndermek zorunda kaldılar. Mason beni korumak için burada olsa da, aynı zamanda benim koruyucumdu. Onun bilgisi olmadan yapabileceğim pek bir şey yoktu, Fortuity'de olduğum zamanlar hariç. Binaya ya da güvenliğine sızamazlardı. Onların tek giriş yolu bendim. Bu da üzerime düşeni yapmam için bana güvenmeleri gerektiği anlamına geliyordu. Bundan memnun olmadıklarını biliyordum. Bu benim özgürlüğe giden tek yolumdu, yoksa onların baskıcı rejiminden asla kurtulamazdım. Benden istediklerini yapmak zorundaydım.

Banyoda fazla oyalanmadım, iyice yıkandığımdan emin oldum. Karşılaşmamızdan sonra günün geri kalanını West kokarak geçirmiştim. Mason'ın şüphelenmesini asla istemezdim. Onlardan biriyle seks yaptığımı kimse öğrenemezdi.

Saçlarımı ıslak bırakarak dışarı çıkıp giyindiğimde bir iç geçirdim, bunu daha fazla erteleyemeyeceğimi biliyordum. Yatağımın ucuna oturdum ve babamın numarasını aradım.

"Scarlett," diye onaylamayan bir sesle cevap verdi. "Merhaba."

"Mesajlarıma cevap vermiyorsun." "Özür dilerim."

Bir bahane bulmadım. Bir anlamı olmazdı. Bu konuda sadece benimle uğraşacaktı. Stuart Carver'ı ya da karısı Phoebe'yi kızdırmamak daha iyiydi. Onlar benim öz ailem değildi. Evlat edinilmiştim. Bana öz ailem hakkında bilgi vermemişlerdi. Bir kez sorduğumda, onlardan akla gelebilecek en kötü yanıtı almıştım. Bir daha asla sormayı denemedim. Babam kızdı ve annem ağladı. Tek yaptığı beni bir gemi dolusu suçluluk duygusuyla baş başa bırakmak oldu. Sanki onlar benim 'gerçek' ailemken neden bilmek istediğimi anlayamazlarmış gibi.

"Mason mücadele ettiğini söyledi."

Dişlerimi sıktım. Bunu onlara söylediği için ona güvenin. Mason ve ben yakın olsak da, onun sadakatinin nerede yattığını her zaman hatırlardım.

"Güvenmiyorum. Bana güvenmelerini sağlamak zaman alacak, hepsi bu." "Evet, evet, elbette, bahsettiğim şey bu değildi." "O zaman ne olacak?"

Sesimdeki ısırik hissini bastırmaya çalıştım.

"Kabuslar, Scarlett."

İrkildim.

"O kadar da kötü değiller."

Bu bir yalandı. Hafta sonu boyunca iki gece üst üste çığlık atarak uyandım. Mason hemen gelip beni kollarıyla sardı ve her şeyin yolunda olduğunu söyledi. Ağlamamıştım ama sakinleşene kadar vücudum birkaç dakika boyunca sarsılmıştı. Ve neden bu kadar korktuğumu hatırlayamıyordum.

"Bence bu hafta sonu eve gelmelisin. Karl sana baksın." Sanki evime, hapishaneme dönmek istiyormuşum gibi, Doktor Leonard'ı da görmek istemişyordum. Beni ürkütüyordu ve benimle fazla samimiydi.

Baba.

"Ben iyiyim baba, söz veriyorum. bir şey yok. Başa çıkabilirim.

o."

"Eğer eminseniz..."

Sesindeki sahte endişe gözlerimi devirmeme neden oldu. Her zaman bir Bunları sadece beni önemsediyini düşünmemi sağlamak için söylediğini hissediyordum. Gerçek şu ki... bana önemsemediğini yeterince göstermişti.

"Öyleyim."

Ayrıca, Cuma günü işte geç saatlere kadar kalmayı kabul etmişim. Ertesi gün Kent'e gitmek zorunda kalmak istemişyordum.

"Tamam. Gitmek zorundayım. Mesajlarımızı bir daha görmezden gelme.

Anlaşıldı mı?"

"Evet."

"Güzel."

Hoşça kal demeden telefonu kapattı. Telefonumu yatağımın üzerine bıraktım ve ellerimi gözlerime götürerek arkama yaslandım. Onunla konuşmak beni her zaman temkinli yapardı. Ne tür bir ruh hali içinde olacağını asla bilemezsiniz. Bana ders vermediği için memnundum. Geçirdiğim günden sonra oturup bunu dinlemek istememe imkân yoktu.

Şimdi de Mason'ın beni babama gammazladığını bilerek onunla havadan sudan konuşmak zorundaydım. Sinirlendiğimi söylemek hafif kalırdı ama benim boktan hayatım böyleydi. Ve çok az şey biliyordum, çok daha kötüye gitmek üzereydi.

YİRMİ DÖRT FRANCIS

Dün akşam West'le uğraşmak tam bir kabustu. Scarlett'i becerdikten sonra işten erken çıkmıştı. Sonra dışarıdayken aldığı belli olan bir şeyle kafası güzel bir şekilde eve geldi. Scarlett'in onun için ne kadar ıslak olduğunu anlatmaya başladı. Prescott'un keyfi yerindeydi. Hasta herif bütün ayrıntıları öğrenmek istiyordu ama West geri kalanı konusunda garip bir şekilde ketum davranıyordu. O, Prescott ve Drake Cuma günü için bir plan yapmaya başlamışlardı. Ve bu kontrolden çıkmıştı. Scarlett'in peşine takılmayı ilk öneren ben olduğum halde, onların saçmalıklarıyla uğraşmak istemediğim için onları kendi hallerine bırakmışım.

Scarlett'le ilgili çelişkili duygularım bana engel oluyordu. Ona her baktığımda, eskiden olduğu kız aklıma geliyordu. Pervasız ve özgür olan kızı. Bizimle birlikte ateşe yürüyen kız. O kız bizi ayakta tutmuştu. Onsuz kaybolmuştuk. Onlar görmek istemedi ama ben gördüm. Ardımızda bıraktığımız katliamı çok iyi gördüm. Geçmişte yaptığımız şeylerden dolayı pişmanlık duymasam da, eylemlerin sonuçları olduğunu biliyordum.

Ailesinin peşimize düşmesini istemesinin nedenlerini bildiğimiz halde Scarlett'i buraya getirmek, şimdiye kadar aldığımız en büyük riskti. Ve onu geri kazanmak her dakikasına değse de, kim olduğumuz hakkında hiçbir fikri olmaması dördümüzü de açıkça etkiliyordu. Özellikle de bu konuda hiçbir şey söyleyemediğimiz zaman. Birbirimiz için kim olduğumuzu ona hatırlatamıyorduk. İlk yıllarını birlikte geçirmiş beş en iyi arkadaş. Beşincimiz olmadan doğru düzgün çalışamazdık. Bunu biliyordum. Onlar da biliyordu. Ama o bilmiyordu. Hiçbir fikri yoktu. Ve bu beni öldürdü.

İçimi çektim ve ofisimden çıkarken elimi saçlarımın arasında gezdirdim. Gitmem gereken bir toplantı vardı. Bunu ayarlayabilmiş olmamız bir mucizeydi ama Bykov hesabını güvence altına almak bize kapıları açmıştı. Prescott'un hakkını vermeliydim. Müşterileri nasıl cezbedeceğini biliyordu. Bu gruba karşı dikkatli olmalıydık. Instinct Investments'taki meşhur katliamdan sonra onlar hakkında çok fazla dedikodu dolaşıyordu.

Prescott'un ofisine vardığımda misafirlerimiz çoktan oturmuşlardı. Koyu renk saçlı ve koyu renk gözlü bir adam. Yanında uzun saçlı, minyon bir kadın oturuyordu.

sarı saçları ve kristal mavisi gözleri vardı. Çarpıcı bir çift olduklarını söylemek hafif kalır. Ancak söylentilere göre Sendika'nın beş sahibi birbirleriyle çok eşli bir ilişki içindeydi.

Prescott ayağa kalktı ve bana el salladı.

"Bu Bay Beaufort, finans müdürümüz. Francis, bunlar da Bay Knox ve Bayan Bykov."

Kanepelere yaklaştım ve ikisinin de elini sıktım.

"Tanıştığımıza memnun oldum ama lütfen bana Ash deyin," dedi kadın. "Soyadımdaki değişikliğe hâlâ alışmaya çalışıyorum."

Ben ona gülümserken, Bay Quinn Knox adındaki adam ona sert bir bakış attı. Adam başını çevirdiğinde sanki onun sert tavırlarıyla her zaman karşılaşmış gibi gözlerini devirmekle yetindi. Onun gibi adamlara alışkındım. Beni çok fazla endişelendirmiyordu.

"Elbette. Prescott size içecek bir şeyler ikram etti mi?"

Prescott, "Evet," dedi. "Scarlett şu anda onları hazırlıyor."

Boş koltuklardan birine otururken neredeyse yarı yolda duraksıyordum. Bu işlerle genellikle bizim için ilgilenen Tonya'ya sormamıştı. Kendimi rahat hissettiğimde ona meraklı bir bakış attım. Prescott cevap olarak sadece omuz silkti. Drake'in ona onları müşteri olarak kazanmak için cephaneliğimizde ne varsa onu kullanmasını söylediğinden şüpheleniyordum.

Misafirlerimize döndüm ve onlara gülümsedim.

"Peki, teklifimize başlamadan önce sormak istediğiniz bir şey var mı?"

Her zaman potansiyel müşterileri kontrol etmeyi severdim, böylece herhangi bir endişelerini yakaladığımdan emin olurdu, böylece onlarla hemen ilgilenebilirdik. Neyse ki ikisinin de endişesi . Prescott ve ben hemen işe koyulduk ve bize katılmaları halinde mevcut portföyleriyle ne yapmak istediğimizi gösterdik. Biz sadece yüksek profilli müşterilere sunum yapardık. Müşterileri ve satın almaları bizim için yöneten koca bir ekibimiz vardı. Syndicate'in sahipleri gibi itibarlı birinin işini istediğinizde, onlara kişisel bir dokunuşta bulunmak her zaman daha iyiydi.

Scarlett içeri girdiği anda, tenim farkındalıkla karıncalandı. Prescott bana baktı, sanki o da aynı tepkiyi vermiş gibi yüzünde bir gülümseme belirdi. Cuma günü Scarlett'e ne yapacağımızı merakla bekliyordum.

Bir tepsiyi sehpa taşıdı ve yere koydu. Sonra içecekleri dağıttı, bunlardan biri de benim içindi. Gülümsememek için dudakımı ısırarak ona baktım. Bu bana mutfaktaki konuşmamızı hatırlattı

birkaç hafta önce başladığında. Kahvemi nasıl içtiğimi ona söylemeyi nasıl reddettiğimi.

Konuklarımızın kendisine teşekkür etmesine karşılık verdikten sonra tepsiyi aldı, ama hemen gitmedi. Scarlett yanımda durdu, elini sandalyenin koluna dayadı ve daha yakına eğildi. Misafirlerimiz Prescott'la meşguldü, bu yüzden onlar için fazla endişelenmedim.

"Doğru anlamış mıyım?" diye mırıldandı.

Öne doğru eğildim ve kupamı aldım. Bir yudum aldıktan sonra dilimi alt dudagımda gezdirdim. Kesinlikle içmişti.

"Belki de," diye aynı derecede kısık bir sesle karşılık verdim. "Sanırım yaptım."

"Pres sana söyledi mi?"

Başını salladı ve bana sinsi bir gülümseme verdi. "Nasıl çözdüğünüzü sorabilir miyim?"

"İşimde iyiyim, Bay Beaufort, hepsi bu."

Doğruldu, gitmek niyetindeydi ama onu bileğinden yakaladım. Gözleri elime takıldı, doğrudan temasla teni kızardı.

"Bana Francis de, Scarlett."

Bana Frankie demesine aldırmayacağımı söyleyecek değildim. Scarlett'ten başka hiç kimse bu ayrıcalığa sahip olmamıştı. West, psikopat herif, beni kızdırmak için bana Frankie derdi. Birçok açıdan, beni cezalandırmak istediği için onu suçlamıyordum, ama gerekçesini anladığımı bilmenin tatminini ona veremezdim.

Scarlett bir an bana baktı. Sonra yüzünde sinsi bir gülümseme belirdi.

"Bundan emin misin? Size efendim falan dememi istemez misiniz?"

Neredeyse tıkanıyordum, hemen elimi bileğinden çektim. Gözlerindeki parıltı karşısında ne diyeceğimi şaşırmıştım. Bu fikre nereden kapılmıştı ki? Onurlandırılmaya ihtiyaç duyacak bir tip değildim. Bu kesinlikle Drake'e göre bir şeydi. Ona bir tane kullanmasını söylediğinden şüpheliydim, çünkü onu adıyla çağırdığını duymuştum.

Kanepeden bir homurtu geldi. Gözlerim, yüzünde oldukça bilmiş bir ifadeyle beni süzen Bay Knox'a gitti. Ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu ama iyi bir şey olamazdı.

"Hayır, Francis iyi."

"Nasıl istersen... Francis."

Sonra odadan dışarı çıktı. Gözlerim onun ilerleyişini takip etti, başımı çevirip ona bakmaya devam ettim. Sanki izlediğimi biliyormuş gibi kalçaları sallanıyordu. Bütün bunları bilerek mi yapıyor diye merak ettim. Büyük ihtimalle. Bize yaklaşmak için burada olduğunu biliyorduk. Belki de bizi cezbetmek için mal varlığını kullanmaya karar vermişti. Scarlett için çok kötü, onun kim olduğunu zaten biliyorduk.

Dün West'in onu becermesine izin vermiş olması aklımda bir anlam kazanmaya başladı. Bu, Cuma günü planladığımız şeyin şikayet etmeden gerçekleşmesine izin vereceği anlamına mı geliyordu? Bu bana bir fikir verdi. Berbat bir fikirdi ama onlara söylersem diğer üçünden biri bu fikre katılırdı.

Onu ya da planladığımız şeyi düşünmemem gerektiğini bilerek elimdeki toplantıya geri döndüm.

Saatın geri kalanı bir çırpıda geçti ve çok geçmeden Bay Knox ve Bayan Bykov'a veda ediyorduk. Prescott'un kapısında durdum, Bay Knox'un elini sıktım ve geldiği için teşekkür ettim. Elimi bıraktı ve bana oldukça yoğun bir bakış fırlattı.

"Belki de size efendim demesine izin vermeyi düşünmelisiniz." Gözleri Bayan Bykov'a kaydı. "Her gün bir kadın bir erkekle bu tür oyunlar oynamak istemiyor."

Cevap vermeme fırsat vermeden bana sinsî bir gülümseme attı, kadınının elini tuttu ve dışarı çıktı. Arkasından bakakaldım, az önce söylediklerinden ne anlam çıkaracağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Prescott kıkırdarak, "Belli ki sapıkça şeylerle ilgileniyorlar," dedi.

Ona baktım. Bunca zamandır yanımda duruyordu. Yüzünde kocaman bir sırıtış vardı ve gözlerindeki lanet bakış bana söylenenleri duyduğunu söylüyordu.

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Eğer değilse, şaşırırm. Ne de olsa dört erkekten sikini alıyor, değil mi?"

"Ne oluyor Pres? Bunu bilemezsiniz."

"ama Francis, dinlemiyor muydun? Diğer sahipleri sorduğumuzda itiraf etti."

Dikkat etmemiş olmalıyım çünkü Ash Bykov'un ağzından kesinlikle böyle bir şey duymamıştım.

"Öyleyse ne olmuş? Bizi ilgilendirmez."

"Ona daha fazla güç. Sanırım pek çok kadın aynı anda birden fazla erkek tarafından sikilmek ister, sadece bunu kabul etmek istemezler."

o."

Neredeyse onu kafasının arkasından kelepçeleyecektim. Ellerimi onun yerine ceplerimi doldurdum ve Cuma günkü fikrimi düşündüm.

"Yere yatmaktan bahsetmi  ken, Scarlett'in ne dedi  ini duydun sanırım."

"Mmm, o biraz  apk n."

"Kendisine güvenmemizi sağlamaya  alı  yor. Ama onu bu yüzden getirmedi."

yuk

ar ." Prescott bir ka ını kaldırdı.

" yle mi? O zaman dua et de o ahlaklı neler geçiyor."

Gözlerimi devirdim ve ofisine doğru yürüdüm.

" ncelikle Drake'e kesinlikle *sir* içinden bahsetmemiz gerekiyor, Bu konuda nasıl olduğunu bilirsin."

Prescott'un bana göz kırptı  n  görmek için geri döndüm.

"Ve bence Scarlett'e seksapeli ni bizim üzerimizde kullanmaya  alı tı   için bir ders vermeliyiz. Yani, i e yarıyor ama kızın kendini neye bula tırdı  ndan haberi yok."

"Aklında ne vardı?"

"Kızı duyu arından mahrum bırakırsak, başına gelecekler hakkında en ufak bir fikri bile olmaz."

Prescott'un gözlerindeki manyak bakış bana onun da aynı fikirde olduğunu gösterdi. "Oh, onun gözlerini ba lamak istiyorsun."

"Başlangıç olarak... belki biz de konu mayız ve o zaman ona kimin vermek üzere olduğu hakkında hiçbir fikri olmaz."

"Sen çok sapk n bir pisliksin, Francis. İnsanların senin iyi bir  ocuk olduğunu düşünmesi mucize. Hiçbir fikirleri yok."

Sırıttım. Bana ahlaklı olan derlerdi ama değildim. Dürüst olmak gerekirse, seks sırasındaki grup aktivitelere dair fikirlerimizin çoğu benden çıkmıştı. Belki biraz sapkındım ama hoşuma gidiyordu. Belki de içimde kim olduğumu biraz daha benimsemem gerekiyordu. Eğer bunu yaparsam Prescott ve West'ten kesinlikle daha az tepki alırdım.

"Hayır, . Ve o da yapmayacak." Ona bir el salladım. "Var mısın o zaman? Diğerlerine söyleyelim mi?"

"Oh, evet, ben . Sonuna kadar." "Güzel."

Ona bir göz kırparak ofisinden  ıktım. Bu gece West ve Drake ile konu acaklarım vardı. Hiç şüphe yok ki onlardan da bir şikayet gelmeyecekti. Yaptığımız şeyle ilgili   phelerim siktir olup gidebilirdi.

Şu anda kendileri. Tek istediğim Scarlett'ten tam olarak istediğimiz şeyi almaktı. Ve bu da onun hepimize teslim olmasıydı.

YİRMİ BEŞ DRAKE

Herkesin ayrıldığı bir günde ofiste olmanın bir şey vardı. Havadaki sessizlik ve durgunluk beni sakinleştiriyor, kendime gelmemi sağlıyordu. Ancak, Scarlett'in masamda olması, parmaklarını klavyenin üzerinde gezdirmesi, ben de gözümü kararmaya başlayan ufuk çizgisine dikip gelecek hafta yapmam gereken şu lanet konuşmayı dikte etmem, kendimi kontrol altında tutma yeteneğimi kesinlikle sınıyordu. Kendime hakim olmakla övünürdüm. Şu anda, her zaman dış dünyadan sakladığım dürtülerle her tarafım kaşınıyordu.

Bu gece o geceydi. Ve konuşmaya devam etmek için elimden gelen tek şey buydu. Çenemi ovuşturarak, "Aslında şu son satırı çizebilir misin?" dedim.

"Daha vurucu bir şeye ihtiyacım var." "Evet," diye mırıldandı.

Parmaklarının klavyeye vurması dışında odanın nispeten sessizliğinde, bunu yüksek sesle ve net bir şekilde duydum.

Pencereden başımı çevirdim ve Scarlett'e baktım. Açık kahverengi saçları dağınık topuzundan yarıya kadar dökülmüştü. Bir tutamı omzuna düşmüştü. Onu fırçalayıp uzaklaştırmak istedim. Onun için saçını düzeltmek istedim. Aptalca bir dürtü. Onun rahatı umurumda olmamalıydı ama Francis'in birkaç gün önceki sözleri kulaklarımda çınlamaya devam ediyordu.

"Hepiniz onun bizim arkadaşımız, en iyi arkadaşımız olduğunı unutmaya çok istekli görünüyorsunuz. Bizim için bir anlamı vardı."

Sizi mahvetmek için buraya gönderildiğini bildiğiniz birini önemsemek nefret ettiğim bir çelişkiydi. Hem Scarlett'i önemsiyor, de onu mahvetmek istiyordum. Onu parçalara ayırıp ruhunun her bir parçasını yok etmeyi nasıl da istiyordum. Diğerleri insan zihnine olan hayranlığım yüzünden bana bok atıyorlardı. Bir insanın gerçekliğini parçalara ayırma bağımlılığım, sanki içten içe ölüyormuş gibi hissettiriyordu. Başka bir insan üzerinde bu kadar güce sahip olduğumu bilmek beni çok özgür hissettiriyordu.

Şimdi bu düşüncelere dalmanın zamanı değildi. Bu akşamki şenliklerde kendi rolümü oynamalıydım.

"Bir şeyler yemeliyiz."

Scarlett başını kaldırdı ve gözlerini kırptırdı. "Biz mi?"

Saatime baktım. Bu gösteriyi yola çıkarmanın zamanı gelmişti.

"Evet, saat yediye geçti."

"Saatin kaç olduğunu fark etmemiştim."

Son bir saattir bu konuşma üzerinde çalışıyorduk. Bunları yapmaktan nefret ederdim ama iş hayatında bunlar gerekliydi. Profesyonel imajımızı korumak zorundaydık. Dünyaya ne kadar berbat durumda olduğumuzu gösteremezdik. İşlerini başka bir yere taşımaya karar verebilirlerdi ve buna izin veremezdik. Eğer bize kazık atmaya karar verirlerse kesinlikle pişman olurlardı.

Beni takip etmesini bekleyerek kapıya doğru ilerledim.

"Nereye... nereye gidiyorsun?"

Kapı aralığında duraklayarak başımı geriye çevirdim. "Üst katta."

"O zaman burada bekleyeyim mi?"

Elimi uzatıp parmaklarımı alt dudağımda gezdirdim. Gözleri parmaklarımın izini takip etti.

"Hayır, Scarlett, benimle geleceksin."

Hayır der miydi? Çalışanları çatı katımıza davet ettiğim hiç olmamıştı. Scarlett sadece bir çalışan değildi. O bize aitti. Ve bu gece ona eski en iyi arkadaşlarının ne kadar ayrılmaz bir parçası olduğu dersi verilecekti. Ama artık gerçekten arkadaş değildik. Daha çok, onu anlayamayacağı şekilde beceren adamlar gibiydik.

Yanıt vermeyince "Tabletimi getir, yukarıda çalışmaya devam edebiliriz" dedim.

Anlaşmazlığa yer bırakmadan odadan çıktım. Bir dakika sonra arkamdan ayak seslerini duydum. Ve bana yetiştiğinde vücut ısını.

"Bilmiyorum... Bunun... Seninle yukarı gelmeli miyim bilmiyorum."

"Neden? Kötü bir şey planladığımı mı düşünüyorsun?"

"Şey, hayır. Ben öyle düşünmüyorum."

Gözleri ona ihanet etti. Neden yukarı gelmesini istediğim konusunda temkinliydi. Öyle de olmalıydı. Aslında, biraz akılsaydı, kaçardı.

"Çalışanlarımla ilgilenmeyi severim, Scarlett. Hepsi bu kadar." Yalan dilimden kolaylıkla döküldü.

Lobiye ulaştık. Asansörlerin yanına gittim, düğmeye bastım ve geri çekildim. Ona baktım. Yüzünde kararsız bir ifade vardı. Elleri sanki onu benden koruyan tek şeymiş gibi tableti göğsüne bastırmıştı. Gülümsedim, hiçbir şeyin onu kurtaramayacağını biliyordum. Hiçbir şeyin.

Geldiğinde, Scarlett arkamdan gelirken ben de içeri girdim. Çatı katının şifresini girdikten sonra, oraya herkesin çıkmasına izin vermiyorduk, ellerimi arkama koydum.

Kapılar kapanıp asansör hareket etmeye başladığında, "Diğerleri buralarda olacak mı?" diye sordu.

"Büyük ihtimalle."

"Oh."

"Merak etmeyin, bize katılmanıza aldırılmazlar."

Yutkunuşunu izledim, parmakları tabletin etrafında sıkılaşıyordu. Asansör uzun sürmedi ve durduktan bir dakika sonra kapılar kayarak açıldı ve açık planlı yaşam alanımız ortaya çıktı. Ellerimi ceplerime sokarak dışarı çıktım. Francis'in mutfak adasına paket servis kutularını yerleştirdiğini gördüm. T-shirt ve chino pantolondan oluşan daha rahat bir kıyafet giymişti.

"Bu akşam doyurmamız gereken fazladan bir boğaz var," dedim ve beni takip edip etmediğine bakmadan arkamdaki asansör kapılarına el salladım.

Francis başını kaldırdı, gri gözleri parlıyordu.

"Merhaba, Scarlett. Bir sürü var, lütfen içeri gelin ve oturun."

Masayı işaret ettim, takım elbise ceketimin düğmelerini açtım ve yemek sandalyelerinden birinin arkasına atmadan önce omuzlarımdan kaydırdım.

"Pres ve West nerede?"

Francis dolaptan başka bir tabak almak için uzanırken omuz silkti.

"Ne halt istiyorlarsa yapsınlar."

Homurdanarak buzdolabını açtım ve içinden birkaç bira aldım. Onları tezgâhın üzerine koyarken asansöre doğru baktım. Scarlett kapının hemen dışında duruyordu, gözleri hâlâ göğsünde tuttuğu tabletle odanın içinde geziniyordu.

"Hepinizin yaşadığı yer burası mı?" diye sordu, sesi merak doluydu.

Gözlerim mekânımızda dolaştı. Önümdeki duvarda şehir manzaralı tavandan tabana pencereler vardı. Deniz mavisi yastıkları olan üç koyu gri kanepemiz, büyük bir düz ekran televizyonumuz ve büyük bir maun yemek masamız vardı. Mutfağımız krom kaplamalı siyah renkteydi. Francis ve Prescott

tüm bu saçmalıklara. West'in umurunda bile değildi buranın görüldüğü, sadece üst kattaki kişisel alanı.

"Evet," dedi Francis. "Buraya öyle herkesin girmesine de izin vermeyiz. Bir davetiye kaptığına göre Drake'in gözüne girmiş olmalısın."

Gergin bir kahkaha attı ama asansörün yanındaki yerinden kıpırdamadı. Bir şey söylemeye zahmet etmedim, sadece açacakla şişe kapaklarını açtım ve şişelerden ikisini aldım. Ona yaklaştım. Beni izliyor, dikkatini dağıtacak şekilde alt dudağını kemiriyordu. Önünde durduğumda, elimdeki ikinci şişeyi ona uzattım. Tableti sıkı sıkı tutmayı bıraktı ve elimden aldı. Kendi şişemi ağzıma götürüp bir yudum aldığımında gözleri hareketlerimi takip etti.

"Otur, Scarlett."

Bu bir rica değil, bir emirdi. Söylediğimi yapmadan önce kıpırdandı. Geri çekildim, yemek masasına doğru yürümesini, oturmadan önce tableti masaya bırakmasını izledim. Bira şişesiyle oynadı.

"Bira sevmiyorum. Biraz su alabilir miyim lütfen?"

Ona başımı salladım. Francis üçümüz için tabakları hazırlıyordu. Ona yardım etmek ve Scarlett'e bir bardak getirmek için geri döndüm.

"Her şey hazır mı?" Mırıldandım, sesim odanın öbür ucuna ulaşmayacak kadar kısık.

"Mmm, Pres mesaj attı. Küçük sorunumuzun akşamın geri kalanında meşgul olduğunu söyledi."

"Güzel."

Asansörün kapıları kapandı ve inişini duyduk. Belli ki içlerinden biri geri dönmüştü.

Benim ve Francis'in tabaklarını masaya taşımadan önce Scarlett'e biraz su doldurdum, Scarlett'inkileri getirmesi için onu bıraktım. Onları masaya koyduktan sonra içkisini almak için geri döndüm. Bardağı elinin yanına koyarak oturdum ve Scarlett'in bardağa bakışını izledim. Bira şişesini aldım ve Francis'in tabağının yanına koydum. Onun yerine içmekten mutlu olacaktı.

"Yalnız mı yaşıyorsun?" diye sordum.

"Hayır. Ben bir aile dostumla yaşıyorum."

Scarlett'in tabağını çatal ve bıçakla birlikte önüne koyan Francis'e baktım. Gözleri karanlıktı. İkimiz de onun kimden bahsettiğini biliyorduk. Scarlett söz konusu olduğunda başımızın belasıydı, ama onun gibi adamlarla başa çıkmak için kendi yöntemlerimiz vardı.

Francis masaya gelip yanıma oturdu ve getirdiği çatal bıçak takımını bana uzattı. Hemen yemeğine başladı. Scarlett'in çatalını alıp sipariş ettiğimiz yemeğe bakmasını izledim.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Thai. Daha önce yemedin mi?" Francis bir lokma yerken cevap verdim.

"Hayır... ama sanırım bugünlerde tamamen yeni deneyimler peşindeyim."

Yine gergin bir kahkaha attı. Bu akşam çok farklı bir deneyim yaşayacaktı. Köri ve pılavdan bir çatal dolusu alıp dudaklarının arasına götürmesini izledim. Çiğnedi, yuttu ve sonra gülümsedi.

"Bu iyi."

Francis ona göz kırptı. Arkama yaslandım ve kendim yemeye başladım, beğendiği için rahatlamıştım, aksi takdirde bir sorunla karşılaşabilirdik.

Ben Scarlett'in her hareketini izlerken, Francis onunla havadan sudan konuşuyordu. Biz başladıktan birkaç dakika sonra asansörün kapıları açıldı ve bize bakmadan içeri giren West ortaya çıktı.

"Yemek tezgahın üzerinde," dedim, gözlerim hâlâ Scarlett'in üzerindeydi.

West cevap olarak homurdandı. Nereye gittiğini görmek için etrafıma bakmadım. Bakmama da yoktu. Scarlett'in gözleri onu mutfağa kadar takip etti. Teni kızarmış, arkadaşımıza karşı olan duygularını ele veriyordu. Birkaç gün önce onu becermişti. Herhalde bunu hatırlıyordu. Kendimi gülümsemekten alıkoydum. Kız West'in hareketlerine olan ilgisini gizleyemiyordu ve muhtemelen West onu tamamen görmezden geliyordu. Bir kadını tek yolu buydu. Dünyasını sarstıktan sonra onu hiç umursamıyormuş gibi davranmak.

Birkaç dakika sonra masaya geldi ve Scarlett'in hemen yanına oturdu. Bunu beklediğini sanmıyorum, özellikle de kolunu sandalyesinin arkasına attığında. Ona yaklaştı, ama gözleri benimle Francis'in üzerindeydi.

"Merhaba Scarlett," diye mırıldandı. "Beni görebilmen için onlardan birine seni buraya davet etmesi için yalvardın mı?"

Ağzındaki lokmada boğuldu. West sadece sırttı ve elini omzuna götürerek parmaklarını omzunda gezdirdi. Sertçe yutkundu ve sonra bardağını kaldırdı, yere koymadan önce uzun bir yudum aldı. West'e döndü, ela yeşili gözleri öfkesini ele veriyordu.

"Affedersiniz?" diye tısladı.

Diğer eliyle uzandı ve yüzünü çevreleyen saç tutamlarından birini kulağının arkasına sıkıştırdı.

"Mmm, sanırım yaptın."

Elini kaldırdı ve adamın bileğine doladı. Onu serbest bırakmadan önce göğsüne geri itti.

"Dokunma bana."

"Salı günü bana izin vermek için çok istekliydin... hatta yalvardın."

Gözleri büyüdü ve yüzü kırmızının derin bir tonuna büründü. Ona cevap vermedi, sadece tabağına geri döndü ve herkesin bakışlarından kaçındı.

Francis'e baktım. Kaşları kalkmıştı ve gülümsemesini tuttuğunu görebiliyordum. West'in Scarlett'e zor anlar yaşatmasını izlemek beni de eğlendirmişti. Sanki burada bizimle birlikte olduğu için zaten gergin değilmiş gibi onu tedirgin etmişti.

West geri çekildi ve kendi tabağına başladı, ama bana ve Francis'e sırtımdan önce değil.

Yemeğin geri kalanı nispeten sessizlik içinde geçti. Scarlett'i izlemeye devam ettim. Gözleri düşmeye ve hareketleri zorlaşmaya başlamıştı. Sanki uyanık kalmaya çalışıyormuş gibi sık sık başını kaldırıyordu.

Aniden ayağa kalktı ve bana baktı. "Biz...

biz... üzerinde çalışmalı mıyız..."

Kelimeleri bulanıklaştı. Ayaklarının üzerinde sallanırken yerimden kalktım. Masanın etrafından dolaştım ve dizlerinin bağı çözüldüğünde onu yakaladım. Bana baktı, yüz hatlarında bir farkındalık belirmişti. Ona gülümsedim.

"Sorun yok Scarlett, gözlerini kapat. Burada güvendesin."

Başka seçeneği yoktu. Francis'in yemeğine kattığı sakinleştirici etkisini göstermişti. Bir an için bilincini korumak için mücadele etti. Ağzı açıldı ama hiçbir şey söylemedi. Onu göğsüme yasladım, gözlerini kapatıp tamamen gevşeyene kadar bekledim. Onu kucağıma aldım ve kanepelere doğru taşıyarak bir tanesinin üzerine yatırdım. Doğrulup güzel yüz hatlarına baktım.

"Bir saatliğine dışarıda olacak, değil mi?" Ben sordum.

"Evet, ona doğru dozu verdim," diye yanıtladı

Francis. "Güzel."

Asansör kapılarının açıldığını görmek için tam zamanında döndüm. Prescott hiç umursamadan içeri girdi.

"Görüyorum ki bensiz başlamışsınız." Mutfağa doğru yürürken Scarlett'e başıyla selam verdi.

"Mason'ı hallettin mi?" Ben sordum.

"Elbette, Francis'e haber vermek için mesaj attım. Gecenin geri kalanında meşgul olacak." Prescott göz kırptı. "Ne demek istediğimi anladın sen."

Scarlett'in küçük korumasının sorun yaratmayacağından emin için Prescott'u göndermiştik. West, uyuşturucu satıcısı Gary'den Zayn Villetti'nin bilgilerini almış ve Zayn'e kızlarından birini kullanması için yüklü bir ödeme yapmıştı. Bu akşam Mason Jones'u çok meşgul edecekti. West mafya babasının oğullarından birinin radarına girmek istemiyordu ama Mason'ı onların dairesinden uzak tutmanın bizi bağlamayan bir yolunu bulmamız gerekiyordu. Mason söz konusu olduğunda, kim olduğundan dolayı dikkatli davranmak zorundaydık.

"Güzel. Uyanmasına bir saatten az kaldı. Hadi toparlanalım."

Tekrar Scarlett'e baktım. Çok huzurlu görünüyordu. Ne yazık ki bu huzuru bozacaktık. Kızla işimiz bittiğinde kendi adını bile bilmeyecekti. Ve ben eğlenceye başlamaya çok hazırdım.

YİRMİ ALTI SCARLETT

Bilincim yerine geldiği anda dimdik oturdum. Hatırladığım son şey Drake ve Francis ile akşam yemeği yerken West'in hafta başında yaptığımız seksle benimle alay ettiğiydi. Bildiğim bir sonraki şey, çivit mavisini gözlerinde karanlık bir parıltıyla bana bakarken Drake'in kollarında bayıldığım. Bu bana büyük bir tehlike içinde olduğumu söylüyordu. Gözlerimi açtığımda hiçbir şey göremediğimi fark ettim. Bir şey yüzümün yarısını kaplıyordu. Uzanıp koparmaya çalıştım ama bileklerimin çok hareket etmediğini fark ettim. Onları tutan şeyi çekistiriyordum.

küçük bir hayal kırıklığı çılgılığı attım.

Ne oluyor lan?

Altımda hissettim. Üzerine oturduğum malzeme çok yumuşaktı. Bir yatağın üzerindeydim ya da en azından öyle hissediyordum. Ve o an üzerimde tek bir giysi olmadığını fark ettim.

"Uyanmışsın," diye cınladı kulaklarımda oldukça kopuk bir ses.

Kulaklığımın takılı olduğunu fark edene kadar sesin nereden geldiğini merak ederek sağa sola baktım.

"sen? Neden göremiyorum? Neden... neden bağılıyım?"

Ses kıkırdadı. Korku omurgamı tırmandırdı ve ne kadar savunmasız olduğumun farkına varmamı sağladı. Bir yatakta çıplak ve bağılıyım, kulağımdaki sestten başka bir şey göremiyor ya da duyamıyordum.

Neden daha önce Drake'le yukarı çıkmayı kabul etmişim? Onunla birlikte asansöre adım attığım anda bunun bir hata olduğunu anlamıştım ama bu adamlara yaklaşma ihtiyacım içgüdülerimi bir kenara atmama neden olmuştu. Şimdi, bu kararımın pişman olacağımdan oldukça emindim.

"Kim olduğumu biliyorsun, Scarlett."

Bir el bileğime indi, parmakları tenimi okşuyordu. Ayağımı geri çektiğimde bir el bileğimi kavradı ve yatağa bastırdı. Başka bir el de aynısını diğerine yaptı.

"Şimdi, şimdi, sorun çıkarmayacaksın, değil mi?" dedi ses, irkilmeme neden oldu.

"Ne istiyorsun?"

"Seni."

Sesin bana dokunan kişiye mi yoksa başka birine mi ait olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu. Etrafınızda neler olduğunu göremediğiniz veya duyamadığınız zaman tüm durum inanılmaz derecede kafa karıştırıcıydı.

"Ben mi? Ne... bana ne yapacaksın?"

Zihnim bana cevabı bağıra söylüyordu ama inanmak istemiyordum. Neden çıplak ve yatağa bağlı olduğumun başka bir açıklaması olamazdı. Yine de bu fikir içimi kıpır kıpır yapıyordu. Bunun hastalık mı yoksa arzu mu olduğunu bilmiyordum. Belki de her ikisiydi.

"Hayal edebileceğiniz her şey ve aradaki her şey."

Ayak bileklerimdeki eller yukarı doğru hareket ederken ürperdim. Eller bir kişiye değil, iki kişiye aitti. Vücut ısıları her iki taraftan da içime işliyordu ve yatak onların birleşik ağırlığı altında kayıyordu. Ellerden biri hafif nasırlıyken diğeri daha yumuşaktı. İkisini de tanıyamadım.

"Ne yapıyorsunuz?" Ben onları duyamasam da onların beni duyabildiğini bilerek fısıldadım.

Yanıt gelmedi ama nasırlı parmaklar uyluklarımın arasından kayarak hassas derimi okşadı. Nefes nefese kaldım ve bacaklarımı kapatmaya çalıştım, ama onları açık tuttular, bana herhangi bir haysiyet ya da alçakgönüllülüğe izin vermediler. Parmaklarım altımdaki kumaşın içine kıvrıldı, bana dokunmalarına izin vermekten başka seçeneğim olmadığını biliyordum. Sıcak nefes çıplak göğüs ucumun üzerinde gezindi ve bir ağız onu sarmadan önce beni ürpertti. Sertleşmiş memeyi emme şekli vücudumun eğilmesine neden oldu. Dişlerini geçirdi, keskin acı beni haykırmaya itti.

"böyle Scarlett, bırak kendini iyi hissetmeni sağlasınlar."

Bende uyandırdıkları hislerden hoşlanmak istemiyordum ama bedenim yanıyordu, çok daha fazlasını istiyordum. Bana sunabilecekleri her şeyi istiyordum.

Ellerden biri beni terk etti. Nasırlı parmakları olan. Arkamda hareket ettiklerinde yatak tekrar kaydı. Her kimse yatak başlığına doğru otururken kendimi çıplak bir göğse doğru çekiştirilirken buldum.

Olan bitenin tek bir net açıklaması vardı. Bundan nefret ediyordum ama başka bir açıklaması yoktu. İçlerinden biri yemeğime bir şey katmış ve beni bayıltmıştı. Ve şimdi... şimdi ikisi benimle çıplaktı.

Hay sikeyim. Siktir... Ne... Tanrım, onlar...

Atlılar beni uyuşturup bir yatağa bağlamıştı. Beni tutan kişiye karşı mücadele ettim. Diğeri bacaklarımın arasına diz çöktü. I

Dizlerini iç uyluklarıma bastırıldığını ve bacaklarımı açık tuttuğunu hissedebiliyordum. Parmakları, kazadan sonra geçirdiğim çok sayıda ameliyattan birinin karnımdaki en büyük yara izini takip etti. Bana çocuk sahibi olamayacağımı hatırlatan yara.

"Hayır, lütfen yapmayın," diye sızlandım, onu görmelerinden nefret ediyordum, ona dokundukları için onlardan nefret ediyordum.

"Şşşt," diye bir ses geldi. "Şşş."

Bana dokunanın iki adamdan biri olmadığına dair bir his vardı içimde. Bizi izleyen biriydi. Bu üçünü açıklıyor. Dördüncüsü neredeydi? Bir yerlerde gizleniyordu. Odadaki varlığının içimi yaktığını neredeyse hissedebiliyordum. Bakışları tenime işliyordu.

Batıya.

"Bana dokunma."

Beni dinlemediler, yaramı okşamaya devam ettiler ve ağlamak neden oldular. Bu nazık dokunuş ruhumu parçalıyordu. Sanki yarayı görmek onları da benim kadar incitiyordu. Arkamdaki adam omuzlarımı okşadı, boynumu dudaklarıyla ısırırken nasırlar beni rahatlattı. Bir şeyler söylemiş olmalı, kelimeler tenimde titreşti ama onları duyamadım Yara izine dokunan kişi üzerime eğildi, ağzı meme ucuma yapıştı. Yukarı doğru sarsıldım, bileklerim onları sabitleyen şeye sürtünüyordu. Ağzının içinde kaybolmak istemiyordum ama bunu yapmamak da zordu. Beni ısırdığında göğsümde zevk çiçekleri açtı.

Dişlerinin derime batma şekli sanki beni işaretlemeye çalışıyormuş gibi hissettiriyordu. Parmakları yara izimi bıraktı ve bacaklarımın arasına daldı.

Onları kapatabileceğimden değil, bu yüzden denemeye zahmet etmedim.

Dudaklarımın arasından kayarak klitorisimi aradıklarında inledim. ıslaklık.

Bunların hiçbirisi beni tahrik etmemeliydi ama etti. Onları göremediğim ve duyamadığım halde iki adam tarafından kaçırılmak beni korkutmalıydı. Çığlık atıp onlara durmalarını söylemeliydim. Ama istemedim. Kazadan bu yana ilk kez özgürlük hissettim. Sonuçlarını düşünmeden istediğimi yapabilme yeteneği.

"Siktir," diye haykırdım, dişlerinin daha sert kazdığını ve parmaklarının klitorisimde olduğunu hissettim, beni okşadı ve ikna etti.

Kim bana böyle dokunuyordu? Ve arkamda kim vardı? Üç seçeneğim vardı çünkü ikisi de West değildi. Ellerinin tenimde ve bacaklarımın arasında nasıl hissettirdiğini biliyordum.

"Sunağımızdaki küçük kuzumuz kesilmeye hazır," diye seslendi kulağıma.

Bu bir şeyi açıklığa kavuşturdu. Bizi izleyen kişi Prescott'tu. Kuzu referansı onu verdi. Arkamdaki adamın sıkı tutuşu Drake olduğundan şüphelenmeme neden oldu. Bu da bacaklarımın arasındakinin Francis olduğu anlamına geliyordu. Ve geri çekildiğinde onunla çok yakından tanışmak üzere olduğumdan emindim.

Önümde bir hareket vardı ama ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ancak arkamdaki adam yer değiştirdiğinde ne anladım. Beni öne doğru itti ve dizlerimin üzerine çökmem için beni cesaretlendirdi. Öndeki beni kucağına çekti, göğüslerim onun göğsüne sürtündü. Bu yeni his beni ürpertti. İki duyunuzdan mahrum kalmak diğerlerini daha da yoğunlaştırıyordu. Her dokunuş içimden geçen bir elektrik şoku gibiydi.

Kalçalarımın birini kavradı, diğer eli ise aramızdaydı. Beni horozunun üzerine ittiğinde mücadele etmedim, beni acımasız bir itme ile soktu. Ciğerlerimdeki havayı dışarı attı. Ellerim yumruk haline geldi. Tam olarak acımamıştı ama bunun şoku beni kendime getirmeye zorluyordu.

"Bu kadar iyi karşıladığın için sana ne kadar iyi olduğunu söylememi istiyor."

Buna ne diyeceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kalçalarımı yukarı çekmesi ve beni tekrar sikinin içine sokması biraz dikkatimi dağıtmıştı. Tekrar yaptığında çılgılık attım. Sonra dişlerimi sıktım.

"Yavaşla."

Ses kıkırdadı.

"Oh, küçük kuzu, dayanamıyor musun? Daha yeni başlıyoruz."

Sesindeki alaycı ton beni ürpertti ve ona aklımın bir parçasını vermek istedim. Ancak, becerilme şeklim başka bir şey düşünmemi zorlaştırıyordu. Özellikle de nasırlı parmaklar sırtım boyunca kayarken ve sıcak bir vücut bana doğru bastırıp beni ikisinin arasına sıkıştırdığında. O nasırlı parmaklar boğazımı sararak beni ona doğru çekti. Bunları daha önce nasıl hissetmediğimi merak ediyordum ama yine de Drake'in elini sadece bir kez sıkmışım. Ondan o kadar korkmuştum ki teninin nasıl hissettirdiğine pek dikkat etmemiştim.

"Yapabilirim," diye mırıldandım. "Dayanabilirim."

Neden ağzımdan böyle bir şey çıktı ki? Bu bir meydan okuma değildi, değil mi? Neden kendimi kanıtlama ihtiyacı hissettim?

"Mmm, bunu göreceğiz," dedi ses bana.

Hayatımda hiç iki adamın arasında sıkışıp kalacağımı hayal etmemiştim, biri beni ona binmeye zorlarken diğeri beni sabitlemek için ona yasladı. Bağlı oldukları için ellerimi tam olarak üzerlerine koyamıyordum ama elimde biraz vardı. Uzanarak öndekinin yanlarını kavradım. Parmaklarımın altındaki sırtının sert kasları, hepsinin kıyafetlerinin altında neye benzediğini merak etmemi sağladı. Hepsinin beni görebilmesi adil görünmüyordu ama ben onları göremiyordum.

Aniden beni üzerinden kaldırdı. Arkamdaki adama ait olan başka bir siki üzerine şaşkınlıkla bir gıcırta çıkardım. O daha kalındı. Kukum onun etrafında çırpınıyor, yeni hissi karşılamaya çalışıyordu. Hiçbir şey yapmama gerek kalmadı, içime doğru itti ve dudaklarımdan bir inilti çıkardı.

Bundan zevk almamalıydım. Beni tahrik etmemeliydi ama bedenimin başka fikirleri vardı. Daha fazla dokunmalarını istiyordu. Her şey delilikti ama mücadele etsem, çılgılık atsam ve durmalarını söylesem dururlar mıydı? Ve devam etmelerini istemediğimi söylersem yalan söylemiş olmaz mıydım?

Önümdeki meme ucumu tekrar ağzına aldı. Eli aramıza girip klitorisimi okşarken diğeri beni arkadan becerdiğinde parmaklarım yanlarına sıkıştı. Bu yeni his beni onlara karşı mücadele etmeye zorladı. Bu çok fazlaydı. Çok bunaltıcıydı.

"Ben... ben... geleceğim," diye haykırdım duraklayan ses tonuyla.

Gözlerimi kapattım ve kendimi bıraktım. Kulağımdaki kişi bir şey söylediyse de duymadım, doruk noktamın yoğunluğu içinde kaybolmuştum. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım, West beni becerdiğinde bile. Belki de diğer her şeyi artıran şey, iki temel duyumun inkâr edilmesi idi. Teslim olmaktan ve zevk dalgalarının beni boğmasına izin vermekten başka bir şey yapamıyordum.

Beni sürükledikleri derinlikler karanlık ve çarpıktı. Bacaklarımın etrafında kıvrılan dallar beni kucaklarında esir tutuyordu. Uçurum daha önce hiç bu kadar cazip görünmemişti. İçine dalma ve dibe batma isteğimi inkar edemezdim. Eğer şu anda olduğu gibi olmasına izin verirsem, sonuçlarıyla daha sonra başa çıkabilirdim. Kendimi bu geceye kaptırabilirdim. Ama kiminle uğraştığımı ve neden burada olduğumu unutmama asla izin veremezdim.

Eğer kaderim buysa, bana güvenmeyi öğrensinler ve beni aralarına alsınlar diye onlar tarafından alınıp kullanılmaksa, bu boktan yolda seve seve yürürdüm. At

Sonunda özgürlük vaadi beni bekliyordu. Ve ödemek zorunda olduğum ağır bedel, birlikte yaşamak zorunda olduğum bir yükü.

YİRMİ YEDİ PRESCOTT

Francis ve Drake'in Scarlett'i aralarına almalarını seyretmekten duyduğum zevki kelimelerle anlatabileceğimi sanmıyorum. Vücudu günah ve baştan çıkarma için yaratılmıştı. Şehvet ve ahlaksızlıkla damlıyordu. West haklıydı. O küçük, sapıkça bir şeydi ama henüz hiçbir şey görmemişti. Bu onu asıl olaya hazırlamak için sadece bir ısınma hareketiydi.

West odanın köşesindeki bir koltuğa oturmuş, gölgeler sarmıştı. Önümüzdeki manzara hakkında ne düşündüğüne dair en ufak bir fikrim yoktu. Tek kelime etmemişti. Yatağın kenarına bir koltuk kurduğum için daha yakından görebiliyordum. Bu, yakama takılı mikrofon aracılığıyla Scarlett'le iletişim kurmama yardımcı oluyordu; mikrofonu elimdeki tıkırtıyla açıp kapatabiliyordum. Ona gürültü önleyici kulaklıklar vermiştik. Duyabildiği tek şey bir ses bozucu aracılığıyla benim sesimdi. Onu kimin kaçırdığını anlayacak kadar zeki olduğundan nispeten emindim ama kız hiçbir şey ele vermemişti.

Scarlett üzerine boşalırken Drake, "Kahretsin," diye homurdandı.

Francis meme uçlarını emmeye ve klitorisyle oynamaya devam ederken boğazındaki eli sıkılaştı.

Bu sefer çok ileri gitmeyeceğimize karar vermiştik. İçine girdiğimiz sapıkça şeylerin tam kapsamı gizli tutulacaktı. Cinsel konularda çok az deneyimi olan bir kız için bir gecede dört erkek tarafından becerilmenin yeterli olduğuna eminim.

Umurumda değildi. Onu izlemek benim için başlı başına bir tahrikti. Erkeklerin onun vücuduna dokunduğunu görmek. İnemelerini dinlemek. Bir kızın en iyi arkadaşların tarafından becerilmesini izleme fikri bana ilkel bir düzeyde çekici geliyordu. Aletim boxerımın içinde geriliyor, dokunmak için can atıyordu, ama Scarlett'i elime alana kadar beklemek istiyordum. Ona kazığa oturtup ağlayana kadar becerebileceğim zamanı. Onun gözyaşlarını istiyordum. Ona yaşattığınız bir deneyimden bunalan bir kadından daha tatlı bir şey olamazdı. Ya Scarlett? O kadınların en tatlısıydı.

Francis, bileklerinin etrafındaki ipek ipe bağlı olmasından kesinlikle keyif alıyordu. İki uzun ip yatağın her iki yanındaki halkalara sabitlenmişti. Bu odadaki her şeyi özel olarak yaptırmış ve cinsel ahlaksızlık konusundaki tüm zevklerimize uyacak şekilde tasarlamıştık.

Scarlett daha fazla dayanamayacakmış gibi Drake ve Francis'in arasında debelendi.

"Lütfen, bu çok fazla," diye inledi.

"onu Francis," dedi Drake. "Ona ne verirsek onu alacak." "Vahşi," diye kıkırdadım, bu da bana Drake'in sırtımasından başka bir şey kazandırmadı.

"Her zaman."

Francis Scarlett'i bıraktı ve Drake'e bir bakış attı, ama o ayağa kalktı ve yüzünü kavradı. Parmaklarını ağzına sokup çenesini açtığına ne düşündüğünü kim bilebilirdi. Adam aletini ağzına soktuğunda Scarlett boğuk bir çığlık attı. Yüzünü tuttu ve daha derine itti.

Mikrofona, "Aferin Scarlett, al aletini," dedim, bir yandan da sırıtarak. "İkisini de al."

Onlara karşı zorlandığını neredeyse hissedebiliyordum. Kahretsin, onun görüntüsü muhteşemdi. Elimi sikimin üzerinde gezdirmekten alamıyordum, onlarla birlikte olmak istiyordum ama aynı zamanda önümdeki sahneyi izlemenin de tadını çıkarıyordum.

"Bütün gece bir köşede somurtacak mısın West?" diye seslendi Drake gölgelere. "Yoksa gelip lanet partiye katılacak mısın?"

West sandalyesinde öne doğru eğilirken, "Onu kendi başına idare ediyor gibi görünüyorsun," dedi. "Yoksa ona çığlık attırmamı mı istiyorsun, öyle mi? Memnuniyetle yerine getiririm."

Francis sırıtarak, "Boğazında sikim varken fazla çığlık atamayacak," dedi.

Scarlett onun boyunda boğuldu. Vücudu sarsıldı ve bilekleri hareket ederek kendini düğümlerden kurtarmaya çalıştı, ama nafile. Francis düğümleri çok sıkı bağlamıştı. Kendisi için durumu daha da kötüleştiriyordu.

West sandalyesinden kalktı ve avına saldırmak üzere olan lanet bir avcı gibi yatağa doğru yürüdü. Gömleksizdi. Sağ elinin arkasında, etrafından duman çıkan bir kafatası vardı. Sağ ön kolunun etrafında *mors tua, vita mea*, yani Latince *senin ölümün, benim hayatım* kelimeleri kıvrılıyordu. Sol kolunda ise *mundus vult decipi, ergo decipiat* yani *dünya kandırılmak istiyor, o halde bırakın kandırılsın* yazıyordu. Sol elinde daha uğursuz bir dövme daha vardı. Birbirini kesen, kan damlayan ikiz baltalar. Parmaklarında da sembol dövmelemleri vardı. Bunlar aldığı canları temsil ediyordu.

Onu Drake, Francis ve benim kadar yakından tanımayanlar için oldukça heybetli bir görüntüsü vardı. Diğer üçünün yanında yatağa diz çökerken kehribar rengi gözleri loş ışıktaki parlıyordu. Bildiğim bir sonraki şey, başını Scarlett'in bacaklarının arasına soktuğuydu. Dişleriyle klitorisini ısırırken elim sikimin etrafında sıkılaştı. Boğazından çıkan boğuk çığlık hepimizin dikkatle onu izlemesine neden oldu.

Francis boğazını sikerken ağzından salya akıyordu. Drake onun içine girmeye devam etti. Ve sonra West dişleriyle onun işkence ediyordu. Gördüğümde çıldıracaktım.

Drake dişlerini sıkarak, "Kahretsin, yine geliyor," diye söylendi. "Dayanamıyorum amına koyayım."

"Merak etme, seve seve senin yerini alırım," dedim, hepsi gibi onun da amının derinliklerine sokulmak istiyordum. West zaten hafta başında bunun tadına bakmıştı.

Drake inlerken, Scarlet üçünün karşısında çırpınıyor, doruk noktası içinden bir orman yangını gibi geçiyordu.

"Kahretsin," diye homurdandı Francis, aletini Scarlett'in boğazına kadar sokup içine boşalmadan önce.

Bir dakika sonra sikini kızıdan çekti. Kadın boğuldu ve sıçradı, ağzından döl ve tükürük akıyordu. Francis uzaklaştı ve yatağın kenarına, nefes nefese kalmıştı. West oturdu ve sakinliğini yeniden kazanmak için mücadele ederken onu izledi.

"Dağınık kız," dedim mikrofona.

"Siktirin gidin," diye boğuldu. "Hepinizi sikeyim."

"Mmm, dördünü birden mi almak istiyorsun, Scarlett?"

Bağlarını çekiştirdi, açıkça onlardan kurtulmak istiyordu ama bana cevap vermedi.

Drake onu üzerinden çekti. West, Scarlett'i elleri ve dizleri üzerine yatırmasına yardım etti. Scarlett bu durumdan şikayet ediyordu ama onu görmezden geldiler. İkisi de onu temizlemeye zahmet etmediler.

"Onun amını mı istiyorsun, Pres?" West bana göz kırparak sordu. "Evet, istiyorum."

"Al bakalım... Onu benden göreceklerine hazırlayabilirsin."

Bir şişe kayganlaştırıcıyı Scarlett'in bacağına yanına bıraktığında aklımdan ne geçtiğini çok iyi biliyordum. Mikrofonu yakamdan çıkardım ve aletleri yatağın üzerine bıraktım. Sonra giysilerim geldi, sonra Scarlett'in arkasında diz çöktüm ve kalçalarını kavradım. Aletimi içine soktuğumda çığlık attı.

acımasız ve affetmez bir hamleyle. Drake'in daha yeni içine boşalmış olması umurunda değildi, kendini iyi hissediyordu. Amcığı sıcak, ıslak ve çok sıkıydı.

"Kahretsin, bu amcık," diye inledim.

Drake, "Oldukça büyük bir ödül," dedi.

O ve Francis boxerlarını giymiş ve kanepelerden birine oturmuşlardı. West atılmış mikrofonu aldı. Mikrofonu açarken bana sırıttı.

"Hoşuna gitti mi Scarlett?" diye alay etti. "Senin gibi pis kızların sikilmeye ve dölle kaplanmaya ihtiyacı var."

Güldüm ve Scarlett'i daha sert sikmeye başladım. Altımızdaki örtüyü kavradı ve ona karşılık vermedi.

"Şimdi utanıyor musun? Uzun sürmeyecek... Seni çığlık çığlığa bırakacağız."

Mikrofonu kapattı ve bana bir bakış attı. "Onu

DP'ye mi götürmek istiyorsun?"

"Sanki hayır diyecekmişim gibi."

İçinden kayarak çıktım. Scarlett sanki durmamı istemiyormuş gibi bir inilti çıkardı. Kız pazarlık ettiğinden daha fazla sik alacaktı. Altına girdim ve onu sikimin üzerine çekerek bir kez daha soktum. Yorganı bıraktı ve ellerini yanlarıma koydu, ip gerilmişti. Küçük hayal kırıklığı ciyaklaması West'in kıkırdamasına neden oldu.

"Bize doğru düzgün dokunamamaktan hoşlanmıyor."

"Salı günü onu becerirken sana dokunmasına izin verdin mi?" Ellerimi kalçalarına dolayarak ve bana binmesi için onu cesaretlendirerek sordum.

"Hayır. Onu masamın üzerine yatırdım. O da almak zorunda kaldı."

Arkasına diz çöktü ve kayganlaştırıcıyı aldı. Sonra onu göğsümün üzerine itti. Ben yukarı doğru iterken göğüsleri bana sürtünüyordu. Bu muhtemelen onun için rahatsız ediciydi ama West ve ben bunu umursamıyorduk.

"Sen ne-" diye başladı ama West'in ona dokunmasıyla kesildi, muhtemelen yağlanmış parmağını küçük deliğinin üzerinde gezdiriyordu. girdiğinde ciyakladı, sanki kaçmaya çalışıyormuş gibi bana doğru kaydı. Kalçalarını daha sıkı tuttum, bir santim bile ilerlemesine izin vermedim.

"Lütfen, hayır, yapma... bunu yapma."

İkimizin de elleri meşgul olduğu için ikimiz de onunla konuşamıyorduk. West'in parmaklarını iki deliğini ayıran ince bariyerden hissedebiliyordum. Sanki ilk defa bir kızı bu şekilde sikiyormuşuz gibi. Kadınlarımızı birbirimizle paylaşmayı severdik.

"Lütfen, yapamam... bu çok fazla."

Francis ve Drake'e baktım, ikisi de kızımızın içine çoktan boşalmış olmalarına rağmen yüzleri arzuyla kararmıştı.

West onun hazır olduğundan emin olunca parmaklarını ondan çekti ve kayganlaştırıcıya buladı. Bir elini onun sırtına koydu ve ona doğru yaklaştı. Ona doğru bastırıldığında ve dar girişine girdiğinde acı ile karışık zevk çılgılığı kulaklarımıza müzik oldu. Onu yavaşça içine soktuğunu hissedebiliyordum ve lanet olsun, eğer iyi hissettirmediyse. Onu çok daha sıkı hale getirdi.

"Acıyor! Siktir, lütfen!"

Onu hareketsiz tuttum, West'in daha derine bastırmasına izin verdim, parmakları onu rahatlatmak istercesine sırtının alt kısmını ovuyordu. Adam psikopat bir piç olabilirdi, ama Scarlett'e kendince değer veriyordu. Hepimize itiraf etmese bile onu .

"Çok. Lanet. Sıkı." Kelimeler sanki kendini tutmakta zorlanıyormuş gibi gergin bir şekilde ağzından çıktı. "Onu parçalara ayırmak istiyorum. Ona çılgılık attırmaya hazır mısın Pres?"

"Sikeyim evet."

Dışarı çekti ve tekrar içeri bastırdı. İlk başta sert değildi ama hızı arttıkça ben de onunla birlikte hareket etmeye başladım. İkimiz birlikte onun dar deliklerini sikerken, Scarlett haykırdı ve bağlarının içinde sarsıldı. West onu göğsümden yukarı çekti ve kendi göğsüne doğru tuttu, içine doğru iterek onu sikini daha fazla almaya zorladı. Bu bana vücuduna dokunmak, ellerimi karnında gezdirmek ve meme uçlarını parmaklarımın arasına sıkıştırmak için yer açtı. Onları bükerek çılgılık atmasını sağladım. Nefes nefese kaldı ve sıçradı, ona yaptığımız her şey yüzünden duyuları açıkça aşırı yüklenmişti.

West bir eliyle boğazına sarıldı ve ona kimin yetkili olduğunu göstermek için nefes borusunu sıktı. Kulaklığına başını salladı. Ben de ona başımla karşılık verdim. Kulaklıkları kızın kulaklarından çıkarıp fırlattı.

"Hoşuna gitti mi, hmm?" diye mırıldandı kulağına. "Hayır diyorsun ama biz sana inanmıyoruz. Pis kızlar kullanılmaktan ve istismar edilmekten hoşlanırlar, değil mi Scarlett?"

İnleyerek ona doğru kaydı. "Cevap ver bana."

"Evet," diye fısıldadı. "Ben kirli bir kızım."

"Bize ne istediğini söyle."

Meme uçlarını daha sert sıktım. Küçük bir çığlık atarak kasıldı.

Acı.

"Becer beni, lütfen."

West omzunun üzerinden bana gülümsedi. Serbest kalan kolunu Eskisinden daha sert bir şekilde sokmadan önce belini kaldıraç olarak kullanıyordu. Onu becerirken, sikimin etrafında kenetlenen o daracık amcığın verdiği birleşik hisler beni çıldırtıyordu.

"Bu yeterince iyi değil, Scarlett. Bize gerçekten ne istediğini söyle."

"İstiyorum... Bana çığlık attırmanı istiyorum," diye "Beni kullan... içime boşal... beni horoz ve cum ile doldur."

West'in gülümsemesi sinsice büyürken ben onun sözleri karşısında inledim. "Ne kadar kötü bir kız."

West ve ben ona çakarken hiçbirimiz tek kelime etmedik. Tek ses tenlerimizin birbirine çarpması ve Scarlett'in inlemeleriydi. Boştaki elim aramıza girdi, parmaklarım klitorisinin üzerine indi. Patlaması birkaç dakika sürdü. Çığlığı odanın içinde yankılandı. West homurdanarak onu daha da sert becerdi ve ben öylece uzanıp onun titremesini, amının sikimin etrafında öyle sert kenetlenmesini izledim ki, ölüp cennete gittiğimi sandım.

West daha sonra kenara düştü ve onun dar küçük deliğinin içine patlamadan önce gidebildiği kadar derine bastırdı. Ağzından herhangi bir ses çıkmasını önlemek için omzunu ısırarak ona tutundu. Dişlerinden keskin bir acı çığlığı çıkardı. Bu manzara beni tahrik etti. İnledim, kendimi onun iyice kullanılmış küçük amına boşalttım.

Karşılıklı olarak yükseldiğimiz yerden indiğimizde Scarlett gevşekti. Olabileceği her şekilde kullanılmıştı. Onu karanlık arzularımızla tanıştırmamış olsak da, dördümüz tarafından becerilmenin nasıl bir şey olduğunu ona kesinlikle göstermiştik.

West onu üzerimden kaldırmadan önce içinden çıktı, böylece ben de onun altından çıkabildim. Scarlett'i yatağa yatırdı. Orada yatıyordu, nefes alış veriş kesilmişti ve elleri hâlâ yatağa bağlıydı. Francis ve Drake kanepeden kalkıp yanına geldiler. Dördümüz de Scarlett'in uykuya dalışını izledik, sevişmemizden bitkin düştüğü belliydi.

"Bu tam bir maceraydı," dedim. "Şimdi ne yapacağız?"

"Onu temizleyeceğiz ve eve götüreceğiz," dedi Francis.

"O zaman bunun için bir gönüllümüz var gibi görünüyor," dedim sırtına vurarak.

Bana karanlık bir bakış attı ama tek kelime etmedi.

West odadan çıkmadan önce bir süre bize baktı, kıyafetlerini almaya bile tenezzül etmedi. Aklından geçen her neyse onunla baş başa bırakmak daha iyiydi.

"Onu biz hallederiz," dedi Drake. "Sen peşinden gidebilirsin." Kapıya doğru el salladı.

"Siktir git, bu gece onun bokuyla uğraşmayacağım. Bundan sonra olmaz."

"Onu rahat bırakmalıyız," dedi Francis, odayı toplamak için uzaklaşırken. "Tabii suratına bir yumruk yemek istemiyorsan. Bunun için kesinlikle gönüllü değilim."

Drake ikimize de karanlık bir bakış attı ama başını salladı. "Peki, git bir bez getir de onu halledeyim."

Kıyafetlerimi kapıp üzerime geçirmeden önce ona göz kırptım ve Drake'in isteğini yerine getirmek için dışarı çıktım. Bu akşam hayal edebileceğimden çok daha fazlası olmuştu. Pazartesi sabahı Scarlett işe döndüğünde nelerle karşılaşacağımızı kim bilebilirdi ki? Onu uyuşturup becerdiğimizize göre artık her şey bitmişti. Bundan sonra ne yapacağını bekleyip görmemiz gerekecekti. Ve bunun düşüncesi beni olması gerekenden çok daha fazla heyecanlandırdı.

YİRMİ SEKİZ SCARLETT

Kuş sesleriyle irkilerek uyandım. Gözlerimi açtığımda kendimi Mason'la paylaştığım dairede kendi yatağımda buldum. Pencereyle birlikte perdeler de açıktı ve içeri süzülen ışık gözlerimi acıtıyordu. Yer değiştirmeden önce yüzümü ovaladım. Hareket ettikçe vücudum ağrıyordu.

Ellerimi yüzümden uzaklaştırdım ve bileklerime baktım. Etraflarında belli belirsiz izler vardı. Yutkundum, önceki gecenin anıları bir anda aklıma geldi. Vücudumun ağrmasına şaşmamalı. Dört adam tarafından uyuşturulmuş ve becerilmiştim, bana o kadar çılgınca bir coşku vermişlerdi ki kendimden geçmiştim. En kötüsü de kimin kim olduğundan emin olamamamdı. En azından West kulaklıkları çıkarıp beni arkamdan sikerken benimle alay edene kadar.

Aletin neredede olduğunu hatırlayarak ellerimle gözlerimi kapattım. İki yarağa birden gömülmek ilk başta çok acıtmıştı, özellikle de daha önce hiç anal yapmadığım için. Hatta ilk kez bu hafta başında seks yapmışım. Bu deneyimin acısı bir şekilde zevke dönüşmüştü. Ve bana yaptıkları şeyde tamamen kaybolmuştum.

Derin, karanlık bir uçuruma düşmüştüm ve dipte bekleyen ahlaksızlığı memnuniyetle karşılamışım.

Ellerimi bıraktım ve doğruldum. Eve ve kendi yatağıma nasıl gelmişim? Beni buraya onlar mı getirdi? İçeri nasıl girdiler ki?

Etrafıma baktığımda, giydiğim kıyafetleri çekmecenin üzerinde düzgünce katlanmış olarak buldum, çantam da yanında duruyordu. Anahtarlarım da oradaydı. Kendime baktım. Bana pijama giydirmişlerdi.

Orada öylece oturdum, tamamen şaşkındım. Dün gece bana nasıl davrandıklarını düşününce, beni buraya getirip giydirmelerini aklım almıyordu. Bunun West olmasına imkân yoktu. Herifin vücudunda hassas bir kemik bile yoktu. İçlerinde benim iyiliğimi düşündüğünü hayal edebildiğim tek kişi Francis'ti. Onu çok iyi tanımıyor olabilirdim ama diğerlerinden daha nazik görünüyordu.

Eğer sikini boğazıma sokan ve lanet çenemi dölleriyile boyayan o olsaydı, belki de olmazdı.

Fark eder miydi ki? Artık evimdeydim. Sorun şu ki, kendimi kullanılmış hissediyordum. Sonrasında benimle konuşma zahmetine bile girmemişlerdi. Uyuyakalmıştım ama beni uyandırabilirlerdi. Beni uyuşturmak, becermek ve uyumam için kendi yatağıma yatırmak yerine bir şeyler söyleyebilirlerdi. Onların oyunu neydi? Bunu bana neden yapsınlar ki? Hiçbir anlamı yoktu. Hiçbiri mantıklı değıldi. Her şey kafamı karıştırıyordu. Neden benimle uğraşmaya karar vermişlerdi? Sanki benim bilmediğım bir şey biliyorlarmış gibi hissettirdi. Davranışları için benim bilmediğım sebepleri vardı. Bu da onları tahmin ettiğımden daha tehlikeli yapıyordu.

Yataktan kalktım, çekmeceli dolabıma doğıru belli belirsiz adımlar attım. Hareket ettikçe vücudum ağırıyordu. Çantamı kontrol ettim. Hiçbir şey eksik değıldi. Bir ya da daha fazlasının odama girip eşyalarımı karıştırdığını bilmek beni tedirgin ediyordu. Benden ne istediklerini bilmiyordum. Açıkça beni anlamaya bile başlayamayacağım şekilde kirletmek istemeleri dışında.

Pazartesi günü onlarla nasıl yüzleşecektim? Kendimi toparlamalı ve bununla başa çıkmalıydım. Buradaki görevim kaçıp saklanamayacağım kadar önemliydi. Yaptıklarından ne kadar rahatsız olursam olayım, yoluma devam etmeliydim.

Her şeyden önce bir duşa ihtiyacım vardı. Ben baygınken beni temizlemiş olmalarına rağımen bugün etrafta hâlâ onların kokusuyla dolaşmak istememe imkân yoktu. Banyoya girmeden önce bornozumu ve havlumu aldım. Sıcak su ağırıyan kaslarımı rahatlattı.

Dışarı çıktığımda aynada kendime baktım. Meme uçlarımdan biri morarmış gibi diğıerinden daha koyuydu. Dün gece ısırma konusunda oldukça ısrarcı davranmışlardı. Bileklerimdeki izler hâlâ oradaydı. Onlar solana kadar uzun kollu giymek şarttı. Mason'ın bana onlar hakkında soru sormasına izin veremezdim. Dün gece olanları ona anlatmak istemedim. Bu yüzden kendini kaybedebilirdi. Dürüst olmak gerekirse, tüm bu olanlar bende de aynı şeyi yapma isteğı uyandırdı ama dağılmayı göze alamazdım.

Kurulandım, bileklerimdeki izleri gizlemek için kapüşonlu bir tişörtle birlikte rahat kıyafetler giydim ve Mason'ı bulmak için mutfağı gittim. Ne orada ne de oturma odasındaydı ve yatak odasına yatağını düzgünce yapılmış buldum. Nereye gittiğini merak ettim. Mutfağı geri dönüp kendime çay ve mısır gevreğı hazırladım ve yemek için masaya oturdum.

Birkaç dakika sonra ön kapının açılma sesi dairenin içinde çınladı. Mason içeri girdiğinde yutkunacak vaktim bile olmamıştı, biraz dağınık görünüyordu. Kahverengi saçları dağınıktı ve kıyafetleri buruş buruştu.

"Nedir bu?" diye sordum. "Pis bir mola falan mı verdin?"

Bana karanlık bir bakış attı ve su ısıtıcısının yanına giderek onu .

"Ya da başka bir şey," diye mırıldandı.

"Nerelerdeydin?"

Eğer bütün gece dışarıdaysa, bunu kendi avantajıma kullanabilirdim. Dün gece ne yaptığımı sormayabilir.

"Hiçbir yerde."

Bunu söyleme şekli bana bunun tartışmaya açık olmadığını söyledi. Kaşlarımı çattım. Babam için çalışması dışında Mason'ın hayatı hakkında pek bir şey bilmiyordum ama arkadaş olduğumuzu sanıyordum. Bu kadar ketum ya da keyifsiz olmak ona göre değildi.

"Dün gece eve geldin mi?" Döndü

ve bana bir bakış attı.

"Cevabı bilmen gerekmiyor mu? Sen de buradaydın, değil mi?"

Yutkundum, kelimelerim boğazımda düğümlendi, onun bana dönmesini beklemiyordum.

"Sana işe geç kalacağımı söylemiştim."

Bir kaşını kaldırdı.

"Saat kaçta geldin?"

Omuz silktim ve bardağıma baktım.

"Sanırım saat onu geçiyordu."

Dürüst olmak gerekirse, saatin kaç olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Bilincim yerinde değildi.

"Seni bu kadar geç saate kadar tutmamaları gerekirdi. Yemek bile yedin mi?" "Elbette yedim Mase, tamamen kalpsiz değiller."

Yine de dün gecedan sonra, onların tanıdığım en psikopat adamlar olup olmadıklarını merak etmeye başlamıştım. Ofiste bana karşı başka, çatı katında yalnız kaldığımda ise bambaşka davranıyorlardı. West hariç. Bana karşı niyetini açıkça belli etmişti. Beni umursamıyordu ama beni kendine ait görüyor ve bedenimi kendi zevki için kullanmak istiyordu.

Mason gözlerini kıstı.

"Kalpsiz değil misin? Neden burada olduğumuzu hatırlıyorsun, değil mi Scar? Bu adamların akli başında değil. Gençken yaptıklarından sonra değil, ve ben

O zamandan beri ne yaptıklarını düşünmek bile ürkütücü."

Geçmişin çirkin hatırlatıcılarını istemediğim için irkildim. Sadece duyduğum ama kendi gözlerimle görmediğim bir şeydi bu. Burada olma sebebim buydu, ancak bu konuda ders almak çok çabuk eskidi. Atlıların kim olduğunu ve neden herkesin onlardan korktuğunu kendi gözlerimle görmek istiyordum.

"Sanki unutmama izin verecekmişsin gibi," diye mırıldandım.

Prescott, West, Francis ve Drake'ten tam olarak korkmuyordum. Onlar henüz çözemediğim bir muammaydı. Onlara çekilmemin bir faydası olmadı. Aramızda bir aşinalık hissi vardı, bu çok çılgıncaydı ama de bunu hissediyordum. Dün gece beni neden kaçırdıklarını öğrenmek istiyordum. Neden beni seks için kullanmaya karar verdiklerini.

"Güvenliğin için endişeleniyorum, Scar."

"Güvenlik mi? Benimle dalga mı geçiyorsun? Güvenliğimi bu kadar önemsiyor olsaydınız, burada olmazdım."

Bana yaralı bir bakış attı.

"Başka seçeneğim olmadığını biliyorsun."

Yemeğime geri döndüm, bu konuşmanın bitmesini istiyordum. Mason'ın bana zorluk çıkarması ihtiyacım olan son şeydi. Onlar tarafından neye maruz bırakıldığım hakkında hiçbir fikri yoktu. Ve yapmamam gerekirken bundan ne kadar hoşlandığımı da.

"Yara..."

"Yapma Mason. Bunu duymak istemiyorum." "Özür dilerim."

Alay ettim.

"Evet, geceyi dışarıda kim bilir neler yaparak geçiren sen olduğun halde eve gelip bana çıktığın için çok üzgünüm, ha? Bana bir bok veremezsin. Ben bir yetişkinim, bana bakıcılık yapmana ihtiyacım yok."

Sandalyemi geriye ittim, kupamı aldım ve beni takip edip etmediğini umursamadan mutfaktan hışımla çıktım. Ayaklarım beni oturma odasına taşıdı. Kanepeye oturdum, üzerime bir battaniye çektim ve televizyonu açtım, kanallar arasında gezinirken kupayı göğsüme bastırdım. Bir an için beni eve getirmemiş olmalarını diledim. Şu anda Mason yerine dört psikopat ama bir o kadar da çekici patronumla uğraşmayı tercih ederdim. Ve bu kelimelerle ifade edilemeyecek kadar berbattı. En azından onlara güvenmemem ya da onlardan hoşlanmamam gerektiğini biliyordum. Mason'la nasıl hissedeceğimi bilemiyordum. Onu bir kardeş gibi severdim ama davranışları sadakatinin nerede olduğunu her zaman açıkça gösteriyordu ve bu sadakat benimle değildi. Ailemle birlikteydi ve

onların çılgın planları. Beni içine sürükledikleri lanet intikam planları... daha doğrusu bana şantaj yapmaları. zgrlğ başımın üzerinde sallandırıp yakalamak için çok yükseğe zıplamamı istiyorlardı.

"Scarlett."

Mason'ın kapıda durduğunu bilmeme rağmen ona bakmadım.

"Git başımdan."

"Gerçekten zgnm. Seninle uğraşmamalıydım."

Gözlerim ekrana sabitlendi, onun varlığını görmezden geldim çünkü özürleri benim için anlamsızdı. Bir fark yaratmadılar. Hiçbir şeyi değiştirmiyordu.

"Dün gece bir kızla

birlikteydim." "Aferin sana."

"Scar, lütfen, burada deniyorum."

"Ne söylememi istiyorsun, Mase? Hayatımı hiç kolaylaştırmıyorsun, biliyorsun."

İ ekti. Bir gece geçirmiş olmam onun suçu değildi, ama sebepsiz yere bana zor anlar yaşatmıştı.

"Ben sadece... Onların yanında olmak zorunda olmandan nefret ediyorum. Bundan çok nefret ediyorum."

O zaman ona baktım, sesinin neden bu kadar sıkıntılı çıktığını anlamamıştım. "Benim de hoşuma gittiği söylenemez." *Yalancı. Onları istiyorsun. Onları arzuluyorsun.*

sana verirler.

Beynimin bana duymak ya da kabul istemediğim şeyleri söylemesinden nefret ediyordum.

Mason odaya geldi ve yanıma oturdu. Elimdeki kupayı aldı ve sehpanın üzerine koydu. Sonra da kendi elleriyle sardı.

"Onların seni istemesini sağlamak zorunda olduğunu düşünüyorsun ama değilsin. Ben... Onlarla böyle bir şey yapmanı istemiyorum."

Atlıların onları istemesini sağlayarak onları manipüle edebileceğimi ima etmiştim sadece. Planımın bu olduğunu ona açıkça söylememiştim. Bir şekilde beni ters köşeye yatırmışlardı ama bunu düşünecek değildim. Mason yüzünde daha önce hiç görmediğim bir ifadeyle bana bakarken olmazdı.

"Sana dokunduklarını düşünmek beni hasta ediyor." "Dokunmadılar."

Yalan dilime yapışmadı. Kendimi korumak için söylemiştim. Nedense Mason'a gerçeği söylemenin benim için iyi sonuçlanmayacağını biliyordum.

"Ama ya yaparlarsa?"

"Ben hallederim. Babamı duydun. Her ne şekilde olursa olsun dedi."

"Stuart'ın dediğini boş ver, Scar. Sana güvenmelerini sağlamak için vücudunu kullanmak zorunda değilsin."

Çok geç. Hem de çok geç.

Ellerimi avuçlarından çekmeye çalıştım ama o daha sıkı tuttu. "Lütfen, başka bir yol bul, tamam mı? Sen akıllısın. Düşüneceksin bir şey."

"Yapabileceğimi sanmıyorum."

Başını salladı, gözleri acıyla büyüyordu.

"Yapabilirsin... sadece dene, lütfen... benim için."

Son kısmı sanki bana bir şey itiraf etmeye çalışıyormuş gibi titreyerek söyledi. Düşünmek ya da dikkate almak istemediğim bir şey. Ve ona deneyeceğime dair söz veremezdim. Adımlarımı geri alamazdım. Çarklar çoktan dönmeye başlamıştı. Dört Atlı'nın beni içeri almasının tek yolu bedenimi istedikleri gibi kullanmalarına izin vermekse, bunu gözümü kırpmadan yapardım. Kulağa ne kadar berbat gelse de, dün gecedan sonra bundan ne kadar hoşlandığımı inkâr edemezdim. Ne kadar istediğimi. Yapmamam gerektiği halde buna nasıl ihtiyaç duyduğumu.

"Böyle olması gerekiyor. Bu benim yolum. Anlamalısınız, buna ihtiyacım var. Özgürlüğüme ihtiyacım var. Onların mülkünde kilitli bir gün daha yaşayamam. Neredeyse beni öldürüyordu Mason. Boğuluyordum. Bunu tekrar yapamam."

Yüz ifadesi düştü ve beni kollarıyla sarmak için ellerimi bıraktı. Çürük meme ucum göğsüne sürtünürken dişlerimi sıktım. Isırdıkları için Atlılar'a lanet olsun.

"Biliyorum... Kahretsin, , Scar. Çok özür dilerim. Geri dönmek zorunda değilsin.

Söz veriyorum. Ne pahasına olursa olsun, seni tekrar hapsedmelerine izin vermeyeceğim."

Ağlamak istedim. Duygularımı uzak tutmak için yanağımın içini ısırdım. Bunun yerine Mason'ın bana sarılmasına izin verdim, bir yandan da başka bir adama sarılmayı diliyordum... dürüst olmak gerekirse, dört farklı adama. Ve dün gece kâbus görmediğimi fark ettim. Rüyamda geçmişi görmemiştim ya da ter içinde uyanmamıştım.

Bunun Atlılarla bir ilgisi olup olmadığını ve bana neden bu kadar tanıdık geldiklerini merak etmekten kendimi alamıyordum. Tüm bunların ne anlama geldiğini ve neden böyle olduğuna dair hiçbir fikrim olmamasına rağmen geçmişteki şeyleri hatırlamaya devam etmemin nedeninin onlar olup olmadığını. Buraya geldiğimden beri hayatımdaki hiçbir şeyin anlamı kalmamıştı. Ve her şeyden çok diledim ki

yıllar önce geçirdiğim kazanın hayatımı tamamen değiştirmesinden önce neler olduğunu hatırlayabiliyordum.

YİRMİ DOKUZ PRESCOTT

Pazartesi günü geldiğinde hepimiz Scarlett'in bir sonraki hamlesini merak ediyorduk. Cuma gecesi yaptıklarımızdan sonra bugün ortaya çıkıp çıkmayacağını. Bunu umursamayan tek kişi West'ti, ama o da hafta sonunu uyuşturucunun etkisiyle sersemlemiş bir halde geçirmişti. Scarlett olayı onu söylediğinden çok daha fazla mahvetmişti. Paylaşmak bizim için ikinci doğa haline gelmişti, ama o farklıydı. Scarlett ikimizin de kendimizi bağlı hissettiğimiz tek kadındı. İçeri girmesine izin verdiğimiz tek kadın. Temel düzeyde bizim kadınıımızdı. Bu lanet olası bir kaderdi.

Ofisimin kapısının kapandığını ve kilidin açıldığını duydum. Kafamı kaldırdığımda, oldukça kararlı bir Scarlett'in bana doğru yürüdüğünü gördüm.

"Bu zevki neye borçluyum, tatlım?"

"Bana tatlılık yapma. Seninle bir derdim var."

Yüzüm ifadesizdi, ama içim duygu karmaşası içindeydi. Gözlerinin parlaması ve sesindeki öfke eski Scarlett'in anılarını canlandırdı. Kazadan önceki kız. Kendini savunan ve meydan okumalar karşısında asla geri adım atmayan kız.

"Seninle ne yapacağım, Pres?" Omuz

silktim ve ona göz kırptım.

"Benim deli saçması katılacak mısın?" Kolumu itti

ve bana bir bakış attı.

"Aptalca bir şeyi tek başına yapmana izin vermeyecek kadar seni önemseydiğim için şanslısın."

Kolumu omzuna doladım. "Önemsiyor

musun? Ne kadar tatlısın."

Sırıttı ve benden uzaklaştı.

"Asla tadamayacağınız en tatlı şey."

Scarlett masamın etrafından dolaşıp sandalyemin yanında durunca anı dağıldı. Yüzümü ona döndüm. O ela yeşili gözleri öfkeyle parlıyordu, ama içlerinde başka bir şey daha vardı. Arzuyla karışık bir korku. Bu beni gülümsetti. Bunu saklayamazdı. Ne de olsa artık birbirimizi samimi bir düzeyde tanıyorduk.

"Çıkar ağzındaki baklayı o zaman. Öfkeni hak edecek ne yaptım? Sanırım bana bir şey için kızgınsın."

Sürpriz bir şekilde, açılmış bacaklarımın arasına girdi, ellerini sandalyenin kollarına koydu ve daha yakına eğildi.

"Nedenini çok iyi biliyorsun." "Bildiğimi sanmıyorum."

"Oyun oynayacak havada değilim. Sen ve diğerlerinin bana bir açıklama borcu var."

Oturduğum yerde kıpırdandım. Onun yakınlığı, sikimin üzerine boşalmasının anısıyla birleşince sikim kalınlaştı. Kokusundan bahsetmiyorum bile. Tarçın. Hay sikeyim. Kokusuna bayılıyordum.

"Öyle mi? Ne için?"

Bir elini kaldırdı ve kravatımı okşadı. Sonra küçük yumruğuyla kavradı.

"Bana yaptığın şey için."

"Peki neydi o?"

Kravatımın etrafındaki yumruğu sıkılaştı. Yüzlerimiz birbirinden birkaç santim uzaklaşana kadar beni kendine doğru çekti. Ne yapacağından korkmuyordum, sadece merak ediyordum.

"Aptal numarası yapma, Prescott." Gözleri ağzıma kaydı ve tekrar yukarı baktı. "Bana neden ve kimin ne yaptığını söyleyeceksin."

"Oh, , değil mi?"

"Evet."

Uzandım ve kravatımı tuttuğu bileğinin iç kısmını gıdıkladım. Bu basit dokunuş karşısında titredi, gözleri karardı.

"Peki aradığınız bilgi karşılığında bana ne vereceksiniz?"

Ama sorum karşısında gözlerindeki ateş dudağımı ısırma neden oldu. Kendime daha az hakim olsaydım, onu daha da yakınımaya çeker ve o ağzını öperdim. Ama hayır, dudaklarımın onun dudaklarında gezinmesini henüz hak etmiyordum. Kadınları sadece iyi davranışlarının ödülü olarak öperdim.

"Sana bir şey vermemi mi bekliyorsun?"

Parmaklarım bileğini bıraktı ve onun yerine çenesini okşadı. "Evet, tatlım. Ben hiçbir şeyi bedavaya vermem." Gözleri kısıldı.

"Ne istiyorsun?"

Burada avantaj bendeydi. Eğer bilgiyi bu kadar istiyorsa, istediğimi yapacak ve bununla ilgilenecekti.

"Eteğini yukarı çek, masama otur ve bacaklarını aç."

Kapı kilitliydi. içeri girme tehlikesi yoktu. Çocuklardan biri girse de fark etmezdi ama Tonya'nın görmesini istemiyordum. Orospu muhtemelen bana bok atacak ve havaya girecekti. Sikimi arzuladığına şüphe yoktu. Yaşayan son kadın olsa bile ona bunu göstermezdim. Sikerim öyle işi. Ayrıca, artık başka kadınların bacaklarının arasında ne olduğuyla ilgilenmiyordum. Hele ki karşımdaki kadının amcığı bu kadar nefisken. Sonsuza kadar birlikte olabileceğim bir kadın.

"Ne?"

"Beni duydun." Parmaklarım çenesinin etrafında kıvrıldı. "Sorularına cevap vermemi istiyorsan, sana söylediklerimi aynen yapacaksın."

Uzun bir süre sadece bana baktı. Yüzünde titreyen duyguların çeşitliliği çelişkili hislerini ele veriyordu. Kravatımı bıraktı ve düzeltmeden önce elimi yüzünden çekmem için beni zorladı. Scarlett derin bir nefes aldı, sonra eteğini çekti ve beni kızdırmak istercesine yavaşça yukarı çekti. Aletim şimdiden fermuarımı zorlamaya başlamıştı.

"Önce şunları çıkar."

Ortaya çıkardığı dantelli küçük külotunu işaret ettim. Çenesini sıktı ama hiçbir şey söylemedi, sadece aşağı çekti, eğildi ve aldı. Zıplamadan önce onları masamın üzerine koydu, çıplak poposu cama bastırıyordu. Yüzümü ona dönebilmek için sandalyemi çevirdim. Bacaklarını sanki açmak ve görmemi istemiyormuş gibi birbirine kenetlemişti.

"Bana amını göster, Scarlett."

İstedikimi yapması bir saniyesini aldı, bacaklarını açtı ve bana Cuma günü arkadaşlarımın sikerken izlediğim amını gösterdi. West onun küçük dar kıcını sikerken benim sikime doladığım amı. Hatırladığım kadar tatlıydı.

Sırada ne var der gibi bir bakış attı bana. Onun itaati sarhoş ediciydi. Şu anda, istediğini elde etmek için benim için her şeyi yapardı.

"Parmaklarını dudaklarının arasında kaydırmanı ve bana ne kadar ıslak olduğunu göstermeni istiyorum."

Elini masadan kaldırdı ve iki parmağıyla amını benim için araladı. Yaklaştım ve pencerelerden içeri süzülen ışıktaki parıldayan uyarılmışlığına baktım.

"Bunu , değil mi?" Mırıldandım. "Ne yapacağının söylenmesinden hoşlanıyorsun. yap."

"Siktir ."
Gülümsedi
m.

"Mmm, bunu ne kadar istesem de, bunun için burada değiliz. Parmaklarınla kendini becer."

Bana attığı isyankâr bakışla tekrar dudağımı ısırdım. Parmaklarını aşağıya doğru kaydırды ve kendini parmaklarına dayadı. Onları içine sokup çıkarırken gördüğüm manzara karşısında ağzım sulandı. Bir an sonra nefes nefese kaldı. Ne kadar saklamaya çalışırsa çalışsın, Scarlett benim için teşhir edilmek istiyordu. Ona tam olarak ne yapacağının, ne zaman ve nasıl yapacağının söylenmesini istiyordu.

"Bundan daha iyisini yapabilirsin. Bana nasıl becerilmekten hoşlandığını göster."

Parmakları daha hızlı çalışıyordu. Daha yakına eğildim, ellerim masanın üzerinde onun iki yanına kondu. Uyarılmışlığının kokusunu alabiliyordum ve bu beni neredeyse tahrik ediyordu. Dilim onun özünü kaynağından tatmak istiyordu. İlkel içgüdülerim alevlendi, onu sıkıştırmak ve kendini bana sunarken küçük kuzumu almak istiyordum.

Kahretsin, onu kovalayıp hiçkırta hiçkırta ağlayan bir enkaz olana kadar bir hayvan gibi becermek istiyorum.

Hayatımda yaşadığım en tatlı av olacaktı.

Scarlett'in dudaklarından bir inilti çıktı. Bu ses üzerine kendimi tutamadım. Parmakları amından çıkarken, ben de içine daldım ve onları yaladım. İnledim, ellerim açılmış kalçalarına indi ve onları sıkıca kavradı. Dilim klitorisini aradı, sertleşmiş tomurcuğun üzerinde koştu.

"Prescott," diye inleyerek kendini becermeye devam etti.

Cuma günü adımı inlediğini duyamadım. Bu dayanabileceğimden çok daha fazlaydı. Ellerimden biri kalçalarından ayrıldı. Bileğini kavradım ve amından çektim. Parmaklarını kendi parmaklarımla değiştirdim, onları derinlere ittim ve onu kavrayışında kıpırdatmaya başladım. Dilim klitorisini yıkadı. Nefes nefese kaldı, eli başıma indi ve saçlarımı karıştırdı. Bu beni sadece teşvik etti, ona daha fazlasını vermek istememe neden oldu.

"Tatlım," diye inledim klitorisine karşı. "Çok ."

Hayatımda hiç bu kadar iyi bir am tatmamıştım. Bir kadını hiç bu kadar istememiştim. Ona sahip olmak için neredeyse çaresizdim. Şu anda onu diğerleriyle paylaşmak zorunda değildim. İnlemeleri ve pantolonları sadece benim içindi. Hepsi beni becermek içindi. Scarlett'in amında boğulmak ve bir daha hiç havaya çıkmamak istiyordum. Bu kızı hayatım boyunca tanıyordum. Şu anda beni tanımıyor olabilirdi, ama biz

Birbirimize bağıydık. Beşimiz birbirimiz için vazgeçilmezdik. On yıl daha onsuz yaşayamazdım. Artık ona bu şekilde sahip olduğum için değil.

Bizi yok etmek için burada olması önemli değildi. Önemli olan tek şey onun geri dönmesiydi. Onu hissedebileceğim, görebileceğim ve yanında olabileceğim bir yerde, yanımda olması.

"Durma," , tırnakları kafa derime . "Lütfen."

Parmaklarımı daha sert ittim. Bu Pazartesi sabahı hayatımın en güzel sabahlarından biri olduğunu kanıtlıyordu. Genelde hafta sonundan sonra işe gelmekten nefret ederdim ama bu... Buna alışabilirdim.

"Siktir! Pres... oh siktir."

Titredi, vücudu doruğa ulaştığında parmaklarımın etrafında kenetlendi. İçinde kaybolmuştum. Bana Pres demesinde, gençliğimizdeki halini hatırlamasında. Hepsi üzerime çöktü. Elimde değildi. Scarlett için tamamen mahvolmuştum.

Seni özledim.

Ama bunu ona açıklamamın hiçbir yolu yoktu. Kızımız hakkında hissettiklerimi ona anlatmamın imkanı yoktu. Kendimi toparlamam ve onu gömmem gerekiyordu. Scarlett söz konusu olduğunda duygulara yer yoktu.

Parmaklarımı amından çektim ve ayağa kalktım. Hâlâ nefes nefeseydi, gözleri kapalıydı. Bir elimle yüzünü tuttum. Diğer elimle de parmaklarımı ağzına soktum, parmaklarım onun dölüyle kaplanmıştı. Gözlerinin hızla açılıp genişlemesini izledim.

"Em onları."

Dili parmaklarımın etrafında kıvrıldı, parmaklarımda kendini tattı. Yüzümü kulağına yaklaştırdım, nefesim kesilmişti. Ne kadar tahrik olduğumu saklayamıyordum. Sikim onun içinde olmak için can atarken acıdan kıvranıyordu.

"Beni istiyor musun, tatlım?" Parmaklarımı daha derine bastırdım, parmaklarımla onu öğürtmek istiyordum. "Seni kendi adını unutturacak kadar iyi becermemi ister misin?"

Parmaklarımın etrafında inledi.

"Mmm, benim küçük kuzum, sen çok iyi bir kızsın."

Dilimi kulağına sokmadan önce kulağını öptüm. Parmaklarım boğazının arkasına değdiğinde .

"Sikimi çıkar. Şimdi."

Elleri kemerime gitti ve çözdü. Sonra düğmelerimi ve fermuarımı açtı, elleri ona söylediğimi yapmak için çaresizlik içinde çırpınıyordu.

Parmaklarım daha derine gitti ve o da ögürdü. Ses her şeyi mahvediyordu.

Beni serbest bıraktığı anda, bana söylemeden amına doğru yönlendirmeye başladı. Kalçalarım ileri doğru savruldu ve sikimi tek hamlede amının derinliklerine soktum. Parmaklarımın etrafında soluk kaldı, tükürüğü ağzından akarken parmaklarımı ağzına almaya devam etti. Parmakları belimin etrafında kıvrıldı, beni daha yakına çekti, böylece vücutlarımız neredeyse birbirleriyle aynı hizadaydı.

"Çok ıslaksın, sikimi ıslatıyorsun. İstedğin buydu, değil mi? Buraya geldin, çok öfkeliydin çünkü *becerilmek* istiyordun. O küçük tatlı amcığını zevkle cezalandırmamı istedin."

Geri çekildim ve derinlere doğru ittim, ondan daha fazla inleme ve tıkanma sesi çıkardım. Amındaki sikimle aynı anda parmaklarımla ağzını siktim. Onu ne kadar mahvetmek istediğim hakkında hiçbir fikri yoktu. Makyajının akmasını, rujunun yüzüne bulaşmasını istiyordum. Raydan çıktıktan sonra mahvolmuş bir kadından daha ateşli bir manzara olamazdı. Cuma günü berbat bir haldeydi, yüzünden aşağıya döller akıyor ve iyi kullanılmış deliklerinden sızıyordu.

Elleri belimden kıyafetlerimin altına doğru kaydı. Arkamı kavradı, tırnakları derimi kazıyordu. Kulağına homurdandım, neden oldukları acıyı seviyordum. Onu kovaladıktan sonra vahşi bir vahşilikle ona sahip olurken tırnaklarını sırtımda gezdirmesini istiyordum.

Onu avın yapabilir ve yakında kadınınızı horozunuzla mahvedebilirsiniz.

"Gerçeği mi istiyorsun, hmm?"

Başını salladı ve parmaklarımın etrafında inledi.

"Biz iyi adamlar değiliz, Scarlett, ama sen bunu zaten biliyordun, değil mi? Bir şey istediğimizde, onu alırız. Ve sen de bizim en son sahip olduğumuz şeysin. Sana sahibiz."

Kısmi bir gerçektir. Sanki ona gerçek nedeni söyleyecekmişim gibi. Diğerleri beni çarmıha gererdi.

"Şimdi, benim küçük kuzum, tekrar boşalmanın zamanı geldi ve belki sana Cuma günü kimin aletini aldığını söylerim. İyi bir kız ol ve o klitorisini benim için ovala."

İnkâr etmenin bir anlamı yoktu. Biz olduğumuzu biliyordu. Onu o kadar iyi sikmiştik ki, defalarca boşalmış ve üzerimizde sızmıştı.

Arkamı bıraktı ve parmaklarını aramıza sokarak kendini okşadı. Onun tatlı amını ve ağzını sikim ve parmaklarımla cezalandırdım, onu daha da yükseğe çıkardım. Kendini kaybettiğinde parmaklarımın arasında boğuldu,

tükürüğü çenesinden aşağı akıyordu. Onun doruğa ulaşması beni harekete geçirdi. Kulağına doğru inledim ve içimi ona boşalttım. Bir kadını çırılçıplak becermek, içini dölle kaplamak ve sonrasında dökülmesini izlemek gibisi yoktu.

Cuma günü kadınımızın üzerindeki yaraları hepimiz görmüştük. Ona ne olduğunu biliyorduk. Her şeyi biliyorduk. Onu hırpalamamız bir tehlike yoktu. Geçirdiği kazanın kanıtlarını görmek göğsümün yanmasına neden olmuştu ama bunu bir kenara itmiştim. O gecenin acısı unutmayı tercih ettiğim bir anıydı.

Parmaklarımı ağzından çektiğimde Scarlett inledi. Vücuduma doğru yığıldı, yüzünü boynuma bastırdı ve kollarını bana doladı. Ne yapacağımı ya da ne söyleyeceğimi bilemedim. Bu hareket hiç beklenmedik bir şeydi.

"Lütfen," diye fısıldadı tenime karşı. "Lütfen... sarıl bana, Pres."

Sesindeki çaresiz nota, uzun süredir uykuda olan bir parçamın göğsümde genişlemesine neden oldu. O kaybolduktan sonra gömdüğüm parçam. Ona karşı yumuşak davranmanın hata olacağını bilmeme rağmen onu kendime doğru çektim. Saçlarını okşadım, ona yaptığım şeyden sonra onu yatıştırmaya çalıştım.

"Şşş, seni yakaladım, tatlım."

Ne oluyor lan? Şu anda kimsin sen?

"Bana söyler misin... lütfen?"

"Bilmek istediğine emin misin?"

Başını boynuma doğru salladı ve yüzünü gömdü.

"Francis, Drake, ben, sonra West."

Bir an hiçbir şey söylemedi, sonra sanki kucağımdan hiç ayrılmak istemiyormuş gibi bana daha sıkı sarıldı.

"Teşekkür ederim."

Onun sözleriyle kalbimin etrafındaki kabukta küçük bir çatlak oluştu. Ve bunun sadece ve sadece tek bir anlama geldiğini biliyordum.

Çatlak felaket anlamına geliyordu.

OTUZ FRANCIS

Ofis dün sessizdi. Drake'ten başka kimseyi görmemiştim. Ona sorduğumda, Scarlett'in burada olduğunu ve rahatsız olmuş gibi görünmediğini söyledi. Aksine, kötü bir şey olmamış gibi davranıyordu. Bunu bilmek bana pek iyi gelmedi. On yıl önce tanıdığım Scarlett hiçbir şeyi alttan almazdı. O kadar değişmiş miydi, yoksa ben bir zamanlar avucumun içi gibi tanıdığım kızın izlerini mi görmeye çalışıyordum?

Daha sonra, biz yukarıdayken Prescott garip bir şekilde sessizleşmişti. Drake ona nesi olduğunu sordu. Prescott sadece omuz silkti ve telefonuna geri döndü. Davranışları beni şüphelendirmişti ama Drake'e cevap benimle de konuşmayacağı kesindi.

Prescott'un garip davranması ve Scarlett'in yaptığımız şeye tepki göstermemesi beni tedirgin ediyordu. Muhtemelen bu yüzden onunla konuşmak için bir bahane olarak ona çay yapmışım. Yaptığımız şeyle nasıl başa çıktığını kendim görmek istedim. Sonuçta gözlerini bağlamak, bileklerini bağlamak ve işitmesini kısıtlamakla birlikte tüm bu etiketleme olayı benim fikrimdi.

Yaklaştığımda kapısı ardına kadar açıktı. Scarlett masasının arkasında oturmuş, gözlerini ekrana dikmişti. İçeri girdiğimde hemen başını kaldırıp bakmadı. Masasının önünde durup fincanı yere bıraktığımda gözleri büyüdü.

Onu en son Cuma gecesi kendi yatağına yatırdığımda görmüştüm. Prescott ofisinden eşyalarını aldıktan sonra onu dairesine götüren bendim. Anahtarlarının bende olması onu arabadan içeri taşımamı kolaylaştırmıştı. Saat geç olduğu için etrafta onu kucağımda görmek için dolaşan pek fazla insan yoktu.

Onu içeri götürdüğümde yatak odasını buldum ve yatağa yatırdım. Onu çıplak bırakmak doğru gelmedi. Onu eve götürmek için bir battaniyeye sarmıştık. Kıyafetlerini katladım, onları ve çantasını çekmecesinin üzerine yerleştirdim, sonra da pijamalarını bulmak için onları karıştırdım. Diğerlerinin onu giydirip yatağına yatırmama ne diyeceklerini tahmin edebiliyordum ama umurumda değildi. Onunla ilgilenmek için içimde bir dürtü vardı. Onu korumak için. Onu güvende tutmak için.

Aptalcaydı. Onu bu pislikten kurtaramazdım. Kahretsin, buna tamamen katıldım. Bunu ben istedim. Ama onu karşımızda çırılçıplak görmek ve geçirdiği kazanın kanıtlarını görmek beni neredeyse öldürüyordu. Karnındaki yara izlerinden birine dokunmamamı söyleme şekli ruhumu mahvediyordu. Şüphelerimi bastırmak biraz çaba gerektiriyordu çünkü bu beni hasta ediyordu. Çünkü o gece Scarlett'e olanlardan hepimiz sorumluyduk.

Daha akıllıca seçimler yapmış olsaydık her şeyin nasıl farklı olabileceğini düşünmenin bir anlamı yoktu. Bu hiçbirimize huzur getirmezdi. Bu sadece beni daha önce de gittiğim karanlık bir yola götürürdü. Takılıp kaldığım bir yola. Hepimiz ona yapışmıştık. Ben, Drake, Prescott ve West. Hiçbirimiz bundan sapamazdık. Ya hep ya hiç.

"Bu benim için mi?" Scarlett sordu, sesi utangaç ve kısıp çıkıyordu.

Başımı salladım, henüz konuşmak için kendime güvenmiyordum.

"Teşekkür ederim, Francis."

İsmimi kullandığında kalbim güm güm attı. Dudaklarından çıkan sesi özlemiştim.

"Bir değil."

Bana gülümsedi ve bardağı alıp dudaklarına götürdü. Yudumlarken gözleri bardağın kenarında parlıyordu. Gitmek istemediğime karar vermeden önce kapısına bir göz attım. Onun varlığı aynı derecede rahatlatıcı ve lanetleyiciydi.

"İyi misin? Başka bir şey ister misin?" diye sordu, kupayı bardak altlığına koyarken başını yana eğdi.

Neden bu kadar iyi davranıyor? Bundan hoşlanmadım.

Bize döndüğünden beri Scarlett'in birkaç yönünü görmüştüm, ama bu... ona ait değildi.

Bir parçam Scarlett'e açılmaktan korkuyordu. Önemsemiğim tek kadınla yatmıştım. Birincisi, şimdiye kadar sadece bir arkadaş olarak gördüğüm Scarlett'in kendisi ve ikincisi... Chelsea. Ona yaptığım şeyi geri alamazdım. Genelde çok dikkatliydim, ama o gün dikkatim dağılmıştı. Ve dikkatimin dağılmasına sebep olan şey önümdeydi. Neredeyse onu geri alabileceğimiz noktaya geldiğimizi bilmek beni sersemletmişti. Bize ait olan kadından yoksun geçen on yıl, hiç bitmeyeceğini düşündüğüm bir kâbustu. Chelsea benim konsantrasyon eksikliğim yüzünden acı çekmişti. West'in soruna bulduğu çözüm de yardımcı olmamıştı.

"Ben... iyiyim."

"Emin misin? İyi görünmüyorsun."

Kaşlarımı çattım. Duygularım yüzümden okunuyor muydu? Gülüp geçmek istedim ama kendimi gülümseyemez halde buldum.

"Hayır, ben iyiyim." Ona bir el salladım. "Peki ya sen? Dün seni görmedim."

"Ben iyiyim. Drake beni meşgul etti, bu yüzden çene çalacak vaktim olmadı." Alt dudağını dişledi, bu da bana bunun bir yalan olduğunu söylüyordu.

"Öyle mi? Tam bir görev adamı."

Pusuda kimsenin olmadığından emin olmak istercesine açık kapı aralığına baktı. "Dürüst olmak gerekirse ondan biraz korkuyorum."

Neredeyse homurdanacaktım. Drake'in mesafeli doğası büyük olasılıkla. Kimseye açılmakla tanınmazdı. Bunun yerine insanlar ona sırlarını anlatırdı. Kilitli bir kale havası veriyordu, bu da ona güvenileceklerini düşünmelerini kolaylaştırıyordu.

"Oldukça metanetli biri." Başını iki yana salladı.

"Sorun o değil. Daha çok 'benimle uğraşırsan seni mahvederim' havası veriyor. Hoşuna gitmeyen bir şey yaparsam ne olacağını düşünmekten korkuyorum."

Kapısına doğru geri çekildim ve kapıyı kapattım. Sonra masasına geri döndüm ama bu sefer masanın onun tarafına doğru yürüdüm. Masaya yaslanarak ellerimi iki yanına koydum ve kenarından tuttum.

"Sabrını sınamanızı önermem ama onu tanıdığınızda o kadar da kötü biri olmadığını göreceksiniz."

Bana baktı. Beynimde Cuma gecesine dair görüntüler belirdi. Özellikle de sikimi ağzından çıkardığım ve döllerimin çenesinden aşağı aktığı kısım. Bir daha böyle bir şey olduğunda, gözlerini bana şimdi olduğu gibi bakarken görmek istiyordum. Tam ifadesini görmek istedim.

"Hayır mı? Onu ne zamandır tanıyorsun?"

"Drake mi? Bebekliğimizden beri. Annelerimiz çok iyi arkadaşı."

Bu muhtemelen ona söylemek için yeterince güvenliydi. Daha fazla ayrıntıya girersem hata yapmış olurdum. Scarlett'in bizi hatırlamasını isteyebilirdim, ama bu bizim amaçlarımıza hizmet etmezdi. İyi bir nedenden dolayı onu karanlıkta tutuyorduk. Sırlarımızı çok erken öğrenirse büyük bir yıkım olur.

"O kadar uzun mu? Vay canına... peki ya diğerleri?" Omuz silktim.

"İlkokulda tanıştık."

"Uzun arkadaşsınız. O kadar eskiyi hatırlamıyorum bile."

Başımı salladım, uzanıp ona dokunmak istedim. Gözlerindeki hüznün, sanki biri göğsüme bıçak saplamış gibi hissettiriyordu.

"Hayır mı?"

Başını iki yana salladı.

"Retrograd amnezim var... anılarımın geri gelip gelmeyeceğini bilmiyorlar."

Onunla yakınlaştıktan sonra normal bir konuşma yapmak garip geliyordu ama Cuma gecesi olanları kabul etmek istemiyor gibi görünüyordu. Ve durumunu bana bu kadar kolay itiraf etmesi? Bu beklenmedik bir şeydi.

"Özür dilerim. Senin için kolay olmamalı." Bana bir gülümseme verdi.

"Hayır... işte bu yüzden..." diye duraksadı ve gözlerini kaçırdı. "Neden bu kadar çok yara izim var... çünkü... çünkü bir kaza geçirdim."

Hava ciğerlerimi terk etmeyi reddetti, göğsüm onun sözleri karşısında daraldı. "Onları gördüğünü biliyorum," diye devam etti, sesi kısıktı. "Biz olmamış gibi davranmak zorundayım."

Elimi uzatmaktan kendimi alamadım, elim çenesini yakaladı ve yüzünü bana doğru çevirdi. Yüzündeki ifade başparmağımı çenesinde gezdirmeme neden oldu. Scarlett anlamadığı bir dünyada kaybolmuş küçük bir kız gibi görünüyordu. Orada kalan acıyı ne kadar uzaklaştırmak istesem de, onun baştan çıkarıcı bakışlarına kapılmama izin veremezdim. O masum değildi. Bizim tarafımızda değildi. Ve bizi ayırmak için burada olduğu gerçeğini kesinlikle unutamazdım.

"Burada kimse böyle bir şey yapmıyormuş gibi davranmıyor," diye mırıldandım.

Onun zekâsını aşağılamayacaktım. West kulaklıklarını çıkarıp onu kimin tuttuğunu açıkça belli ettikten sonra olmazdı.

"Neden hiçbiriniz beni öpmedi?"

Elim yüzünden düştü, sorusu beni ürküttü. "Ne?"

"Hiçbiriniz beni öpmedi. Öpülmenin nasıl bir his olduğunu bilmiyorum ve sanırım biraz hayal kırıklığına uğradım."

Ona nasıl cevap vereceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Öpülecek tip değildik. Ve Cuma günü onun vücudunu zevk için kullanmaktan başka bir şey yapmamıştık. Kafasını karıştırmak için. Ama benim gördüğüm Scarlett

Önümdeki kadın ona yaptıklarımızdan pek de rahatsız olmuşa benzemiyordu. Beni böyle manipüle edebileceğini mi düşünüyordu? Yoksa gerçekten bir öpücük deneyimi yaşamak mı istiyordu? Bilmemekten nefret ediyordum. Niyeti net değilken bu yolda ilerlemekten nefret ediyordum.

"Seni öpmemi mi istiyorsun?"

Doğrudan konuşmanın en iyi seçenek olduğunu düşündüm. "Hayır."

Bir kaşımı kaldırdım.

"Hayır mı? O zaman neden bu konuyu açtın?" Gözlerini kırptırdı.

"Merak."

"Kimse sana kediyi merakın öldürdüğünü söylemedi mi, Scarlett?" Alt dudağını yaladı.

"Sanırım değil."

Tek konsantre olabildiğim şey dilinin dışarı çıkmasıydı. Sikeyim. Onu tatmak istiyordum. Ve ona inanmadım. Scarlett bunu yaşamak istemeseydi bu konuyu açmazdı.

Eğilerek bileğini kavradım ve onu sandalyesinden kaldırdım. Doğrudum ve onu masasının arkasındaki raflara doğru geri çektim. O daha ne olduğunu anlamadan, bileklerini kendi raflara sabitledim. Ona doğru eğilip bacaklarımı onunkilerin arasına sıkıştırdığımda Scarlett'in gözleri benimkilere kaydı.

"Seni öpmemi istemediğine emin misin?"

Nefesini içine çekti, dudakları aralandı ama hiç ses çıkmadı. Daha yakına kaydım, nefeslerimiz birbirine karıştı, dudaklar birkaç santim arayla, hazır ve birbirimizin tadına bakmayı bekliyordu.

"Bir şey istiyorsan, istemen yeter, Scarlett," diye fısıldadım. "Verici bir ruh hali içindeyim."

Ağzım onunkinin üzerinde geziniyor, yanıtını bekliyordum. Bana karşı ürperdi. Tutuşumdan kaçmaya çalışmasını bekliyordum ama kaçmadı. Gözlerim bileklerini tuttuğum yere kaydı. Etraflarında ipler olduğunu, karmaşık düğümlerin kollarından aşağı indiğini, onu bağlı ve hareket edemez halde tuttuğunu hayal edebiliyordum. Ben ayaklarının dibinde diz çöküp onun özüyle ziyafet çekerken o orada, havada asılı duruyordu.

"Beni öpmek mi istiyorsun?" Ağzı sözcükleri benimkilerin üzerinde şekillendirdi, dudakları tenime değdi.

"Sana yapmak istediğim çok şey var ama hiçbiri iş yerinde uygun değil." Nefes aldı, sanki beni içine çekiyormuş gibi. "Elma ve tarçın kokuyorsun."

Neden bu konuyu açtığını merak ederek ona baktım. Bunlar Scarlett'in gençken en sevdiği kokulardı. Bana onu hatırlatması için kolonyamı özel olarak yaptırmıştım. Birlikte büyüdüğüm kızla bağımı sürdürmenin bir yoluydu bu. Kazadan sonra da zevklerini korumuş muydu? Bu konuda yorum yapmış olması için başka bir neden düşünemiyorum.

"Hoşuma gitti," diye fısıldadı.

Sonra beni öptü. Ağzını benimkine bastırması tüm duyularımı uyandırdı. Boştaki elim yüzüne gitti, parmaklarım yumuşak teninde gezindi. Daha iyi bir açığı yakalamak için başını eğdim. Beni öpüşünde sanki ona yabancıymışım gibi bir beceriksizlik hissi vardı. Onu rahatlatmak için kontrolü ele aldım ve ağzını kendi ağzımla domine ettim. Bir dakika sonra dudaklarından çıkan inilti onu daha sıkı kavramamı sağladı. Kahretsin, daha fazlasını istiyordum. Onun sadece varlığı beni bir kuyruk dönüşüne gönderdi, gözeneklerimden sızan arzu ve onunkiyle kaynaştı.

Dilimle dudaklarını araladım, bu kadını vahşice öpmek ve onu boğmak istememe rağmen özenle tadına baktım. Scarlett karanlığın içindeki ışıktı. Çok parlak bir şekilde parlayan bir fener. Kapalı gözlerini izliyor ve çıkardığı o sevimli zevk seslerini dinliyordum. Onun benim içimde kendini kaybetmesinden daha güzel bir görüntü olamazdı.

Dili benimkine karıştı, ama umurumda değildi. Scarlett'in tadı tatlıydı. Uyumluydu, vücudu benimkine doğru sallanıyordu, sanki kendini bacağıma sürtmeye çalışıyordu. Onunkilerin arasında yer alan. Onu bu kadar kolay pes ettirebilmem beni gülümsetiyordu. Daha fazlasını istemesini sağlayabiliyordum. Onu kontrol edemediği bir ihtiyaçla doldurdum.

Dilini ağzımın içine çekerek gözlerinin açılmasını sağladım. Bana baktı, ela ve yeşil halkalar şişmiş göz bebekleriyle neredeyse görünmez olmuştu. Dilini serbest bırakarak alt dudağını ısırdım ve ondan bir nefes aldım.

"Seni daha fazla hayal kırıklığına uğrattım mı?" Dişlerim dudağında çentikler açarken mırıldandım.

"Hayır," fısıldadı. "Güzel."

Hiçbir kısıtlama olmadan ağzını alarak tekrar içeri daldım. Teslim olmaktan ve dudaklarından aldığım zevkin her zerresini boşaltmama izin vermekten başka bir şey yapamadı. Sonunda birbirimizden ayrıldığımızda ikimizin de nefesi kesilmişti.

"Yara izlerin seni sen yapıyor Scarlett ve sen mükemmel birisin. Bunu asla unutma."

Yanağından öptüm, sonra onu bıraktım ve kapıya doğru geri çekildim. Kollarını benden uzak tutamıyormuş gibi yanlarına indirirken gözleri hareketlerimi takip ediyordu. Kapıyı açtım ve tam dışarı adım atacaktım ki sesi beni durdurdu.

"Teşekkür ."

"Ne için?"

"Bana gerçek bir öpücüğün nasıl hissettirmesi gerektiğini gösteriyor."

Dudağımı ısırdım ama başka bir şey söylemedim. Ben dışarı çıkmadan önce uzun bir süre birbirimize baktık.

Koridordan ofisime doğru yürürken başparmağımla alt dudağımı ovuşturdum. Bu lanet olası bir öpücüktü. Nereden geldiğini ya da buna neden izin verdiğimi bilmiyordum ama pişman değildim. Onun tadına bakmak bazı açılardan Cuma günü diğerleriyle birlikte onu becermekten çok daha tatlıydı. O anda sadece ben ve o vardık. Dış dünyanın ve onunla birlikte gelen tüm saçmalıkların var olmadığı, kendimize ait küçük bir balonun içindeymişiz gibi hissettirdi.

O kadına kendimi kaptıramayacağımı biliyordum ama siktir et. Eğer dünyayı yakıp yıkacaksak, o zaman bu süreçte eğlenebilirdim. Scarlett ile bir öpücüğü paylaşmak planlarımızı bozmayacaktı. Ve bundan sonra birkaç kez daha kendimi şımartsam ne olacaktı ki? O bizim kızımızdı. Ve o kızın bunu unutmasına izin verecek kişi ben olmayacaktım.

OTUZ BİR DRAKE

Scarlett'in masama doğru ilerleyişini izledim, elleri taşıdığı kupayı tutuyordu ve yanaklarında hafif bir kızarıklık vardı. Gözlerim yüzünde gezinirken alt dudağının şişmiş halini fark ettim.

Onu kemiriyor muydu?

Yoksa başka biri mi?

Kupayı masama bırakırken aklımdan geçen bu geçici düşünceyi bir kenara ittim. Saatime baktım. Tam zamanında. Gözlerini kaçırma şekli, benden korkup korkmadığını merak etmeme neden oldu. Onu korkutmak istemedim. Hayır, itaat etmesini istiyordum. Ve Cuma gecesinden sonra, eğer isterse bunu yapabileceğini biliyordum.

Onun iki kez sikimin üzerine geldiğini düşününce sikim dikkatimi çekti. Çenemi sıktım ve koltuğumda kaymamaya çalıştım. Kadının üzerimde takdir etmediğim bir etkisi vardı. İçimde dolaşan arzu, onun üzerimdeki garip gücünün kanıtıydı. Sadece varlığı bile onu masamda tutmaktan başka bir şey düşünmemi zorlaştırıyordu. Ona tam olarak istediğimi yaptırmaktan. Onu cezalandırmayı, derisini yaralar içinde bırakmayı. Benim için kanını akıtmak.

Diğerleri kan ve ölüme olan hayranlığım hakkında bana bok attılar. Bu, tahrik olmak için oldukça berbat bir şeydi, ama hayal gücünün herhangi bir sınırında normal değildim. Hiçbirimiz değildik. Yine de diğerlerinin daha kabul edilebilir sapkınlıkları vardı. Beni şımartmaya istekli olmak bir yana, seksle karışık kan düşüncesinden çekinmeyecek bir kadın bulmak her zaman zor olmuştur.

"Size başka bir şey getireyim mi?"

Scarlett'in gözleri hâlâ kapalı duruyordu. Parmakları eteğini kavrayarak kıpırdandı.

"Bugün bana öğle yemeği getirebilir misin? Yukarı çıkacak vaktim ."

Perşembe akşamı gideceğimiz bu etkinlik çok fazla zamanımı alıyordu. Evet, bu iş ödülleri töreninin açılışını yapmam istediği için memnundum ama aynı zamanda tam bir baş belasıydı. Kokteyller, kanepeler, müzik grubu ve dansla süslü siyah kravatlı bir etkinlikti. West dün gece ona katılmaması için hiçbir mazeret olmadığını söylediğimde şikayet etti. Yeni istihdam planımızı duyurduktan sonra,

Finansal hizmetler, bankacılık ve sigortacılık kategorisinde bir ödüle aday gösterilmişti. Prescott her şeyi organize etmişti ama açılış konuşmasını benim, yani CEO'nun yapmasını istiyorlardı. Şirketi yönettiğini düşündükleri kişi. Gerçekte ise dördümüz de eşit şekilde, kendi güçlü yönlerimize göre oynuyorduk.

"Elbette, her zamanki gibi mi?"

Ona başımı salladım ve kupamı aldım.

"Smokinleri kuru temizlemeciden geri aldın mı?" "Yarın sabah geleceklerini söylediler."

Kahvemi yudumladım.

"Güzel."

Kupamı yere bırakarak çekmecemi açtım ve bir davetiye çıkardım.

Scarlett davetiyeyi masanın üzerinden ona doğru kaydırmamı izledi.

"Diğerleriyle konuştum ve hepimiz senin de bizimle gelmen gerektiği konusunda hemfikir olduk." Gözleri davetiyeyi taradı.

"Bu zorunlu mu? İşle ilgili bir şey gibi mi?"

Bizimle gelmesine kesinlikle ihtiyacım olmamasına rağmen onun bu işten sıyrılmasını istemiyordum.

"Evet. Sana orada ihtiyacım var."

Başıyla onayladı ama gözlerime bakmadı.

"Tamam... siyah kravatlı, değil mi?"

"Mmm. Hepsi iş olmayacak. Siz de eğlenebilirsiniz."

Scarlett'i elbise içinde görmeyi dört gözle beklediğimi inkar edemezdim. Saçlarını toplayacak mıydı? Şüphesiz öyle yaparsa bu West'i memnun ederdi. Onun boyunlara karşı bir zaafı vardı. Benim de önümde diz çöken kadınlara karşı bir zaafım vardı. Sırtından aşağı dökülen güzel dalgalı saçlarıyla emrimi beklerken bunu yaptığı düşüncesi yumruğumu sıkma neden oldu. Bir sonraki anda sıktım.

Scarlett davetiyeyi aldı ve bana başıyla onay vermeden önce taradı.

"Başka bir şey var mı?"

Dişlerimin arasından nefes aldım, çenemi sıktım çünkü en azından adımı söylediğini ya da bana başka bir şey dediğini duymak istiyordum. Francis ona "efendim" meselesiyle ilgili şaka yaptığından bahsetmişti. Ve lanet olsun, eğer bunu bana söylemesini istemiyorsam. Bana itaat etmesini. *Benim* olmasını.

"Evet. Buraya gel."

Gözleri benimkilere kaydı, gözlerinde endişe vardı. Scarlett Cuma günü olanları görmezden gelmekten memnundu, ama ben . Her ne kadar ben

Kendimi kontrol etmeyi başarmış olsam da, artık ona sahip olduğuma şüphe yoktu, kadını tekrar istiyordum. Ona dokunma ihtiyacı damarlarımda dolaşıyor, beni sarhoş ediyordu.

"Şimdi, Scarlett."

Benim küçük yiğidim.

Daha fazla tereddüt etmeden masanın etrafına geldi. Bileğini kavrayıp onu daha yakına çektiğimde bir çığlık attı.

"Otur."

Onu bıraktım ve arkama yaslandım, elimi kucağımda gezdirerek nereye oturmasını istediğimi işaret ettim. Ela yeşili gözleri genişledi ve gözlerini kırptırdı.

"Ne?"

"Kendimi tekrar etmek zorunda mıyım?"

Scarlett yutkundu, gözleri kucağımla benim gözlerim arasında gidip geliyordu. Eninde sonunda doğru şeyi yapacağını bilerek bekledim.

"Neden?"

Onun da karşılık vermesini beklemiyordum. Scarlett ergenlik çağındayken çok ateşli bir kızdı, ama artık bir yetişkin olduğu için her karşılaşmamızda bana boyun eğiyordu. Eski Scarlett'in onun içinde bir yerlerde kaldığını görmek bana hastalıklı bir heyecan veriyordu. Onu içinden söküp çıkarmak istiyordum. Bana itaatsizlik etmesini sağlamak ve bunun için onu cezalandırmak.

"Sabrım tükeniyor. Oturun."

Bir an tereddüt ettikten sonra sonunda kabul etti ve benden olabildiğince uzağa, kucağıma oturdu. Onun bu küçük meydan okuma hareketi bende gülümseme isteği uyandırdı ama yüzümü ifadesiz tutarak bundan kaçındım. Ellerini kucağında kavuşturdu ve bana bakarak konuşmamı bekledi.

Elim yukarı kalktı ve çenesini yakalayarak yüzünü kendime yaklaştırdım.

"Son iki gündür çok sessizsin." "Beni meşgul ettin," diye karşılık verdi.

"Bana cevap verme Scarlett, bunu bir daha yaparsan sonuçlarından hoşlanmayacaksın."

Ağzı kapandı ve inceldi. Kadın benimle zaten ince bir çizgide yürüyordu. Boştaki elim beline dolandı ve vücudunu daha da yakınlaştırarak kucağıma daha sıkı oturttu. Kendini sabitlemek için ellerini uzattı, iki avucu göğsüme indi. Bu dokunuş dişlerimi sıkıyorsa neden oldu. Bu kadın beni öldürebilirdi.

Dikkatli. Ellerimi vücudunda gezdirmek, kıyafetlerinin altından o yumuşak teni hissetmek için can atıyordum. Ona çığlık attırmak için.

"Şöyle olacak. Sorularıma tam bir dürüstlikle cevap vereceksin. Eğer bana yalan söylersen, bileceğim. Eğer benden bir şey saklarsan, bileceğim." Çenesini daha sıkı kavradım ve başparmağımı hâlâ şiş olan alt dudağının üzerinde gezdirdim. "Benden bir şey saklamaya karar verirsen sana uygun gördüğüm şekilde davranmakta tereddüt etmem. Yalancılardan hoşlanmam. Onlar benim adalet anlayışımın sert ucuyla karşılaşır." Başparmağım dudaklarının arasından kayarak dilinin ucunu okşadı. "Anlatabildim mi?"

Başını salladı.

"Sözlü onaya ihtiyacım olacak." "Evet, Drake."

Göğsüm sıkıştı.

"Hayır, yalnızken benim adımı kullanamazsın. Artık değil."

"Sana ne demeliyim?" diye fısıldadı, vücudu elimde titriyordu.

"Sanırım biliyorsun."

Yutkundu ve yutkunurken, dudağından çıkarmadığım için dili tekrar başparmağıma değdi.

"Evet... efendim."

Onun sözleri karşısında soğukkanlılığımı korumak büyük bir çaba gerektirdi. İçimdeki en karanlık kısımları besliyor, ortaya çıkmaları ve onunla oynamaları için onlarla alay ediyordu.

"Dudağın neden şişmiş?"

Gözlerinde çelişkili bir ifade belirdi ama cevap vermesine izin vermedim. "Peki dün Prescott'a ne yaptın?"

"Ona bir şey yaptığımı sana düşündüren nedir?"

Başparmağımı ağzından çekerek yüzünü daha da sıkıca kavradım. Yüzünü buruşturdu ama umurumda değildi. Bir ders alması gerekiyordu.

"Az önce sana ne dedim ben?"

"Sana cevap vermememi."

Gözlerindeki meydan okuma, öfkemdeki patlama düğmesinin fitilini ateşlemek gibiydi. Parmaklarım beline gömüldü, bu onun sözlerinin beni nasıl etkilediğinin tek işaretiydi.

Nefes al. Sakin olun. Sizi sinirlendirmesine izin vermeyin.

Onu kucağıma almak hiç de yardımcı olmadı. Kalçaları sikime çok yakındı. Hay sikeyim. Eteğini yırtıp içine dalmak istiyordum. Onu sikimle cezalandırmak istiyordum ki yerini bilsin.

"Bu bir oyun değil, beni zorlamaya devam edersen bundan hoşlanmayacaksın."

Dudaklarını büzdü. Sikeyim beni. Diğerleri de onun tavrıyla karşılaşmış mıydı? Bu beni şaşırtmamalıydı. Scarlett hiçbir zaman kimsenin onu ezmesine izin veren biri olmamıştı. güçlüydü. Kelimenin tam anlamıyla eşittik. Yine de, bu tavrını o kadar çok sikip atmak istiyordum ki, doğru dürüst düşünemiyordum bile.

"Francis beni öptü."

Kaşımı kaldırdım.

"Şimdi mi?"

"Evet. Bana çay getirdi, konuştuk ve... dolambaçlı bir şekilde beni öpmesini olabilirim."

Alt dudağını tekrar okşadım.

"Neden seni öpmesini istedin?"

Yanakları çok sevimli bir şekilde kızardı. "Bir öpücük deneyimi yaşamak istedim. Prescott-"

Ağzını kapatarak başka tarafa baktı.

"Prescott ne, Scarlett?"

"Dün beni öpmedi," diye fısıldadı, hâlâ gözlerime bakmıyordu.

Prescott'un sessizliğinin nedeninin onunla bir ilgisi olduğuna dair bir his vardı içimde. Ondan cevap almak diş çekmek gibiydi. Daha esnek bir kaynağa gitmek daha iyiydi. Eğer onu yeterince zorlarsam Scarlett bana neler olduğunu anlatırdı.

"Açıkla."

Gözleri tekrar benimkilere kaydı ve gözlerinde boyun eğmişlik vardı.

"Cuma günü beni neden götürdüğünüzü ve bana kimin ne yaptığını söylemesini istedim ve karşılığında beni..."

Dudağını dişledi.

"Sana ne yaptırdı?"

"Bırak ne istiyorsa yapsın."

Başımı sallamak istedim. Cuma gecesi sikilmeyi ve dölle doldurulmayı talep eden bir kız için şimdi oldukça suskundu. Ve bilgi almak için Prescott'a gitmiş olması beni endişelendirdi. Neden o

onu bu şekilde manipüle edebileceğini mi düşündü? Cuma günü hakkında ona tam olarak ne söylemişti?

"Peki neydi o?" "Şey için... şey için..."

"Seni becermek mi istedi, Scarlett?"

Gözbebeklerinin genişleme şekli bana tam olarak bilmem gereken şeyi söyledi.

Onun yaptıklarını hatırlıyordu. Ve bizim de ona yaptıklarımızı. "Evet... ve ben ona izin verdim."

"Peki daha sonra sana ne söyledi?" Bir nefes aldı.

"Hepinizin beni istediğini... Sizin olduğumu... Sizin sahip olduğunuzu

Ben.

"Hepsi bu mu?"

"Cuma günü bana kimin ne yaptığını söyledi, ama evet, hepsi bu." Tipik.

Prescott onu kandırmış ve nedenini söyleyeceğini .

kafasını karıştırmaya karar verdik. Hiçbir fikri yoktu ve şimdilik öyle kalacaktı. Scarlett kim olduğumuzu hatırlamıyordu. Öğrendiği zaman, ödeyeceği cehennem olacaktı.

"Beğendin mi?" "Ne gibi?"

Onu kendime yaklaştırdım.

"Seni becerme şekli."

İçinden bir ürperti geçti.

"Evet, efendim."

"Tekrar yapmasını ister misin?"

Çenesindeki tutuşumu gevşetip parmak uçlarımla tenini okşarken başını salladı. Neredeyse gülümsüyordum. Burada olmakla ilgili gerçek niyetini gizleyebilirdi ama arzusunu gizleyemezdi. Yüzünün her yerinde yazıyordu.

"Hepimiz tarafından tekrar becerilmek ister misin?" Dudakları nefesiyle birlikte aralandı.

"Soruya cevap ver."

Kucağımda kıpırdandı. Onu gelecek haftaya kadar becerme isteğinin bedenimi sarmasına yardımcı olmadı. Biraz daha yaklaşırsa, sikimin üstüne gelecekti. O zaman kendimi kontrol edemezdim. Onu zorla masama yatırır ve öyle bir çılgılık attırırdım ki, sesi koridordan aşağı taşardı.

"Evet, efendim," diye mırıldandı.

Kucağımdan inmesini ve benden mümkün olduğunca uzaklaşmasını istiyordum. Diğerlerini buraya çağırmaya, Francis'in onu masama bağlamasını sağlamaya ve ağlayıp bitmesi için yalvarana kadar onu kullanmamıza çok yaklaştım.

"İşine geri dön, Scarlett."

Onu serbest bıraktım. Gözlerini kırptırdı ve yüz hatlarını kaplayan hayal kırıklığı beni çok tatmin etti. Beklemek zorunda kalacaktı çünkü şu anda bir ödölü hak etmediği kesindi. Önce tavrını düzeltmesi gerekiyordu.

"Şimdi."

Artık tereddüt yoktu. Kucağımdan atladı ve uzaklaştı. Bilgisayarına geri döndüm ama bu onun gidişini izlememe engel olmadı. Kapıda bana tekrar baktı, yüz hatlarına yayılan bir şaşkınlık vardı. Muhtemelen onu hiçbir şey göstermeden göndermeden önce neden ondan cevaplar istediğimi merak ediyordu. Muhtemelen sıırıslıkam olmuş külotu dışında. Ne kadar saklamaya çalışırsa çalışsın, gözlerinin derinliklerinde titreşen arzuyu ve uyarılmayı yanlış anlamak mümkün değildi.

O gittiğinde gülümsememe izin verdim ve sikimi düzelttim. Kafasını karıştırma planımız mükemmel bir şekilde işliyordu... bu süreçte başımı ağrıtır olsa bile. Onun küçük bedenini kendi zevkim için ne kadar kullanmak istesem de yapamayacaktım. Henüz değil. Böyle bir ayrıcalığa layık olduğunu kanıtlayana kadar olmazdı. Ve kanıtlayacaktı... eninde sonunda. Çünkü bu kız becerikli değilse hiçbir şey değildi. Ne de olsa buraya dördümüze karşı savaşmak için gelmişti. Sözde Dört Atlı'ya karşı koyacak cesarete sahip olmak için özel bir kadın olmak gerekirdi. Ve Scarlett bu dünyada bizimle başa baş mücadele edebilecek tek kızdı.

OTUZ İKİ SCARLETT

Horsemen'in katılmam için ısrar ettiği iş ödülleri için hazırlanmış büyük odaya girdim. Gözlerim odada çalıştığım adamları aradı. Onları gördüğümde neredeyse çenem düşecekti. Hepsi parmaklarının arasında bardaklarla bir grup halinde duruyordu. Smokinleri üzerlerine tam oturmuş, güçlü vücutlarının her santimini ortaya çıkarmıştı.

Bir çubukta kutsal bok.

Yanlarına gitmek için kolumu Mason'ın elinden . "Ne yapıyorsun?" diye tısladı ve beni durdurmak için elimi kavradı.

Başımı kaldırıp ona baktım, onu burada ağırladığım için kendimi inanılmaz derecede sinirli hissediyordum. Ona etkinlikten bahsettiğimde benimle gelmesi için ısrar etti. Davetiyede istersem yanımda birini getirebileceğim yazıyordu. Mason'ın benimle gelmek isteyeceğini tahmin etmemiştim. Muhtemelen Atlılarla yalnız kalmamdan nefret etmesiyle alakalıydı. Ve geçen cuma olanlarla. Uyuşturulma ve becerilme olayından haberi olmasa da, bütün geceyi dışarıda geçirmekten duyduğu suçluluk, boynunda lanet bir kurşun ağırlık gibi asılı duruyordu.

"Benim işim, Mase. Sana çalışmak için burada olduğumu söyledunuttun mu?" Kaşlarını çatı.

"Hayır."

"Burada kal."

Elimi bıraktı ama bana uyarıcı bir bakış atmadan önce değil. Gözlerimi devirerek uzaklaştım ve insan kalabalığının arasından geçerek bana bir numara yapan adamlara doğru ilerledim. Mason'ın burada olması beni daha önce olduğumdan çok daha fazla tedirgin ediyordu. Onu katılmaktan alıkoyamazdım. Atlılara göz kulak olmak istiyordu. Aptalca aşırı korumacı davrandığını düşünüyordum ama neyse. Korumam olmayı kendine görev edinmişti. Çok az şey biliyordu ki, çok derin bir ilişkiye girmemi engellemeye çalıştığı adamlar beni zaten bir erkeğin yapabileceği her şekilde becermişti. Kafamla çoktan oynamışlar ve beni bağımlı hale getirmişlerdi.

Neden burada olduğumu ve neyi başarmak zorunda olduğumu unutmamıştım. Bu aynı zamanda eğlenemeyeceğim anlamına da gelmiyordu. Gizli arzularımı uyandırmışlardı. Onları kutuya geri koymak imkânsız olurdu. Onların ahlaksızlığında boğulmak istiyordum. Ama edemeyeceğimi biliyordum. Sadece bir yere kadar

görmelerine izin verebilirdim. Eğer daha fazla düşersem, bu karmaşadan kurtulmak için hiçbir umudum kalmayacaktı.

Gözlerim önce West'e takıldı. Dövmeli elini çenesine sürme şekli. Ellerin arkasındaki dövmelere daha önce hiç dikkat etmemiştim. Parmaklarındakilerden bahsetmiyorum bile. Kehribar rengi gözlerine bakmakla ve sözleriyle dikkatimi dağıtmakla çok meşguldüm. Adamın tüm dikkatimi üzerinde toplayan bir tarzı vardı. Ve lanet olsun, çok iyi temizleniyordu. Gıcır gıcır beyaz bir gömlekle tamamen siyah giymişti. Kasları kumaşın üzerinde gerilmişti ve bende ellerimi üzerlerinde gezdirme isteği uyandırıyor. Vücudunu keşfetme özgürlüğünü bana hiç tanıyacak mıydı?

Ne oluyor lan? Neden bunu düşünüyorsun?

Yumruklarımı sıktım ve dikkatimi Francis'e çevirdim. Mor bir papyon takmıştı, gri gözleri sinirli bir şekilde odanın diğer ucuna bakıyordu. Aklından neler geçtiğini kim bilebilirdi ki? Rahat görünen tek kişi Prescott'tı, West'e bir şeyler mırıldanırken elindeki bardak parmaklarının ucunda tehlikeli bir şekilde sallanıyordu. Canavar adam ona karanlık bir bakış attı, kehribar rengi gözleri şiddet doluydu. Prescott West'e sadece sırtarak göz kırptı. Adamın mavi gözleriyle uyumlu bir papyonu vardı ve smokini ikinci bir deri gibiydi. Beni masasının üzerinde becerirken parmaklarını ağzıma hatırlayınca yutkunmaktan kendimi alamadım. Bana nasıl emirler yağdırmış ve beni kendisi için nasıl çaresiz bırakmıştı. Adam lanet bir avcı gibiydi. Ve ben onun avı olmak istiyordum. Onun küçük kuzusu.

Son olarak, Salı günü onlarla birlikte etkinliğe katılmam gerektiğini söylediğinde beni kırbaçlayan patronum Drake vardı. Benim, Francis ve Prescott arasında olanları ona anlatmamı istemesi kalbimin çarpmasına neden oldu. Ve nedense ona itaatsizlik etme isteği uyandırdı. Evet, Drake gözümü korkutuyordu ama aynı zamanda onun damarına basmak istiyordum. Soğukkanlı ve gergin tavrının altındaki adamı görmek istiyordum. Onu açmamın tek yolu kabuğunu kırmak ve elini zorlamaktı. Öyle bile olsa, bunu yaptığımda ne yapacağını düşünmek beni çok korkutuyordu.

Drake'in de Prescott'un gibi gözleriyle uyumlu çivit mavisi bir papyonu vardı. Sonuç olarak, dördü de kesinlikle dikkat çekiciydi. Tüm gözler onların üzerindeydi, her hareketlerini izliyorlardı. Sanki tanrıların gibi odaya hükmediyorlardı. Ve sanırım pek çok açıdan öyleydiler. Sektörlerinin tanrıları. İstediklerini elde etmek için hiçbir şeyden çekinmeyen acımasız adamlar. Peki ya şimdi? O bendim.

Onların önüne geldim. Dördünün de gözleri üzerimdeydi. Prescott sanki temizlenmemden etkilenmiş gibi sinsice gülümsedi. Francis'in gözleri bir parça yumuşadı. Drake ifadesiz kaldı. Ya West? Tüm bu insanların önünde elbisemi yırtıp beni becermek istiyormuş gibi görünüyordu. Onların varlığına tepki vermemeye çalıştım ama bu neredeyse imkânsızdı. Bu adamlar vücuduma çoğu kadının yüzünü kızartacak şeyler .

Prescott uzanıp elimi tutarak, "İyi akşamlar, Scarlett," dedi. Dudaklarına götürdü ve parmak eklemlerimi öptü, gözlerinde sapkın bir ifadeyle beni süzdü. "Çok... nefis görünüyorsun."

"Tatlım, çok lezzetlisin."

Pazartesi günkü sözleri kulaklarımda çınladı. Adam ne söylediğini ve bunun bende ne çağrıştırdığını çok iyi biliyordu.

"Teşekkür ederim, Başkan."

Elimi bıraktığında dili alt dudağının üzerinde gezindi. Ben de kendi dudaklarımın karşılık olarak ayrılmasına engel olamadım. Havadaki gerilim seks ve şehvetle doluydu. Beşimizin arasında titreşiyor, odayı gücüyle ıslatıyordu.

Gözlerim yere düştü ve elbiseye baktım. ve vücudumu sarıyordu, dizlerimin hemen altına kadar düşüyordu ve arkası yırtmaçlıydı. Yüksek siyah topuklu ayakkabılar seçtim ve tırnaklarımı koyu kırmızıya boyadım. Saçlarım açıktı ve doğal dalgalarım yüzümün etrafında kıvrılıyordu.

Mason daha önce odamdan çıktığımda üstümü değiştirmemi söylemişti ama ben onu duymazdan gelmiştim. Beni böyle görmelerini istemiyordu. Çok az şey biliyordu, hepsi beni çıplak ve onlara olan ihtiyacımla damlarken görmüşlerdi.

Gözlerimi tekrar kaldırdım ve Drake'inkilerle buluştum. Bana bir tepki vermedi ama bunu beklemiyordum. Sanki kontrolünün birazcık bile kaymasına izin verecekmiş gibi.

"Buraya gel."

Bu bir istek değildi. Hayır, Drake hiçbir şey istemedi. Talep etti ve itaat etmemi bekledi. Ona doğru bir adım attım. Gözleri vücudumda gezindi, her inceledi ama ifadesi . Gördüklerinden hoşlandığının tek göstergesi gözbebeklerinin büyümesiydi, çivit rengi siyah tarafından ele geçirilmişti. Bu onu neredeyse tehditkâr gösteriyordu. Sanki hoşuna gitmezsem beni ikiye bölecekmiş gibi.

"Kravatım düzgün mü?" diye sordu.

Uzandım ve onunla oynadım, kesinlikle buna ihtiyacım yoktu ama de ona dokunmak istiyordum. İçim sıkıştı. Her ne kadar

kısa bir dokunuş, benim için önemliydi.

"Artık öyle."

Bana başıyla selam verdi. Ellerimi indirdim ve başımı öne eğdim. Cuma gününden beri ilk kez dördüyle aynı anda bir arada bulunuyordum. Onların varlığı bile geçmişe dönmeme neden oluyordu. Drake bana hepsinin beni tekrar becermesini isteyip istemediğimi sorduğunda yalan söylemiyordum. Bunu istememe imkân yoktu. Bu adamların kim olduklarını ve ne yaptıklarını bilmeden. Yine de umurumda değildi. Şu anda değil.

Hiç şüphesiz Mason bana hedeflerimi hatırlatacaktı. Neden burada olduğumuzu. Onlarla kısıtlanmak istemiyordum ama başka seçeneğim yoktu. Eğer ailemin istediğini yapmazsam, beni Kent'e geri götüreceklerdi. Beni malikâneye kapatırlar ve bir daha asla gitmeme izin vermezlerdi. Tehditleri zihnimde büyük bir ağırlık oluşturuyordu. Bu beni patronlarıma ve onların benimle ilgili planlarına tamamen teslim olmaktan alıkoyuyordu. Ne oldukları hakkında hiçbir fikrim yoktu ama iyi bir şey biliyordum.

Drake'in gözüne bir şey çarptı. Elimi tuttu ve beni de yanına çekti. Diğerlerine dönüp baktım. Hepsinin gözü elbisemin arkasındaki yırtmaçtaydı. Uygun olandan daha yukarı çıkıyordu, bu yüzden Mason onunla dışarı çıkmamı istemiyordu.

Drake beni yükseltilmiş platforma götürdü ve durduğunda elimi bıraktı.

"Konuşmamı aldınız mı?" diye sordu, sert bir ifadeyle bana bakarak.

"Evet, ."

İhtiyacı olan her şeyin yanımda olduğundan emin olmak için gereğinden büyük bir çanta getirmiştım. Tableti çıkarıp dün bitirdiğimiz konuşmayı getirdim ve ona uzattım. Ekranı taradı.

"Prescott bu işte daha iyi," diye mırıldandı.

Benim duymamı istediğini sanmıyordum. Gözlerim odayı taradı. Diğer üçü bizi izliyordu. Ve Mason, bastırılmamış bir öfkeyle dolu kara gözlerini dikmiş bakıyordu. Bana dokunmalarından hiç hoşlanmamıştı. Mason'ın benimle gelmesine izin vermek berbat bir fikirdi ama başka ne yapabilirdim ki? Beni evde tutmakla açıkça tehdit ediyordu. Bu kadar sinirlenmeye değmezdi.

Spiker platforma çıkarken Drake bana, "Ben bunu yaparken sen burada bekle," dedi.

Bir dakika sonra çağrıldı. Benden uzaklaşırken yüzüne bir maske düştü. Zeki ama acımasız iş adamı sahneye çıktı ve konuşmaya başladı. Zar zor dinledim, bu şeyi sayılamayacak kadar çok kez duymuştum. Yazmasına ben yardım etmişim. Onun yerine bana doğru bakan West'i izledim. Bakışları sırtımı sertleştirdi. İçimi yakan o kehribar rengi derinliklerin nefret mi yoksa şehvet mi olduğunu bilmiyordum. Dövmeli elleri iki yanında bükülmüş, bana boğazımı nasıl sardıklarını hatırlatmıştı.

Tanrım, bunu düşünmeyi bırak.

Hoşuma gittiğini inkar edemezdim. Tanıştığımızda bunu ilk kez yaptığında, kibar toplumsal standartları açıkça hiçe sayması karşısında şok olmuştum. O, başkalarının kendisi hakkındaki düşüncelerini çok az önemseyen bir adamdı. Sonuçlarını düşünme zahmetine katlanmadan canı ne isterse onu yapan biriydi. Yoluna çıkan herkesi mahvederdi. Bana insanların ondan korktuğunu söylemesine şaşmamalı. Bir bakıma ben de korkuyordum. Korkuyordum ve yüzeyin altında kaynayan şiddetten cehennem gibi tahrik oluyordum.

West'e bakmakla o kadar meşguldüm ki, Drake tableti elime tutuşturana kadar bana tekrar katıldığını fark etmedim. Yaklaştığında gözlerim onunkilere kaydı.

"Git eğlen Scarlett," diye mırıldandı. "Sana tekrar ihtiyacım olduğunda seni bulacağım."

"Evet efendim," fısıldadım.

Dudağı seğirdi ama gülümsemedi. Tableti çantama geri tıktırdım. Aceleyle Mason'ın durduğu yere doğru geri çekildim, Drake'in gözlerini sürekli üzerimde hissediyordum.

"Benimle dalga mı geçiyorsun, Scar?" Mason ona ulaştığımda tısladı. "Etrafında dolaşan akbabalar gibiler."

Omuz silktim ve çantamı yanında durduğu küçük masanın üzerine koydum. "Ne yapmamı istiyorsun? Hepsine siktir olup mi söyleyeyim? Bunun iyi gideceğinden şüpheliyim."

Mason hiçbir şey söylemedi, sessizce yanımda kaynıyordu. Bana bir kadeh şampanya getirmişti. Kadehimi yudumlarken, yanlarına her yaklaştığımda nabzımın kontrolden çıkmasına neden olan dört adama bakmamaya çalışarak gözlerim odanın içinde dolaştı. Ödül takdimleri gecenin ilerleyen saatlerinde gerçekleşecekti, bu yüzden grup başladı ve birkaç kişi bunun için hazırlanan pistte dans etmeye başladı.

Mason elimi tuttu ve beni yere doğru çekerek
Onu

. "Ne yapıyorsun?" "Benimle
dans et."

İçimi çektim, ama çantamın olduğu yerde iyi olacağından emin olduğum
için isteyerek gittim.
şimdilik. Masadan çok uzakta değildik. Olay çıkarmanın bir anlamı yoktu ve
Drake bana eğlenmemi söylemişti. Mason'la dans etmemi kastettiğinden
şüpheliyim.

Arkadaşımın beni kollarına almasına ve benimle birlikte müzik eşliğinde
sallanmasına izin verdim. Muhtemelen beni gerekenden ya da uygun olandan
çok daha yakın tutuyordu. Kaşlarımı çattım ama yorum yapmadım. Onları
kızdırmak mı istiyordu? Eğer öyleyse, başım büyük belaya girerdi. Mason,
Atlılar'ın beni kendi malları olarak gördüklerini fark etmemişi. Mason'ın
hareketleri ve bunların yaratabileceği yankılar hakkında içimde korkunç bir
his vardı.

OTUZ ÜÇ BATI

Viski bardağımy dudaklarıma götürürken, Scarlett'in odanın öbür ucuna doğru yürümesini ve çok iyi tanıdığım bir adamın yanındaki masada durmasını izledim. Bardağı indirirken elim bardağın etrafında daha sıkı kıvrıldı.

"Onun burada ne işi var?"

Francis kaşlarını kaldırarak bana baktı.

"Kim?"

"Mason," diye bağırdım.

Hem o hem de Prescott, Scarlett'in, Carver'lar tarafından ona göz kulak olması için görevlendirilen adamla birlikte durduğu yere baktılar.

Prescott gözlerini kısarak, "Onu getireceğini düşünmemiştim," dedi.

Francis bana yan gözle bakarak, "Oldukça kızgın görünüyor," diye yorum yaptı.

Prescott sırtıttı.

"Belki de bizi sevmiyordur."

Francis homurdandı ve gözlerini devirdi.

"Tabii ki istemiyor. Korumaya yemin ettiği kız için biz bir tehdidiz."

"Görünüşe göre onu korumaktan daha fazlasını yapmak istiyor."

Adamın Scarlett'i dans pistine sürükleyişini izledim. Bardağı yanımdaki masanın üzerine koyarak yumruklarımı sıktım. Elimde tutmaya devam etseydim, duvara çarpıp parçalanacak, parçaları yere saçılacak ve üzerine sıvı damlayacaktı. Hıyarın Scarlett'i kendisine doğru tutuşu, onlara doğru bir adım atmama neden oldu.

Drake tekrar bize katılırken Prescott bir elini omzuma koyarak, "Sakin ol," dedi.

Ona homurdandım, kadınımy tutan bu sik kafalıyı lime lime etmek istiyordum. Özellikle de yüzünde bir sırıtışla bize bakma cüretini gösterdiğinde.

"Bu amcık gerçek mi?" diye bağırdım.

Bir an için nerede olduğumuzu unuttum. Tek düşünebildiğim, kadınımy sanki onun sahibiymiş gibi tutan o sik suratlıdan kurtarmak için odanın diğer ucuna koşmaktı. Kadın onun değildi. O *benimdi*. Tamamen benimdi. Onu ilk gördüğüm günden beri benimdi. Yanımda duran üç adam dışında kimse ona dokunamazdı. Her birini öldürebilirdim.

Bana ait bir kadına el sürebileceklerini sanan orospu çocukları.

Prescott'un tutuşuna karşı kendimi zorladım, lanet olası pislik elini Scarlett'in sırtında gezdirirken damarlarıma öfke doldu. Kadınımın dokunmaması gereken yerlerine çok yakındı. Başkalarına uzak durmaları için bir uyarı olarak kendimi onun lanet tenine damgalayacaktım.

"Ölmek istiyor," diye mırıldandı Francis.

Prescott omzumu sıkıca tutarak, "Bana mı söylüyorsun," diye karşılık verdi. "O güzel çocuk suratına bir yumruk da ben atmak isterdim."

"Onu öldüreceğim. Kendi lanet kanında boğulabilir," diye hırladım.

Drake elini diğer omzuma koyarak, "Hey, bunların hiçbirisi değil," diye araya girdi. "Ona dokunamayız, bunu biliyorsun."

"Umurumda değil. Ona bu şekilde dokunamaz." Kolumu kaldırdım ve elimi ekrana doğru salladım. "O *bizim*."

"Senin de sakinleşmen gerek West."

Drake ve Prescott'un ellerini ittim ve ikisine ters ters baktım. "Yoksa ne olur?"

"Nerede olduğumuzu unuttun mu? Olay çıkarma. Bu çok önemli. Bunu mahvetmeyi göze alamayız."

Drake'in bu kadar haklı olmasından nefret ediyordum. Hem de çok nefret ediyordum. İçimdeki öfke ve hiddet alev alev yanıyor, beni şiddet ihtiyacıyla dolduruyordu. Buna sebep olan pislikten intikam alma ihtiyacı. Kahretsin, ona zarar vermek istiyordum. Benimle alay ettiğine pişman etmek için. Puştun kiminle uğraştığına dair hiçbir fikri yoktu. İçimdeki canavarı görmek istemiyordu. Tüm varlığını mahvedecek olan canavarı.

Scarlett'in onun beni nasıl etkilediğini görmesine de izin veremezdim. Derimin altında gizlenen adam hakkında hiçbir fikri yoktu. Gençliğimizde onun düşüncelerine ve duygularına nasıl bu kadar yakından erişebildiğini. Hayatının her günü onun için nasıl kanını akıttığını. Ve onu inciten herkesi nasıl öldüreceğini. Onun için kim olduğuma dair hiçbir fikri olmadığını bilmek bana acı veriyordu. Birbirimiz için kim olduğumuzu.

"*Sen benim için bütün dünyasın, West. Bunu neden göremiyorsun anlamıyorum.*"

Hatırladıkça neredeyse hırlayacaktım, sesi kulaklarımda yankılanıyordu. Sözleri göğsüme bir bıçak saplamak gibiydi. Scarlett beni mahvetmişti. Görmek

Şimdi, bunları söylediğini hiç hatırlamadığının farkında olması onu mahvediyordu.

İnsanların kafamın yerinde olmadığını söylemesine şaşmamalı. Nasıl olabilirdim ki? Hayatımdaki ışık benden koparılmışken nasıl normal olabilirdim ki? Hepimizden.

"Orada durup bunu nasıl umursamazsın?"

"Umurumda olmadığını kim söyledi?" Drake tısladı. "Onun kıza dokunmasından hoşlandığımı mı sanıyorsun? Onun uzuvlarını koparmana seve seve yardım ederdim ama senin aksine, durumumuzun tehlikeli olduğunun farkındayım. Onu öldürürsek, başımıza bir dünya bela açarız. Bunu izin vermeyeceğim."

Suratına yumruk atmak istedim. Drake anlamadı. Hiçbiri anlamadı. Hiçbir fikirleri yoktu. Hem de hiç.

Onlara söylemedin, nedeni bu. , anlarlardı.

Sanki Scarlett'in bana karşı olan hisleri hakkındaki gerçeği ortaya çıkaracaktım gibi. Zaten çok acı veriyordu. Bundan bahsedemezdim.

Drake'in ne dediği umurumda değildi. O değersiz sık kafalı onunla dans ederken ve yüzünde o lanet sırtışıla bizi izlerken burada durmamın hiçbir yolu yoktu.

"Batı."

İleri doğru bir adım atmıştım ki Drake'in ses tonu beni . "Yapma."

Dişlerimi göstererek ona baktım.

"Sakin ol Drake, ona hiçbir şey yapmayacağım."

Ayaklarım tekrar ilerlemeye başladı.

"Ne yapacaksın?"

Başımı arkaya çevirdim ve üçüne de azımsanmayacak bir memnuniyetle baktım.

"Mason'a zarar veremem ama kimse Scarlett hakkında bir şey söylemedi."

İçlerinden biri cevap verdiyse de ben duymadım. Nasıl görüldüğüm umurumda bile olmadan odanın diğer ucuna doğru yürüdüm. Lanet kadını, onun vücuduna erişmesine izin vermenin bedelini ödeyecekti. Onunla sevişmiyor olması umurumda değildi. Etli avuç içleri onu hissetmeyecekti.

Odanın yarısını geçtikten sonra içlerinden biri bana yetişti ve beni Scarlett ile Mason'dan uzaklaştırdı. Prescott'a baktım. Ağzı ince bir çizgi halindeydi ve ifadesi karanlıktı. Beni bar bölümüne engel olmadım.

"Ne yapıyorsun?"

"Aptalca bir şey yapmadığından emin olmak için." Bana baktı. "Bak, sana katılıyorum. O şerefsiz dayağı hak ediyor ama Drake haklı. Şimdi zamanı değil."

"Ona dokunmayacaktım."

Prescott bir kaşını yukarı kaldırdı. Herif bana inanmadı. Muhtemelen akıllıca.

"Eğer hıncını ondan çıkarmak istiyorsan, hiç durma. Ama bunu onun üzerinde bekçi köpeği gibi gezinmediği bir zamanda yap, tamam mı?"

Bara yaslandım ve o hıyarın hâlâ kadınımınla dans ettiği yere doğru baktım.

"Haklısın."

"Az önce benimle aynı fikirde miydin?"

"Şansını zorlama, Pres." Parmak eklemlerimi kırdım. "Onun yerine geçmene izin vermeyeceğim."

Prescott bize daha fazla içki ısmarlamadan önce sadece homurdandı. Benimkini yudumladım ve Mason'ın Scarlett'i küçük masalarına geri götürmesini izledim. Scarlett ona zor anlar yaşatıyordu ya da en azından hararetli bir konuşma yapıyorlarmış gibi görünüyordu. Bu da bana onun buradaki varlığından pek memnun olmadığını düşündürdü.

"Sence biliyor mudur?" Bir süre sonra Prescott'a sordum.

"Neyi biliyor?"

"Burada olmasının gerçek sebebi."

"Hayır. Ona da söylemeyeceğiz. Bırakalım kendi mezarını kazsın."

"Sözlerimi bir kenara yazın, bir gün ona yardım edeceğim." Prescott sırtı ve başını salladı.

"Yapamayız ve bunu sen de biliyorsun, ama onunla uğraşabiliriz."

Cevap olarak homurdandım. Mason Jones'la yatacağım kesin. İlk taşı o atmıştı. Bütün bahisler kapalıydı. Ona başka türlü zarar veremezsem, akıl oyunları ile işkence etmekten zevk alacaktım.

Prescott ve ben barın yanında kaldık. Drake ile uğraşmak istemiyordum. Beni bu etkinliğe katılmaya o zorlamıştı. Kendini beğenmiş zengin puştlar ve iş dünyasından tiplerle dolu bu havasız odada bulunmak, şiddet uygulama isteğiyle derimin kaşınmasına neden oluyordu.

Spiker ödül takdimine başladı. Prescott diğerlerini bulmak için uzaklaşırken ben de kalabalığın toplanmasını izledim.

yükseltilmiş platform. Gözlerim Scarlett'i buldu. Kalabalığın kenarında duruyordu, yanında da bekçi köpeği vardı.

Bardağımı barın üzerine bıraktım ve ona doğru yürüdüm. Kadının hiç şansı yoktu, geldiğimi de görmemişti. Arkasından yaklaştım ve elimi bileğine doladım.

"Benimle gel."

Gözlerini kocaman açarak bana baktı.

"Ne?"

Onu kalabalıktan uzaklaştırmadan önce gülümsedim. Benimle birlikte yürümeye çalışırken tökezledi. Giydiği topuklu ayakkabılar ölüm tuzakları gibiydi. Onu dik tuttum çünkü düşüp olay çıkarmasına izin veremezdim.

"West, ne yapıyorsun?" diye tısladı.

Cevap vermedim, sadece onu bir oyuğa çektim ve duvara yasladım. Üzerine eğilerek vücudunu kendime hapsettim. Elim boğazına dolandı, orada bulunan kafatası dövmesi ışıktı parlıyordu.

"Başka bir erkeğin sana dokunmasına izin vermenin kabul edilebilir olduğunu düşünüyor musun?" Ona kısık sesle sordum.

"Ne?"

"Küçük gösterisini gördüm. Benimle sidik yarışına sanıyor. Ve sen de buna izin verdin."

Scarlett'in gözleri büyüdü. Avucuma karşı yutkundu.

"Sadece dans ediyorduk."

Elim boğazında sıkılaştı.

"Sen benimsin, Scarlett. Bu, *benim* olana başkasının dokunmasına izin vermeyeceğin anlamına gelir."

Nefesi kesik kesik ve düzensiz çıkıyordu.

"Sen delisin," diye fısıldadı.

Sırıttım.

"Bunun çılgınca olduğunu mu düşünüyorsun? Sakın beni deneme. Bunu bir daha yaparsan sana deliliği gösteririm."

Yüz ifadesi karardı.

"Ne olmuş yani? Arkadaşlarının bana dokunmasına izin veriyorsun ama arkadaşım benimle dans ettiğinde buna izin vermiyorsun öyle mi?"

"Evet, aynen öyle."

İnanmaz görünüyordu.

"Çok , musunuz? Hepinizde var."

Çok iyi hatırladığım bir öfke vardı. Scarlett hiçbir zaman utangaç, çekingen, itaatkâr bir tip olmamıştı. Keskin pençeleri vardı. Sizi paramparça edecek pençeleri. Ve ben bunu her zaman inanılmaz derecede çekici bulmuştumdur. Kendi deliliğime uyan bir kadın.

"Öyle mi?"

"Evet. Beni becermene izin verdiğim için artık senin malın olduğumu düşünüyorsun. Siktir git." Göğsümü itti. "Şu anda senin saçmalıklarla uğraşmak istemiyorum."

Yanlış bir şey söylemişti ve bunu biliyordu. Halka açık bir etkinlikte olmamıza ve Drake'in uyarıları kafamda çınlamasına rağmen bu işin peşini bırakacak değildim. Boştaki elim bacağından aşağıya, elbisesinin altına kaydı ve parmaklarımı kalçasında gezdirirken elbisesini yukarı itti. Bir nefes verdi.

"Sen benimsin ve bunu kafana ne kadar çabuk sokarsan o kadar iyi olur. Halka açık bir ortamda olmamızın istediğimi almamı engelleyeceğini mi sanıyorsun?"

"Batı-"

Boğazını sıktım, devam edemesin diye bir anlığına nefes yolunu kestim.

"Hayır, şimdi konuşmanın sırası değil."

Parmaklarım külotuyla buluştu. Ön tarafını, tam am dudaklarının üzerine sürttüm. Gözlerinde korkuyla bana baktı.

Güzel. Korkmaya başla. Seni bir oda insanın içine sokacağım ve bu konuda yapabileceğin hiçbir şey yok.

Parmaklarımı külotunun altına daldırdım, yarığını okşadım ve ıslaklığının başlangıcını buldum. Bu beni gülümsetti ve ona doğru eğilmemi sağladı.

"Nasıl olduğunu anlıyorum," diye mırıldandım. "Ağzın bir şey söylemeyi seviyor ama vücudun bana başka bir şey söylüyor. Bunu istiyorsun."

"Hayır," diye fısıldadı.

Klitorisini bulmaya çalıştım, etrafında döndüm. O da karşılık olarak kalçalarını benimkilere doğru salladı.

"Mmm, bana durmamı söylemekten zevk alıyor musun, ha? Bunu sana ben yaptırıyormuşum gibi mi davranmak istiyorsun? Oynamak istediğin oyun bu mu?"

"Hayır."

Dudağımı ısırdım. Gözlerindeki korkuyla karışık şehvet onu veriyordu. Üç parmağımı ıslak amına sokup klitorisini parmaklamama neden oldu.

"Bahse girerim şu anda bu daracık amcığa gömülü olanın benim sikim olmasını isterdin, değil mi?"

Başını salladı, boğazını tekrar sıkıduğında nefes nefese kaldı. "Ya seni herkesin önünde becerirsem? Onlara kimin sahibi olduğunu daracık deliklerine, hmm? Bunu ister misin, Scarlett? Gözyaşları ve utanç içinde kalana kadar vücudundaki tüm orgazmları sıkarken seni adımı haykırmaya zorlayacağım."

Nefes nefese kalışı ve bana yaslanması, yüksek sesle söyleyemediği her şeyi bana anlattı. Bunu yaptığımı düşünmek onu ediyordu. İçinde yaşadığım ahlaksızlığın derin, karanlık çukuruna batmak istiyordu. Burada ahlaki değerlere yer yoktu. Havalara ve lanet olası zarafetlere yer yoktu. Sadece yozlaşma, sefahat ve günah vardı.

Daha da yaklaşarak dilimi yanağında gezdirdim.

"Bana kime ait olduğunu söyle," diye fısıldadım. "Söyle ve gelmene izin vereyim."

Titredi, elleri kendini sabitlemek için belimi kavrarken vücudu sarsıldı.

"Batı."

"Söyle. Bana."

"Sen... Ben sana aidim."

Yüzümü saçlarına gömdüm, baharatlı kokusunu içime çektim ve parmaklarımı daha sert ittim.

"Bu doğru. Sen benimsin."

Vücudu gerildi ve parçalandı. Boşalmak için mi söylemişti, umurumda değildi. Zevkinin üzerimde yıkanmasına izin vermek her şeydi. Geri çekilip parmaklarımı elbisesinden çekmeden önce kendime onun bedeninde yıkanmak için bir an izin verdim. Bana baktı, gözleri odaklanmamıştı.

"Aç."

Dediğimi yaptı ve parmaklarımı ağzının içine sokmama izin verdi. Ondan temizlemesini istememe gerek yoktu. Hepsini kendi başına yaptı.

"Eğer sana bir daha böyle dokunmasına izin verirsen, Scarlett, senin için daha kötü sonuçlar doğar. Anladın mı?"

Parmaklarım ağzından kayarken gözlerini kırıştırdı. Sonra bana ters ters baktı.

Be

n. "O benim arkadaşım. Sorduğun şey çok saçma."

Başımı salladım, parmaklarım boğazını sıkıyordu.

"Arkadaş," diye alay ettim.

"Sorununun ne olduğunu anlamıyorum. Mason'ı tanımıyorsun bile. Neden umursuyorsun ki?"

Güldüm ve elimi boynundan çektim.

"Kimsenin eşyalarımla oynamasını hoş karşılamam. Gelecekte bunu hatırlasan iyi edersin."

O daha bir şey söyleyemeden, çekip gittim. Eğer daha fazla kalırsam, onu tüm salonun önünde becerecektim ve sonra Drake kellemini alacaktı. Şanslıydım ki herkesin dikkati şu anda ödül törenindeydi. Kim olduğum konusunda özür dilemiyor olabilirdim ama bu gecenin önemini anlamıştım. Zaten bu yüzden buradaydım yoksa evde oturup kafayı bulurdum.

Şu anda bir vuruş yapabilirim. İçimde kopan fırtınayı dindirebilirdi. Yoluma çıkan aptallara acımıyordum. Elbette pişman olacaktı, ama ben en ufak bir pişmanlık duymadan onları paramparça etmekten zevk alacaktım. Bu akşam pişman olduğum tek şey Scarlett'i odadan çıkarıp sikimi boğazına kadar sokmamaktı, bunu günlerce hissedecekti.

Bir dahaki sefere daha kötü olacak, Scarlett. Sözlerimi unutma. Benimle uğraşırsan, ben de seninle uğraşır, ama bunu daha kirli ve daha acımasız yaparım. O zaman gerçekten kime ait olduğunu göreceksin.

OTUZ DÖRT SCARLETT

Duvardan uzaklaşamıyordum. Bir adım atsam dizlerim kırılıyor ve yere yığılıyordum. Hayatımda hiç aynı anda hem bu kadar korkup hem de tahrik olmamıştım. Dördü tarafından uyuşturulup becerildiğimde bile. West beni buraya sıkıştırdığı ve parmaklarına boşalmamı sağladığı o anlarda tüm varlığımı alt üst etmişti. Bunu beni memnun etmek için yapmamıştı. Beni cezalandırmak için yapmıştı. Tüm bu insanların önünde boşalmak istememiştim. Sözlerinin ve davranışlarının beni ne kadar tahrik ettiğini görmek utanç vericiydi. Hareketleri beni şehvet ve arzuyla çılgına çeviriyor, bu adam en kötü kabusum oluyordu.

Hangi kadın West'in bana yaptığı gibi kafasını siken birini ister ki? Her uzaklaştığında karnıma bir yumruk yemiş gibi hissettim. Kovulmuştum. Artık onun radarında değildim, dersi bitmişti. Ve ne lanet bir dersti.

West'in sahipleniciliği kalbimi çarptırdı. Bunu anlayamadım. Mason'ı tanı mıyordum ve beni de çok az tanıyordu. Başka bir adam olsaydı fark eder miydi? Bundan şüpheliydim. West, Drake, Prescott ve Francis dışında kimsenin bana dokunmasını istemiyordu. Bütün bu olanlar bana hiç mantıklı gelmiyordu. Hem de hiç. Bu adamların benim peşimden gelme şekli, her şeyin en kafa karıştırıcı kısmıydı. Buraya onları yakalamaya gelmiştim ama onlar beni yakalıyordu.

Kendimi toparladım. Gecenin geri kalanında bu oyukta saklanamazdım. Drake'in bana daha sonra ya da belki şimdi ihtiyacı olacaktı.

Kahretsin, oraya geri dönmeliyim.

Elbisemi düzelttim. İç çamaşırım sırlıklam olmuştu ama bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Lanet olası West. Neden duygularım üzerinde bu kadar derin bir etkisi vardı? Neden beni ısılatıyor ve ağrıtıyordu? Onun kaba dilinden ve düpedüz aşağılayıcı davranışlarından zevk alıyordum. Beni tüm odanın önünde becereceğini söylemesi ve adını haykırmamı sağlaması beni tamamen kaybetmiş ve onun merhametine bırakmıştı.

Kendimi toparlamaya çalışarak bacaklarımın üzerinde oyuktan çıktım. Sunumlar hâlâ ediyordu. Dolaştım

Mason'ı çantamla beklerken bulduğum küçük masaya geri döndüm. Yüz ifadesi beni ürküttü.

"?" diye tısladı, kahverengi gözleri öfkeyle parlıyordu. "Hiçbir yerde."

"Hayır mı? O zaman onlardan biri tarafından sürüklenmedin mi? Senden ne istiyordu?"

Bu konuşmayı yapmak istemediğim için çantamı ondan aldım. West'in elini elbisemin altına sokup beni parmaklarına nasıl boşalttığını ona anlatmamın imkânı yoktu. Bunun beni nasıl tahrik ettiğini ve nasıl dehşete düştüğümü. Mason bunları bilmemeliydi. Aklını kaçırdı. West, Mason'ın onunla sidik yarışına girmeye çalıştığından bahsetmişti. Mason'ın Atlılar'dan ne kadar nefret ettiğini düşününce bu beni şaşırtmadı. Gerçekte neler olduğunu öğrenirse, West'i daha da sinirlendireceğinden emindim. Ve hiç şüphesiz West'in gazabından en çok ben nasibimi alacaktım. Bana veda sözleri bir uyarı niteliğindeydi. Ciddiye aldığım bir uyarı.

"Benden ne istediği seni ilgilendirmez."

Sürüklendiğimi inkâr etmeyecektim. Mason bunu açıkça görmüştü.

"Onlarla ilgili her şey beni ilgilendirir, Scar. Anlaşmayı biliyorsun." Elim yumruk şeklinde kıvrıldı.

"Oh ne? Babam öyle dedi diye mi? Siktir git. Söz konusu olan benim kığım, seninki değil."

Mason'ın kaşları havaya kalktı.

"Sana ne oldu böyle? Bu tavır da nereden çıktı?"

Aptalca bir şey söylemeden önce ondan uzaklaşmalıydım. Geri alamayacağım bir şey. Öfke ve hayal kırıklığı vücuduma doldu, midemi bulandırdı. Zaten West'le uğraşmak zorundaydım ve şimdi de Mason bana bok atıyordu. Bunun için enerjim yoktu.

"Bana zor anlar yaşatmandan bıktım usandım. Bugün benimle gelmek zorunda değildin. Aslında, seni burada istemediğimi söylemiştim." Göğsümü işaret ettim. "Tüm bunlarla yaşamak zorunda olan benim Mason. Benim. Eğer onları benimle izlemeyi kaldıramıyorsan, bu senin suçun, benim değil."

O daha tek kelime edemeden, bana hissettirdiklerinden nefret ederek fırlayıp gittim. Sanki her şeyi berbat ediyormuşum gibi. Gerçekte de öyleydim. Atlılar her zaman benden on adım önde görünen zorlu rakiplerdi.

Sakinleşmek için kadınlara gitmeyi planlıyordum ki biri kolunu bana doladı ve beni kalabalıktan uzaklaştırarak bara doğru götürdü. Kafamı kaldırdığımda Prescott olduğunu gördüm. Mavi gözleri karanlıktı ve ifadesi sertti. Bara ulaştığımızda içki siparişi verdi ve beni yanından ayırmadı. Barmen içkileri masaya bıraktığında bir tanesini alıp dudaklarıma götürdüm. Prescott bir yudum alırken beni izledi. Alkol boğazımı yakıp geçerken neredeyse sıçrayacaktım.

"Tanrım," diye öksürdüm. "Bu da ne?" Bana gülümsedi.

"Sinirlerini yatıştırmak için viski." "Daha çok beni boğmak için." Prescott'un gözleri parladı.

"Bu West'in , benim değil."

Bardağı yere bıraktı ve kendi bardağını aldı.

Bunu çok iyi bilmiyor muydum? O lanet adamla ne zaman yalnız kalsam, ağır dövme eli boğazıma doluyordu. Bunun beni tahrik ve rahatsız ettiğini inkâr edemezdim. Ama az önce yaptığı numaradan sonra, böyle şeyleri kimseye itiraf etme eğiliminde değildim.

"Bana ondan bahsetme."

Prescott'un belimdeki eli sıkılaştı.

"Hayır mı? Akli dengesi yerinde olmayan arkadaşım gözlerindeki o ölümcül bakışa neden olacak ne yaptı, hmm?"

West'i ve saçmalıklarını tanımlamak için uygun bir kelimeydi.

elime aldım ve viskiyi yudumladım, ne kadar sert olduğunu ne de neden olduğu yanmayı umursadım. Kaotik düşüncelerimden uzaklaşmak için ihtiyacım olan şey buydu.

"Gerçekten bilmek istiyor musun?"

"Elbette, tatlım, başka türlü sormazdım."

Bir kaşımı kaldırarak ona baktım. Sırıtsı kalbimin göğsümde taklalar atmasına neden oluyordu. Yüzünde bir özlem ifadesi vardı ve bana kulağını ödünç vermesinden çok daha fazlası olduğunu fark etmemi sağlıyordu.

"Hmm, eminim."

Bana doğru eğildi. "Bana ne olduğunu söyle."

Bir parçam Prescott'un içine batmak istiyordu ama bunun için seyirci istemiyordum. Mason'ın bakışlarının sırtımda delikler açtığını hissedebiliyordum. Bardağı bir kez daha kaldırarak, salonun dışına açılan kapıları işaret ettim.

başım ile birlikte. Prescott ipucunu anladı. Kendi bardağını aldı ve beni kapıya doğru teşvik etti. Bir dakika sonra koridordaydık ve resepsiyonda pencerelerin yanındaki oturma alanına doğru yürüyorduk. Bardaklarımızı yüksek bir masanın üzerine koydu ve bana döndü.

"Bunun olduğuna emin misiniz? Siz ödül almayacak mısınız?"

Sırıttı. Prescott pazarlama müdürüydü. Bu tür şeyler onun sorumluluğundaydı.

"Kazanırsak Francis ve Drake bunu halledebilir." Bir kolunu bana doladı, parmaklarını çenemin altına yerleştirip başımı ona doğru eğmeden önce beni kendine çekti. "Şimdi, benim küçük kuzum, seni bu kadar kızdıran ne?"

Kollarım ben düşünmeden Prescott'un beline dolandı. Vücudu ısı yayıyor, beni içten dışa doğru ısıtıyordu. Elini çenemden çekti ve diğer kolunu bana dolayarak beni kendine doğru çekti.

"Arkadaşımla dans ettiğim için West beni cezalandırdı." Prescott'un mavi gözleri itirafımla parıldadı. "Nasıl cezalandırdı?"

Ona daha fazla bakamadım. Onun yerine yüzümü omzuna gömdüm ve yanaklarımın ısındığını hissettim.

"Beni oradaki tüm o insanların önünde boşalmaya zorladı," diye fısıldadım. "Aşağılayıcıydı."

Prescott hiç beklenmedik bir hareketle başımın tepesini okşadı. "Mmm, bana daha fazlasını anlat."

Kollarında titredim. Nedense Prescott'un bu işten zevk aldığını hissediyordum. Kendimi parmaklamamı izleme şekli, gözlemci olmaktan ne kadar hoşlandığını gösteriyordu. İkiyle ikiyi bir araya getirmek için roket bilimci olmaya gerek yoktu. Adamın röntgenci eğilimleri vardı.

"Mason'la dans ettiğim için beni deli gibi kışkırdığını bilmediğine inanmamı mı bekliyorsun?"

"hiç söylemedim. Hoşuma gittiğini de söyleyemem."

"Sevmedin mi?"

Elini sırtımdan arkama kaydırды ve beni kendisine daha sıkı bastırdı.

"Hayır. Neden bunu izlemek isteyeyim ki tatlım? Sen benimsin."

Nedense Prescott onun olduğumu söylediğinde bu beni kızdırmadı. Eğer bir şey varsa, burada onun kollarında . Ve gerçekten de kendimi güvende hissetmemeliydim.

onu hiç. Adam inanılmaz derecede çekici bir dış ambalaja sarılmış bir yırtıcıydı. İzin versem kanımı kurutana kadar benden beslenirdi.

Başımı kaldırdığımda mavi gözlerinin bana dikilmiş olduğunu gördüm, kaçmamı gerektirecek bir sahiplenmeyle doluydu. Bunun yerine, kendimi ona doğru koşmak isterken buldum. Onun içinde boğulmak için.

"Pres, eve gitmek istemiyorum. Ben... Ben bu gece Mason'ın etrafında olmak istemiyorum."

Başını yana eğdi, bir çatıklık belirdi. "Neden olmasın?"

"Kavga ettik ama bu konuda konuşmak istemiyorum ve onunla uğraşmak da istemiyorum."

"Demek seni sadece West değilmiş."

Başımı salladım. Bir an sessiz kaldı, yüzünde meraklı bir ifadeyle beni izlemekle yetindi. Seslendirmemiş olsam bile ne istediğim çok açıktı. Daha yakına eğildi, dudakları kulağıma değdi.

"Seni yanımda götürürsem ne olacağını biliyorsun, değil mi?" diye fısıldadı.

Başımı salladım. Aklımda hiç şüphe yoktu. Prescott karşılığında bir şey isteyecekti. Ve ben de bunu ona isteyerek verecektim.

"Evet."

Kolları beni sıkıca sardı.

"O zaman buradan siktir olup gidelim, tatlım. Bu iş çok sıkıcı zaten."

OTUZ BEŞ PRESCOTT

Asansörle çatı katına çıkarken Scarlett elimi tuttu. Ödül töreninden ayrılmak Drake ve Francis'le başımı derde sokacaktı ama umurumda bile değildi. West, Mason'la dans ettiği için Scarlett'e sırtını döndükten sonra çoktan ortadan kaybolmuştu. O ikisi biz olmadan da kaleyi gayet iyi idare edebilirlerdi. Sanki Scarlett'le biraz yalnız kalma fırsatını kaçıracaktım gibi.

Bizim katta durduğumuzda kapılar açıldı. Scarlett'i açık planlı oturma alanımıza çektim. Etrafına bakındı, sanki buraya son gelişinde olanları hatırlamış gibi yüzü karardı. Francis'in onu bayıltmak için yemeğine nasıl sakinleştirici kattığını ve bizim ondan nasıl yararlandığımızı.

Kızın dikkatini dağıtmak için onu kendime doğru çektim ve yüzünü kendime doğru eğdim. Gözlerini kırıştırdı, ela yeşili gözleri duygu doluydu.

"İçecek bir şey ister misin?"

Başını iki yana salladı. Çenesini okşadım, bu şefkatin nereden emin değildim. Ben kimseye özenle davranmazdım. Her nasılsa, Scarlett hiç uğraşmadan beni kendisine karşı yumuşatmıştı. Onun kırılganlığı bende onu pamuklara sarma ve başına gelebilecek her şeyden koruma isteği uyandırıyordu. Yine de... ben de onu mahvetmek istiyordum.

Çocukluğumuzdan beri onunla ilgili bildiklerim bunu karmaşık hale getirdi. Ona karşı olan hislerimi gömmemi zorlaştırdı. O benim en yakın arkadaşlarımdan biriydi. Sırdaşımdı. Ve ne zaman yanımda olsa çocukluğumuza dair anıların beynime hücum etmesine engel olamıyordum. Gülümsemesi ve meydan okuması. Küçük Nyx'imizin çok güzel bir ruhu vardı. O bizim en parlak yanıımızdı. Korumak için hayatımızı ortaya koyacağımız kişiydi. Ve şimdi... , onu hiç korumuyorduk. Onu bir için araç olarak kullanıyorduk. Ama bu onu yanıımızda tutmak içindi. Hiçbirimiz bir daha Scarlett olmadan yaşamak istemiyorduk. O bizi tamamlıyordu.

"Sizi gezdireyim mi?"

Uzandı ve papyonumla oynadı. "Yatak odanızın mı?"

Gülümsememe engel olamadım.

Oh, benim küçük pis kuzum, kovulmak istiyorsun.

"Görmek istediğin bu mu?"

"Düşündüm de..."

"Ne düşündün?"

"Seninle kalmama izin verdiğin için bir şey isteyeceğini."

Son karşılaşmamızda böyle düşündüğü için onu suçlamadım. Haklı da sayılırdı. Bunun için bana borçluydu. Drake ve Francis'ten yiyeceğim küfürler sinir bozucu olacaktı ama onlar da öfkelerini West'e yönelteceklerdi. Bu sefer ucuz kurtulabilirim.

"Mmm, geçen sefer bu kadar... istekli değildin."

Yanakları kırmızının oldukça çekici bir tonuna dönuştü. "Bana yaptığın şey hoşuma gitti," diye fısıldadı.

Ve itirafı beni sarsmadıysa ne olayım. Dönüp duran duygularımı bir kenara ittim ve onu tekrar becermemi istediğı gerçeğine odaklandım.

"Şimdi mi? Belki küçük bir oyun oynarız." Elim sırtından ayrıldı ve saçlarına dolandı. "Buna..." Saçlarından tutup başını geriye çektim. "Yalvaran iyi kızlar ödüllendirilir."

Gözleri büyüdü ve dudakları . "Ne istiyorsun, küçük kuzu?"

"Her şeyi isteyebilir miyim?" Kıkırdadım.

"Makul olan her şey, tatlım."

Elleri göğsümden aşağıya, yakamın altına doğru kaydı.

"İstedığım üç şey var." Alt dudağını dişledi, yüz ifadesindeki tereddütle bana baktı. "Her şeyini görmek istiyorum... Sana dokunmak istiyorum... ve beni öpmeni istiyorum."

Bir nefes verdim. Bunlar çok basit isteklerdi. Ve bunlardan ne anlam çıkarmam gerektiğinden emin değildim, özellikle de öpüşme kısmından. Yetenekli ağzımla gurur duysam da, bu tür yakınlıklara nadiren izin verirdim. Öpücükler her zaman iyi davranışlar için bir ödöl olmuştur. Nedense Scarlett'in onu bir oyunun parçası olarak öpmemi istediğini sanmıyordum. Hayır, sadece ben istediğim için onu öpmemi istiyordu. Ve bu beni çok korkutuyordu.

Ona cevap vermek yerine gitmesine izin verdim, sadece elinden tutup merdivenlere doğru çektim. Scarlett hiç tereddüt etmeden beni takip etti. Onu mabedime götürmek izin vermemem gereken bir şeydi ama siktir et. Onu yatağımda, çıplak vücudunu benim için açmış bir halde istiyordum. Onu her gece uyuduğum yerde becermek istiyordum. Ve o gittikten sonra çarşaflarımdaki kokusunun uzun süre kalmasını istiyordum.

Kapıma gelene kadar merdivenlerden yukarı ve koridordan aşağı birlikte yürüdük. Kapıyı açtım ve karanlık odaya girdim, arkamdan sıkıca kapattım ve kilidi çevirdim. Elini bıraktım ve düğmeye basarak odayı ışıkla yıkadım. Tabandan tavana uzanan pencereler bir duvar boyunca uzanıyor ve etkileyici bir şehir manzarası sunuyordu. Duvarların geri kalanı koyu griydi. Duvara monte edilmiş raflardan birinin ortasında kocaman bir televizyon vardı. Raflarda yıllar içinde edindiğim birçok ıvır zıvır vardı. Scarlett onlara doğru bir hamle yaptı ve parmaklarını içinden altın yılanlar çıkan çelik bir kafatasının üzerinde gezdirdi.

Odanın diğer tarafında, soluk yeşil çarşafları düzgünce katlanmış yatağım duruyordu. Her sabah yatağımı düzeltmek gibi bir alışkanlığım vardı. West bana dış görünüşe çok önem verdiğimi söylerdi ama o tam bir aptaldı. Her şeyin yerli yerinde olmasını severdim.

"Bu nedir?" diye sordu, beyaz bir atın üzerinde oturan, sırtında yay olan taçlı bir binicinin küçük heykelini eline alarak.

Ona doğru ilerledim, sırtına sarıldım ve parmaklarının arasından alıp raftaki diğer üç atlı binicinin yanındaki yerine koydum.

"Veba."

Başını çevirdi ve kocaman gözlerle bana baktı. Bir sonraki atı işaret ettim, kırmızıydı ve binicisi bir şeye doğru hücum ediyormuş gibi havaya kaldırılmış bir kılıç taşıyordu.

"Savaş."

Elim siyah bir atın üzerindeki tüccarın yanına düştü.

"Kıtlık."

Ve parmaklarımla son atı işaret ettim, tırpan taşıyan pelerinli bir figürle soluk yeşil.

"Ölüm."

Scarlett onlara baktı ve yutkundu.

"Bunları insanlar size Dört Atlı demeye başlamadan önce mi yoksa sonra mı aldınız?"

Kıkırdadım ve kollarımı beline dolayarak onu önüme çektim. Burnum kulağına gitti ve onu okşadım.

"Daha önce. Dindar olmaktan çok uzağım ama beni büyülüyorlar. Etten kemikten ölümlüler mi yoksa daha yüce bir gücün varlıkları mı? Kim bilir. İnsanlığın açgözlülüğünü ve yozlaşmasını simgelediklerini düşünmek hoşuma gidiyor... her şeye nasıl bulaştığını, ruhunuza nasıl sızdığını ve sizi nasıl zayıflattığını

arzular. Onlar kötülerini cezalandırmak için gönderildiler. Ahlaksız arzuları yüzünden onları parçalara ayırmak için." Karnını okşadım, yaklaşmak istememem gereken bu kadınla ten tene olma ihtiyacı duyuyordum. "Ama Atlılar'ın da en az onlar kadar kötü ve yıkıcı olduğunu bilmiyorlar."

" önünde saklanan kötü adamlar," diye fısıldadı.

"Aynen öyle."

Kollarımda döndü ve yüzünü göğsüme bastırdı, elleri tekrar smokin ceketimin altına girdi. O anda, bende uyandırdığı aidiyet duygusunu hissetmeme izin verdim. Scarlett benim kollarımda olmalıydı. O benim bir parçamdı. Bizim bir parçamızdı. Yuvamızdı.

"Bana karşı kötü ol, Pres."

"Kibarca iste, küçük kuzu, belki ." "Lütfen bana kötü tarafını göster."

Eğilerek bacaklarını kavradım ve onu kaldırdım. Bir çığlık attı, bacaklarını belime doladı ve kollarını boynuma doladı. Onu yatağıma taşıdım ve vücudunu örtecek şekilde yatırdım. Elimi çıplak bacağında gezdirdim, ayrılmış dudaklarını izledim, elleri beni yakın tutmak için yakamı kavradı. Sonra parmaklarımı göğsünün ortasında gezdirdim ve titremesine neden oldum.

"Pestilence'ın sana bulaşmasını mı istiyorsun, tatlım?"

Nefes nefese kaldı ve cevap vermedi. Parmaklarım göğüslerinin arasında durakladı.

"Kelimelerini kullan... Aksi takdirde seni ödüllendirmeyeceğim." "Evet, beni enfekte etmeni istiyorum, lütfen."

Kendime hakim olmama ne yaptığından haberi var mıydı? Sesindeki muhtaçlık aletimin zonklamasına neden oldu, onun içinde olmak için çaresizdim. Her ne kadar izlemeyi ve avlanmayı sevsem de, böyle zamanlarda kendimi bir kadının dokunuşuna, tadına ve yalvaran, yakaran seslerine bırakmak istiyordum.

Parmaklarım yollarına devam etti. Bu elbisenin gerekiyordu. Onu açıkta görmeliydim. Her şeyi ortada.

"Mmm, ben mi? Sence ben senin Pestilence'ın mıyım? Seni bozacak mıyım?"

"Evet," diye nefesini tuttu, kalçaları giriyordu. "Lütfen, sikeyim, lütfen, Pres."

Parmakları giysilerimi sıkıca kavradı, gözleri bana duyduğu yoğun arzuyla irileşti. Ona doğru eğildim ve elbisesinin üstündeki çıplak tene bir öpücük kondurmadan önce burnumu köprücük kemiğine doğru soktum.

"Söyle," diye mırıldandım tenine karşı. "Söyle, küçük kuzum."

Elleri yakamdan boynuma ve saçlarıma doğru kaydı. Tırnaklarının kafa derime değdiğini hissedince inledim.

"Sik beni, Pestilence."

Ölmüş ve cennete gitmiştim. En çılgın fantezilerimde bile bana böyle seslenmesinin ne kadar tatlı olacağını hayal etmemiştim. Bu kadını bu gece tamamen mahvedecektim. Bana teslim olmaktan başka bir şey yapamayana kadar onu parça parça edecektim.

uzanarak elbisesinin arkasındaki fermuarı açtım ve omuzlarından aşağı çekerek vücudundan çıkardım. Sütyen giymediğini fark ağzım sulandı, dolgun göğüsleri sergileniyordu. Topuklu ayakkabılarını ayağından çıkardım ve elbiseyle birlikte yatağın ucuna attım. Küçük dantelli külotu, şüphesiz West'in daha önceki keşiflerinden ve şu anda benimkinden kaynaklanan uyarılmayla sıırıslıkam olmuştu. Bir parmağımı içlerinde gezdirdim.

"Ne kadar da pis bir kuzu."

Dirseklerinin üzerinde doğrulmadan önce kıvrandı. "Sana dokunabilir miyim... lütfen?"

Sırıttım.

"Nasıl isterseniz."

Ben cevap verir vermez, ellerini göğsümde birleştirmiş, dizlerinin üzerine çökmüştü. Scarlett önce papyonumu çözdü ve attı. Sonra ceketimin düğmelerini açtı ve ben de omuz silkerek ceketimi çıkardım. Parmakları hızlıca gömleğime uzandı. Çekerek açtı ve çıplak göğsüme baktı.

"Siktir," diye fısıldadı, parmakları tenimde çizgiler çiziyordu.

Hepimiz formumuzu korumak için alt kattaki ev spor salonumuzu kullanırdık. Egzersiz yapmayı pek sevmezdim ama görünüşümü korumak için bir rutinim vardı.

"Gördüğünüzü beğendiniz mi?"

Dudağını ısırdı ve başını salladı, gözleri sanki bakışlarını ayıramıyormuş gibi bana odaklanmıştı. Kol düğmelerimi çözdüm ve gömleğimi tamamen çıkarmadan önce onları komodinin üzerine attım. Elleri gitti ve fermuarımı açmadan önce kemerimi çözdü. Pantolonumu kalçalarımından çekiştirmesini izledim. Geri çekilerek ayakkabılarımı, çoraplarımı ve pantolonumu çıkardım. Karşısında boxer'ımla duruyordum, sertleşmiş sikimin belirgin hatları boxer'ımı zorluyordu. Gözleri üzerindeydi, elleri sanki bana uzanmamak için mücadele ediyormuş gibi kucağında yumruk yapıyordu. Sanki teklif ettiğim her şeyi istiyordu.

Merak etme tatlım, sana vereceğim. Hepsini. Sadece benim için iyi bir kız ol, hmm? Dediğimi yap ve aletim için bana yalvar. Seni öpmem için yalvar. Hepsi için yalvar bana. Günahkar küçük bedenine en kötüsünü yapmak istiyorum. Küçük Nyx'ime.

"Evet, küçük kuzum." Elimi aletimin üzerinde gezdirdim. "Eğer bunu istiyorsan... beni buna inandırman gerekecek."

Gözleri benimkilere kaydı ve hafifçe genişledi.

"Yalvar."

OTUZ ALTI PRESCOTT

Scarlett'in yüz ifadesi ihtiyaçla karardı. Dudakları aralandı ve göğsü kabardı. O lanet olası göğüsleri beni yaklaşımdan alıkoyuyordu. O sert çıkıntıları ısırmak ve ona çılgılık attırmak istiyordum. Kendimi bu kızın her yerine damgalamak. O artık benim olmuştu.

"Beni becermeni istiyorum. Beni kullan... lütfen. Beni nasıl istersen öyle al. Sikini içimde istiyorum, her yerimde. Lütfen, lütfen ver onu bana. Bırak... Bırak emeyim. Seni tatmak istiyorum... lütfen, Pres, lütfen."

Vay canına. Lanet olsun.

Sesinin çaresiz tonu lanetleyiciydi. Parmağımı kıvrarak yatağın ucuna doğru ilerlerken onu yanıma çağırdım. Başını benimkine çevirmeden önce bana doğru süründü. Bir elimi çenesine götürdüm ve başparmağımı yanağında gezdirdim.

"Ne kadar iyi bir kuzu."

"Senin küçük kirli kuzun olmak istiyorum. Ben... senin için yanıyorum." Dudağımı yaladım.

"Mmm, hadi o zaman, sikimi yala ve bana ne kadar kirli olabileceğini göster."

Bana doğru uzanarak boxerımı kalçalarımın altına sığdırdı ve aletimin yüzüne doğru çıkmasını sağladı. Onları bacaklarımdan aşağı kaydırarak ve ben de tekmeleyerek uzaklaştırdım. Küçük eli aletimin etrafına dolandı, en yumuşak, en işkenceli şekilde yukarı aşağı okşadı Yumruklarımı saçlarına geçirerek inledim.

"Alay etmek yok. onu boğazına tıkmadan önce o güzel dudaklarını etrafına sar."

Gözleri fincan tabağı gibiydi ama yaklaştı ve ucunu yaladı. Ürperdim, bunu ne kadar istediğimi ona göstermek umurumda bile değildi. Beni nasıl delilik noktasına getirdiğini.

"Lanet olası ağızına. Şimdi Scarlett, hemen şimdi."

Ve oh, beni nasıl aldı. Yumuşak dudakları sanki yaratılmış gibi aletimin üzerinde kayıyordu. Beni daha derine çekerken eli belimin etrafında kıvrıldı. Sikimi saran ıslak, sıcak ağızın yoğunluğundan dudaklarımdan bir homurtu çıktı.

Ben de senin için yanıyorum, tatlım. Lanet bir cehennem gibi yanıyorum.

Ellerim saç tellerini sıkıca kavradı, sıkıca çekti ve irkilmesine neden oldu. Ama bir kez olsun beni almayı bırakmadı.

"Şimdiden ne kadar yozlaşmış küçük bir şeysin. Ayaklarımın dibinde hizmet etmek için yaratılmışsın."

Boyumun etrafında inleyerek benimle hemfikir oldu. Ve onu ödüllendirmek için yüzünü sertçe aşağı ittim, beni hiçbir uyarı yapmadan boğazına almasını sağladım. Boğulma sesleri her şeyi mahvediyordu. Gözleri yüzümdeydi, köşelerinde gözyaşlarının başlangıcı oluşuyordu. Aletimi ağzından çektiğimde sıçradı, tükürüğü üzerime sıçradı ve çenesinden aşağı damladı.

"Mmm, dağınık kız. Seni mücadele ederken görmek hoşuma gidiyor." Saçını bıraktım. "Ellerinin ve dizlerinin üzerinde."

Çabucak itaat etti, arkasını döndü ve kendini bana sundu. Parmaklarım külotuna takıldı ve onu bacaklarından aşağı kaydırarak odanın ortasına fırlattım. Yakın zamanda onlara ihtiyacı olmayacaktı. İki elimle yanaklarını ayırdım ve tam teşhirdeki iki güzel deliğine baktım. Eğilerek onun tadına baktım, dilim klitorisinden büzüşmüş derisine kadar uzanıyordu, orada en karanlık zevklerin beni beklediğini biliyordum.

"Bana ne istediğini söyle," diye mırıldandım, dilim henüz sikimle tatmadığım son deliğine odaklanmıştı.

"Sen," diye nefes aldı, vücudu uyarılmama tepki olarak sarsılıyordu. "Lütfen durma."

İki parmağımı amına daldırdım, ne kadar ıslak olduğunu görünce inledim. Birkaç kez ittirdikten sonra parmaklarımı çıkardım ve güzel küçük kıkına bastırdım, yakında hiçbir kısıtlama olmadan sikeceğim dar deliğin etrafında döndüm.

"Tanrım, Pres, siktir!" bağırdı bir parmağımı içine kaydırduğımda.

"Örtülere tutun, küçük kuzum."

Parmakları onları yumrukladı. Onu bu işe alıştırmak için kendine dokunmasına izin vermeyecektim.

Doğruldu ve komodinine doğru eğildim, çekmeceyi açtım ve bir şişe kayganlaştırıcı çıkardım. Sikimi içine almak için buna ihtiyacı olacaktı. Şişeyi yanıma atarak kalçasını kavradım ve tek bir acımasız hamleyle sikimi amının derinliklerine soktum. Zevk ve acı dolu bir çığlık atarak öne doğru atıldı.

Amını sikimle, küçük götünü parmağımla sikerken, üzerine eğildim ve dudaklarımı omzuna bastırdım.

"Mmm, senin muhtaç küçük amcığın sik için çok aç, değil mi?"

"Evet," diye sızlandı, bana doğru bastırarak. "Bunun için onu cezalandır." Hayatımda ilk defa bir kadını öpmek istiyordum. Onun kirli kelimelerini kaynağından tatmak istedim.

"Kötü bir kız mıydı?"

"Çok kötü, lütfen, lütfen onu cezalandırın."

Omzunu tekrar öptüm, yüzünü tutma isteği içimi düğüm düğüm etti. Bunun yerine doğruldum ve saçlarını avuçlayarak başını geriye doğru çektim.

"Pis küçük kuzu."

Bir parmağım daha ilk parmağımla birleşti ve hızımı artırarak kadını acımasız ve affetmeyen darbelerle sikmeye başladım. Çığlıkları ruhumu besliyordu. İçimdeki en karanlık, en ilkel parçanın ortaya çıkmasını sağladı. Tekrar üzerine eğildim ve ağzımı kulağına dayadım.

"Bir gün seni kovalayacağım, Scarlett. Bacakların pes edene ve daha fazla koşamayana kadar kovalayacağım. Sonra seni bir hayvan gibi pisliğin içinde becereceğim. Tenini dişlerimle defalarca işaretleyeceğim, seni lanet olası morluklarla dolduracağım ve tüm dünyaya *benim* olduğunu göstereceğim. Kurbanlık kuzum. Seni sunağıma yatıracağım ve bir bütün olarak yiyip bitireceğim."

"Pres," diye inledi. "Lütfen."

"Mmm, bunu istiyorsun. Seni yok etmemi istiyorsun."

Parmaklarım saçlarını sıkarken, başını geriye doğru tutup dar, ıslak amının derinliklerine doğru iterken boynunu gererken attığı çığlıklar beni besliyordu. Tenlerimizin birbirine çarparken çıkardığı sesler büyüleyiciydi. Odanın içinde yankılanıyor, benim vahşi vahşetimle çınıyorlardı.

"Lütfen."

"Ne istiyorsun?" Kulağına homurdandım. "Öp beni, lütfen."

Kahretsin, nasıl da teslim olmak istiyordum. Ona tam olarak istediği şeyi vermek istedim.

"Dudaklarım için ne kadar çaresizsin?"

"Onları çok istiyorum. Beni öpmeni istiyorum, lütfen, Pres, sana yalvarıyorum. Lütfen."

Kendime olan hakimiyetimi aşındırıyordu. İçimdeki her şeyi eritiyordu. Lanet ruhumun etrafına ördüğüm duvarları. Sadece Scarlett içime girip beni paramparça edebilecek güce sahipti. Ve bazı boktan nedenlerden dolayı, ona izin vermek istiyordum.

Saçlarını serbest bırakarak kendimi tekrar yukarı çektim ve tamamen içinden çıktım. Kayganlaştırıcı şişesini aldım ve içine biraz bastırmadan önce aletimin her tarafına sürdüm. Bana baktı, ela yeşili gözleri kocaman açılmıştı.

"Öpücük mü istiyorsun, hmm? O zaman şikayet etmeden sikimi alacaksın, duydun mu beni? Hepsini al." Başparmağımı ağzının kenarına sürttüm. "Bu daracık deliğin içine kadar."

Vücudu titredi.

"Yapacağım," diye fısıldadı dudağını ısırmadan önce.

"Yanaklarını benim için aç. Sikimi nereye sokacağını göster bana."

Yer değiştirdi, omuzlarına yaslandı, böylece arkaya uzanabildi ve benim için kendini açtı. Ve bu şimdiye kadar gördüğüm en çarpıcı manzara değildi. Hayranlık duymak için bir dakika daha bekleyemezdim çünkü sikim onun içine girmek istiyordu. Onun küçük dar kıcına boşalmak ve içini boyamak istiyordum.

Aletimin başını ona dayayarak ileri doğru bastırdım ve boştaki elimi onu sabitlemek için sırtının küçük kısmına yasladım.

"Eğil, küçük kuzu, beni içeri al."

O razı olunca aletimin başı içine girdi. Dudaklarından gelen acı dolu inilti beni gülümsetti. Bana durmamı söylemedi ya da uzaklaşmaya çalışmadı. Hayır, kızım ona söylendiği gibi sikimi aldı. Daha derine bastırduğımda homurdandım, sikim böylesine sıkı bir sıcaklıkla sarılmıştı. Ona doyamıyordum.

"Pres," diye inledi.

"Bu duyduğum bir şikayet mi?"

"Hayır! Hayır... lütfen, istiyorum. Çok kötü istiyorum."

Bir santim daha içine kayd. Kahretsin, başka hiçbir şey onun sıkı duvarlarının sikimi kavramasıyla kıyaslanamazdı. Tüm vücudu kendini benim için açık tutma çabasıyla gerildi. Sikimi sıcak küçük kıcının derinliklerine sokmama izin veriyordu.

Sonunda dibe vurduğumda, ellerini yanaklarından uzaklaştırdım ve kalçalarını kavradım, kendimi onun içinde tuttum, böylece doldurulmaya alışabilirdi. Tekrar ellerinin üzerine doğru kayd, puslu, şehvet sarhoşu gözlerle bana baktı.

"Bu iyi hissettiriyor mu, hmm? Aletimin kıcına girmesi hoşuna gidiyor mu?" "Evet, beni sertçe becermeni istiyorum, lütfen. Ver onu bana."

Yavaşça dışarı çıktım, deliğine sürtünen aletimin verdiği hisle inlemesini dinledim. Sonra tekrar içeri ittim, onu derinlere götürdüm. Oluşturduğum ritim sabitti, hiçbir direnç kalmayana kadar boyutum ve uzunluğuma uyum izin verdim.

Parmaklarım kalçalarının etrafında sıkılaştı. Dar deliğine vururken ona hiç acımadım, onu ağlattım ve soluk soluğa bıraktım, yumrukları yorganın etrafında sıkıldı.

"O muhtaç klitorisini ovala, küçük kuzu. Sikimin her yerine boşal."

Bıraktı ve parmaklarını bacaklarının arasına kaydırđı. Kendini çılgınca okşarken dudaklarından boğuk bir inilti yükseldi. Vücudu sarsıldı ve daha fazlasını almaya çalışarak, daha hızlı gitmemi sağlayarak bana karşı geri itti. Ben de ona her şeyimi verdim. Sonra zerine eğildim ve omzunu ısırđım, dişlerimle onu işaretledim.

"Pres," diye neredeyse çığlık atacaktı. "Siktir!"

Bunu doruk noktası izledi, tüm vücudu bunun yoğunluğuyla titriyordu. Ve sikimi sertçe sıkmadıysa ne olayım. Omzunu daha sert ısırđım, boşalma isteğimi bastırmaya çalışıyordum. Elimde değildi. Taşaklarım patlama ihtiyaıyla ağrıyordu. ığlığı bardağı taşıran son damla oldu. Hiç kontrolüm kalmamıştı. Hem de hiç.

Onun dar deliğine vurmaya devam ederken omzundaki dişlerimin etrafında inledim ve aletim patladı, orman yangını gibi içine fişkırdı. Omzunu bırakarak yüzümü saçlarına bastırđım. Kokusu damarlarıma doldu, onu yakınımda tutmak ve kızımın gitmesine asla izin vermemek istememe neden oldu. Bir daha beni terk etmesine asla izin vermeyecektim.

"Küçük Nyx," diye saçlarına doğru nefes aldım ve bir an için bu ismi ona yüksek sesle sylememem gerektiğini unuttum.

Fark ettiğimde, beni duyup duymadığından emin olamadığım için neredeyse kendimi kaybediyordum. Bizi hatırlamasına izin veremezdim. Henüz değil. şimdi olmaz. Diğerleri beni çarmıha gererdi.

İçinden çıkarak onu sırt şt çevirdim ve vücudunu kendi vcudumla kapladım. Yüzünü tutup dudaklarımı dudaklarına bastırđıđımda gözleri kocaman olmuştu. Ağzına dokunduğumda içime bir sıcaklık ve lanet olası bir ihtiyaç yayıldı. Scarlett'in de beni öpmekten başka çaresi yoktu, elleri saçlarıma dolanmıştı. Bu sadece dilimle ağzına girip onu tatmamı sağladı. Dudaklarından çıkan inilti beni cesaretlendirdi. Onu daha derinden öptüm, nefesim kesilene ve havaya ihtiyaım olana kadar aldım, aldım ama duramadım. Bu başka kadınları öpmeye hiç benzemiyordu. Scarlett yle hissediyordu ki

çok farklıydı. O benim her şeyimdi. Kesinlikle her şeyim. Ciğerlerimin gerginliği ağzımı onunkinden çekmemi sağlayan tek şeydi. Havanın ciğerlerime dolmasına izin verdim, tekrar normal nefes almaya çalışırken nefes nefese kaldım.

"Pres," diye fısıldadı, kendi nefesi ağırlaşmıştı. "Beni tekrar öp, lütfen, kendi adımı bilmeyene kadar öp beni."

"Sikimin bunu zaten yaptığını sanıyordum," diye mırıldandım ona gülümseyerek. "Lütfen."

Ela yeşili gözleri ihtiyaç doluydu. İsteddiğini yaptım, ağzını kendi ağzımla keşfetmek için zaman ayırdım, bana tamamen uyum sağlamasını sevdim. Ve hava almak için kalktığımızda, gülümsemesi tüm dünyamı ateşe verdi. Saçlarını yüzünden geriye doğru okşadım ve onun içinde boğulmak istedim. Onun kokusunda. Altımdaki bu kadının güzelliği.

Üzerinden kaydım ve uzanıp yatağımın başucunda duran ıslak mendilleri aldım ve ona uzattım. O pisliği çöpe atmadan önce ikimiz de kendimizi temizledik. Sonra örtüleri geri çektim ve Scarlett'i de yanıma aldım. Ben sırtüstü yatarken, o başını göğsüme bastırdı, yan tarafıma sokuldu ve parmaklarını göğüs kaslarımda gezdirdi.

"Neden bilmiyorum ama bana çok tanıdık geliyor," diye mırıldandı uzun bir sessizlikten sonra.

Sözleri karşısında kaskatı kesilmemeye çalıştım. Parmaklarım omzunda dans ederek mükemmel yumuşaklıktaki tenini okşarken, diğer elim beline dolanarak onu bana sabitledi.

"Bu çok garip."

Başını salladı, elini göğsümden saçlarıma kaydırды ve onun yerine kafa derimi okşadı.

"Bu gerçekten aptalca, muhtemelen benim açımdan hüsnükuruntu. Kazadan önce olduğum kişiyle bir bağlantı bulabileceğimi umuyorum. Tüm anılarımı kaybetmeden önceki halimle."

Sözleriyle kalbimin yerinden çıkacak gibi olması, ellerimi beline dolamama neden oldu. Çenem sıkıldı ve ağrıyan ruhunu yatıştıracak kelimelerin ağzımdan çıkmasını engelledi.

Beni tanıyorsun, Scarlett. Hepimizi tanıyorsun. Biz senin en iyi arkadaşlarıyız.

Ve şimdi bundan çok daha fazlasıyız.

"Kafamda garip konuşmalar ve resimler belirliyor. Gerçek olup olmadıklarını bilmiyorum ama... gerçekmiş gibi geliyorlar. Belki de sadece gerçek olmalarını istiyorum."

Ağzımı saçlarına bastırdım. Bu neden bu kadar çok acıtıyordu? Sanki göğsüme balyoz yemiş gibiydim. Scarlett sözleriyle beni mahvetti.

"Belki de gerçektirler, küçük kuzum."

Bunu söylememeliydim. Bunu biliyordum ama çaresiz bir yanımla onun beni hatırlamasını istiyordu. Gözlerinde beni tanıyan bir ifadeyle bana bakmasını istiyordum.

"Umarım öyledir. Tek istediğim kim olduğumu hatırlamaktı."

Ve bu bardağı taşıran son damla oldu. Duygularımın dışarı çıkmasına izin vermemeye çalışarak yüzümü kafasına daha da bastırdım. Bizim çektiğimiz acılar farklı olsa da onun da bizim kadar acı çektiğini bilmenin verdiği yıkım. Ve bence gerçeği bilseydi, bizi hatırlamak isterdi. Zihninin onu hapsediği hapis haneden kurtulmak isterdi.

Bir an için onu serbest bıraktım, üç kez el çırttım ve ışıklar sönererek bizi karanlığa gömdü. Sonra yan döndüm ve onun küçük bedenine sarılarak onu göğsüme yasladım. Yüzümü tekrar saçlarına bastırarak tarçın kokusunu içime çektim ve beni rahatlatmasına izin verdim. Onun bedeninin ve ruhunun, sözlerinin içimde yarattığı boşluğu doldurmasına izin verdim. Scarlett uykuya daldığında, ona sarılmaya devam ettim ve nefes alışının sabit ritmini dinledim.

"Hatırlayacaksın," diye fısıldadım saçlarına. "Bir gün her şeyi hatırlayacaksın. Söz veriyorum."

OTUZ YEDİ SCARLETT

Geceyi Prescott'un yatağında geçirmiş olarak uyanmak, adamın kendisine doğru kıvrılmak başlı başına bir deneyimdi. Daha önce hiç bir erkeğin yanında uyumamıştım, özellikle de bedenimi onun kadar yakından tanıyan birinin. Vücut ısısı ondan yayılıyor, beni yorganının altında sıcak ve rahat tutuyordu. Ve rüya görmemiştim. Aklımdan çıkmayan kâbuslar beni rahatsız etmiyordu. Onun varlığı onları uzak tutuyordu.

Başımı yorganın altından çıkararak, derin bir uykuya dalmış olan Prescott'a baktım. Sabah güneşi yüzüne vuruyor, tüm kıvrımlarını ve kenarlarını belirginleştiriyordu. Koyu sarı saçları uykudan dağılmıştı. Bir eli göğsünde, tam kalbinin üzerinde duruyordu ve kalbi sabit bir hızla inip kalkıyordu. Diğeri ise sadece sahiplenici olarak tanımlayabileceğim bir şekilde bana sarılmıştı.

Adam kelimenin tam anlamıyla inkar edilemez derecede çekiciydi. Şüphelenmeyenleri baştan çıkarmak ve cezbetmek için yaratılmıştı. Mükemmel bir erkek örneği. Yine de uykusunda çok az kişinin tanık olma fırsatı bulduğuna emin olduğum bir huzur vardı. Sanki mükemmel maskesi düşmüş ve altındaki ölümcül adam nihayet görünür olmuştu.

Ve ne adam ama.

Dün gece bana sanki onun için değerli bir şeymişim gibi bakması. Benimle nasıl konuşursa konuşsun ya da bana nasıl davranırsa davransın, mavi bakışları onu ele veriyordu. Saklanan sırlardan, gizlenen arzulardan ve kayıptan, ruhu mahveden kayıptan bahsediyordu. Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bir parçam onun için kırıldı. Prescott'u önemsemeye başlamış olan parçam.

Yapmamam gerektiğini biliyordum. O benim düşmanımdı. Bir şekilde, dost ve düşman arasındaki çizgiler zar zor görebildiğim kadar bulanıklaştı.

Neden seni sonsuza dek tanıyacaktım gibi geliyor? Neden kalbim seni özliyor? Neden bu kadar az dirençle senin büyüne kapılıyorum?

Deliliğe doğru inişimi nasıl durduracağımı bilmiyordum. Çok ustaca kurduğu tuzağa. Ve bu noktada, bunu isteyip istemediğime dair hiçbir fikrim yoktu. Tek bildiğim onunla bu yatakta, dış dünyadan uzakta kalmak istediğimdi. Sırlarımı saklamak ve ona yalan söylemek zorunda olmadığım bu çalıntı anın tadını çıkarmak.

Hiç düşünmeden göğsüne bir öpücük kondurdum ve elimi onunkinin üzerine koydum. Başım omzunun kıvrımına yerleşti, gözlerim yüz hatlarına kaydı, yıllardır ilk kez kendimi güvende ve emniyette hissettiğim anın hatırası olarak saklamak için her birini belgelemek istedim.

"Bunu yapabileceğimi sanmıyorum," diye fısıldadım tenine, gözümünden bir damla yaş süzüldü. "Bana zarar vereceğini bilsem bile sana zarar veremem."

Sözler lanetleyiciydi. Beni mahvettiler. Suçluluk duygusu varlığımı ezip geçti. Prescott'un elini sıkıca kavradım. Onu uyandırmak ve beni bu halde görmesine izin vermek istemiyordum ama göğsümdeki acı, yoğunluğuyla yarı yarıya yanmadıysa ne olayım.

Beni bu duruma soktukları için aileme bağırarak ve öfkelenmek istedim. Beni Atlıları yok etmem için göndermişlerdi. Onları parçalamam için. Kellelerini getirmem için. Ama bunun yerine Atlılar bana bulaştı.

Kim olduğum hakkında hiçbir fikrim yoktu. İçimdeki bu kadının kime dönüştüğünü ya da kim olmak istediğini. Gerçek Scarlett kurşun geçirmez camdan bir duvarın arkasında kilitliydi. Sırlarımı açığa çıkarmak için çaresizlik içinde yumruklarımı kaç kez duvara vurursam vurayım, asla çatlamıyordu. Zırhında hiçbir çatlak yoktu. Duvar beynimde aşılmaz bir güç olarak kaldı. Ve onunla ilgili her şeyden nefret ediyordum.

Dün gece Prescott'la yaptığım seksten o kadar etkilenmişim ki, gerçeği öğrenmek istediğime dair sözlerim ben düşünmeden ağzımdan dökülüyordu. Kafamda geçmişe dair anlık görüntüler olduğunu ona açıklamanın ne anlama geldiğini düşünmeden. Bunlar gerçek olmalıydı. Anıların bu kadar canlı olmasının başka bir açıklaması olamazdı. Ama neden bu adamların etrafında olmak bunlara neden oluyordu? Bu henüz cevabını bulamadığım bir soruydu.

"Küçük kuzu."

Melodik sesi kulaklarımı okşadı. Gözyaşlarım akarken kapattığım gözlerimi açtığımda Prescott'un mavi gözlerinin bana baktığını gördüm.

"Hey."

Elini benimkinin altından kaydırdı ve gözümünden akan yaş fırçalayarak uzaklaştırdı. Altımdaki deri nemliydi. Ciddi ciddi ağlamaya başladığımı fark etmemiştim. Prescott başka bir şey söylemedi. Sadece yaklaşip saçlarıma bir öpücük kondurdu ve geniş avucuyla yüzümü kavradı

Sanki bana sorun olmadığını söylüyordu. Ağlayabileceğimi ve bunun için beni küçümsemeyeceğini.

Yutkunarak bir nefes aldım, adamın bana gösterdiği şefkatli ilgiden dolayı kalbim ağrıyordu. Ofisinde beni masasının üzerinde becerdiği güne kadar varlığından haberdar olmadığım bir yanıydı bu.

"Sizi anlamıyorum," diye fısıldadım. "Herhangi birinizi, ama şu anda özellikle seni, Pres. Bir elinle bu kadar zalim olup diğer elinle bana nasıl bu kadar ilgi gösterebiliyorsun?"

Bana cevap vermeyecekti. Bunu biliyordum. Ama yine de kelimeler ağzımdan çıktı. Beni çok kırılmış gibi gösterdiler. Ve öyleydim de. İçimde çelişkili duygular, hisler ve suçluluk karmaşası vardı.

Dudaklarımdan bir hıçkırık döküldü, baraj yıkıldı ve göğsümdeki boşluk açıldı. Prescott yan döndü ve beni göğsüne bastırdı, sırtımı okşadı ve onun üzerinde ağlamama izin verdi. Bu adamlarla geçirdiğim son birkaç haftanın stresi üzerime çökerken kollarında dağılmama izin verdi.

"Şşş, tatlım," diye fısıldadı yüzünü saçlarıma bastırırken. "Seni yakaladım."

Onun sözleri beni daha çok ağlattı. Sanki hayatım beni yavaş yavaş içten dışa doğru yok eden bu adama yakın olmaya bağlıymış gibi onu kendime çektim.

Kim bilir ne kadar süre böyle kaldık, ben mutsuzluk içinde kaybolmuştum ve o benimle ilgileniyordu. Ancak yanımızda yüksek bir ses duyulduğunda bugünün Cuma olduğunu ve işimiz olduğunu fark ettim. Prescott yerinden kımıldadı ve alarmını kapatmak için uzandı. Yerine oturdu ve başımın tepesine bir öpücük kondurdu.

"Daha iyi misin kuzucuğum?"

Başımı salladım.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım tenine doğru.

Uzandı ve yüzümü göğsünden uzaklaştırdı. İki büyük avucuyla yanaklarımı kavradı ve başparmaklarıyla gözlerimin altındaki yaşları sildi. İfadesindeki yumuşaklık beni bu adam için tamamen lanetlenmiş hale getirdi. Prescott'u ailem için yok edemezdim. Hele ki duygularımı göğsünde boşaltmama izin vermişken. Beni güvende hissettirirken olmazdı.

"Sana kahvaltı hazırlayayım mı? O zaman sana bugün izin veriyorum. Drake sensiz de idare edebilir."

"Bundan emin misin?" Burnumu çektim.

"Beni kovamaz."

Homurdandım ve göğsünü ittim.

"Beni kovabilir."

"Ama yapmayacak. Eğer benim bununla bir ilgim varsa olmaz."

Onunla Drake arasında çatışma yaratmak istemedim. Prescott'un benim için ödül törenine gelmemesi nedeniyle zaten bir çatışma olabileceğini düşünmüştüm.

"Ne kadar tatlı olsa da Pres, giyecek bir şeyim olmasa da burada olmam gerektiğini düşünüyorum. Geç kalacağım anlamına gelse bile eve gidip kıyafetlerimi değiştireceğim."

Gülümsedi.

"Kahvaltıdan kaçamazsın."

Ona başımı salladım. Sanki bu sabah bana bu kadar iyi davranmışken teklifini geri çevirecekmişim gibi.

Beni bıraktı ve gerinerek yataktan çıktı. Onun güzel ve çıplak haline bakıp ağzımın suyunu akıtmamaya çalıştım. Yatağın etrafında dolaşarak giysilerimizi topladı ve düzeltti. Smokinini duvarlardan birindeki gizli gardıroplara götürmesini izledim. Eşyaları astı. Her şey çok düzenli ve yerli yerindeydi. Gardırobun yanında başka bir gizli kapı vardı, onu açtı ve içinde kayboldu.

Örtülerinden sıyrılıp ona doğru ilerledim ve kapının girişinde durdum. Gizli banyoda büyük bir yağmur duşu vardı. Arduvaz grisi fayanslarla dekore edilmiş, havlu ve tuvalet malzemesi tutucularında soluk yeşil vurgular vardı. Prescott duşu açmıştı. Gözlerinde bir pırıltıyla bana baktı.

"Bana katılıyor musun?"

Yanıt beklemeden banyonun geri kalanını duştan ayıran camın arkasına geçti. Su vücudundan aşağı akarken ağzımı sulandırdı. Ayaklarım beni odanın içine, camın etrafına taşıdı ve sonra sırtına sarıldım, parmaklarım karnının olukları boyunca ilerliyordu. Su bana çarptı ve gözyaşlarımın tüm izlerini sildi. Tek kelime etmedi, sadece beni önüne doğru çekti ve duş jelini aldı.

Önce beni sonra da kendisini yıkadıktan sonra duşta oyalanmamıza izin vermedi. Daha sonra beni kabarık bir havluyla kuruladı ve dev sabahlığının içine soktu. Saçlarım nemliydi ama bu konuda pek bir şey yapamazdım. Yatağının ucuna oturdum ve onun gün için giyinmesini izledim.

koyu gri takım elbise, yelek ve koyu mavi kravat. Adam akıcı bir zarafetle hareket ediyordu. Onu güne hazırlanırken görmek benim için pek çok açıdan büyük bir zevkti. İlk defa bir erkekle bu kadar yakınlaşıyordum.

Yanıma gelip beni yukarı çekmeden önce saçlarını şekillendirdi. Prescott elimi kendi eliyle sıktı ve odadan çıktık. Merdivenlere yaklaştıkça alt kattan yükselen sesleri duyabiliyordum. Bu ses adımlarımda tereddüt etmeme neden oldu. Prescott gözlerinde endişeyle bana baktı. "Bundan emin misin?" Fısıldadım. "Kızmayacaklar mı?"

Burada olduğumu?"

Bana göz kırptı.

"Eğer öyleyse, siktir et onları."

Merdivenlerden birlikte indiğimizde yutkundum. Prescott sesler kesildiğinde bile elimi bırakmadı. Dönüp baktığımda Drake ve Francis ellerinde kupalarla mutfakta duruyorlardı, West ise pencerenin yanında durmuş, elini cama dayamış ufuk çizgisine bakıyordu. Merdivenlerin dibine vardığımızda Francis'in gözleri kısıldı. Drake ifadesizdi ve West'in orada olduğumuzu fark ettiğinden bile emin değildim. O lanet adamı en son elini elbisemin içine sokup beni insanlarla dolu bir odaya girmeye zorladığında görmüştüm. Hatırladıkça yüzüm kızarıyordu.

Prescott yüzünde güneşli bir gülümsemeyle, "Günaydın," dedi; yüzünün asıldığına bakılırsa Francis'i kızdırdığına eminim.

Prescott beni yemek masasına oturttu, omzumu okşadı ve mutfığa gitmeden önce bana göz kırptı.

"Kazandık mı?" diye sordu buzdolabını açarken, görünüşümün nelere yol açtığını umursamadığı belliydi. Drake'ten dalga dalga yayılan onaylamamayı hissedebiliyordum, Francis'in kızgınlığından bahsetmiyorum bile.

Francis dişlerini sıkarak, "Evet, orada olsaydınız bunu bilirdiniz," dedi.

Prescott buzdolabından bir şeyler çıkarıp yanındaki tezgâha koyarken sadece omuz silkti.

"Eminim bensiz de gayet iyi idare etmişsinizdir."

Francis'in kaşları daha da çatıldı.

"Bu senin lanet-"

"Francis," dedi Drake, onun keserek. "Yeter."

Sesi omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi. Sesindeki mutlak hakimiyet ve kontrol tüm odayı susturuyordu. West başını çevirdi ve kaşlarını kaldırarak diğerlerine baktı. Sonra beni orada otururken gördü. Dudaklarında yavaş bir gülümseme belirdi ve ne yapacağından korkarak sabahlığın bağını sıkıca kavradım. Pencereyi iterek bana doğru yaklaştı. Sırtıma yaklaşıp üzerime eğilerek avuçlarını önümdeki masaya yerleştirdiğinde zorlukla yutkundum.

"Merhaba Scarlett," diye mırıldandı kulağıma. "Seni burada görmek ne güzel."

Beni ne kadar korkuttuğunu belli etmemeye çalışarak çenemi sıktım. Özellikle de dün gece yaptıklarından sonra.

"Benden yeterince alamadın mı, hmm? Yoksa Pres sana karşı ağırdan mı aldı?"

Prescott bana hiç de kolay davranmamıştı. Dişlerinden dolayı omzumda bir çürük vardı. Beni kendi olarak işaretledi, tüm ruhuma sahip çıktı ve beni kendisine bağladı. En azından bana öyle gelmişti. Prescott'un bu konuda ne hissettiğine dair hiçbir fikrim yoktu, çünkü duygularını yüksek sesle dile getirmezdi.

West'in diğerlerinin önünde benimle alay etmeye karar vermiş olması beni sinirlendirmişti. Sessiz kalmam gereken şeyi yapmak yerine başımı ona doğru çevirdim ve kehribar rengi gözleriyle karşılaştım.

"Bilmen gerekiyorsa, onun siki için yalvardım, ki bu senin için yaptığımdan daha fazlası."

Sözler dudaklarımdan çıkar çıkmaz pişman oldum. West'in gözlerinin parlaması beni geri çekilmeye zorladı. Odada yankılanan sessizlik diğerlerinin de beni duyduğunu gösteriyordu.

Hiç öğrenmeyecek misin? Onun olduğunu düşünen psikopati kışkırtma.

"Öyle mi?"

Sesindeki ölümcül sakinlik beni titretti. Her parçam bu adamdan çok ama çok uzağa kaçmak için çılgık atıyordu. Kolları ve masa arasında sıkışıp kalmıştım. Ve acımasız gülümsemesi kalbimi öyle bir çarptırdı ki ritmi kulaklarımda çınladı. Daha da yaklaştı, yüzü tam bana dönüktü.

"Öyle diyorsun," dedi bana, sesi alçak ve ölümcül bir şiddetle doluydu. "Ama sözüme kulak ver, yakında çok farklı bir melodiyle şarkı söyleyeceksin."

Eli masadan ayrıldı ve ıslak saçlarımdan bir tutamı parmağının etrafına doladı. Bir an için duracağını sandım ama sertçe çekiştirerek beni inletti.

"Ve yakında derken, gerçekten şu anı kastediyorum."

Beni oturduğum yerden kaldırıp masaya çarparak yere düşürdüğünde nefes almaya bile fırsatım olmamıştı. Yüzümü tahtaya bastırırken eli boynuma dolandı. Adam üzerime eğildi, nefesi yanağımda tozlandı.

"Bu tavrını sikip atmalıyım, Scar," diye fısıldadı. "Sana onun önünde lanet olası bir ders vermeliyim."

Sonra bir de baktım ki bıçağı yüzümün hemen yanındaki masaya saplamış ve beni irkiltmişti. Yumruğu bıçağın etrafında kenetlenmişti, iki kanlı baltanın dövmesi teninde belirgindi.

"Ama Drake ve Frankie'nin bu konuda söyleyecek bir şeyleri olabileceğini hissediyorum... işte olacaklar. Dizlerinin üzerine çöküp benden özür dileyeceksin ya da ben seni sersemletirken bu masanın her yerine kanını akıtacağım."

OTUZ SEKİZ BATI

Sözlerimle altımda titremesi içimdeki karanlığın gülümsemesine neden oldu. Tam olarak ne yapacağımı bildiği halde bana meydan okumaya devam etmesi, bu boku bilerek yaptığını düşünmeme neden oldu. Onu cezalandırmamı istiyordu. Suçluluğu ortaya çıkıyordu. Burada olmasının tüm sebebi gün gibi ortadaydı. Gözeneklerinden sızıyordu. Scarlett hayatımıza iyi niyetle girmemişti. Ve bunun tamamen onun suçu olmadığını bilsem de, yine de buna razı olmanın lanet sorumluluğunu taşıyordu.

"Özür dilerim," diye fısıldadı. "Lütfen bana zarar verme."

"Şimdi, şimdi, sana özrün hakkında ne söyledim?"

Titriyordu. Kalbinin bana doğru çarptığını hissedebiliyordum. Korkusu sarhoş ediciydi. Altımdaki dehşete düşmüş kadınla sarhoş oldum.

"Yapacağım, sadece lütfen yakma."

Boynundaki deriyi okşadım.

"Ben de bana yalvarmayacağını , Scar. Bu Pres için ayrılmış bir şey değil mi?"

"Hayır," diye inledi. "Lütfen West. Özür dilerim."

Saçlarını okşadım. Kahretsin, korkusu çok tatlı kokuyordu. Bıçağımı masadan çıkardım ve kenarını alt dudağında gezdirdim.

"Eğer seni şu anda kesersem ne olur biliyor musun?" Başını salladı.

"Drake'i halde sertleştiririz. O zaman başın daha büyük belaya girer." "Ne?"

"Mmm, bunu çözmeyi sana bırakıyorum."

Onu bıraktım ve kendimi masadan yukarı ittim. Sonra elbiselerimi düzelttim. Scarlett kıpırdamadı, onu sıkıştırdığım masada donup kalmıştı. Gözlerim diğerlerine kaydı. Onunla yaptığım konuşmanın tamamını duymamışlardı. Prescott beni yere sermek ister gibi bakıyordu. Drake kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, yüzünde karanlık bir ifade vardı. Ya Francis? Yumruklarını tezgâhta sıkımişti. O gittiğinde epey bir sohbetin içindeydim.

"Dizlerinin üzerine çök Scar. Beni bekletmek istemezsin, değil mi?"

İtaat etmek için çabaladı, kendini masadan yere itti ve ayaklarımın dibinde diz çöktü. Başını yavaşça kaldırdı, ela yeşili gözleri benimkilerle buluştu. Bıçağımın ucunu çenesinin altına koydum ve başını daha da yukarı kaldırmaya zorladım.

"Özür dilerim, seninle o şekilde konuşmamalıydım West. Öyle demek istemedim."

"Ve... başka ne var?"

Uzandı ve kemerimi parmaklarının arasında kavradı. Yüz ifadesi ciddiyet ve yalın bir dürüstlikle doluydu.

"Pres'i istediğim kadar senin aletini de istiyorum. Ona ihtiyacım var." Gülümsemem için çok mücadele ettim.

"Kimin size dokunmasına izin var?"

"Sen, Drake, Francis ve Pres."

"Peki sen kime aitsin, Scar?" "Sana."

Bıçağımı yanağında gezdirdim.

"Bu doğru. Bunu bir daha unutmazsan iyi edersin, duydun mu beni?"

Başını salladı, parmakları kemerimi sıkıca kavradı. Gözleriyle onu affetmem için bana yalvarmasını izlemekten daha tatlı bir şey olamazdı. İçimdeki sapkını serbest bırakmamam ve ruhunu mahvetmemem için yalvarıyordu. Bunu yapmam an meselesiydi. İçimde yaşayan canavarı görene kadar. Kimseye merhameti olmayan canavarı. Ona bile.

"Yapmayacağım."

Ben onu durduramadan kemerimi çözdü ve elimi tuttu. Dudaklarını bıçağıma bastırdı. Sonra yaladı, dili bıçağın pürüzsüz tarafında gezindi. Ve son olarak, aldığım canları temsil eden sembollerin dövmesini yaptırdığım parmak eklemlerimi öptü. Önemli olanları ve hava solumayı hak etmeyen yeryüzünün pisliklerini.

Lanet olsun, söyleyecek sözüm yok.

"Seninim West," diye fısıldadı. "Ben seninim."

Sonra bıraktı ve ayağa kalktı. Hareketleri bana gerçek Scarlett'in hâlâ orada olduğunu kanıtladı. En az bizim kadar berbat ve psikopat olan. Onu bir şekilde dışarı çıkarmalıydık. Henüz değil, ama yakında.

Bana baktı, kendi başına bir kraliçeydi ama henüz bunu bilmiyordu. Bıçağımı kapattım ve cebime geri koydum. Ona yaklaşarak elimi başının arkasına doladım ve eğilerek omzunun üzerinden diğerlerini izlemeye başladım.

"Seni yine hep birlikte becereceğiz, Scar. Şimdi değil, ama yakında. Ve bu sefer her anını izleyeceksin. Vücudunun nasıl gerildiğini ve hepimizi aynı anda almak için nasıl çabaladığını göreceksin."

Boştaki elimi sabahlığının altından geçirerek çıplak göğsünü avuçladım. Başparmağım sertleşmiş tepe noktasının üzerinde gezindi.

"Ağlayana kadar seni becereceğiz ve sonra gözyaşlarını yalayacağım. Tadı çok tatlı."

Ürperdi ve küçük bir nefes verdi.

"Beni bir daha kızdırma Scar, yoksa seni lanet olası zevkimiz için kullandığımızda hiçbirinin seni boşaltmasına izin vermem."

İyi bir önlem için meme ucunu çimdikledim. Ciyakladı, topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı.

"Ve gerçekten, gerçekten seni o kadar çok boşaltmak istiyorum ki, tekrar bayılacaksın."

Onu bıraktım, geri çekildim ve yemek masasını işaret ettim.

"Otur."

Hemen itaat etti, oturdu ve gözlerini tahtaya dikti. Yanına oturdum, kolumu sandalyesine yaslarken parmaklarımı omzunda gezdirdim. Ve diğerlerine gözlerimle bana bok atmaları için meydan okudum. Hiçbiri yapmadı. Scarlett'in önünde yapamazlardı.

Prescott'un başını sallayıp bana pis bir bakış attıktan sonra, kahvaltı hazırlamaya devam etmek için arkasını döndüğünü gördüm. Dün gece Scarlett'le aralarında bir şey olmuştu. Ne olduğundan emin değildim, ama iyi olduğundan emin olmak istercesine ona duruyordu.

Drake ve Francis'in hem benden hem de ondan etkilenmedikleri açıktı. Fısıltıyla hararetli bir konuşma yapıyorlardı ve bize onaylamayan bakışlar atıyorlardı.

"Kalmana izin verdikleri için pek mutlu değiller," diye mırıldandım Scarlett'in kulağına.

Kul

ak. Bana baktı. "Öyle misin?"

Ona gülümsedim.

"Pres ne isterse yapabilir. Ben onun bekçisi değilim." "Sana bir şey sorabilir miyim?"

Elimi omzuna doladım. "Eğer istersen."

Uzun bir süre gözlerimi aradı.

"Bana dokunmalarını neden sorun etmiyorsun?" Omuz silktim.

"Oyuncaklarımızı hep paylaştık."

"Senin için sadece bu muyum? Eğlenmen için bir oyuncak mı?"

O lanet bir oyuncaktan çok uzaktı. Kahretsin, bu kadın benim ruhumdu, ama onun için kim olduğumu hatırlayana kadar ona hiçbir şey vermeyecektim.

"Ah, Scar, sevgi dolu, şefkatli bir ilişki fantezilerini falan mı yok ediyorum? Seni kırmak istemem ama ben romantizm ya da diğer saçmalıklarla ilgilenmiyorum."

Kaşlarını çattı.

"Hayır. Ve bana Scar diyebileceğini söylemedim." Elim omzunda sıkılaştı.

"İzninize ihtiyacım olduğunu hatırlamıyorum."

"Bir şey isteme konusunda pek iyi değilsin." Uzandı ve parmaklarını kalçama doladı. "İstediyini alıyorsun ve bu süreçte kimin incindiğini umursamıyorsun."

Dudağımı yaladım. Boştaki elimi kaldırarak boynuna doladım ve nabız noktasını okşadım. Beni durdurmaya ya da itmeye çalışmadı. Başımı yana eğdim ve ona sinsî bir gülümseme verdim.

"Seni incitmek hoşuma gidiyor, Scar. Aletimin üzerinde çok tatlı ağlıyorsun."

Dudaklarını büzdü, belli ki bana zekice bir karşılık vermekten kaçınmaya çalışıyordu.

"Şu anda ne düşündüğünü bana seni cezalandırmam."

Tırnakları bacağıma battı. . Hayır, acının keskin iğnelerini seviyordum.

"İyi bir aletten daha fazlasını istiyorum," diye fısıldadı. "Ama bunu bana verebilecek kapasitede olduğunu sanmıyorum."

"İhtiyacınız olursa sohbet etmek için diğerlerine sahipsiniz"

Serbest eli benimkini boynuna doladı, parmakları tenimi okşadı.

"Öyle ya da böyle West, bana gerçekte kim olduğunu göstereceksin. Göstermeyeceğine inanarak kendini kandırma."

Ne kadar cesur küçük bir . Ve ben buna bayılıyordum.

"Göreceğiz, değil mi?"

Gözleri karardı. İşte oradaydı. Kızım bir kez daha gerçek yüzünü gösterdi.

Onu bıraktım ve Prescott elinde bir tabakla yaklaşırken koltuğumda geriye yaslandım. Tabağı yere bıraktı ve kendi tabağını almak için mutfığa döndü. Sonra diğer tarafına oturdu ve bir eliyle sırtını okşadı.

"Ye, küçük kuzu," diye mırıldandı.

Bu hıyar ona karşı yumuşamış mıydı? yüzden mi bana öldürücü bakışlar atıp duruyordu? gerekiyordu. Aslında onu bıçağımla kesmeyecektim. Biraz acı kimseyi öldürmezdi ama onu zaten bir ömür boyu yetecek kadar incitmişim. Sanki onun hayatını tekrar tehlikeye atacakmışım gibi.

Gözlerim Francis'e kaydı, sinirim damarlarımda dolaşmaya başladı. *Eğer o olmasaydı...* Düşüncelerimi oldukları yerde durdurdum. Hafıza şeridinde bir yolculuğa çıkmanın anlamı yoktu. Bana bir faydası olmazdı.

Scarlett ve Prescott yemeklerini yerken aralarında fısıltıyla konuşuyorlardı. Antrenmanımdan sonra sıvı bir kahvaltı yapmışım. Bu ikisi ortaya çıktığında diğerleriyle birlikte aşağı inmek için bekliyordum.

İşleri bittiğinde Prescott onu giyinmesi için yukarı çıkardı. Ayağa kalkıp masaya yaslandım ve Drake ile Francis'e dikkatle baktım. Tek bir kelime bile etmediler, sadece gözlerinde sitemle bana baktılar.

Scarlett ve Prescott birkaç dakika sonra döndüler, Scarlett dün geceki giysilerini giymişti. Prescott'u bırakarak temkinli adımlarla Drake'e yaklaştı. Drake onun önünde durduğunda, yüzünde her zamanki gibi boş bir ifade ile ona baktı.

"Eve gidip üstümü değiştirmem gerekiyor. Biraz geç kalacağım ama söz veriyorum telafî edeceğim."

Drake uzun bir süre hiçbir şey söylemedi. Verdiği tek tepki elinin esnemesiydi, bunu da sadece ben fark ettim. Drake'in söyledikleri çok açıktı. Ona her şeyin yolunda olmadığını söylemek istiyordu ama şu anda Prescott'a çok daha fazla kızgın olduğunu hissediyordum.

"Bir olmasına izin verme."

Kadın başıyla onu onayladı. Prescott asansöre doğru yürüdü ve düğmeye bastı. Scarlett, Francis'e güneydın demeden önce Drake'e belli belirsiz bir gülümseme verdi. Sonra asansör geldiğinde Prescott'un yanına çekildi. Prescott eğilip onun kulağına bir şeyler fısıldadı ve parmaklarıyla sırtının alt kısmını okşadı. Kadın ona gülümseyerek koluna dokundu ve asansöre yürüyüp muhtemelen zemin kat için bir düğmeye bastı.

Kapılar kapanıp asansör aşağı indiği anda Prescott arkasını döndü. Gözlerinde nadiren gördüğüm bir ateş vardı. Bir sonraki şey

Biliyordum, aramızdaki mesafeyi üç uzun adımda kapatmıştı ve eli havaya kalktı. Yumruğu çeneme çarparken eğilmeye fırsatım olmadı. Başım geriye düştü, çarpmanın etkisiyle yüzüme acı yayıldı.

Başımı eğerek elimi çeneme götürdüm ve ovuşturdum. Lanet olsun, Prescott'un iyi bir sağ kroşesi vardı. Daha önce de buna maruz kalmıştım ama adamın ne kadar güçlü olduğunu unutmuşum.

"Bu ne içindi?"

OTUZ DOKUZ FRANCIS

Bu sabah büyük bir rezalete dönüşmüştü ve daha yeni başlamıştı. Prescott dün gece Scarlett'in lanet olası odasında kalmasına izin vermeyi kendine görev edinmişti. Sonra West, ona cevap verdiği için Scarlett'e psikopatça davranmak zorunda kalmıştı. Ve şimdi de Prescott kim bilir hangi nedenle West'i yere sermişti.

Prescott dişlerinin arasından, "Bu kadar ileri gitmene gerek yoktu," diye mırıldandı, mavi gözlerinde cinayetle West'e bakıyordu.

West Prescott'u kendisinden uzaklaştırdı ve dişlerini gösterdi. Üzerlerinde kan vardı. Prescott'un sağ kroşesi her zaman ölümcül olmuştu. Nadiren birine vururdu. Adam neredeyse Drake kadar sakindi, kızmak için aptalca şakalar yapmakla meşguldü ama kızdığında ondan mümkün olduğunca uzağa kaçmak kesinlikle iyi bir fikirdi. O zaman bile gazabından kaçmak garanti değildi. Adam çok hızlıydı. İlkel oyunlarla ilgilendiği için öyle olması gerekiyordu. Ondan kaçan kadını kıskanmadım. Prescott'u iş başında görmüştüm ve ölümcüldü.

"Ben mi? Çok mu ileri gittim? Ne oluyor Pres? Neyin var senin?"

Prescott parmağını West'in göğsüne saplayarak yüzüne doğru kalktı.

"Onu bu şekilde tehdit etmek. Zaten yeterince şey yaşadı.

üstüne bir de senin psikopat
saçmalıkların." Drake bana
doğru eğildi.

"Sen Prescott'u al, ben West'i hallederim."

Bunun aralarında topyekûn bir savaşa dönüşmesine ihtiyacımız yoktu. Birbirlerinin gırtlığına sarılmanın bize en ufak bir faydası yoktu. Özellikle de Prescott'un şiddet havasında olduğu açıkken.

Drake ve ben tezgahın arkasından çıkıp yemek masasına doğru yürüdük. West daha tek kelime edemedi Drake onu Prescott'tan uzaklaştırdı, o da peşlerinden gitmeye çalıştı ama ben kolumu göğsüne dolayarak onu durdurdum.

"Biraz nefes al, Pres," diye tısladım kulağına.

"Biraz kendine hakim olmayı öğrenmesi gerekiyor."

"Bunu hepimiz biliyoruz ama sakın olman gerekiyor. Onu tekmelemek onun bu halini değiştirmeyecek. Sen daha iyi bilirsin."

Prescott beni silkeleyip hızla uzaklaştı ama bu onun ölümcül bakışlarını üzerime çekmeden önce olmadı. Drake, West'i cama yaslamıştı ve West de ona o lanet olası manik haliyle sırıtıyordu.

"Sana ne oldu böyle?" Drake sordu, sesinde öfkeden delirmek üzere olduğunu belli eden sessiz bir sakinlik vardı.

"Ben mi?" West alay etti. "Peki ya o? Sanki porselen bir bebekmiş gibi ona karşı yumuşadı."

Bu yorum Prescott'un ona doğru hamle yapmasına neden oldu ama West'in peşinden tekrar gitmesini engellemek için omzundan tuttum. Aşağıya morarmış gözlerle ya da yüzümüzde herhangi bir morlukla inmemize gerek yoktu. Eğer öyle yaparsak, Scarlett daha sonra döndüğünde kavga ettiğimizi anlayacaktı. Ve bunun onun yüzünden olduğu belli olurdu. Her şeyin üstüne bir de bununla uğraşmamıza gerek yoktu.

"Güven bana, bunun cevabını ben de bilmek istiyorum ama bu onunla ilgili değil. Seninle ilgili."

West Drake'e ters ters baktı ama cevap vermedi. Beyninden neler geçtiğini kim bilebilirdi ki? West hiçbir zaman akli başında biri olmamıştı ve Scarlett ortadan kaybolduktan sonra bu durum daha da kötüleşmişti. Sanki onu bir arada tutan tek şey gitmişti. Scarlett geri döndüğünde dengesini yeniden kazanabileceğini düşünmüştüm ama bu benim açımdan hüsnükuruntudan başka bir şey değildi. Aksine, bu onun psikotik doğasını daha da kötüleştirmişti.

"Batı."

"İçime hiçbir şey girmedi, Drake," diye West. "Hem de hiçbir şey."

Hiçbirimiz ona inanmadık ama konuyu uzatmaya değmezdi. Konuşmak istemiyorsa, konuşmazdı. West kilitli bir kutu olabilirdi. Üçümüzden de sakladığı pek çok sırrı vardı. Şüphesiz bilmemiz gereken şeylerdi ama adam kendi başına bir kanundu.

Drake West'in gitmesine izin verdi, West takım elbisesini düzeltti ve yürüdü. Her ihtimale karşı Prescott'u tutmaya devam ettim. Öfkesinin yanımda ondan yayıldığını hissedebiliyordum. Drake Prescott'a döndü, çivit rengi gözleri kısılmıştı.

"Açıklaman gereken bazı şeyler var."

"Artık bunu yapmak istemiyorum." Prescott elimi itti ve ellerini tezgâha dayayıp derin bir nefes alarak mutfağa doğru yürüdü. "Ona zarar veremem... Ona zarar vermeyeceğim."

"Ne?"

Ben de kulaklarıma inanamıyordum. Onunla Scarlett arasında ne oldu? Başından beri bütün planlarımıza tamamen katılmıştı.

Başından beri. Hatta Scarlett ona daha önce bir erkekle birlikte olmadığını söylediğinde onu almak konusunda benimle tartıştı. Ne olursa olsun onu almamızı savundu. Ve şimdi burada, sanki son on iki saat içinde kişilik nakli geçirmiş gibi bize büyük bir bomba atıyordu.

"Dün gece bana anılarının şimdiki zamanına geri döndüğünü söyledi. Bana kim olduğunu hatırlamak istediğini söyledi." Sesi kelimeleriyle birlikte titriyordu. "Sesi çok... kırılmış gibiydi. Kaybolmuş gibiydi. Kahretsin, eskiden onu nasıl canımız pahasına koruduğumuzu düşünmeden ona bakamıyorum. O kız için her şeyi yapardık." Çenesini göğsüne indirdi. "Ve şimdi bize bak, hepimiz ne halt ediyoruz? Onu daha da kötü hale getiriyoruz ve ne için? Ne için?"

Prescott'u en son ne zaman bu kadar yenilmiş gördüğümü hatırlamıyorum. "Biliyor musun Başkan, bunu neden yaptığımızı çok iyi biliyorsun."

Drake'in sert ses tonuyla irkildim, sanki hepimiz arasından Prescott'un çatladığına inanamıyormuş gibiydi. Prescott bir an hiçbir şey yapmadı, sonra mavi gözleri çalkantıyla dolu bir şekilde döndü.

"Onu bizden çaldılar. Onu bizden çaldılar. O daha uyanmadan onu aldılar. Hiç şansımız yoktu. Bir gün oradaydı, ertesi gün gitmişti. Ve şimdi bizi tanımıyor. Benim kim olduğumu bilmiyor." Yumruğunu göğsüne vurdu. "O her şeyimdi, lanet olası her şey. Başka hiçbir yerde bulamadığım tatlılık ve ışık. Benim gibi büyümenin nasıl bir şey olduğunu anlıyordu, hiçbirinizin anlayamayacağı bir şey. Yani hayır, orada durup bana nedenini bildiğimi söyleyemezsiniz. Anlamıyorsunuz. Ben duygularımı onun gibi bir düğmeye basarak kapatamam." Merdivenin yanındaki duvara yaslanmış olan West'e el salladı. "Önemişiyorum. Umursuyorum ve ona zarar veremem."

Ses tonundaki kırgınlık beni ona doğru yürüttü. Acısını anladım. Anlamıştım. Benim içimde de aynı acı vardı. Önünde durduğumda Prescott bana baktı. Yüzündeki perili ifade göğsümdeki acıyı yansıtıyordu.

"Biliyorum," diye mırıldandım. "Biliyorum, onu aldılar ve bu her şeyi mahvetti.

bize

." "Onu geri istiyorum, Francis. Sadece onu geri istiyorum."

Prescott kendime doğru çekmeme ve sarılmama engel olmadı. Parçalanmak üzereymiş gibi görünüyordu.

"Ben de onu geri istiyorum." İçimi çektim, bir sonraki söyleyeceğim şey için kendimden nefret ediyordum. "Ama plandan sapamayacağımızın farkındasın, değil mi? Tehlikede olan çok şey var."

Şerefine, omzuma başını salladı, bu da beni daha kötü hissettirdi.

"Dün gece gerçekten ne oldu Pres? Neden onunla gittin?"

Benden uzaklaştı ve pencereden dışarı baktı, ellerini ceplerine sokarken zorlukla yutkundu.

"Bir geceliğine o hâlâ bizim Küçük Nyx'imizmiş gibi davranmak istedim."

Odanın diğer tarafından yayılan alçak hırıltı, West'in Prescott'un ona böyle seslenmesinden memnun olmadığını söylüyordu, ama sözleri beni de parçalamazsa lanet olsun. Onunla ne yapacağımı bilmiyordum. Prescott'un bu duyguları dün gecedен daha uzun süredir beslediği belliydi.

Drake, "O bizim tanıdığımız kız değil," dedi.

"Sanki öyle değil," diye karşılık verdi West. "Hâlâ içeride. Onu görüyorum. Bizimle her dövüştüğünde, söylediği o lanet olası sözler... işte o bizim Scarlett'imiz, bizim lanet olası kızımız. Ona kim olduğunu hatırlatmalıyız. Çok geç olmadan ona yaptıklarını geri almalıyız."

Drake West'e ters ters baktı.

"Peki bunu nasıl yapmamızı öneriyorsun? Onu öylece oturtup gerçeği söyleyemeyiz. Bize inanmayacaktır. On yıl, West, on lanet yıl onu ellerinde tuttular. Onu mahvetmeden bunu geri alabileceğimize gerçekten inanıyor musun?"

West duvarı itti ve Drake'e doğru bir parmak salladı. "Ona söyleyelim dedim mi? Hayır."

"Sonra ne olacak?"

"Lanet olası cevaplar bende değil. Eğer bilseydim, bu durumda olmazdık."

Drake yumruklarını iki yanında sıkarak arkasını döndü.

"O halde plana sadık kalmalıyız. Böyle duygulara sahip olmayı göze alamayız. Onu önemsemeyi göze alamayız."

Prescott etrafımdan dolaştı ve Drake'e karanlık bir bakış attı.

"Ne olmuş yani? Bu mı? Benden umursamayı bırakmamı ve bu saçmalığı etmemi mi istiyorsun?"

"Evet, sizden tam olarak bunu yapmanızı istiyorum."

"Siktir git, Drake. Bu sabah lanet kollarımda ağladı."

Bu Drake'in yüz ifadesinin değişmesine ve maskesinin neden oldu. Her zaman sakın ve kontrollü olan arkadaşımın gözleri acıyla doldu.

"Ne?"

"Bana bir yandan ona karşı nasıl bu kadar acımasız olabildiğimi, diğeryandan da ona nasıl özenli davranabildiğimi sordu. Bu lanet soruya cevap veremedim ama bu onu ağlattı. Onu ağlattım amına koyayım. İçi parçalanmış. Kim olduğunu bilmek istiyor. Çaresizce. Tek istediğı bu."

Prescott'un sırtına baktım. Sonunda mantıklı gelmişti. Davranışları ve tepkileri. Prescott, Scarlett'in ağlamasına hiçbir zaman dayanamamıştı. Onun gözyaşlarından, acılarından en çok etkilenen hep o olmuştu. En azından sefalet gözyaşları olduğu zaman. Kadınları seks sırasında ağlatmaktan hoşlanıyordu, ama bu farklıydı.

"Sen zalimsin Prescott, orada öylece durup kim olduğunu inkâr etme. Hepimiz böyleyiz."

İfadesini çürütmek anlamsız olacaktır. Aksini iddia edemeyiz.

"O bizden biri, Drake. Bizden biri."

"Hayır, değıl. O onların ajanı ve sen de bunu biliyorsun. Kim olduğunu hatırlayana kadar ona güvenemeyiz. Ve o zaman bile bizi seçeceğinin ya da yanımızda olmak isteyeceğinin garantisi yok. Bunu sen de biliyorsun."

"Drake haklı," dedim sesim kısık bir şekilde. "Bundan nefret ediyorum ama o haklı. Ona güvenemeyiz."

Prescott'un yüz ifadesini göremiyordum ama omuzları çökmüştü. Gerçekler çok acı veriyordu ama hiçbirimiz hiçbir şeyi şekerle kaplamamıştık. Eğer yapsaydık birbirimize kötülük etmiş olurduk.

"Peki," dedi Prescott, sesi istifasıyla yankılanıyordu. "Plana sadık kalalım."

Sonra elini düğmeye vurarak asansöre doğru yürüdü.

"Pres-" diye başladı Drake.

"Hayır, sakın durumu daha da kötüleştirme Drake. Sadece yapma."

Asansör açıldığında üzerimize bir sessizlik çöktü. Prescott içeri girdi ve bizim katın düğmesine bastı. Kapılar kapandığında Drake içini çekti ve masaya doğru yürüdü. Parmağını West'in bıçağıyla açtığı çukurun üzerinde gezdirdi.

"Gerçekten de lanet masamızı işaretlemek zorunda mıydın?"

West sırtıttı ve omuz silkti. Drake masadaki tabakları alıp mutfağa götürmeden önce dudak büktü. Onları bulaşık makinesine koymak için eğildi.

"Pres konusunda ne yapacağız?" Ben sordum.

"Hiçbir şey. Hiçbir şey yapmayacağız."

"Onu bırakacak mıyız?"

Drake doğrulurken bana baktı, gözleri hüznün doluydu.

"Evet, Francis, öyleyiz. Hiçbirimizin söyleyebileceği bir şey yok. Bundan hoşlanmıyor, tamam, ama başka seçeneğimiz olmadığını biliyor. Umursamadığımı sanıyor ama umursuyorum." Göğsünü ovuşturdu. "Onu onun fark ettiğinden daha fazla önemsiyorum. Bu saçmalık beni geceleri uyutmuyor. Her şeyin farklı olmasını ne kadar istesem de, olan bu."

Bunu çok iyi bilmiyor muydum? İşler bok gibiydi ama Drake haklıydı. Başka seçeneğimiz yoktu. Hepimizi bu karmaşadan kurtarmak için bir şansımız varsa, yola çıktığımız gibi yapmak zorundaydık. Scarlett'i geri almak için her şeyi riske atmıştık. Eğer bu işi yanlış yaparsak, bütün kartlarımız açılabilirdi. Her şeyi kaybedebilirdik. Kurduğumuz şirketi. Geçim kaynağımızı. Hayatlarımızı. Keşke önümüzde başka bir seçenek ya da yol olsaydı... ama yoktu.

KIRK SCARLETT

Daireye dönerken yol boyunca kafamda bu sabah olanları tekrarlayıp durdum. West'in yaptığı şey beni derinden sarsmıştı. Beni kanımı akıtmakla tehdit etmesi, aşacağını düşünmediğim bir çizgiydi ama konu ona gelince neden bahsettiğimi bilmediğim ortaya çıktı. Adam dengesiz ve korkutucuydu. Bir an iyi davranıyor, sonra tekrar normale dönmeden önce tam bir psikopat gibi davranıyordu. Yine de... yine de onu tanımak istiyordum.

Belki de delirmiştım, çünkü bırakın diğerlerini, hiçbir normal kız onun gibi bir adama yaklaşmak istemezdi. Ama elimde değildi. Prescott, West, Francis ve Drake'te beni çeken bir şeyler vardı. Onları temel bir seviyede tanıyordum. Hiç mantıklı gelmiyordu. Nasıl olabilirdi ki? Beni önceden tanımayanlardı. Tanıyor olsalardı, bir şeyler söylerlerdi. Bana söylerlerdi.

Dairenin ön kapısının kilidini açıp içeri girerken iç çektim. Topuklu ayakkabılarımı tekmeleyerek yatak odama girdim ve kıyafetlerimi çıkardım. Gardırobuma doğru yürüyerek iş için uygun bir kıyafet seçtim. Üç çeyrek kollu lacivert bir bluz, siyah bol paça bir pantolon ve bir çift çıplak topuklu ayakkabı. Saçımı kurutmayı ve makyajımı mükemmelleştirmeyi henüz bitirmiştım ki Mason gök gürültüsü gibi bir suratla odaya daldı.

"Hangi cehennemdeydin?"

Sesindeki zehir beni bir adım geri attırdı. Onu tanıdığım onca yıl boyunca benimle hiç böyle konuşmamıştı. Dün gecedan sonra sakinleşmiş olabileceğini düşünmüştüm ama belli ki sakinleşmemişti.

"Affedersiniz?"

Üzerime yürüdü, kolumdan tutup yüzüme doğru kalktı. Kara gözlerindeki öfkeyi ve şakağında patlayan damarı gördüğümde yutkundum.

"Nereledeydin Scarlett?"

Bu sabah Atlılar'la yaşadığım onca şeyden sonra Mason'ı ve onun kıskançlık numaralarını eğlendirecek havada değildim. İşte bu buydu. Bunu daha fazla inkâr edemezdim. Beni Atlıların yanında istemiyordu. Beni istediklerini biliyordu. Ve bu onu kızdırıyordu.

"Nerede olduğumu sanıyorsun?" Kolumu tuttuğu yerden çekerek karşılık verdim.

"Yemin ederim Scarlett, eğer bana geceyi onlarla geçirdiğini söylersen..."

"Ya da ne, Mason? Ya da ne? Sabahın köründe buraya gelip benimle uğraşmaya kalkamazsın. Bunun seninle bir ilgisi yok."

İşe dönmem gerektiğini bildiğim için onu iterek geçtim. Şu anda olduğumdan daha geç kalmayı asla istemezdim. Mason bundan hiç hoşlanmamıştı. Kolumu tekrar kavradı ve beni döndürdü. Bu sefer tutuşu daha sertti, parmakları derimi kazıyordu. Acıdan bir inilti çıkarmamı sağladı. Ve beklediğim gibi sestten sonra durmadı.

Ne oluyor lan?

Mason bana daha önce hiç böyle davranmamıştı. Bir kez bile benimle fiziksel olarak yakınlaşmamıştı. O daha iyi biliyordu. Ona durmasını söylemek istedim ama olduğum yerde donup kalmıştım, kolumu daha sıkı sıkarken bir şey yapamayacak kadar şok olmuştum. Sanki beni incitmeye çalışıyordu. Öfkesini bana hissettirmeye çalışıyordu.

"Bu benim işim ve sen de bunu biliyorsun. Geceyi onlarla mı geçirdin?"

Bundan bıkmıştım. . İçimde bir şeyler koptu. Prescott'un kollarındaki duygusal çöküşüm, West'in tehditkâr davranışları, beni o yemek masasına götürüp ona cevap verdiğim için cezalandırmasını istememe neden olması, tüm bunların ne kadar berbat olduğu ve şimdi de Mason. Bu benim için çok . tutamayacağım kadar çok şey vardı. "Evet. Evet, çok iyi yaptım. Geceyi

Prescott'la geçirdim ve tahmin edin

Ne? Pişman değilim. Başka ne var biliyor musun? Ha? Başka ne var biliyor musun? Dördü de geçen hafta beni sikti. Ve bundan da pişman değilim."

Mason sözlerimi sanki fiziksel bir darbeymiş gibi karşıladı. "Az önce bana ne dedin sen?"

Bana daha fazla dokunmasını istemediğim için kolumu tekrar parmaklarından çektim. West'in başka erkeklerin bana yaklaşmasına izin verilmeyeceğine dair sözleri kulaklarımda çınlıyordu. Uyarılarını ciddiye aldım. Ve dürüst olmak gerekirse, o, Prescott, Francis ve Drake dışında kimsenin bana dokunmasını istemiyordum. Bana zarar vermeleri umurumda değildi ama Mason'ın bunu yapması kesinlikle umurumdaydı.

Kolumu parmaklarının kavradığı yere sürttüm ve bu yüzden ondan nefret ettim.

"Beni duydun."

İlk defa ona ne söylediğim umurumda değildi. Umurumda bile değildi. İşim bitmişti. Mason gidip kendini becerebilirdi.

"... seks mi yaptın?"

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve ona ters ters baktım. Eğer dört erkekle seks yapmamam gerektiğinden bahsedecekse, bunu kendine saklayabilirdi.

Mason arkasını döndü ve parmaklarını saçlarında gezdirdi. Bu saçmalığı ağzımdan kaçırdığımda sanki aklını kaçırmış gibiydim. Sanki böyle bir şey yapabileceğime inanamıyordu. Sorun şu ki, Mason gerçekte kim olduğumu bilmiyordu, çünkü ben de bilmiyordum. Kilitli bir kafeste tutulan bir parçam vardı. Parmaklıklarını tıkırdatıyor, bana bağılıyor, onu dışarı çıkarmamı söylüyordu. Ve ben de istedim. O kızı geri istiyordum.

"Neden? Bunu neden yaptın Scar? Neden sana bu şekilde dokunmalarına izin verdin?" Sesi sessizdi ama hiçbir şekilde sakın değildi. Sözleriyle titriyordu. Sorularıyla.

"Başka seçeneğim yoktu."

Gözleri benimkilerle buluştu. Gözlerindeki endişe ve öfke tırnaklarımı dirseklerime geçirmeme neden oldu.

"Seni zorladılar mı? Sana tecavüz ettiklerini mi söylüyorsun?"

"Hayır! Beni hiçbir şey yapmaya zorlamadılar." *Zorladılar sayılır ama senin hoşuna gitti.* "Zorlamış olsalardı burada durup olanlardan pişman olmadığımı söyler miydin sanıyorsun?"

"Hayır... ama anlamıyorum." Ellerini bana doğru uzattı ama beni tartaklamasından sonra onunla daha fazla fiziksel temas kurmak istemediğim için bir adım geri attım. "Bu kadar ileri gitmene gerek yoktu."

Başımı salladım. Atlıların neye benzediği hakkında hiçbir fikri yoktu. Benim için taşıdıkları cazibeyi bilmiyordu. Benden talep ettikleri şeyleri. Nasıl çaresiz olduğumu, ağlarına nasıl hapsoldüğümü ve onlara daha yakın olma ihtiyacımı. Prescott'un etrafında olmak beni nasıl güvende ve istenir hissettiriyordu. Bana görüldüğümü hissettirdi.

"Yapmam gerekeni yaptım, Mase. Yapmak zorunda olduğum şeyi yaptım. Bildiğim tek yolla onların güvenini kazanıyorum. İşe yarayacak tek yol bu."

"Hayır. Hayır, değil."

"Onları tanımıyorsun!"

Bana doğru bir parmak salladı.

"Senin için iyi olmadıklarını biliyorum. Vücudunu onlara teslim edersen sana güveneceklerini düşündürüyorlar. Bu saçmalık ve buna izin vermeyeceğim."

Tekrar uzaklaştı.

"Benden bu kadar, Scarlett. Benden bu kadar. Çok ileri gittiler. Seninle seks yapmalarına izin vermen bana kafanın içine girdiklerini ve seni gerçek olmayan şeylere inandırdıklarını gösteriyor."

Bana tekrar bakmadan önce yumruklarını iki yanında sıktı.

"Stuart'ı arıyorum ve bu saçmalığın fişini çekiyoruz."

Sözleri içime işlerken sendeleyerek geri çekildim, kollarım iki yanıma düştü.

"Hayır. Bunu yapamazsın. Yapamazsın, Mason."

Bana asla geri dönmek zorunda kalmayacağıma söz vermişti. Beni malikaneden uzak tutmak için elinden gelen her şeyi yapacağına. Şimdi sözünden nasıl dönebilirdi?

"Yapabilirim ve yapacağım."

Cebinden telefonunu çıkardı. Babamı aramasına izin veremezdim. Beni hapishaneme geri gönderecekken olmazdı. Yatak odamın pencerelerinde parmaklıklar vardı, Tanrı aşkına. Küstahlık ettiğimi düşündüklerinde beni kilitledikleri yerden bahsetmiyorum bile. Titredim, anılar gözümün önüne geldi. Ona hayır dediğimde babamın gözlerindeki öfke ve hiddet. Bıraktığı çürükler. Annemin kocasının öfke nöbetlerine nasıl göz yumduğu. Ve Mason'ın gerçeği bilmesine rağmen bunu durdurmak için tek bir şey bile yapmaması.

Yine de, tüm bunlara rağmen, son on yıldır benim tek arkadaşım oldu. Ağladığımda bana sarıldı ve dayak çok ileri gittiğinde beni iyileştirdi. Mason'dan bunu durduramadığı için nefret etmedim. Onun da eli kolu en az benimki kadar bağlıydı.

"Mason, lütfen," diye boğuldum. "Oraya geri dönersem ne olacağını biliyorsun. Biliyorsun. Lütfen onu arama. Bunu bana yapma."

Mason'ın gözlerindeki ıstırap beni mahvetti. Hareket edemiyordum. Bunu bana o yaptıysa, onu asla affetmezdim. Asla. Artık özgürlüğün tadına varmıştım ve onu elimde tutmak için canımı dişime takarak savaşıacaktım.

"Prescott'la bir ilişkim var, tamam mı? Bana ihtiyacım olanı verecek, söz veriyorum. Lütfen, bana biraz daha zaman verin. İçeri girmeme izin verecek kadar bana güvenmelerini sağlayacağım."

Prescott'u bu şekilde kullanmak istememin hiçbir yolu yoktu ama ailemin tehdidi bunu yapmamam için çok korkutucuydu. Beni onlardan koruyamazdı. Kimse koruyamazdı. Prescott'un da koruyacağını sanmıyordum zaten. Bir şeyler inşa ediyor olabilirdik ama bu yalanlar üzerine kuruluydu. Ona karşı dürüst değildim ve onun da bana karşı dürüst olmadığından emindim. Yine de bunun bir önemi yoktu. Duygularım sağduyumun önüne geçmişti. Onunla olan bağlantım, her şey çözülene ve gerçek ayaklarımızın önüne serilene kadar çekiştirmek istediğim bir ipti. Ve eğer onun için kendimi lanetlemem gerekirse, lanetleyecektim.

Mason telefonu indirdi. Bu hareketi beni rahatlattı. Bana bir şans daha vermesi için onu ikna edebilirsem, bu işi çözebilirdim, değil mi? Bir şekilde Atlılar'ın bana güvenmesini sağlamalıyım. Ve beni bu pislikten uzak tutmalıyım. Bana karşı biraz psikopat ve sahiplenici olmaları umurumda değildi. Onların yanında daha güvende idim, değil mi?

Kendini kandırma. Onların yanında, burada Mason'ın ya da ailenin yanında olduğundan daha güvende değilsin.

"Pazartesiye kadar vaktin var Scar, duydun mu beni? O zamana kadar. Stuart'ı aramak istemiyorum. Oraya geri dönmeni istemiyorum ama bana üzerinde çalışabileceğim bir şey getir ve Stuart'a onlarla ne yaptığını söylemeyeceğim."

Başımı salladım ve Prescott'u nasıl güvenmeye ikna edebileceğimi düşündüm.

Be

n. "Söz , bunu ." "Güzel."

"İşe gitmem gerek."

Bana bir verdi, gözlerindeki çatışma açıldı, ama gitmiyordu. beni durdurmak için. Bana bir can simidi vermişti ve ben de onu boynuzlarından yakalayacaktım.

Odadan çıktım, üzerime bir palto aldım ve tüpü almaya gitmeden önce çantamı kaptım. Fortuity'ye giden yol boyunca bu konuşmaya nasıl yaklaşacağımı çözmeye çalışıyordum. Kolumu ovuşturdum, Mason'ın tutuşunun verdiği acıyla irkildim. Bugün bana ihanet etmişti. Bana fiziksel olarak zarar vermiş ve beni aileme geri göndermekle tehdit etmişti. Dürüst olmak gerekirse, ailemden olduğu kadar ondan da uzaklaşmak istiyordum.

Binaya vardığımda doğruca ofisime çıktım ve ceketimi astım. Sonra kolumu yukarı çektim ve koluma baktım. Üzerinde belli belirsiz morlukların başlangıcı vardı. Elimi ağzıma götürdüm. Bana babamı çok fazla hatırlatıyorlardı. Bana yaptıklarını. Nasıl olur da

Mason benimle ilgilendiği onca zamandan sonra bunun normal olduğunu mu düşünüyordu? Çok ileri gitmişti. Bunun için onu affedebileceğimi sanmıyordum.

Kendimi çelikleştirdim. Artık kendimi Prescott'un kollarına atmaktan ve onun da bir yerlerde kalbi olduğunu ummaktan başka yapabileceğim bir şey yoktu. Çünkü başka türlü ne halt edeceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu.

KIRK BİR PRESCOTT

Siktir et Drake'i. Batı'yı siktir et. Francis'i de sikeyim. Hepsini sikeyim.

Mantıken onlara kızmamam gerektiğini biliyordum ama az önce yaptığımız konuşmadan sonra mantıklı ya da akli başında olmak umurumda bile değildi. Bir şeylerin canına okumak istiyordum. Öfkemi herhangi bir şeyden çıkarmak. West'i öldürmek kendimi daha iyi hissetmemi sağlamadı. Herif bunu hak etmişti. Aslında, iyi bir önlem için ona tekrar vurmalıydım. Normalde işleri ne kadar ileri götürdüğü umurumda olmazdı ama Scarlett'in duygusal durumu şu anda çok kırıllandı. West'in psikopat doğasını onun üzerine salmasına ihtiyacı yoktu.

Masamda oturmuş, pencereden dışarı bakıyordum. İşime konsantre olamıyordum. Tek yapabildiğim öfke içinde kıvranmak ve Scarlett'in iyi olmasını ummaktı. Onu giyinmesi için yukarı çıkardığımda bana bu konuda hiçbir şey söylememiştii. Ama ne söyleyebilirdi ki? Dizlerinin üzerine çökmüş ve onu affetmesi için yalvarmıştı. Ona başka seçenek bırakmamıştı. West'e karşı da bana karşı hissettiği gibi bir şeyler hissettiğini bilsem de, bu beni daha iyi hissettirmiyordu.

Kadın yüzünden siki tutmuştum. Tamamen sikilmiştim. Gömülü tuttuğum şeyleri bana hissettirmişti. Etrafımda olması bana siyah da olsa hâlâ bir kalbim olduğunu hatırlatıyordu ve kadın onun iplerini çekiyordu.

Ellerimi saçlarımın arasında gezdirerek bir of çektim. Ne yapmam gerekiyordu? Hiçbir şey değişmemiş gibi davranmalıydım. Ama dün gece ve bu sabah her şeyi geri dönülmez bir şekilde değiştirmişti. Scarlett'i korumak istiyordum ama yapamıyordum. Ellerim arkadan bağlıydı.

Çocuklar haklıydı. Haklıydılar ve bu yüzden onlardan nefret ediyordum. Ona güvenemezdin. Çocukluğumdan beri tanıdığım bu kıza güvenemezdin. O düşmanla birlikteydi, bizi mahvetmeye çalışan insanlarla. Scarlett'e güvenmek bir hata olurdu. Yanlış bir karar. Ama son zamanlarda onunla yaptığım her şey tam olarak buydu. Sağduyumu hiçe saymış ve duygularımın beni körüklemesine izin vermiştim.

Bu boku kilitlemenin ve neden burada olduğumuzu hatırlamanın zamanı gelmişti. Bunu neden yaptığımızı. Başka birine bu çılgınca ve deli saçması gelebilirdi. Tüm bunları onun için yapmıştık. Başardığımız her şey kızımız içindi. Onu yanımıza almak için.

Ofisimin kapısı açıldı. Ellerimi saçlarımdan ayırarak kapının önüne baktım ve Scarlett'in kapıyı arkasından kapatıp kilidi çevirdiğini gördüm. Benim

Bana baktığında kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Gözleri periliydi ve tüm tavrı bir şekilde daha önce olduğundan daha kırılmıştı.

Eve gitmek için ofisten ayrıldığı zamanla şimdi arasında ne oldu? "Pres."

Güzel sesi odanın öbür ucundan kulaklarıma ulaşıyor, içimi ısıtıyordu. Neden beni onun için çaresiz bırakacak güce sahipti?

Cevap vermedim. Söylememem gereken her şeyin ağzımdan dökülmesini ve her şeyi mahvetmesini engellemeye çalışırken dilim damağıma yapıştı.

Ayakları onu bana doğru taşıdı ve sandalyemin yanında dizlerinin üzerine çöktüğünde yutkundum. Elini dizime koydu ve bana baktı.

"Yerde ne yapıyorsun, küçük kuzum?"

"Yardıma ihtiyacım var."

"Ve bana sormak için diz çökmen gerektiğini mi düşünüyorsun?" Başını salladı, gözleri tekrar perili hale geldi.

Onu orada istemiyordum. Seks sırasında, evet, anında benim için diz çökmesini sağlayabilirdim, ama bu doğru gelmiyordu. Ve neden benim yardıma ihtiyacı olsun ki?

Elimi uzatıp saçlarını okşamaktan kaçındım, Drake'in planla ilgili hatırlatması hâlâ aklımın bir köşesindeydi. Artık sıradan bir şefkat ya da ona karşı 'nazik' olmak yoktu. Ona ne kadar değer verdiğimi görmesine izin veremezdim yoksa lanet olası bariyerlerimi delip geçebilirdi. Ona karşı olan hislerimden faydalanabilirdi.

"Tükür o zaman."

Başka tarafa baktı, eli kalçamda sıkılaştı. Dokunuşu kendimi dizginlememe hiç de iyi gelmiyordu.

"Yapamam... Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Ne hakkında?"

"Mason senin için çalışmamdan hoşlanmıyor."

Tabii ki o hıyar bundan hoşlanmadı. Kıskanıyordu. Dün Scarlett'le dans ederken West'e sırtması bir boğaya kırmızı bayrak sallamak gibiydi. Ve onu kendisi için istediği çok açıktı. Ne yazık ki o bizim kızımızdı.

"Ne olmuş yani? Sen yetişkin bir kadınsın. Nerede çalışacağın senin seçimin." Bana tekrar bakmadan önce gözlerini kırıştırdı.

"Biliyorum,
ama..." "Ama
ne?"

Sesim sabırsız geliyordu ama bunun benimle ne ilgisi olduğunu anlamamıştım. Bu konuda ne yapmamı bekliyordu? Onunla ve bundan sonra yapmamız gereken şeylerle ilgili zaten çalkantı içindeyken bu saçmalığa ihtiyacım yoktu.

"O... o bu sabah bana gerçekten korkunç şeyler söyledi."

Alt dudağı titredi ve bana tekrar baktığında gözlerinden yaşlar süzüldü.

Kahretsin, lütfen bir daha ağlama tatlım. Ağlarsan kırılırım.

"Pres... o... o..." diye boğuk bir ses çıkardı, bu da benim sertleşmeme neden oldu. "Ne yaptı?"

"Beni incitti," diye fısıldadı, bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülüyordu. "Ve bunu tekrar yapacağından korkuyorum."

"Sana zarar verdi."

Ses tonum tamamen düzdü, ama başını salladı ve yüzünden daha fazla gözyaşı neden oldu. Ona inansam mı inanmasam mı bilemedim. Bunu bana neden söylesin ki? Buradaki oyunu neydi?

"Arkadaşının sana zarar verdiği inanamam mı bekliyorsun?"

Gözleri büyüdü ve daha fazla gözyaşı döküldü. Daha fazla gözyaşı vardı. Onları görünce göğsüm daraldı. Bunlar gerçek gözyaşları mıydı, yoksa taklit mi ediyordu? Bu sabah yatağında çok gerçektiler, ama her şeyden sonra artık neyin aşağı neyin yukarı olduğunu anlayamıyordum.

Soruma cevap vermediğinde, bu beni kızdırdı. Bu kadın lanet duygularım için bir tehditti. İçimdeki bu çatışmaya katlanamıyordum. Beni deli ediyordu.

"Cevap ver, Scarlett." Kolunu tuttum ve onu daha yakına çektim. "Buna inanmamı mı bekliyorsun?"

Acı dolu bir çığlık attı ve yüzünü buruşturdu. İçimde yükselen bir şüpheyle koluna baktım. Kolunu kucağıma yatırıp nazikçe kolunu yukarı çektiğimde beni durdurmadı. Ön kolunda parmak izleri vardı. Belli belirsiz çürükler. Daha önce orada olmadıklarını kesinlikle biliyordum. West'in ona o kadar sert davrandığına da inanmıyordum. Adam dengesiz olabilirdi ama o bile kendini tutabiliyordu. Sebep olduğu acı konusunda bilinçliydi.

Scarlett bana baktı, gözyaşlarıyla çizilmiş yüzü acısının kanıtıydı. Yüzünün her yerinde ihanet yazılıydı. Arkadaşı... lanet Mason onun güvenine ihanet etmiş ve onu incitmişti.

"Bunu sana o mu yaptı? Seni böyle mi incitti?"

"Bana karşı çok sertti. Hiç böyle olmamıştı ama çok öfkeliydi ve onu durduramadım. Bunu tekrar yapmasından korkuyorum. Onunla kalamam. Yapamam..."

Ne sözlerine ne de bana bakışına dayanabildim. Amcık onu incitmişti. Derisini zedelemişti. Peki ne için? Benim ya da diğerlerinin yaptığı gibi lanet bir oyunun parçası değildi. Hayır, ona öfkeyle saldırmıştı.

"Buraya gel, küçük kuzu."

Scarlett tereddüt etti, ama ona kollarımı açtım ve kucağıma emekledi. Başını omzuma yaslamasına izin verdim.

"Özür dilerim," diye hıçkırarak fısıldadı.

"Şşş, özür dileme." Kızımı yatıştırmaya çalışarak saçlarını okşadım.

"Onunla kalamam. Bırakmamı istiyor. Burada hiçbirinizle birlikte olmamı istemiyor." Eli enseme kıvrıldı. "Seni terk etmek istemiyorum."

"Kimse seni benden alamaz, beni duyuyor musun? Hiç kimse. Sen benimsin ve kimsenin sana sahip olmasına izin vermeyeceğim."

Yer değiştirdi, yüzünü boynuma gömdü ve sanki sözlerim onu biraz rahatlatmış gibi titrek bir nefes verdi. Böyle şeyler söylememeliydim. Scarlett benim zayıf noktamdı. Bu dünyada zırhımı delip geçebilecek ve beni ona teslim olmaktan başka bir şey yapamaz hale getirebilecek tek lanet kişiydi.

Yine de bu durum karşısında ne yapmam gerektiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Scarlett'e söz veremezdim. Bağlı kalmamız gereken bir planımız varken olmazdı, ama bizden tekrar koparılacaksa, buna izin veremezdim. Hiçbirimiz yapamazdık. Eğer Mason ona zarar veriyorsa, onu kızımızın yakınında istemiyordum. Onunla güvende değildi. Bizimle de güvende olmazdı ama konumuz bu değildi.

"Bana güveniyor musun Pres?" diye mırıldandı tenime karşı. "Dürüst cevabımı istiyor musun?"

"Evet."

Başımı onunkine yasladım.

"Hayır, istemiyorum."

zaten yeterince yalan vardı, buna bir eklenmesine gerek yoktu. Ona güvenmiyordum çünkü buna gücüm yetmiyordu.

"Bu bana yardım etmeyeceğin anlamına mı geliyor?"

"Benden tam olarak ne yapmamı istiyorsun, tatlım?"

Gözlerime bakabilmek için kendini geri çekti. Elimde olmadan ve başparmağımla gözyaşlarını sildim.

"Beni Mason'dan koru."

Sözlerinin satır aralarını okuyarak yüzünü inceledim. İma ettiklerini. Bunu bize yakınlaşmak için mi yapıyordu yoksa onu güvende tutmamı mı istiyordu? İkisi birden miydi? Onu hayatımıza, sığınağımıza öylece davet edemezdik. Düşmanı daha fazla davet etmek felakete yol açabilirdi. Hepimiz onun bizi yok etmek için gönderildiğini biliyorken burada çalışması zaten tehlikeliydi. Ona bunu vermek imkansızdı... öyle değil mi?

"Benden ne istediğini tam olarak anlıyor musun, küçük kuzum?"

"Bana güvenmediğini biliyorum. Bunu anlıyorum. Ve benden istediğin her şeyi yapmaya hazırım... her şeyi Prescott, benden istediğin her şeyi yaparım, sadece lütfen, beni ondan uzak tut... lütfen."

Her şeyi , değil mi? Her şeyi mi?

Buna inandığımdan emin değildim. Bize karşı olan kan davalarını çözmek için ne kadar ileri gidebileceğini test etmek için yola çıkmıştık. Planlarını bilmediğimizden değil. Biliyorduk. Bu sefer onlardan iki adım öndeydik. Lanet tuzağı kurduk ve onları tuzağa düşürdük. Elleri zorladık. En büyük silahlarını bize karşı kullanmalarını sağladık.

Onu.

Scarlett.

O onların silahıydı.

Ama onu bize geri getirmek için ne kadar ileri gideceğimiz hakkında hiçbir fikirleri yoktu. Onlarla olan bağı koparmak için. Onu ait olduğu yere, bizim yanımıza geri getirmek için.

"Size herhangi bir söz vermeyeceğim... ama diğerleriyle konuşacağım."

"Pres-"

"Hayır, küçük kuzum, ya bu ya da hiçbir şey, anlıyor musun? Sana başka bir şey teklif edemem."

Bir an için benimle tartışacağını düşündüm ama başını eğdi.

"Anlıyorum."

"Güzel. Şimdi, Drake seni görevlerinden alıkoyduğum için bana zor anlar yaşatmadan önce işinin başına dön, tamam mı?"

Bunu çözebilmemin tek yolu Drake, Francis ve West ile konuşmaktı. Kendini benim merhametime bırakmıştı. Bana her şeyi yapabileceğini söyledi. Bunu onlara söylersem belki bir şeyler yapabilirlerdi.

Belki de bunu avantajımıza kullanabiliriz. Drake plana sadık kalma konusunda kararlı olabilirdi ama bu sonucu hesaba katmamıştı.

"Tamam," diye fısıldadı.

Kucağımdan sürünerek indi, ayağa kalktı ve kıyafetlerini düzeltti. Ben de onunla birlikte ayağa kalktım ve masamın üzerindeki mendil kutusunu kendime doğru çektim. Bir tane koparıp yüzünü avucumun içine aldım ve gözyaşlarını sildim. Yüzünü kendisinin düzeltmesi gerekecekti ama onu oraya gözyaşı izleriyle göndermeyecektim.

Peçeteleri çöpe attım ama onu bırakmadım. Bunun yerine kolunu yüzüme doğru yaklaştırdım, kolunu çekiştirdim ve çürüklerine öpücükler kondururken onu izledim.

"Kimsenin seni bu şekilde incitmesine izin yok," diye mırıldandım. "Hiç kimse ama

bize

." Titredi, söylediklerim karşısında gözleri büyüdü. "Sen *benimsin*, küçük kuzum. Benim olanı korurum."

İma oradaydı. gelse onu korumak için elimden geleni yapardım. "Senin," diye nefes aldı.

Ve bu kalbimi acıtmadıysa ne olayım. Bir süre birbirimize baktık. uzun bir an. Neden burada olursa olsun, kendimi bu kadına karşı bir şeyler hissetmekten alıkoymamın hiçbir yolu yoktu. Kendimi düşmekten alıkoyamadım.

Kolunu bıraktım ve beni lanetleyecek bir şey söylemeden önce onu kapıya doğru yönlendirdim. Uzaklaştı, kapıya ulaştığında kilidi açtı ve çekerek açtı. Orada durdu ve bana baktı.

"Ne olursa olsun, denediğin için teşekkürler."

O odadan çıkarken ona bir şey söyleyecek zamanım olmadı. Nefesim beni terk etti, ağırlığı ciğerlerime çöktü. Bu berbat bir durumdu, ama hayatlarımız ne zaman berbat olmamıştı ki.

Telefonumu kaptığım gibi dördümüz arasındaki grup sohbetini açtım ve bir mesaj yazdım. Öyle ya da böyle, onun durumu hakkında bir şeyler yapmanın bizim yararımıza olacağına onları ikna etmeliydim. Onu istismar etme potansiyeli olan biriyle kalmasına izin veremezdim. Buna izin veremezdim ve eğer üçü hakkında bir şey biliyorsam, onlar da vermezlerdi.

Drake'in ofisinde buluşuyoruz. Hemen şimdi. Mazeret yok.

KIRK İKİ DRAKE

Prescott'un mesajına endişeyle baktım. Az önceki tartışmamızdan sonra, bırakın toplantıya çağırmayı, benimle konuşacak havada olduğunu bile sanmıyordum. Ciddi anlamda sinirlenmişti ve açıkçası onu suçlamıyordum. Onu kızdırmak istediğimden değil, ama planlarımızdan sapamazdık. Başka alternatifimiz yokken olmazdı.

Telefonumu tekrar masama bırakırken gözlerim kapıya kaydı.

Francis içeri girdi ve telefonunu bana doğru salladı. "Pres'in mesajını okudun mu?"

"Ben yaptım."

"Sence ne istiyordur?" Omuz silktim.

"Kim bilir. Umarım onunla bir ilgisi yoktur."

Francis koltuklarımdan birine kıvrılıp kollarını göğsünde kavuştururken bana bir bakış attı.

"Sen ben de."

Ardından West içeri girdi ve bir of çekmeden önce odaya baktı.

"Nerede o narsist piç?"

"Ona sataşma," diye uyardım. "Bugün siz ikiniz tekrar kavga etmeden de yeterince şey yaşadık zaten."

West çenesini ovuşturdu.

"Bana tekrar vursa bile umurumda olmazdı."

"Ben önemsiyorum. Pres'i kışkırtma, duydun mu beni?"

Gözlerini devirdi ama bana başıyla onay verdi ve ona sert bir bakış atan Francis'in yanındaki kanepeye oturdu. Birbirimizin ışıklarını yumruklayarak dağılmamıza gerek yoktu. Dördümüzün lanet bir takım olması gerekiyordu, kendi aramızda kavga etmemiz değil.

Bir dakika sonra Prescott içeri girdi. Kapıyı kapattı, ellerini ceplerine soktu ve kapıya yaslandı. İç çekmeden önce uzun bir süre yere baktı.

"Scarlett hakkında bir şeyler yapmalıyız."

Francis alay etti.

"Ne büyük sürpriz. Bunun onunla ilgili olduğunu biliyordum."

Ona doğru bir bakış gönderdim ve söze gerek duymadan susmasını söyledim. Daha önce onun lanet vicdanını susturmak zorunda kaldıktan sonra, en azından Prescott'u dinleyebilirdik.

"Devam et Pres," dedim. "Dinliyoruz."

Prescott başını kaldırdı ve gözlerimin içine baktı.

"Söyleyeceklerim hoşuna gitmeyecek."

Sandalyemde arkama yaslandım.

"Bizi içine sürüklediğin saçma planlar hiç hoşuma gidiyor mu?" Gülümsedi ama bu hüzünlü bir gülümsemeydi.

"Hayır, ama sonuç alacağım konusunda bana güveniyorsunuz, ben de her zaman güveniyorum."

Ellerimi açtım. İş söz konusu olduğunda, Prescott'un zaman zaman çok pervasız olduğunu düşünsem de kararlarına sonuna kadar güvenirdim. Bizi yanlış yönlendirmediydi. Scarlett söz konusu olduğunda, bu tamamen başka bir meseleydi.

"O bir oyun değil, Pres."

"Bilmiyor muyum lan?" Boynunu kırdı ve kapıyı itti ama kapıdan uzaklaşmadı, gözleri West'e kaydı ve adamın her an gitmeye çalışacağından endişe ediyormuş gibi daraldı. "Onu buraya getirmeliyiz... bizimle kalması için."

"Ne oluyor lan?" West araya girerek Prescott'a ölümcül bir bakış fırlattı. "Bunu neden yapalım ki? Hepimizi dize getirmek isteyen kızı bizimle yaşaması için evimize davet edemezsin."

Prescott elini kaldırdı.

"Tanrım, sakın ol, ona geliyorum." "İyi bir sebebin olsa iyi olur."

Prescott gözle görülür bir şekilde kendini çelikleştirdi, ağzı dar bir çizgi halinde inceldi.

Ve bundan sonra söyleyeceği şeyin iyi olmayacağını biliyordum. "Mason ona zarar verdi."

"Ne?" Francis doğrulup kollarını göğsünden indirdi. "Mason ona çok fena zarar verdi. Kolunda çürükler bıraktı."

Bir an için hepimiz sessiz kaldık, sonra West sandalyesinden kalktı ve kapıya doğru yürüdü. Prescott kendini tekrar kapıya dayadı ve West'e uyarıcı bir bakış attı.

"Yolumdan çekil." Prescott

West'i geri itti.

"Hayır. Şu anda gitmiyorsun." "Çekil.

Şimdi. Şaka yapmıyorum."

"Onun peşinden gidemezsin West."

West homurdandı ve yumruklarını sıkı.

"Lanet ellerini kızın üzerine koydu. O yürüyen ölü bir adam."

"İnan bana, ben de onun ağzını burnunu kırmak istiyorum ama bunu yapamayız ve bunu sen de biliyorsun."

Bir an için West'in Prescott'u kapıdan uzaklaştırabileceğini düşündüm ama o oflayıp puflayarak uzaklaştı.

"Siktir!"

Hepimizin Scarlett'e el kaldırdığımızı ya da West'in bu sabah onu nasıl tehdit ettiğini söylemek istemedim. Bu bir çifte standarttı, ama o bizimdi ve ona istediğimizi yapabilecek tek kişi bizdik. Bunu bir başkası yapsaydı, erkek ya da kadın, West'in şu anda olduğu gibi ben de kana susamış olurum. Ama sakın kalmalıydım çünkü Prescott'un bize söylediklerinden daha fazlası vardı.

"Bunu nereden biliyorsun?" West'in benden birkaç adım ötede sinirli bir şekilde volta atmasına aldırmadan sordum.

Prescott yüzünde temkinli bir ifadeyle West'e bakarak, "Bana gösterdi," diye cevap verdi. "Ve benden onu ondan korumamı istedi."

"Ona inanıyor musun?"

Gözleri bana kaydı.

"Tabii ki ona inanıyorum Drake. Kolunda parmak izleri var. West bu sabah ona o şekilde dokunmadı, başka kim yapmış olabilir ki? Ha?"

Parmaklarımı sandalyemin koluna vurdum. Prescott'un bizimle dalga geçtiğini düşünmesem de, Scarlett'e güvenmiyordum.

"Onu korumanı istiyor." "O da bunu istedi."

"Senden yardım istediğine göre çaresiz olmalı," dedi Francis homurdanarak.

Prescott bakışlarını Francis'e çevirdi ve oradaki zehirden irkildim. "Siktir git, Francis. Eğer sen olmasaydın, hiçbirimiz bu durumda olmazdık. İlk durum."

Sözleri West'in dikkatini çekti. O Francis'e ters ters baktı. "Pres bu konuda haklı."

Francis ayağa fırladı ve yumruklarını sıkarak ikisine de yaralı bir bakış attı. Bu iş çok hızlı bir şekilde kontrolden çıkmaya başlamıştı.

"Oh, evet, sadece beni suçla, oysa o lanet şeyi yapan sendin-"

Sesimi sakın ve dengeli tutmaya çalışarak, "Üçünüz de şunu keser misiniz?" dedim. "Bu hiç yardımcı olmuyor."

Üçünün de kafası bana döndü. Neredeyse iç çekecektim. Bu bizi kesinlikle hiçbir yere götürmüyordu. Yavaşça yerimden kalktım ve iki elimle masama yaslandım.

"Onu evimize davet edemeyiz Prescott, bu bela aramak olur." Prescott kapıdan uzaklaştı ve elini kaldırdı.

"Karşılığında istediğimiz her şeyi yapacağını söyledi. Onu duymalıydın. Çaresiz durumda. Bu sabah Mason'la aralarında ne geçti bilmiyorum. Geceyi benimle geçirdiği için kızgın olduğunu tahmin ediyorum. Dün gece de tartışılar. Onu buraya getirmemin bir başka nedeni de bu."

Ona istediğimiz her şeyi yapacağını söyledi. Bu beklenmedik bir şeydi. Bize katılmak için gerçekten bu kadar çaresiz miydi? Ona baskı mı yapıyorlardı? Scarlett'ten sonuç almak istediklerini tahmin edebiliyordum, ama o Fortuity'ye katılalı daha bir ay bile olmamıştı.

"Onu onunla bırakmayacağım," diye devam etti. "Onun burada olmasının çok tehlikeli olduğunu biliyorum. Güvenliğine yönelik gerçek bir tehdit olmasaydı, bu sabahtan sonra üçünüzden bizimle kalmasına izin vermenizi isteyeceğimi gerçekten düşünüyor musunuz?"

"Sanki bizimle daha güvendeymiş gibi," diye alay etti West. Ona doğru bir bakış gönderdim.

"Ona güvenemeyiz, Başkan."

"Onu test edin. Her şeyi yapabileceğini söyledi. Kendini nasıl kanıtlamasını istediğin umurunda değil, yap işte. Onu burada, gözümüzün üzerinde olacağı ve o pisliğin bir daha ona zarar veremeyeceği bir yerde istiyorum."

Prescott'un sesindeki sertlik beni duraklattı ve söylediği şeyi, yapmamızı önerdiği şeyi gerçekten değerlendirdim.

"Onu test etmek nasıl bir şey kanıtlayacak?" Francis sordu. "Hâlâ onlara cevap veriyor."

Uzun bir süre hiçbirimiz konuşmadık. Francis haklıydı, ama Prescott da haklıydı. Onu Mason'la bırakamazdık. Prescott'un söylediği gibi ona zarar verdiyse olmazdı. Ben bile kızımızı bunu yapabilecek bir adamla bırakmak istemezdim. Ve Mason hakkında hiçbir şey yapamazdık, her ne kadar o pisliği dışarı çıkarmak istesem de. Eğer ona dokunursak, kartların evi yıkılır. Ne yaptıklarını bildiğimizi anlardı.

kadar. İlk etapta elde etmek için dağları yerinden oynattığımız üstünlük artık elimizde olmayacaktı. Bu riski almak istemiyordum.

Yine de onu nasıl test edebilirdik? Ona doğrudan doğruya gerçeği söyleyemezdik. Bu sadece gözyaşlarıyla sonuçlanırdı. Scarlett'in olanları kendi kendine hatırlaması gerekiyordu. Söylediklerimizi gerçek ve doğru olarak kabul etmesinin tek yolu buydu. Ama başka bir öneriye nereden başlayacağımı bile bilmiyordum.

Bundan kurtulmanın bir yolunu bulmalıydım ama gerçekleri değiştiremezdim. Scarlett güvenilir değildi.

Düşmanlarımıza cevap verdi.

Ve bunu bize, yakın çevremize daha fazla girebilmek için söylüyor olabilir. Sırlarımızı öğrenmek için. Ama sahte çürükler yapmaz, değil mi? Scarlett hakkında pek çok şeye inanabilirdim. Ama bu onlardan biri değildi.

"Bir taşla nasıl iki kuş vurabileceğimizi biliyorum," dedi West, hepimize manik sırtışlarından birini vererek.

West'in fikirleri ve önerileri genellikle deli saçmasıydı. Onun söz konusu olduğunda neyle karşılaşacağınızı asla bilemezsiniz.

"Nasıl?" Ben sordum.

"Pres her şeyi yapacağını söyledi. Ben derim ki onun sınırlarını hayal edebileceğinin çok ötesinde zorlayalım ve bu da bize, onlara geri dönmeye çalışması durumunda ona karşı elimizde tutabileceğimiz bir şey verecektir."

Bir kaşımı kaldırdım. Elimizde onun üzerinde tutabileceğimiz bir şey olsaydı, burada olması bizim için daha güvenli olurdu.

"Devam et o zaman, bize boktan beyninde hangi çılgın fikrin olduğunu söyle."

West'in gülümsemesi sapkınlaştı. Ne önerirse önersin, Scarlett'in her anından nefret edeceğini biliyordum. Ve belki de... tam ihtiyacımız olan şey buydu.

KIRK ÜÇ SCARLETT

Dün Prescott'un ofisinden ayrıldıktan sonra Atlılar'ın ne bir postunu ne de kılını görmüştüm. Bu beni çok germiştir. Kendimi Prescott'un merhametine bıraktığım için dün geceyi ve bugünü diken üstünde geçirmiştir. Mason'la oldukça gergin bir yemeği paylaşmak da kolay olmamıştır. İşe gittiğimde bana ne olduğunu sormadı ama onlara yaptıklarım yüzünden bana hâlâ olduğunu biliyordum.

Yatağıma uzandım ve tavana baktım. Mason bir saat önce akşam için ayrılmıştır. Ona nereye gittiğini sormadım. Dürüst olmak gerekirse, onun etrafında olmak istemiyordum. Beni için özür dilememiştir ama ben de ona ne yaptığını göstermemiştir. Bu, yapmak istemediğim bir konuşmaydı. Prescott'un kolumdaki morlukları nasıl öptüğünü ve kendisine ait olanı koruyacağını söylediğini hatırlatacaktı.

Prescott'a ya da diğerlerine güvenmiyordum ama Mason'ın beni incittiği bilgisine tepki kalbimi sızlattı. Bu onun sahiplenme içgüdülerini ortaya çıkardı. Her ne kadar West'in yaptığı gibi onlara karşı açık olmasa da Prescott'un beni kadını olarak gördüğü açıktı. Ve kendi bölgesine girmeye çalışan herkesi mahvederdi.

Kapı zili çaldı. Doğrudum ve kaşlarımı çatıttım. Burada yaşadığımızı çok az kişi biliyordu ve nadiren ziyaretçimiz olurdu. Yatağımdan kalkarak koridora çıktım ve interkom kamerasını kontrol ettim. Prescott ve Francis'i binanın ön kapısında dikilirken gördüğümde midem altımdan çekildi. Burada ne işleri vardı?

Dahili telefona bastım. "Alo?"

Prescott kameraya baktı ve bana bir gülümseme verdi.

"Bizi içeri alacak mısın, tatlım?"

Yutkundum. Onları bana yardım etmeye ikna etmiş miydi? Sesi hiçbir şey ele vermiyordu. Ön kapıyı açmak için düğmeye bastım ve içeri girmelerini izledim. Sonra kendi kapıma gittim ve onlar kapıyı çalana kadar koridorda volta attım. Kapıyı açarak Prescott ve Francis'e baktım. İkisinin de tepeden tırnağa siyah giyinmiş olmalarının tuhaf olduğunu düşündüm ama bu konuda yorum yapmadım. Onları ilk kez takım elbise dışında bir şeyle görüyordum.

"İyi akşamlar, küçük kuzum."

Onları içeri davet etmemi beklemediler bile, ikisi de açık kapıdan içeri adım attılar ve beni bir adım geri atmaya zorladılar.

"Burada ne yapıyorsun?"

Francis kapıyı elimden aldı ve arkasından kapattı. Gri gözleri üzerimde gezindi ama ifadesi hiçbir şey ele vermedi.

"Eşyalarınızı almaya geldik."

"Odası ne tarafta?" Prescott Francis'e sordu.

"Soldaki üçüncü kapı."

İkisi yanımdan geçip gittiler. Ne olduğunu anlamadan tam bir dakika orada durdum. Sonra peşlerinden gittim. Yatak odama girdiğimde Francis çekmecelerimi açmış, Prescott da gardırobumun kapağını yana kaydırıyordu. Çantalarını getirdiklerini ve yatağımın üzerine koyduklarını fark ettim.

"Ne... ne yapıyorsun?"

Prescott her şey apaçık ortadaymış gibi, "Eğer bizimle eve geliyorsan, eşyalarına ihtiyacın var," dedi.

Elbiselerimi askılarıyla birlikte çekiştirerek çıkardı. "Dur , seninle eve geliyorum da ne demek?" Francis sırtarak bana baktı.

"Tam olarak düşündüğünüz anlama geliyor. Şimdi, tuvalet malzemeleriniz varsa, hafta sonunun geri kalanında Pres'in duş jelini çalmak istemiyorsanız onları almanızı öneririm."

Ne düşüneceğimi ya da ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Bana herhangi bir uyarıda bulunmamış ya da geleceklerine dair bir işaret vermemişlerdi. Şimdi buradaydılar ve beni dairemnden götürmek için kıyafetlerimi topluyorlardı.

"Mason'ın burada olmayacağını nereden biliyordun? Bunu yapmana izin vermezdi, biliyorsun."

İkisi karşılıklı bakıştılar ve Francis omuz silkti. "Şanslı tesadüf."

Ellerimi kaldırdım.

"Bu tartışmaya açık değil mi?"

"Hayır, küçük kuzum, değil. Benden seni korumamı istedin. Anlaşmamız şu. Orada durabilirsin ya da bize yardım edebilirsin. Her iki durumda da bizimle birlikte eve, Talih'e geliyorsun," dedi Prescott, giysilerimin bir kısmını daha çantalardan birine tıkıştırırken.

Beklediğim bu değildi, ama Atlılar'ı tanıyordum, hayır cevabını kabul etmezlerdi. Gerekirse beni tekmeleyerek ve çılgılık atarak sürüklerlerdi. Ve Prescott haklıydı. Ondan koruma istemiştim.

Arkamı döndüm ve banyo toplamak için banyoya girdim.

Mason gittiğimi öğrenince ne diyecek?

Neden bunu düşünüyordum ki? Beni aileme geri göndermekle tehdit ediyordu. Onun ne düşündüğünü umursamamalıydım. Ama umursadım sayılır. Şu anda bir pislik gibi davranıyor olsa da, beni nasıl incittiğinden bahsetmiyorum bile, onu hala önemsiyordum. Parmaklarımı kolumdaki morlukların üzerinde gezdirdim ve onları görünce irkildim. Beni hasta ediyorlardı. Prescott'un omzumda bıraktığı çürük gibi değildi. morluk beni nasıl becerdiğini hatırladıkça titrememe neden oluyordu. Tenimi ısırduğında nasıl da şiddetle boşalmıştım. Hayır, bıraktığı morluk şiddetin değil, tutkunun sembolüydü.

Tuvalet malzemelerimi çantalarına doldurdum ve onları yatak odasına götürdüm. Hâlâ eşyalarımı karıştırıyorlardı ve Prescott gardıroptan bavulumu indirmişti. Dalga geçmiyorlardı. Bütün hayatım o çantaların içindeydi.

Başlangıçta pek bir şeyim yoktu, bu yüzden hepsi üç büyük çantaya ve bavulumu sığdı. Francis'e tuvalet çantamı uzattım. Onu son çantaya doldurdu ve çekti. Sonra bana döndü, gri gözlerinde bir fırtına kopuyordu. Kolumu tuttu ve yüzüne yaklaştırdı. Parmaklarını Mason'ın bıraktığı çürüklerin üzerinde gezdirdiğinde irkildim. Kolumu bırakmadan önce "Kimse bizim olanı incitemez," diye mırıldandı.

ve bana doğru eğildi. Ağzını ağzıma bastırmasını engelleme şansım olmadı. Öpücüğü yumuşak değildi. Her şeyi tüketiyordu. Kanım vücudumda çılgınca pompalanıyor, beni ihtiyaçtan sıcak ve ağırlı hale getiriyordu. Ancak geri çekilip bana gülümsediğinde dizlerimin bağı çözülürdü. Beni belimden yakaladı ve gülümsemesi genişledi. "Şimdi düşünme."

Ona ne diyeceğimi bilemedim. Prescott'un orada olduğunu da unutmamıştım. Francis beni bırakıp hazırladıkları iki çantayı aldığı anda Prescott'a baktım. Gözleri kararmıştı ama kızgınlıktan değil. Hayır, yüz ifadesini çok iyi tanıyordum. Francis'in beni öpüşünü izleyen sapık ortaya çıkmıştı. Röntgencilik eğilimlerinden daha önce emin olmasam da şimdi hiç şüphem yoktu.

"Ben bunları arabaya götürürken her şeyin tamam olup olmadığını kontrol etmek ister misin?" Francis kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Eminim sen ve Pres gerisini halledebilirsiniz." Diğer çantaya ve benim bavuluma el salladı.

"Um, tamam."

Kaybolmadan önce bana başıyla bir selam verdi. Prescott bana doğru yürüdü. Bir anda göğsüne yapıştım ve yüzü boynuma gömüldü. Sanki oksijen açlığı çekiyormuş gibi beni içine çekti.

"Mmm, eğer gidecek yerimiz olmasaydı, seni bu yatağa yatırır ve hemen şimdi becerirdim, küçük kuzum," diye mırıldandı, eli kışımı kavrayıp beni kendisine bastırırken tenimi ısırdı. "Seni öptüğü ve beni sertleştirdiği için Francis'i azarlamalıyım."

Karnıma bastırıldığını hissedebiliyordum. Vücudum ben istemeden onun dokunuşuna karşılık verdi. Onun içinde eridim, tam olarak tehdit ettiği şeyi yapmasını istiyordum. Ancak bunun planın bir parçası olduğunu düşünmüyordum. Gitmemiz gereken yerler olduğunu söylemişti. Ne demek istemişti? Fortuity'ye geri döneceğimizi sanıyordum. Onların evine.

"Belki de arabada benim için onun aletini yalamanı sağlamalıyım." "Ne?" Ciyakladım.

"Siktir, çok ateşli olurdu."

Dişleriyle boynumu sıyırarak içime girdi. Tutuşundan kaçmaya çalıştım ama o sadece bana daha sıkı sarıldı.

"Pres!"

"Onun sikinin etrafındaki güzel dudaklarını düşünmeden edemiyorum. Mmm, seni öyle bir öğürtmesini istiyorum ki."

Daha sert ittim ve Prescott beni bıraktı. Gözlerindeki yırtıcı parıltı beni titretti.

"Arabada Francis'in sikini yalamayacağım, Başkan. Bu ne? Bu... hayır. Bunu senin önünde yapamam."

Alt dudağını yaladı ve bana sırtıttı.

"Drake ve Francis tarafından sikilmeni izledim. Bunda farklı olan ne?"

Ayaklarımı sürüyerek ve ellerimi sıkarak başka tarafa baktım. "Bunu yaptığında göremedim."

Bir parmağını çenemin altına sokarak çenemi kendisine doğru kaldırmaya zorladı. "Eğer yaparsan seni ödüllendireceğim."

"Ne tür bir ödül?"

Bu saçmalıkla neden eğlendiğimi bile bilmiyorum. Beni götürmek için gelmişlerdi. Şu anda gerçekten seks hakkında konuşmalı mıyız?

"Dudaklarım, tatlım. İhtiyaçtan nefessiz kalana kadar seni öpeceğim."

Prescott Perşembe günü beni becerdikten sonra öptüğünde neredeyse ölmüş ve cennete gitmişim. İyi bir kız olduğum ve bana söylediklerini yaptığım için bana verdiği ödül. Ona yalvardığım için. Nedense daha da ateşli olmuştu.

"Francis'e kafa verirsem beni öpecek misin?" "Evet."

"Bunu düşüneceğim."

Ondan uzaklaştım ve ihtiyacım olan her şeyi alıp almadıklarını kontrol etmek için odayı gözden geçirdim. Prescott hiçbir şey söylemedi, sadece ben birkaç parça daha toplayıp son çantaya koyarken beni izledi. İkimiz geri kalan çantaları ve valizimi alarak daireden çıktık. Kapıya baktım, Mason'ın beni gitmiş bulduğunda ne yapacağını merak ediyordum. Kim bilebilirdi ki?

Yola park etmişlerdi ve biz oraya vardığımızda Francis arabaya yaslanmıştı. Ben arka koltuğa geçerken Prescott Francis'le fısıltıyla konuştu. Sonra sürücü tarafına doğru yürüdü ve arabaya bindi. Francis bagajda yer kalmadığı için son çantayı da ön koltuğa bıraktıktan sonra benimle birlikte arkaya bindi. Orta koltukta oturuyordu, bu da Prescott'un ona söylediklerinden şüphelenmeme neden oldu.

Prescott yola çıktı, dikiz aynasından bana baktı ve göz kırptı. Ona ters ters baktım ve pencereden dışarı baktım. Sonra parmakların saçlarımı okşadığını ve kolumdan aşağıya indiğini hissettim. Başımı çevirdiğimde Francis'in bana dokunurken beni izlediğini gördüm. Gri gözleri o kadar yoğunlu ki. Ve ilk defa bugün koyu kahverengi saçlarını jölelemediğini fark ettim. Normalden biraz daha vahşiydi. Parmaklarımı saçlarında gezdirmenin nasıl bir şey olacağını merak ettim.

Bir elini enseme dolayarak beni kendine yaklaştırdı ve uzun bir süre beni süzdü.

"İstemediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda değilsin."

Gözlerim yarı yola yarı bize dikkat olan Prescott'a gitti. Elim Francis'in göğsüne gitti. Aleti ilk kez ağzıma girmiyordu.

"Onun istediği bu."

Francis'in gözleri belirgin bir şekilde karardı. Titredim ve yutkundum, parmaklarımla göğsünü ovuşturdum. Aramızdaki mesafeyi kapattı ve

beni tekrar öptü. Dili her santimini keşfederken ağzı o kadar ki. İnlememe engel olamadım. Hayatımda sadece iki öpüşmüştüm ama lanet olsun ki ağızlarıyla beni ayaklarının dibinde bir su birikintisine dönüştürmeyi bilmiyorlardı.

Elim göğsünden çıktı, kucağına inene kadar karnından aşağı indi. Aletine sürttüğümde bir homurtu çıkardı. Benim için ne kadar sert olduğunu hissettiğimde şehvet damarlarıma doldu. Prescott'un ön tarafta ne yaptığını düşünmek istemiyordum. Tek hissedebildiğim Francis'in vücudu, onun sıcaklığı ve benimkinin üzerindeki talepkâr ağzıydı.

Francis saçlarımı avucunun içine aldı ve başımı geriye doğru sürükledi. Gümüşü gri gözlerindeki vahşilik, karşılık vermek için ağzımı açmamı sağladı ama dudaklarımdan hiçbir şey çıkmadı.

"Ağzın şu anda sadece tek bir şeye yarıyor," diye mırıldandı. "Sikim için bir sikiş deliği."

Sözlerindeki sertlik gözlerimin açılmasına neden oldu. Onun oldukça ilkel ve düzgün ağzından çıkan bu sözler karşısında amım zonklamaya başladı. Kıyafetlerini karıştırdım ve bir şekilde onu kurtarmayı başardım. Ortaya çıkardığım şeye bir göz bile atmadan, eli beni kasıklarına doğru itiyordu. Ağzım zaten açık olduğu için siki doğrudan içeri girdi. Elimi tabanın etrafına sarmaya çalıştım ama Francis boştaki eliyle yakaladı ve yanımdaki koltuğa bastırdı.

"Hayır," diye hırladı. "Dilini kullanmadığın sürece kıpırdamadan duracaksın."

Beni daha fazla almaya zorlamak için saçlarımı çapa olarak kullandı. Ağzımın arkasına vurduğunda öğürdüm ama bu onu durdurmadı. Aksine daha derine bastırarak boğazımı açmaya zorladı.

Prescott'un sesi "Siktir," diye geldi.

"Lanet olası yola dikkat et, Pres."

Boğazım Francis'in sikiyle dolu olduğu için cevap veremedim. Almak benim için kolay değildi ama bir şekilde başardım. Ne de olsa bunu ilk kez yapmıyordum. Francis beni yukarı çekti ve sabit bir ritim oluşturarak beni tekrar aşağı indirmeye zorladı. Ağzımı kendi zevki için kullanmasına izin vermekten başka bir şey yapamıyordum. Duyabildiğim tek ses, sikiinin etrafındaki dudaklarımın ıslak emme sesleriydi. Geri kalan her şey sessizdi. Belki de nefes almaya o kadar odaklanmıştım ki başka hiçbir şeye dikkat edemiyordum.

"Kadınımızın yüzünü sikerken seni izlemememi mi bekliyorsun?" Francis'in kıkırdadığını duydum.

"Hayır... sadece kaza yapma, tamam mı? Polise aletimin neden dışarıda olduğunu ve Scarlett'in boğazına saplandığını açıklamamayı tercih ederim, teşekkürler."

Prescott güldü. Neyin bu kadar komik olduğunu bilmiyordum ama ne yapabilirdim ki? Ağzım şu anda çok doluydu. Francis'in eli saçlarımda sıkılaştı ve bundan ne kadar zevk aldığını fark etmemi sağladı.

"böyle, Scarlett, aletimi "

Prescott, "Mmm, edepsiz kızlar bütün siki kapar," diye araya girdi. "Çok iyi bir kız oluyorsun, tatlım. Benim için gelmesini sağla."

Sözleri Francis'in ağzımı sikerken hızını artırmasına neden oldu, kalçaları dudaklarımla buluşmak için yukarı kayd. Öğürdüm ve uzunluğunun etrafında tekrar boğuldum, ama onu almak zorunda kaldım. Onun tarafından kullanılıyordum. Ve lanet olsun, eğer amım uyarılmamla külotumu ıslatmıyorsa. Elimi tuttuğu için ve pozisyonumuzdan dolayı kendime dokunamıyordum. Bacaklarım birbirine sürtünerek aralarında biraz sürtünme sağlamaya çalışıyordu. Neredeyse yeterli değildi. Francis'in aletinin etrafında sinirli bir gıcırta çıkardım ama bu tamamen görmezden gelindi. Ne yaptığım onun için açık olmalıydı, ama bu benimle ilgili değildi. Tamamen Francis'in boşalmasıyla ilgiliydi. Ödülüm Prescott'tan gelecekti.

Boşalmak üzereyken aldığım tek uyarı alçak sesle inlemesi ve ardından ağzıma fışkıran sıcak sıvı patlamasıydı. Bana verdiği şeyi almaktan başka yapacak bir şey kalmamıştı. Saçımı bıraktı ve siki zonklarken yatıştırıcı bir hareketle kafa derimi ovdu. Ancak elimi geri çekildim ve doğruldum. Gözleri benimkilerle buluştu. Gözbebeklerinin büyüyüşü ve hınzır gülümsemesi karşısında zorlukla yutkundum.

Artık hareket etmediğimizi fark edene kadar bir süre ona baktım. Pencereden etrafa bakındım ve büyük, karanlık binaların yanına park ettiğimizi gördüm. Depo gibi görünüyorlardı. Kaşlarımı çattım ve dikiz aynasından Prescott'un gözleriyle karşılaştım.

"Neredeyiz biz?"

KIRK DÖRT SCARLETT

Prescott bana cevap vermedi, sadece göz kırptı ve arabadan indi. Francis yanıma sokulmakla meşguldü. Bir şey söylemem gerekip gerekmediğini merak ederek ona baktım. Emniyet kemerlerimizi çözdü ve kapımı açmak için üzerime eğildi.

"Çık dışarı, Scarlett."

Ses tonu kesinlikle hiçbir tartışmaya yol açmadı. Dışarı kaydım ve kollarımı göğsüme sararak serin havada titredim. Francis arkamdan çıktı ve kapıyı kapattı. Bizimkinin önünde başka bir araba duruyordu. Kaşlarımı çattım ama ne olduğunu sormaya fırsatım olmadı. Francis bir kolunu bana doladı ve beni aracın etrafından dolaştırdı. Prescott'la büyük bir deponun kapısında karşılaştık. Beni Francis'in yanından çekip aldı ve içeri doğru el salladı.

Francis ona bir bakış attığında "İki dakika," dedi.

Francis gözlerini devirdi ve kapıyı iterek açtı. Binanın içinde kayboldu ve beni tehlikeli olmasına ve ona güvenmemem gerektiğine rağmen aşık olduğum adamla yalnız bıraktı. Prescott ellerini saçlarının arasına soktu ve beni kendine çekti. Eğildi ve burnunu burnuma sürttü.

"Ödülünü alma zamanı, küçük kuzu."

Francis'in dölünü ağzıma aldıktan hemen sonra beni öpmesine itiraz etme şansım olmadı. Dudakları benimkilerin üzerindeydi, nefesimi alıyor ve başımı döndürüyordu. Diliyle dudaklarımı ayırdı, sınırsız bir tutkuyla beni tattı. Kendimi sabitlemek için elbiselerini kavradım ve beni bir mutluluk denizine götürmesine izin verdim.

Ağzımı bıraktığında gülümsedi ve gözleri bir parça yumuşadı. Kalbim küt küt atıyordu ve kendimi tutabileceğimden emin değildim. Beni hâlâ tutuyor olmasına sevinmiştim.

"Neredeyiz, Pres?"

"Göreceksiniz."

"Talih'e geri döneceğimizi sanıyordum."

"Döneceğiz, tatlım."

Ellerini saçlarımdan çekti ve elimi tuttu. Bir sonraki an deponun kapısından içeri sürüklendim. Karanlık, rutubetli ve

Soğuk. Beni buraya neden getirdikleri konusunda inanılmaz derecede huzursuz hissederek titredim. Önümüzde bir ışık parlıyordu ve üç figür ışığın altında duruyordu. Beni bizi bekleyen adamların yanına çekerken parmaklarım Prescott'un parmaklarında sıkıştı. "Merhaba, Scar," dedi West, dikkatimi onun olduğu gerçeğine çekerek,

Drake ve Francis.

Durma noktasına geldiğimizde Prescott'a baktım ama yüz ifadesi tamamen boştu.

" oluyor?" Dikkatimi tekrar West'e çevirerek sordum.

Gülümsemesi tekinsizdi. Yutkundum, karanlık depoda bizi saran soğuk havaya rağmen avuçlarım terlemeye başladı.

"Oğlumuzdan koruma istediniz." West eliyle Prescott'u gösterdi. "Bunun bir bedeli olmayacağını düşünmedin, değil mi?"

Karşılığında benden bir şey istemelerine tamamen hazırlıklıydım ama bu durum beni aynı anda hem kuşkulandırdı hem de temkinli olmamı sağladı.

"Ben yaptım."

"Ve ona güvenimize layık olduğunu kanıtlamak için şeyi yapabileceğini söylediğin doğru mu?"

"Evet."

O zaman üçünün bir şeyin önünde durduğunu fark ettim. Bu iyi bir şey olamazdı. Hem de hiç. Normal ve güzel bir şey için beni bir depoya kadar getirmezlerdi. Elim Prescott'un elinin içinde titredi, belli etmemeye çalışsam da içimdeki korku dışa vuruyordu.

West başını yana eğdi.

"Scar, bugün senin şanslı günün. Seni korumaktan mutluluk duyarız... tek bir şartla."

Prescott elimi bıraktı ve beni West, Francis ve Drake'e doğru itti.

"Bu da ne?"

Kelimeleri söylerken sesimin titremesine engel olamadım. "Bizim için bir şey yapmanı istiyoruz."

West bana doğru bir adım attı, çenemi parmaklarının arasına aldı ve çenemi okşadı. Bu jest gözlerindeki manik bakışla tamamen çelişiyordu. Diğer eliyle cebinden bir şey çıkardı ve dudağını yaladı.

"Elini uzat."

İstedini yaptım. Parmaklarımı o şeyin sapına dolamadan önce içine sert ve soğuk bir şey koydu.

"Buna ihtiyacın olacak."

Sonra elini yüzümden çekti ve benden uzaklaştı. Francis ve Drake'in de yolumdan çekildiğini fark etmemiştim. Önümde ne olduğunu anlamam bir an aldı. Başında kukuleta olan bir adam bir sandalyeye oturmuştu. Elleri arkadan bağlıydı ve bacakları sandalyeye bağlıydı. Gözlerim elimdeki nesneye kaydı. Bu bir bıçaktı. Sıradan bir bıçak da değildi. West'in bıçağıydı. Dün öptüğüm ve yaladığım bıçak. Hayal ettiğim onca senaryo arasında bu radarıma bile girmemişti. Zihnim, istediklerini düşündüğü şeyi protesto etmek için çılgılık attı. Ciddi olamazlardı. Benden bunu yapmamı istemiyorlardı, değil mi?

"Neden... neden bağlı?"

"Bence bu oldukça açık Scar, sence de öyle değil mi?"

Gözlerim West'e gitti. Bana gülümsüyordu, kehribar rengi gözleri loş ışıktaki parlıyordu. Şiddet ve neşe doluydular.

"Bununla ne yapmamı istiyorsun?" Çok açık olmasına rağmen sordum.

West homurdandı, diğerleri ise heykel gibi sessiz kalarak olayların büyümesini bekledi.

"Onu öldürmeni istiyoruz."

Dudaklarımdan vahşi, boğucu bir kahkaha patlamadan önce West'e sertçe baktım. Bir elimi göğsüme götürerek bir adım geri attım.

"Sen... sen... sen ciddi olamazsın. Bu bir tür şaka, değil mi?"

West başını yavaşça salladı.

"Şaka değil, Scar. Bize kendini kanıtlamak istiyorsun. Sana güvenebileceğimizi kanıtla. Bedeli bu." Adama el salladı. "Bizim korumamız karşılığında onun hayatı."

Bir adım daha attım ama beni West'e ve sandalyedeki adama doğru iten Prescott tarafından bir yere gitmem engellendi. Ona dönüp bakmaya cesaret edemedim, yüz ifadesinde ne halt göreceğimden endişelendim.

Nefesimi tutarak bıçağı elimde daha sıkı kavradım. Kullanmamı bekledikleri bıçağı.

"Neden bana bunu yaptırıyorsun? Senin neyin var böyle?"

West cevap vermedi, sadece sanki bu son derece normalmiş gibi bana gülümsemeye devam etti. Bu durumla ilgili hiçbir şey normal değildi. Kim birinden koruma karşılığında başka birini öldürmesini ister ki? Yine de onlarınki gibi bir üne sahip adamlardan başka ne bekleyebilirdim ki? Onlara boşuna Dört Atlı denmemişti. Acımasız oldukları ve onlara bulaşmanın ölümle sonuçlanacağı konusunda defalarca uyarılmıştım. Ancak burada tehlikede olanın kendi hayatım olmayacağını fark etmemiştim.

"O ne yaptı ki?" Adamı işaret ettim. "Kim o?" West parmağını alt dudağının üzerinde gezdirdi.

"En iyi kısmı da bu, değil mi çocuklar?"

Diğer üçüne baktım ama hepsi ifadesizdi. Sanki bu onları hiç rahatsız etmemiş gibiydi. Belki insanları öldürmek onlar için sıradan bir şeydi ama benim için değildi.

"Neden?"

"Başka bir erkeğin sana dokunmasına izin vermemen konusunda seni uyarmıştım, Scar. Hoşuna gitmeyecek sonuçları olacağını söylemiştim." Adama bir adım daha yaklaştı. "Bunu senin ve onun cezası olarak düşün."

Kafamdaki çarklar dönerken yutkundum ve bir açıklama tükürdüm. Bir tanesi midemi bulandırdı. "Kim o?"

O lanet ismi kendi kulaklarımla duymam gerekiyordu. West bana doğru yürüdü, kolumu tuttu ve yüzüme doğru itti. Gözlerim parmak izi şeklindeki morluklara gitti. Kolumun üstünden gözlerimle buluşmadan önce uzun bir süre onlara baktı.

"Sana elini sürme cüretini gösteren adam." "M-M-Mason... Mason bu mu?"

West'in sırtışı da bunu doğruluyordu. Kolumu onunkinden ayırmadan önce başımı salladım ve elim ağzıma giderken geri çekildim.

Mason'ı. Onlar için Mason'ı öldürmemi istediler. Bu dördünün nesi vardı böyle? Bu delilikti. Kesinlikle delilik.

"Hayır," diye inledim. "Hayır... bana bunu yaptıramazsın."

İki elini omuzlarıma koyarak beni sabitleyen Prescott'a doğru geri geri gittim. Başımı kaldırıp ona baktım, gözlerinde beni öptükten sonra hissettiğim yumuşaklığın hiçbirini bulamadım. Yüzünde sert bir ifade vardı. Elimi ağzımdan çektim ve arkamı döndüm.

"Pres, lütfen bana bunun gerçek olmadığını söyle." Bana cevap vermedi.

"Bana bunu yaptıramazsın. Onu öldürmemi sağlayamazsın."

Ondan hiçbir tepki gelmemesi içimde bir şeyleri kırdı. Gözlerimin kenarlarında yaşlar yandı. Beni Mason'ı öldürmeye zorlayamazlardı. Yapamazlardı.

"Prescott, lütfen."

"West'in dediği gibi, bedel bu Scarlett. Ya ödersin ya da hiçbirimizi bir daha göremezsın."

Kalbim kulaklarımda güm güm atmasına rağmen donup kaldım. Hiçbirini bir daha görememeyi göze alamadığım gibi, Prescott'tan ayrı kalma düşüncesi elimdeki bıçağı alıp kendi göğsüme saplamışım gibi hissettirdi. Şu anda soğuk ve duygusuz davranıyor olsa da onu önemsiyordum. Bana en kötü yanını gösteriyor olsa bile.

"Gerçekten senin için birini öldürmemi mi istiyorsun? Mason'ı öldürmemi? Tek arkadaşımı?"

Bana sertçe başını salladı, gözleri sadece kızgınlık olarak tanımlanabilecek bir şekilde karardı. Ellerim yanlarıma düştü. Prescott'tan hiç sempati görmeyecektim. Drake ve Francis'ten de anlayış göreceğimi sanmıyordum. Bunca zamandır sessiz kalmışlardı. Francis ve Prescott beni buraya getirdiklerini biliyorlardı. Benden ne yapmamı isteyeceklerini biliyorlardı ve bunu hiç umursamadılar. Bunun yerine, sanki kullanıp istismar edecekleri bir oyuncakmışım gibi benden cinsel bir iyilik istediler. Şaşırmamam gerekirdi ama şaşırdım.

Prescott'a bakarken gözümden düşen yaşa engel olamadım, kalbim yanağımdan aşağı inen yolla parçalanıyordu.

"Senden nefret ediyorum," diye fısıldadım ve tepkisini görmek istemediğim için arkamı döndüm.

Sandalyedeki adama, Mason'a doğru ilerlerken gözyaşlarımdan düşmesine izin verdim. Hayatımın on yılı boyunca tanıdığım adama baktım. Kırıldığımda beni kaldıran adama. On altı komadan uyandığım günden beri hırpalanmış ve morarmış bedenime bakmış olan adama. Dün beni incittiği için ondan ne kadar nefret etsem de, onu öldürme düşüncesi içimde bir acı dalgasına neden oldu.

West arkamdan geldi ve arkamda durdu. Nefesini kulağımda hissedebiliyordum.

"Merak etmeyin, ne sizi duyabiliyor ne de konuşabiliyor. Çıglıklarını duymak istemeyeceğinizi düşündük."

Hıçkırıklara boğuldum. Canımı ne kadar yakarsa yaksın bunu yapmaktan başka seçeneğim yoktu. İçten içe ne kadar ölüyor olursam olayım. Eğer ailemin arzularını yerine getirecek ve onlardan , kendimi Atlılara kanıtlamalıydım. Onlara bana güvenebileceklerini göstermeliydim.

West'in eli kolum boyunca kaydı ve bıçağı tutan elimi kavradı. Vücutuyla beni çevreledi, beni diğer her şeyden korudu. Bu beni rahatlatmamalıydı ama rahatlattı. Tutunmak için elimde kalan tek akıl sağlığım buydu. Beni Mason'a yaklaştırmaya zorladı. Sonra birleştirdiğimiz ellerimizi yukarı kaldırdı ve Mason'ın göğsüne doğrulttu.

"Hızlı ve temiz bir ölüm istiyorsan onu buradan vuracaksın. Tam şu iki kaburgasının arasından, tam kalbine sapla," diye mırıldandı West kulağıma. "Ama bunu ona ödetmek istiyorsan, onun sana zarar verdiği gibi sen de ona zarar vermek istiyorsan, o zaman vurabileceğin her yere vur."

"West," diye sızlandım, yüzümden daha fazla gözyaşı döküldü. "Bunu yapamam."

Boynuma bir öpücük kondurdu.

"Şşş, yapabilirsin, Scar. Yapabileceğini biliyorum. Sen çok güçlüsün, bunu biliyor musun?" Dilini tenimde gezdirdi. "Bizim için iyi bir kız ol. Bize içinde olduğunu bildiğim kadını göster. Bana bizden biri olduğunu göster."

Kalbim göğsümde yanıyordu. Zihnimden bir görüntü seli geçti ama doğru düzgün seçemeyeceğim kadar bulanıktılar. Odaklanabildiğim tek şey kulaklarımda çınlayan kelimelerdi.

"Sen bizden birisin, Scar. Daima ve sonsuza dek."

bıçak elimi kaldırdım. West'in hala tuttuğu

her

"Öldürün onu."

Ve elimi indirerek kaderimi sonsuza dek mühürledim.

kes

e.

Sırada kaos var.

West Greer - Savaş.

Şiddetin asla çözüm olmadığını söylerler.
Aynı fikirde değilim. Biraz acı olmadan huzur olmaz.
Drake, Prescott, Francis ve ben adlarının hakkını veren canavarlarız.
Dört Atlı.
Tanrılar insan olarak reenkarne
oldular.

Scarlett döndü, ama bir zamanlar tanıdığımız kız olarak değil. Hayatım
boyunca takıntılı olduğum kız. Uğruna her şeyimi verebileceğim kız.

Fortuity'ye girip bizi paramız için koşturduğunda her şey değişti. Savaş
hatları çizildi. Bayraklar dikildi. Ve bir çıkmazdaydık.

Eğer geri adım attığımızı düşündüyse, uyanmak üzereydi. Bu
Scarlett'in gerçekte kim olduğunu öğrendiği zaman. Ve neden onu bir daha asla
bırakmayacağımızı.

[Get Here](#)

Umarım siz de bu kitabı yazarken benim kadar keyif almışsınızdır. Eğer okuduysanız, Amazon'da ya da favori kitap sitenizde kısa bir değerlendirme yazarsanız çok memnun olurum. Yorumlar her yazar için çok önemlidir ve hatta sadece bir

Bir ya da iki satır büyük bir fark yaratabilir.

[Yorum bırakın](#)

Haber bültenime kaydolun ve ücretsiz bir kitap kazanın [Kaydolun](#)

Özel alıntılar ve içerik için Facebook Okuyucu Grubuma katılın [Sarah'nın Günahkarları](#)

Sarah Bailey'nin Karanlık Aşk Romanları

Yozlaşmış İmparatorluk

İhanet
Fedakarlık
İntikam

Benson Kardeşler

Kısıktılmış
Sözler
Yasaklamak
Korumak

Şeytan'ın Sendikası

Aldatıldı
Çıkıldı Raydan
KarşıÇıkartıldı
Ahlaksızlaştırıldı

Dört Atlı

Katliam Kaos
Corrode
Cataclysm

En Karanlık Serimiz

En Karanlık
Saatimiz Karanlık
En En En
Labirentimiz
Yolumuz Karanlık
Karanlık En
Karanlık
Cesaretimiz Yara
İzimiz

TEŞEKKÜRLER

Bu kitabı okumaya zaman ayırdığınız için çok teşekkür ederim. Tüm okuyucularıma gerçekten minnettarım ve umarım bu kitabı yazmak kadar okumak da size keyif vermiştir.

Bu kitap için en büyük teşekkürüm muhteşem arkadaşım ve alfa okuyucum Ashley'e gidiyor. Carnage sensiz bu hale gelemezdi. Hayatıma doğru zamanda girdin ve bu karakterleri yazarken kendime inanmama yardımcı oldun. Sana olan minnettarlığım sonsuz.

Yazar kankam Elle'e çok teşekkür ederim. Yıllar içinde birlikte çok büyüdük ve yazma sıkıntılarımızı ve başarılarımızı paylaşmak için hayatımda olduğun için minnettarım.

Bu hikâyeyi ortaya çıkarmak için uzun günler boyunca yazdıklarına katlanan kocama teşekkür ederim. Seni yıldızlara kadar seviyorum.

YAZAR HAKKINDA

Sarah karanlık, çağdaş, erotik ve paranormal romanslar yazıyor. Buharlı romantizmin her türüne bayılıyor ve her zaman Kindle'ında bir veya on kitapla bulunabilir. Anti-kahramanları, alfa erkekleri ve içinde biraz karanlık gizlenen kusurlu karakterleri seviyor. Yazma arkadaşları, sizi yakanızın altında biraz sıcak bırakacak nabız hızlandırıcı seks sahneleri için ona 'Buhar Kraliçesi' lakabını taktı.

Sussex, İngiltere'de Ashdown Ormanı yakınlarında doğup büyüyen Sarah, ağaçlara tırmanarak ve küçük kardeşiyle Lego kasabaları inşa ederek büyümüştür. Sarah, ergenlik çağında teyzesinin tarihi romanslarını okurken romanlara aşık oldu. Doğaüstü olayları ve romantik ve fantastik romanların karanlık tarafını keşfetmeyi her zaman sevmiştir.

Sarah şu anda kocasıyla birlikte Scottish Highlands'de yaşıyor. Müzik en büyük ilham kaynaklarından biri ve yazarken arka planda her zaman bir şeyler çalıyor. Kendisi hevesli bir oyuncudur ve sık sık kocasının Xbox'ını kullanırken bulunur.

Sarah Bailey hakkında daha fazla bilgiye aşağıdaki yollardan ulaşabilirsiniz: [Sarah'nın Web Sitesi](#)

[Facebook](#)

[Twitter](#)

[Instagram](#)

[BookBub](#)

[Goodreads](#)

İçindekiler

Oynatma
Listesi Yazar
Notu Önsöz
Bir
İki
Üç
Dört
Beş
Altı
Yedi
Sekiz
Dokuz
On
Onbir
On On Üç On
İki Dört On
Beş On Altı
On Yedi Yirmi
Yirmi Yirmi
Yirmi Yirmi
Yirmi Yedi
Yirmi On
Sekiz On
Dokuz Yirmi
İki Yirmi
ÜçBir Dört
BeşAltıSekiz
Yirmi Dokuz
Otuz

-

Otuz Bir Otuz
Altı İki Otuz
Otuz Otuz Üç
Dört Beş Otuz
Otuz Otuz
Otuz Dokuz
Yedi Sekiz
Kırk
Kırk Bir
Kırk Kırk
Kırk "
Dörtİki Üç
Yazar Hakkında
Teşekkür

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

 [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)

 [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)

 [Çeviri Sohbet Grubumuz](#)

 [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)

 [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)

 [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi